A mű eredeti címe: To Pleasure a Lady

Copyright © 2008 by Anne Bushyhead
Excerpt from To Bed a Beauty
copyright © 2008 by Anne Bushyhead
All rights reserved.

Fordította
Mucsi Melinda Ágnes

Szerkesztette
Kátay Zsófia

Kiadási és fordítási jogok fenntartva!
©2010, Victoria Kiadó

Minden jog fenntartva! / All rights reserved!

Felelős kiadó Falb Magdi

ISBN 978-963-9803-37-4

Kiadja a Victoria Kiadó Cím: 1067 Budapest, Eötvös u. 42. Tel./Fax: (1) 269-4043, 354-0579, 354-0580 E-mail: info@victoriakiado.hu

Könyveink megrendelhetők postai úton vagy a www.victoriakiado.hu honlapon

Nyomdai előkészítés: Szinesztézia Bt., Budapest
Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 100443
Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

Nicole Jordan

A szerelem foglyai

Forró szerelemmel Jaynek, barátomnak, férjemnek, hősömnek.

1

Esküszöm, az őrületbe kerget Lord Danvers az ostoba kiházasítási szándékával.

Miss Arabella Loring levele Fanny Irwinnek

Mayfair, 1817 májusa

Házasság. Már a szó hallatán is kirázta a hideg. Danvers újdonsült grófja azonban, nagy bánatára, nem térhetett ki többé előle.

– Igazán kár, hogy a néhai gróf már eltávozott – jegyezte meg Lord Danvers, szavainak vívótőre suhintásaival adva nyomatékot. – Máskülönben felnyársalnám, amiért ilyen gonosz tréfát űz velem, hogy három kéretlen gyámleányom kerítőjét kelljen játszanom.

A bajvívás közben elejtett szavait barátai együtt érző nevetéssel, de kétkedve fogadták.

– Kerítő, Marcus? Nem túlzás ez egy kicsit?

– Tökéletesen tükrözi a rám bízott felelősséget.

– A házasságszerző sokkal ízlésesebb megfogalmazás volna.

Házasságszerző. Micsoda lealacsonyító gondolat.

Marcus Pierce, a korábbi Pierce báró, jelenleg Danvers nyolcadik grófja, megborzongott az élcelődés hallatán. Noha többnyire élvezte a kihívásokat, most boldogan lemondott volna arról, hogy három pénztelen szépséget varrjanak a nyakába, és ami még rosszabb, a gondról, hogy tiszteletreméltó férjeket találjon nekik.

Mivel azonban új címével a Loring nővéreket is megörökölte, kénytelen volt beletörődni, hogy előbb vagy utóbb teljesítenie kell a kötelezettségét.

Inkább utóbb – gondolta

Marcus harminckét éve élvezte az agglegénylét örömeit, és mi tagadás, az utóbbi tíz évben Anglia egyik legkívánatosabb és legelérhetetlenebb partijának számított. Nem csoda, hogy a házasság az első helyen szerepelt nála a legkevésbé kívánatos dolgok listáján. Így aztán már hetek óta halogatta, hogy szembenézzen koloncnak számító gyámoltjai iránti kényszerű kötelezettségével.

Ezen a gyönyörű tavaszi reggelen azonban úgy döntött, hogy a mayfairi otthonában rendezett vívóedzésen végre megvitatja a témát két legjobb barátjával, akiknek eddig még szintén sikerült meglógniuk a férjvadászok elől.

– De azért értitek a problémámat? – kérdezte Marcus, gyorsan hárítva ügyes ellenfele, Andrew Moncrief, Arden hercegének támadását.

– Ó, igen – felelte Drew, túlkiabálva az összecsendülő pengék zaját. – Szeretnéd kiházasítani a védenceidet, de attól tartasz, hogy nem akad érdeklődő a családjukat sújtó botránynak köszönhetően.

– Pontosan – felelte Marcus elbűvölő mosollyal. – Gondolom, eszed ágában sincs kérőnek jelentkezni?

A herceg lesújtó pillantást vetett rá, mielőtt félreugrott volna a fürge döfés elől. – Bármennyire is szeretnék segíteni rajtad, öregfiú, túlságosan szeretem a szabadságomat ahhoz, hogy ilyen áldozatot hozzak. Még ha rólad van is szó.

– Állj le, Marcus! – szólalt meg valaki élesen a vívóteremként használt szalon túloldalán. Heath Griffin, Claybourne márkija a kanapén heverve arra várt, hogy sorra kerüljön, és közben tőrével krikszkrakszokat rajzolt a levegőbe. – Elment az eszed, ha azt hiszed, rábeszélhetsz minket, hogy megkérjük a gyámleányaid kezét.

– Az a hír járja róluk, hogy gyönyörűek – jegyezte meg Marcus rábeszélően.

Heath hangosan felnevetett.

– És vénkisasszonyok mind. Hány éves a legidősebb Loring kisasszony? Huszonnégy?

– Nem egészen.

– De azt mondják, jól felvágták a nyelvét.

– Én is így tudom – ismerte el Marcus vonakodva. Az ügyvédei azt mondták, Arabella Loring bájos, de végtelenül megátalkodott abbéli szándékában, hogy kiszabaduljon Marcus gyámsága alól.

– Még nem találkoztatok? – kérdezte Heath.

– Eddig sikerült elkerülnöm vele a találkozást. A Loring kisasszonyok nem tartózkodtak otthon, amikor három hónappal ezelőtt meglátogattam őket, hogy kifejezzem részvétemet mostohanagybátyjuk halála felett. Azután pedig ügyvédeimre bíztam a levelezést. De hamarosan ismét meg kell látogatnom őket – sóhajtott fel Lord Danvers. – A jövő héten valószínűleg Chiswickbe utazom.

Danvers vidéki birtoka Chiswick közelében volt, hat mérföldre London divatos Mayfair negyedétől, ahol a legtöbb gazdag arisztokrata élt. Egy gyors postakocsival könnyen megközelíthető, Marcus mégsem áltatta magát azzal, hogy könnyű útja lesz.

– Mindebből arra következtetek – mondta Drew, miközben folyamatosan támadott –, hogy a gyámoltjaid nem kevés fejtörést okoznak majd. Nem lesz könnyű kiházasítanod őket, kiváltképp a legidősebbet.

Marcus keserű grimaszt vágott. – Ebben biztos vagyok, különösen, hogy olyan hevesen ellenzik a házasságot. Felajánlottam nekik, hogy mesés hozománnyal szerzek megfelelő kérőket, de hallani sem akartak róla

– A kékharisnyák független életéről álmodoznak, nemde?

– Úgy tűnik. Sajnálom, hogy egyikőtöket sem tudom rávenni, hogy kimentsen ebből a szorult helyzetből.

Pedig az könnyedén megoldotta volna a problémáját, morfondírozott Marcus, miközben folyamatosan hárította Drew kitartó támadásait. Új címével megörökölte a hozzá tartozó elszegényedett Danvers birtokot is, és a három, támogatásra szoruló, pénztelen nővért, akikért most felelősséggel tartozott. A nők mindhárman kifogástalan származással, kitűnő neveltetéssel és irigylésre méltó szépséggel dicsekedhettek, de egyik sem volt férjnél, pedig már nem voltak éppen fruskák.

Azt, hogy ez idáig pártában maradtak, nem vagyoni helyzetüknek, hanem a családi botrányoknak köszönhették. Négy éve anyjuk Európába szökött francia szeretőjével, majd alig két héttel ezután megölték az apjukat, miközben aktuális szeretője hírnevéért párbajozott, aki ezzel megfosztotta lányait az utolsó reménytől is, hogy valaha is jól menjenek férjhez.

Marcus úgy gondolta, olyan férfiakra ruházza át a felelősséget, akik nála szívesebben viselik gondját a lányoknak. Ezt úgy szándékozott elérni, hogy mesés hozományt biztosítva kiházasítja őket. Ám ez még azelőtt volt, hogy értesült volna a három szépség makacsul független természetéről. A legidősebb nővér könyörögve esdekelt neki leveleiben a függetlenségükért.

– Jogilag huszonöt éves korukig a gyámságom alá tartoznak – magyarázta Marcus –, de a legidősebb, Arabella máris háborog a korlátozás ellen. Az elmúlt hónapban négy levelet írt, kijelentve, hogy neki és testvéreinek nincs szüksége már gyámra az ő korukban. Sajnálatos módon azonban engem kötelez a végrendelet.

Marcus egy pillanatra megállt támadás közben, és bosszúsan beletúrt hollófekete hajába.

– Az igazat megvallva – morogta –, jobban érezném magam, ha sosem hallottam volna a Loring nővérekről. Sohasem vágytam a grófi címre. Tökéletesen elégedett voltam a bárósággal.

Barátai arcán együttérzés és vidámság tükröződött, ami arra késztette Marcust, hogy szúrósan megjegyezze:

– Elvárom tőletek, hogy segítsetek, ti hétpróbás gazemberek. Biztosan ismertek néhány megfelelő férjjelöltet.

– Az egyiket elveheted te magad is – javasolta Heath, huncutul csillogó szemmel.

– Isten ments!

Marcus beleborzongott a gondolatba, és csaknem felnyársalta magát, amikor Drew hirtelen előredöfött.

Ők hárman elválaszthatatlanok voltak kisgyermek koruktól fogva. Együtt jártak Etonba, majd Oxfordba, és ugyanabban az évben nyerték el hatalmas vagyonukat és csábító rangjukat. Miután megszabadultak az őket üldöző kíméletlen, férjéhes elsőbálozóktól, és sikeresen elkerülték házasságszerző mamáik csapdáit is, mindhárman súlyos fenntartásokkal viseltettek a házasság intézménye iránt. Különösen az arisztokráciára jellemző hideg és praktikus házassághoz nem fűlt a foguk.

Marcus még sosem találkozott olyan nővel, akit el akart volna venni feleségül. A hideg is kirázta a gondolatra, hogy olyan nővel kösse össze az életét, akit nemhogy nem szeret, de még csak nem is kedvel. Ugyanakkor rangja, a régi és az új egyaránt megkövetelte tőle, hogy továbbörökítse kiváló adottságait, így tudta, hogy végül mégsem kerülheti el a házasság igáját

Azonban azzal nyugtatta magát, hogy messze még a nap, amikor agglegény életének csillaga leáldozik majd.

Hirtelen rájött, hogy a házasságról folytatott parttalan csevegés teljesen szétzilálta a koncentrálóképességét, ezért hátralépve gúnyosan meghajolt Drew előtt.

– Jobb lesz, ha visszavonulok, mielőtt uraságod cafatokra szabdal. Heath, kérlek, vedd át a helyem!

Amikor a márki elfoglalta helyét a küzdőtéren, Marcus átsétált a szalonon; egy kisasztalra tette a tőrét, és megtörölte izzadt homlokát.

Épphogy felcsendült az összecsapó pengék zaja, amikor szóváltás hangjai szűrődtek be a földszintről. Csupán szófoszlányokat tudott kivenni, de az nyilvánvaló volt, hogy hölgylátogatója érkezett, és hogy az inasa tagadta, hogy ő otthon tartózkodna.

Marcus kíváncsian közelebb lépett a szalon ajtajához, és hallgatózni kezdett.

– Ismétlem, hölgyem, Lord Danvers házon kívül van.

– Házon kívül van, vagy csupán látogatókat nem fogad? – kérdezte gúnyosan a női hang – Messziről jöttem, hogy beszélhessek vele. Szívesen átkutatom a házat, ha szükséges.

A hangja most csendes volt és dallamos, de határozottan csengett.

– Hol találom?

Dulakodás zaja hallatszott. Hobbs nyilvánvalóan megpróbálta megakadályozni, hogy a nő belépjen a házba, de elvesztette a csatát. Egy perccel később szinte könyörögve mondta.

– Hölgyem, nem mehet fel az emeletre!

Marcus elképzelte, amint hű inasa megáll az impozáns lépcsősor előtt, hogy elállja a hölgy útját, és elfojtott egy vigyort.

– Miért nem? – kérdezte a nő. – Őkelme talán az ágyat nyomja, esetleg meztelenkedik?

Hobbs elszörnyedve kiáltott fel, aztán megadta magát.

– Rendben van, ha ragaszkodik hozzá – motyogta. – Megkérdezem az urat, hogy hajlandó-e fogadni önt.

– Ne fáradjon, csak árulja el, kérem, hol találom. Majd én bejelentem magam.

Az édes hang egy pillanatra elhallgatott.

– Nem érdekes. Hallom, vívnak, majd követem a pengék csörgését.

Marcus visszahúzódott, ahogy a könnyed léptek zaja egyre közelebbről hallatszott. Egy perccel később egy elragadóan bájos nő jelent meg az ajtóban. Magas, elegáns alakját egyszerű, kék utazóruha védte, lénye mégis hihetetlen magabiztosságot árasztott. Képtelenség volt nem tudomást venni erről a légies tüneményről.

Szépsége elkábította, mint az ópium, ébredt rá Marcus, akit azonnal magával ragadott a látvány.

A nő magas, karcsú termete csábosan domborodott, és ezek a domborulatok még egy hozzá hasonlóan tapasztalt férfi érzékeit is felébresztették. Világos, vöröses haját főkötője alá rejtette, csak néhány, rakoncátlanul kunkorodó hajtincs keretezte finom metszésű arcát. De Marcust leginkább élénk tekintetű, szürke szemével babonázta meg, ahogyan most a szobát pásztázta pillantásával. Még sohasem látott ilyen figyelemre méltó szempárt: ezüstös füstszínben játszott, és tele volt értelemmel, melegséggel, ami elég volt ahhoz, hogy a férfit rabul ejtse.

A fiatal nő dacosan felszegte az állát, de ahogy tekintete Marcusra siklott, elbizonytalanodott. Halvány pír öntötte el az arcát, mintha csak most jött volna rá, mennyire illetlen dolog rátörni három férfira, amikor azok éppen ingujjban vívnak.

Tekintete Marcus fedetlen nyakáról vászoningére vándorolt, amely látni engedte a férfi mellkasát. Aztán hirtelen ismét az arcára szegezte tekintetét, mint akit azon kaptak, hogy tiltott helyeken kalandozik. Marcus a nő tekintetébe fúrta a pillantását, mire a lány még jobban elpirult.

A férfi le volt nyűgözve.

Egy pillanattal később a nőnek eszébe jutott, hogy miért is jött, és kedvesen megkérdezte: – Melyikőjük Lord Danvers?

A férfi udvariasan közelebb lépett.

– Szolgálatára… kisasszony.

Ekkor nyitott be a bosszús Hobbs, hogy bejelentse a látogatót.

– Arabella Loring kisasszony kívánja látni önt, uram.

– Tehát ön a legidősebb védencem? – kérdezte Marcus, gondosan titkolva, hogy milyen jól szórakozik.

A nő kissé összeszorította édes ajkát, majd bájosan elmosolyodott.

– Sajnálatos módon, igen, a gyámoltja vagyok.

– Hobbs, kérem, vegye el Loring kisasszony köpenyét és főkötőjét…

– Köszönöm, uram, de nem maradok sokáig. Csupán rövid ideig rabolnám az idejét, ha meghallgatna. Négyszemközt, ha lehet.

Időközben a másik két fiatal nemes már abbahagyta a vívást, és élénk érdeklődéssel szemlélte barátjuk hívatlan látogatóját. Amikor Arabella beljebb lépett, Marcus látta, amint Drew kérdőn felvonja a szemöldökét, jelezve, hogy mennyire meglepi a nő szépsége.

Marcus maga is nagyon megdöbbent. Ügyvédei elmondása alapján legidősebb védencét valamiféle Makrancos Katának képzelte, de amit a szépségéről meséltek, az meg sem közelítette a valóságot. Egyszerűen elragadó volt.

– Megbocsátanátok egy percre? – fordult Marcus a barátaihoz.

A két férfi tőrrel a kezében átvágott a szalonon. Heath lassan elmosolyodott, ahogy Marcus mellé ért, és csipkelődve megjegyezte:

– Az előszobában várakozunk, ha esetleg szükséged lenne ránk.

A férfi látta, amint Arabella kihúzza magát a sértő megjegyzés hallatán, de aztán felcsendült dallamos nevetése, amivel ismét tűzbe hozta.

– Ígérem, nem veszélyeztetem a barátjuk testi épségét.

Milyen kár, gondolta Marcus. Kíváncsi lett volna, mit kezdene a nő a testével.

Amikor azonban egyedül maradtak, higgadt tekintettel szemlélte védencét. Csodálta, amiért volt bátorsága csak úgy beállítani, noha tisztában volt vele, hogy inkább meg kellene érte dorgálnia, különösen, ha meg akarta őrizni a fölényét.

– Az ügyvédeim figyelmeztettek az elszántságára, Miss Loring, de arra nem számítottam, hogy az illemszabályokra fittyet hányva felkeres az otthonomban.

A nő megvonta kecses vállát.

– Minthogy nem válaszolt a leveleimre, nem volt más választásom, uram. Fontos dologról kell beszélnünk.

– Egyetértek. Meg kell vitatnunk az ön és húgai jövőjét.

Pár pillanatnyi tétovázás után a nő újból elmosolyodott.

– Meg vagyok róla győződve, hogy ön értelmes ember, Lord Danvers…

Marcus összevonta a szemöldökét, amiért védence ilyen nyíltan próbálta lekenyerezni. Loring kisasszony bizonyára hozzá volt szokva, hogy könnyedén az ujja köré csavarja a férfiakat. Elbűvölő mosolyának hatását még az ágyékában is érezte, de most ösztönösen ellenállt ennek a kísértésnek.

– Nos, általában nagyon is értelmes ember vagyok.

– Akkor bizonyára megérti, miért vonakodunk önt elfogadni gyámunknak. Tudom, hogy csak jót akar, de nem szorulunk rá a segítségére.

– Valóban csupán jót akarok – felelte a férfi nyájasan. – Jelenleg felelősséggel tartozom önért és a húgaiért.

Egy pillanatra türelmetlenség villant a nő szürke tekintetében.

– Ami teljességgel nevetséges. Már mind nagykorúak vagyunk. A legtöbb gyámság huszonegy éves korig tart. Vagyonunk pedig nincs, tehát anyagi téren sincs szükségünk a segítségére.

– Ez igaz. – ismerte el Marcus. – A mostohanagybátyjuk egy fillért sem hagyott önökre.

A nő nagy levegőt vett, hogy megőrizze hidegvérét.

– Nincs szükségünk a könyörületére, uram.

– Ez nem könyörület, Loring kisasszony. A jog kötelez erre. Hármójuknak, gyenge nők lévén, szükségük van egy férfi védelmére.

– Nincs szükségünk védelemre. – felelte a nő, megnyomva az első szót.

– Valóban? – Marcus átható tekintettel nézett rá. – Az ügyvédeimnek az a véleménye, hogy önöknek igenis szükségük van egy védelmezőre.

A nő szeme szikrázott.

– Úgy? Nos, nem hiszem, hogy ön képes lenne „megvédelmezni” minket, hogy az ön kifejezésével éljek. Fogalma sincs róla, mit jelent gyámnak lenni.

Marcus élvezte, hogy ellentmondhat neki. – Ellenkezőleg, nagyon is határozott fogalmam van róla. Az elmúlt tíz évben én voltam a húgom gyámja. Huszonegy éves, akár az ön legfiatalabb húga, Lilian, akiről úgy hírlik, hogy meglehetősen zabolátlan nőszemély.

Erre nem tudott mit felelni Arabella.

– Talán igaza van, de Lily nagyon befolyásolható korban volt, amikor anyánk elhagyott minket.

– És mi a helyzet a másik húgával, Roslynnal? Azt hallottam, hogy kivételes szépsége okán számos élvhajhász gazember és csirkefogó vadászik rá. Úgy vélem, elkelne mellé egy gyám.

– Roslyn tud magára vigyázni. Mind tudunk. Ezt tettük egészen fiatal korunktól fogva.

– De milyen jövőre számíthatnak így? – érvelt Marcus. – Hála a szüleik végzetes botrányainak, esélyük sincs jól férjhez menni.

A férfi látta az átsuhanó fájdalmat Arabella arcán, aztán a nő ismét elmosolyodott.

– Mintha nem tudnám – mormolta. – De még ha így is van, önnek ehhez semmi köze.

Marcus megrázta a fejét.

– Megértem, hogy haragszik rám, Loring kisasszony, hisz csak egy betolakodó vagyok az otthonában…

– Nem irigylem öntől a rangot vagy a birtokot. Ami felháborít, az az ön érzéketlen feltételezése, hogy mindenáron férjhez akarunk menni.

Ez megmosolyogtatta a férfit.

– Nem hiszem, hogy érzéketlen lennék, csupán azért, mert megpróbálok férjet találni önöknek. A rangjabeli hölgyek többnyire férjhez mennek. Ön viszont úgy viselkedik, mintha vérig sértettem volna.

Arabella mostanra teljesen elveszítette a türelmét.

– Sajnálom, uram, ha szavaim ezt a benyomást keltették önben. Tudom, hogy nem állt szándékában megbántani…

– Nem lehet annyira bolond, hogy a húgaival együtt visszautasítsanak fejenként ötezer fontot.

– Azt hiszem, téved… – A nő hirtelen elhallgatott, és erőltetetten felkacagott. A fátyolos, forró hang balzsamosan cirógatta a férfi idegvégződéseit.

– Nem, nem fogom hagyni, hogy felbosszantson, uram. Azzal az elhatározással jöttem ma ide, hogy kedves leszek magához.

Marcus rádöbbent, hogy a nő telt, hívogató ajkát bámulja. Igyekezett összeszedni magát, miközben Arabella tovább beszélt.

– Talán felfoghatatlannak tartja. Lord Danvers, de én és a húgaim úgy döntöttünk, hogy nem megyünk férjhez.

– Miért nem?

Amikor a nő nem válaszolt, Marcus megkockáztatta a saját elméletét.

– Gondolom, a döntésüknek a szüleik példájához van köze.

– Így van – ismerte el Arabella kelletlenül. – A szüleink megkeserítették egymás életét. Folyton veszekedtek. Csodálja, hogy ezek után irtózunk az elrendezett házasságtól?

Marcus nagyon is megértette, miről beszél a nő; jobban, mint az gondolta volna.

– Ismerem az érzést. Az én szüleim sem kedvelték egymást túlzottan.

Arabella hosszan fürkészte a férfi arcát, ahogy megenyhült hangját hallgatta. Aztán elfordította a tekintetét, és egy fényfoltot kezdett bámulni a padlón.

– A lényeg, hogy nem kell férjhez mennünk. Elég jövedelmünk van ahhoz, hogy eltartsuk magunkat.

– Jövedelem?

– Ha elolvasta volna a leveleimet, tudna az iskolánkról.

– Elolvastam a leveleit.

A nő sokatmondóan pillantott a férfira

– De nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon rájuk. Csupán felhatalmazta az ügyvédeit, hogy intézkedjenek maga helyett

– Ebben valóban bűnös vagyok, de mentségemre szolgáljon, hogy a jövő héten meg akartam látogatni önöket.

A férfi felvillantotta lebilincselő mosolyát, Arabella pedig nagy levegőt vett, aztán taktikát váltott.

– Ugyan, Lord Danvers. Ismerje el, hogy maga sem vágyik erre a felelősségre.

Marcus képtelen volt hazudni neki.

– Úgy van, egy cseppet sem hiányzik.

– Akkor miért nem felejt el egyszerűen minket?

– Kétlem, hogy bárki, aki valaha is találkozott önnel – felelte Marcus szárazon el tudná önt felejteni, Loring kisasszony.

Aztán Arabella szúrós tekintetét látva felsóhajtott.

– Felelősséggel tartozom önökért, akár tetszik, akár nem, és én nem hanyagolom el az önök iránti kötelezettségemet. Meglátja, hogy nem is vagyok olyan szörnyeteg. És elég vagyonnal rendelkezem, hogy mesés hozományt biztosítsak önöknek.

Erre a nő felszegte az állát.

– Nem fogjuk elfogadni a könyöradományát. Az iskolánk tökéletesen biztosítja anyagi függetlenségünket.

Marcusnak el kellett ismernie, hogy ez az iskola felkeltette az érdeklődését.

– Mit tanítanak az iskolájukban?

– A helyes viselkedésre, az illemszabályokra és a művelt társalgásra oktatjuk jómódú növendékeinket, akiknek nem adatott meg, hogy arisztokratának szülessenek.

– Tehát a munkásosztályhoz tartozó hölgyeket tanítanák. Milyen rendkívüli teremtés ön, Loring kisasszony.

A nő összehúzott szemmel fürkészte a férfit.

– Ön gúnyolódik.

– Talán – felelte a férfi.

Valójában egyáltalán nem gúnyolódott. Tényleg csodálatra méltónak vélte, hogy Arabella és a húgai olyan elfoglaltságot találtak maguknak, amely biztosította a megélhetésüket, szemben más, hasonló helyzetű hölgyekkel, akik inkább meghaltak volna, semmint bepiszkítsák a kezüket. De nem tehetett róla, bosszantani akarta, ha másért nem, hát azért, hogy lássa, ahogy az a gyönyörű szürke tekintet lángra lobban.

– A húgai szintén ott tanítanak? – kérdezte Marcus.

– Igen, akárcsak két másik hölgy, a barátnőim. Lady Freemantle a mecénásunk. Talán ismeri is? A néhai Sir Rupert Freemantle báró volt a férje.

Marcus bólintott.

– Ismerem. De nem vagyok meggyőződve róla, hogy megfelelő a védenceim számára, ha egy iskolában tanítanak, akármilyen jó hírű intézményről legyen is szó. Gondolom, tisztában van vele, hogy mint gyámjuknak, a beleegyezésemet kell kérniük ezzel kapcsolatban?

Arabella bizalmatlanul méregette a férfit.

– Biztosíthatom, hogy egy tökéletesen tiszteletreméltó vállalkozásról van szó.

– Egyesek azt mondanák, ez afféle kékharisnyáknak való ostobaság.

Nem volt szép tőle, hogy így hergelte a nőt, de képtelen volt ellenállni a kísértésnek, hogy lássa, amint Arabella szenvedélyesen dühbe gurul.

Úgy tűnt azonban, hogy az tökéletesen átlátott rajta.

– Hiába próbálkozik, uram, nem fogom elveszíteni a fejemet.

– Igazán?

Amikor Marcus közelebb lépett, a nő megdermedt, és megbűvölten bámult fel rá. De aztán kihúzta magát, és kihívóan nézett a férfira. Marcusnak hirtelen kedve támadt volna a karjába kapni, és lefektetni a legközelebbi ágyra.

Még sosem váltott ki belőle ilyen ősi ösztönöket egyetlen nő sem. És ami még rosszabb, ez a nő éppen az ő védence volt.

Arabella lassan lélegzett, hogy visszanyerje lelki egyensúlyát.

– Nem hiszem, hogy bármi probléma lenne a fejével, uram. Miért nem képes megérteni, hogy nincs szükségünk a gyámságára, sem az anyagi segítségére? Nem köteles a gondunkat viselni.

– A végrendeletben nem ez áll.

– Ez esetben ügyvédhez fordulok, és megtámadom a végrendeletet.

– Mégis, miből telne magának ügyvédre? Nem rendelkezik megfelelő anyagi háttérrel ahhoz, hogy megtámadja a végrendeletet.

– A mecénásunk majd segít. Lady Freemantle nem hisz abban, hogy a nőket férjhez kell kényszeríteni, és biztosított a támogatásáról. Természetesen ő nem olyan jómódú, mint ön, de az apja után, akinek ipari és bányászati vállalkozásai voltak, tetemes vagyont örökölt.

– Érdekes per lenne – felelte Marcus barátságosan, és összefonta a mellén a karját.

Közönyös mosolya végül kihozta a nőt a sodrából.

– Nem kényszeríthet, hogy elfogadjuk a rendelkezéseit!

– Nem, gondolom, nem. De amint kitudódik a hozományuk összege, kérők tucatjai fognak a lábuk előtt heverni, és az ajtóm előtt éjszakázni, csakhogy feleségül kérhessék önöket.

A nő ökölbe szorította kesztyűs kezét, és veszedelmesen villogó szemmel közelített a férfi felé.

– Nem fog eladni minket uraságod! Felháborító, hogy felnőtt nőket úgy kezeljenek, mint holmi tárgyakat vagy haszonállatokat. Nem vagyunk tenyészkancák, akiket eladhat annak, aki a legmagasabb árat ígéri!

A nő szenvedélyes kirohanásából ítélve Marcus fájó pontra tapintott. Arabella szeme lángolt a dühtől, és ez a láng csodálattal és vonzalommal töltötte el a férfit.

– Tehát igaz? – dörmögte az orra alatt. Teljesen megbabonázta, ahogy Arabella szinte keresztüldöfte a tekintetével.

– Mi igaz?

– Hogy a nők képesek villámokat szórni a tekintetükkel. Az önében valóságos istennyila szikrázik.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban. Különös, szinte állati mordulás hagyta el a nő torkát. Olyan volt, mint egy felbosszantott nőstény oroszlán hangja

– Mindent megpróbáltam, hogy megőrizzem a nyugalmamat – kezdte, azzal odamasírozott az asztalhoz és felkapta a férfi tőrét, majd visszafordult, és megállt a férfi előtt, a tőr hegyét egyenesen Marcus mellének szegezve.

– Elhatároztam, hogy szép szóval győzőm meg, és azt hittem, ha másként nem, hát a tisztességére apellálhatok. De nyilvánvaló, hogy önnek nincs olyan.

Marcus teljesen le volt nyűgözve. Lassan, megadóan felemelte a két kezét.

– Esküszöm, hogy soha többet nem vitatkozom fegyveres nővel.

– Remek. Akkor azt is megígérheti, hogy elfelejti a nevetséges kiházasítási tervét.

– Attól tartok, drágám, hogy nem tehetek ilyen felelőtlen ígéreteket, amikor az életem forog kockán.

– De igen, és meg is teszi!

– Nem.

Noha le volt nyűgözve, nem engedte, hogy bárki is fenyegetéssel kényszerítse bármire. De aztán a tekintete megállapodott Arabella arcán… A lány bőre, mint az elefántcsont szín bársony, telt ajka pedig… Hirtelen elöntötte a vágy, hogy megcsókolja, ami igencsak meglepő volt, mert általában nem volt szokása hirtelen felindulásból cselekedni.

– Mire vár? Tegye, amit tennie kell, szívem.

A nő összeszorította a fogát. Szinte vibrált a levegő a feszültségtől, ahogy a tőr hegyét a férfi torkának lágy mélyedésébe illesztette; aztán megtorpant.

Marcus idegei pattanásig feszültek, érezte, hogy nem sokáig bírja már ezt a bizonytalanságot. Amikor látta, hogy a nő tovább habozik, ujjait Arabella kesztyűs kezére fonta, és lassan eltolta magától a tőrt.

Noha elmúlt a közvetlen veszély, a férfi nem engedte el a nő kezét, hanem, még szorosabban átkulcsolva a csuklóját, közelebb lépett. A tekintete újból csábító ajkára siklott.

A nő gyönyörű arcát felfelé fordítva figyelte, és amikor idegesen megnedvesítette az ajkát, nem sok hiányzott, hogy a férfi szorosan rátapassza a száját.

A fejében kiáltozó figyelmeztető hang ellenére Marcus azon kapta magát, hogy egyre közelebb húzza magához Arabellát, míg a testük már összeért. A fellobbanó érzés, amit a nő mellének édes nyomása váltott ki benne, elég forró volt ahhoz, hogy elevenen megperzselődjön. Ekkor a nő szemében egy másfajta érzelem izzott fel, a férfi érzékeit pedig eltöltötte a női test érintésének izgalma. Arabella teste meleg volt, és forrón lüktetett. Nőies puhasága minden egyes ősi férfiösztönt életre keltett a grófban.

Danvers alig tudta türtőztetni magát.

– Legközelebb, ha fenyegetni akar egy férfit, Loring kisasszony – javasolta fojtott hangon –, győződjön meg róla, hogy képes-e keresztülvinni, amit eltervezett.

Dühös kiáltást hallatva a nő elrántotta a kezét, és hátralépett.

– Legközelebb igyekszem észben tartani, uram.

Marcust megrémítette a gondolat, hogy mennyire szeretné, ha lenne egy legközelebb. Nézte, ahogy a nő a padlóra hajítja a tőrt, és az hangos csörömpöléssel földet ér.

– Örülnie kéne, amiért túlságosan gyenge vagyok, hogy keresztüldöfjem – mondta a nő, azzal sarkon fordult, és az ajtóhoz lépett. Aztán megfordult, hogy egy utolsó, sötét pillantást vessen a férfira a válla felett.

– Ha harc, hát legyen harc. Lord Danvers.

2

Végre találkoztam a gróffal, és mondhatom, sokkal bosszantóbb, mint hittem.

Arabella Loring levele Fanny Irwinnek

A nő tekintete maga volt a megtestesült kihívás, Marcus pedig képtelen volt ellenállni neki. Ahogy azonban közelebb lépett, Loring kisasszony sietve elhagyta a szalont. A férfi követte a nőt a folyosóra, és megbűvölten bámult utána.

Arabella elsuhant a folyosón várakozó két másik férfi mellett, és lesietett a kijárat felé, ahol a komornyik gyorsan kinyitotta előtte az ajtót. Marcus legyőzte a késztetést, hogy a nő után rohanjon, de az Arabella iránti vágya, amelyet kínzó összecsapásuk ébresztett, szemernyit sem csökkent.

– Leesett az állad, öregfiú! – jegyezte meg Heath kedélyesen.

Marcus szorosan összezárta az ajkait. Tudta, hogy a barátjának igaza van. Arabella Loring kétségtelenül felajzotta az érzékeit.

Hitetlenkedve megrázta a fejét és visszasétált a szalonba, hogy töltsön magának egy emberes kupa sört, aztán lehuppant a bőr kanapéra, azon morfondírozva, hogyan lehetett rá ekkora hatással legidősebb védence.

Barátai követték a példáját, és az itallal a kezükben leültek a közeli székekre. Heath szólalt meg először.

– Egy szóval sem említetted, hogy Loring kisasszony ilyen sugárzó szépség, Marcus.

– Mert fogalmam sem volt róla.

Az ügyvédei ugyan figyelmeztették, hogy számítson a nő bámulatos szépségére, de egy szót sem szóltak élénkségéről, sem a benne lobogó belső tűzről. Máskülönben jobban felkészült volna

– Az biztos, hogy jól kiosztott – jegyezte meg Drew gúnyolódva – Odakintről úgy hallatszott, mintha meg akart volna fosztani a férfiasságodtól. Igazad volt, egy nőstény sárkányt kell megszelídítened.

– Nem is – felelte Heath. – Sokkal inkább egy amazont vagy egy valkűrt.

A hangja elismerően csengett.

– Én jobban kedvelem a csendesebb teremtéseket – jelentette ki Drew.

– Én viszont nem – válaszolt Heath. – Kár, hogy kiküldtél minket a szobából, Marcus, szívesen megnéztem volna a tűzijátékot.

Pontosan így érzett ő is Arabellával kapcsolatban, gondolta Marcus továbbra is elbűvölten.

– Még mindig döbbentnek tűnsz – tette hozzá Drew aggodalmasan.

Marcus egyetértően bólintott. Még sosem volt része a „szerelem első látásra” döbbenetes élményében. Azonnal eléntötte a vágy, ha Arabella közelében lehetett.

És ez újdonság volt a számára. Megannyi gyönyörű nővel találkozott már. A pokolba is, több szépséggel volt dolga, mint az ildomos lett volna. Akkor hát miben különbözött legidősebb védence a többi nőtől? Abban, hogy nem omlott a lábai elé? Hogy nem leste repesve minden kívánságát, mint azok a nők, akiket azelőtt ismert?

– Talán – próbálta szavakba önteni az érzéseit – csak meglepődtem, mert annyira váratlanul bukkant fel.

– Semmi kétség, a személye nagy kihívást jelent majd a számodra – fűzte hozzá Heath szükségtelenül.

Az biztos, gondolta Marcus, és felidézte magában Arabella távozóban elhangzott hadüzenetét. Vérbeli kihívás volt. Ellenállhatatlanul izgató. Nehéz lett volna elfelejtenie a nő villámló szürke szemét és aranyfényű haját.

Marcus nagyot kortyolt a söréből. Lehet, hogy nincs is abban semmi meglepő, hogy egy Arabellához hasonló, kifinomult, felvágott nyelvű királykisasszony ennyire felkeltette az érdeklődését. Az elmúlt időszakban véghezvitt hódításai végtelenül unalmasnak tetszettek. És még jobban unta az őt üldöző nők – hölgyek és cafkák – siserehadát.

– Szóval, mihez kezdesz a tűzrőlpattant Arabella kisasszonnyal? – kérdezte Drew.

– Az igazat megvallva, fogalmam sincs. Mindenesetre előrehozom a Danvers házba tervezett látogatásomat hétfőre.

– Azt hiszem, nem mérted fel pontosan, mekkora fejtörést okoz majd a kiházasítása.

Valóban, mulatott Marcus magában. Sokkal nehezebb lesz Arabellának megfelelő férjet találni, mint gondolta. De akárki is próbálja majd elcsábítani, nagy fába vágja a fejszéjét.

– Meglehet, hogy nem találok neki férjet.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos – ellenkezett Heath. – Meg vagyok róla győződve, hogy sok férfi vonzónak találná a tüzes természetét. Ha csak fele ennyire tüzes az ágyban, kiváló szerető válik majd belőle.

Marcus elítélő pillantást vetett a barátjára

– Vigyázz a nyelvedre, ember. A védencemről van szó.

Heath lemondó mosollyal válaszolt.

– Igaz is, nem csábíthatod el a saját gyámoltadat. Kár, hogy olyan előkelő sorból származik. Nem lenne illendő. Tiltott gyümölcs és társai.

Valóban tiltott, ismerte el Marcus sajnálkozva.

Jelenleg csupán jogi szálak fűzték a Loring nővérekhez, és noha mind elég idősek voltak már ahhoz, hogy ne legyen szükségük gyámra, aki minden lépésüket ellenőrzi, ő mégis felelősséggel tartozott értük. Ennek ellenére el kellett ismernie, nagyon is csábító volt a gondolat, hogy Arabellát a kedvesévé tegye. Jelenleg nem volt szeretője, mivel az utóbbi időben senki sem volt neki elég jó. Nem vonzotta a lehetőség, hogy érzéki vágyait bármelyik buján illatozó női testben elégítse ki… egészen mostanáig. Elképzelte az odaadó Arabellát az ágyában, és a káprázat szította vágy hatására ismét megrándult az ágyéka. Elképzelte maga alatt azt az érzéki tüzet, amint körülöleli… Marcus feszengve mocorogni kezdett a szófán.

– Ahogy azt már korábban is mondtam, bármikor megkérheted a kezét te magad – mondta Heath a barátját hergelve. – Érdekes lenne látni, hogyan hódítod meg.

Drew szája gúnyos mosolyra húzódott.

– Talán még jót is tenne neked, ha most az egyszer te futnál egy nő után.

Marcus bosszúsan nézett a két férfira.

– Jól vigyázzatok, kedves barátaim. Ha sokáig nyaggattok a házassággal, kimódolom, hogyan vehetnélek rá titeket, hogy elvegyétek feleségül a védenceimet.

– Most már értem – felelte Drew rezzenetlenül –, hogy a Loring nővérek miért tiltakoznak a gyámságod ellen. A nők szeretik azt hinni, hogy az ő kezükben van az irányítás, és hogy madzagon rángathatják a férfiakat, tetszésük szerint. Ahelyett, hogy nemkívánatos kötelességként tekintenének rájuk, mint ahogy te bánsz a gyámoltjaiddal.

– Én nem tekinteném nemkívánatos kötelességnek – mélázott Heath. – Nagyon is élvezném a szócsatákat egy Arabella kisasszonyhoz hasonló hölggyel. Te mit gondolsz, Marcus? Egy ideje úgyis csak azt hajtogatod, hogy mennyire unatkozol. Egy kiadós csata Loring kisasszonnyal garantáltan felpezsdítené az életedet.

Heath egy percig némán figyelte Marcust a kupája pereme felett.

– És ahogy elnézem a csillogó szemedet, egyetértesz velem.

Marcus bólintott. Egy Arabella Loring elleni küzdelem egészen biztosan kigyógyítaná fásult unalmából.

– Kétségtelenül izgalmasan hangzik. Majd kiderül, amikor jövő héten a Danvers-házba látogatok, hogy megvitassuk a kiházasításukat.

Abban a pillanatban még nem tudta, mit tegyen Arabellával. De már alig várta a következő összecsapásukat.

Ha az ember az oroszlán barlangjába lép, morfondírozott Arabella, amint felmászott mecénása plüss ülésű utazókocsijába, kétségtelenül azt kockáztatja, hogy az oroszlán felfalja. Azt lehet, hogy megúszta, hogy tálcán szolgálják fel Marcus Pierce-nek vacsorára, de a büszkesége mindenképpen csorbát szenvedett.

A kocsis a lovak közé csapott, és elindultak vissza Chiswickbe. Arabella kényelmesen hátradőlt, és várta, hogy elcsendesedjenek kavargó gondolatai. Lord Danvers annyira összezavarta, hogy teljesen megfeledkezett róla, miért is jött.

Aznap reggel azzal a szándékkal indult Londonba, hogy akár észérvekkel, akár személyes bájával, de meggyőzze a férfit, mondjon le a számára is terhes gyámságról. De arra nem számított, hogy vívás közben zavarja meg a grófot.

Szánalmas volt, ahogy a szívverése felgyorsult, amint meglátta a férfit. A gróf magas volt és izmos, sűrű, fekete hajával és éjkék szemével úgy nézett ki, mint egy görög isten. De soha egyetlen szobrot sem akart még ennyire megérinteni, soha egyetlen szobor sem keltett benne olyan arcpirító gondolatokat, mint Marcus.

Arabella összerázkódott, ahogy felidézte, hogyan fedte fel a férfi izmos mellét, és csábítóan kunkorodó, sötét mellkas-szőrzetét a félig nyitott vászoning. A gróf részleges meztelensége és a kék szemében csillogó vidámság teljesen összezavarta. Ráadásul mindennek a tetejébe hagyta, hogy a férfi kihozza a sodrából.

El nem tudta képzelni, mi vette rá, hogy egy tőrrel fenyegesse, amikor kedves szavakkal akarta meggyőzni. Azonban nyilvánvalóan tévedés volt kihívás elé állítani, hiszen a hozzá hasonló férfiak általában élnek-halnak a kihívásokért.

Lord Danvers megdöbbentő módon a saját fegyverét fordította ellene; Arabellának még a lélegzete is elakadt, amikor a férfi majdnem megcsókolta. De ami még rosszabb volt, azt kívánta, bárcsak megtette volna. Szánalmas, de bölcs módon visszavonulót fújt, még mielőtt elérte volna a célját, de képtelen lett volna egy perccel is tovább maradni.

A találkozás teljesen kibillentette a lelki egyensúlyából. Szörnyen dühös volt magára, s nem csupán azért, mert kudarcot vallott, mert bolond fruska módjára bele is habarodott a grófba.

– Buta liba – mormolta Arabella az orra alatt. – Nemcsak hagytad, hogy föléd kerekedjen, de ráadásul úgy viselkedtél, mint egy éretlen csitri, aki teljesen odavan a jóképű nemesekért.

Nem is várt a gróftól mást, mint hogy végtelenül önelégült legyen. Arrogáns és lekezelő férfinak tartotta, aki mindenkit ördögi módon provokál, és azt hiszi, tudja mi a jó másoknak. Ugyanakkor tagadhatta, hogy Marcus lenyűgöző hatással volt rá. Érezte a tüzet, amelyed kettejük összecsapása gerjesztett, amint akaratuk egymásnak feszült.

Arabella haragosan felsóhajtott, majd kinézett az elsuhanó tájra.

Jobban fel kellett volna készülnie a férfival való találkozásra. Jó barátnője Fanny Irwin, akit gyerekkora óta ismert, és aki jelenleg London leghíresebb kurtizánja volt, figyelmeztette, hogy vigyázzon Marcus Pierce-szel. Figyelmeztette a férfi kivételes megjelenésére, nyers vonzerejére, élénk szellemére. Marcus, mint az ország egyik legvonzóbb arisztokratája, Anglia női lakosságának felét elbűvölte, és közülük jó néhányat ágyba is vitt.

A legtöbb nő vonzónak tartotta a férfi nyers vonzerejét. De a legtöbb nőnek Arabellával ellentétben, nem egy kicsapongó apa mellett kellett felnőnie.

Újdonsült gyámja el kell ismernie, rendkívül jóvágású volt.

Arabella megrovón szorította össze az ajkát a gondolatra. Az anyja mindent… a lányait is, kockára tett egy jóvágású férfiért. A lánynak még négy év múltán is sajgott a szíve, ha arra gondolt, hogy az anyjuk elhagyta őket.

Amikor Victoria Loring megszökött a szeretőjével, a lányainak kellett elszenvedniük a megaláztatást és a szégyent. Aztán, ha ez nem lett volna elég, két héttel később az apjuk, Sir Charles Loring az utolsó fillérig eljátszotta a vagyonát, és megölette magát, amikor a szeretője becsületéért párbajozott. Túl az érzelmi megrázkódtatáson, amit szüleik és otthonuk hirtelen elvesztése okozott, a Loring nővérek több szempontból is drágán megfizettek a botrányért. Arabella elvesztette a jegyesét. Egy vikomt, akit őszintén szeretett, három hónap után felbontotta az eljegyzésüket, mert nem volt elég bátorsága kiállni mellette az arisztokrácia rosszallásával szemben. A férfi szerelmi vallomásai éppoly tünékenynek bizonyultak, mint a felhőfoszlányok, és Arabella úgy érezte, összetörték a szívét, pontosan úgy, ahogy arról a költők szavalnak.

Roslynnak, a család legszebb tagjának esélye sem volt, hogy rangjához méltó életet éljen. Amikor az első báli szezonja váratlanul félbeszakadt, annak a lehetősége is elillant, hogy megfelelő házasságot köthet. És ami még megalázóbb volt, három élvhajhász gazember tett neki hírhedt ajánlatot, amire sosem került volna sor, ha a mostohanagybátyjuk jobb gyámjuk lett volna.

Lilian úgyszintén elvesztette a reményt, hogy rangjához méltó párt találjon, noha váltig állította, hogy nem bánja. Elfojtva dühét és gyászát, a legfiatalabb Loring lány egy kissé elvadult. Lázadt a társadalmi szokások és a jó ízlés gőgös diktálói ellen, akik kivetették maguk közül őt és testvéreit.

Lily egyfajta ördögfiókává vált, Arabella nagy bánatára. Nem tehetett róla, de bűntudata volt, amiért nem tudta megvédeni a testvéreit, hiszen ő volt a legidősebb.

Csupán tizenkilenc éves volt, amikor az anyjuk elhagyta őket, mégis úgy érezte, felelősséggel tartozik a húgaiért. Különösen, mivel a mostohanagybátyjuk egy fösvény fráter volt, aki cseppet sem törődött velük. Danvers hetedik grófja, Lionel Doddridge vonakodva vette őket magához, amikor a hampshire-i családi otthon apjuk adósságai miatt elúszott, és mindvégig koloncként és koldusokként tekintett rájuk.

– Ne legyetek láb alatt! – figyelmeztette őket, amint átlépték a küszöböt. – És viseljétek jól magatokat, ha jót akartok. Anyátok neve egyet jelent a botránnyal, és nem hagyom, hogy ti is úgy megszégyenítsetek, ahogy ő tette.

– Ne aggódjon, Lionel bácsi – felelte Arabella kurtán, mindnyájuk nevében szólva. – Nem áll szándékunkban megismételni anyánk hibáit.

– Ne merészelj bácsinak hívni! Nem vagyunk vérrokonok. Victoria csupán a mostohatestvérem volt, apám szerencsétlen második házasságának gyümölcse, és Loringnak nem volt joga a nyakamba varrni titeket a végrendeletében. Különösen, hogy egy fillért sem hagyott rám, amiből etethetnélek benneteket. Ráadásul mind a nyakamon fogtok maradni, mert egyetlen jóravaló fiatalember sem fog feleségül kérni benneteket.

Arabellát elöntötte a düh mostohanagybátyja szavait hallgatva, és elhatározta, mindent elkövet azért, hogy függetlenedni tudjanak a férfitól. Mivel azonban gyakorlatilag egy fillérjük sem volt, beérték azzal, hogy előkelő neveltetésük eredményeinek hasznosításával szerezzenek pénzt.

Jómódú mecénásuk támogatásával, húgai és két barátnője segítségével Arabella iskolát nyitott a gazdag kereskedők bárdolatlan leányai számára, ahol finom hölgyeket faragtak belőlük, akik aztán megállták a helyüket a született arisztokraták fényűző világában is.

Több mint három év kemény munkájának eredményeképpen az iskolából végül sikeres vállalkozás lett, lehetővé téve a Loring lányok teljes anyagi függetlenségét. Aztán mostoha nagybátyjuk sajnálatos módon elhalálozott, és ők új gyámot kaptak, akinek első dolga volt kijelenteni, hogy férjhez adja a Loring nővéreket.

A lányok számára ez végtelenül aggasztó volt. Elképzelhető volt, hogy Danvers újdonsült grófja rendelkezik a szükséges jogi felhatalmazással, amellyel megtilthatja, hogy tanítsanak, ha úgy látja helyesnek. Az azonban még valószínűbb volt, hogy azok a férjek, akiket ő talál majd nekik, helyteleníteni fogják a lányok szokatlan vállalkozását.

Arról nem is beszélve, hogy Arabellát teljességgel megrémítette a gondolat, hogy még egy udvarlási procedúrát végigszenvedjen. Esze ágában sem volt kitenni magát ugyanannak a megrázkódtatásnak, amelyet négy évvel korábban elszenvedett.

Húgai teljesen más módon képzelték el jövőjüket, abban azonban egyetértettek, hogy egyikük sem kívánta feladni nehezen megszerzett függetlenségét egy nemkívánatos férj miatt. Roslyn elhatározta, hogy csak szerelemből hajlandó férjhez menni, míg Lily eltökélte, hogy sohasem megy férjhez.

– Istennek legyen hála, hogy Winifred mellettünk áll! – sóhajtotta őszinte meggyőződéssel Arabella.

Mecénásuk, Winifred, vagyis Lady Freemantle maga is kereskedőcsaládból származott, csak egy arisztokratához ment férjhez. A középkorú özvegy mindig is mellettük állt. Nem csupán az iskolával kapcsolatosan, de a magánügyeikben is számíthattak rá. Most például kölcsönadta Arabellának a kocsiját, hogy a fiatal nőnek ne a mostoha nagybátyja ütött-kopott csézájával kelljen utaznia.

A kocsi kora délután ért Chiswickbe. Akárcsak a nyugatabbra fekvő Richmond, Chiswick is az arisztokraták kedvelt lakóhelyévé vált az elmúlt évszázad során, mivel közel esett Londonhoz.

A kocsi számos folyóparti udvarház és villa mellett elhaladt, mielőtt befordult volna a Danvers-ház kavicsos kocsifelhajtójára. A gyönyörű és impozáns, vörös téglából épült kúria a Temze fákkal szegélyezett partján állt. A táj buja zöldje vonzotta a tekintetet, de a megzabolázatlan pázsit és az elhanyagolt kert inkább emlékeztetett egy elvadult dzsungelre, semmint hívogató otthonra A ház bútorai és berendezési tárgyai szintén elnyűttek és kopottak voltak, az értékes festményeket és az ezüstöket pedig rég eladták, hogy fedezni tudják a fenntartási költségeket. A személyzetből is csupán pár ember maradt, a többieket elküldték. Azokat, akiket megtartottak, egy komornyik és egy házvezetőnő, egy idős pár irányította, akik több mint harminc éve itt éltek. Négy évvel azelőtt olyan szeretettel fogadták a Loring nővéreket, amilyet mostoha nagybátyjuktól sosem kaptak meg.

Amikor a kocsi megállt a ház előtt, Arabella húgai elé szaladtak, hogy üdvözöljék nővérüket.

Roslyn magas volt és karcsú, világos szőke haja volt és égszínkék szeme. Káprázatos szépsége az aranyozott kristály törékenységére emlékeztetett, ami nevetségesen megtévesztő volt, hiszen ő volt a lányok közül a legokosabb és a legműveltebb. Arról nem is beszélve, hogy a legbájosabb is. Roslyn sokkal boldogabb lett volna, ha fiúnak születik, mert akkor tudományos pályára léphetett volna. Így éles elméjét arra volt kénytelen pazarolni, hogy etikettet és jó modort tanítson faragatlan iskoláslányoknak.

A jó modor és a kifogástalan viselkedés azonban a legkevésbé sem volt Lily erőssége. A legfiatalabb Loring lány meglehetősen zabolátlan természetű volt, és sokkal otthonosabban érezte magát, amikor testmozgásra és sportra: lovaglásra, kocsihajtásra és íjászatra kellett oktatnia a diákokat. Lily sötét színei meglepő módon eltértek a nővérei halvány színeitől. Ragyogó sötét szeme és gesztenyebarna haja révén úgy tűnt, mintha váltott gyermek lett volna szőke családjában. Szenvedélyes természete pedig gyakran keverte bajba.

A tekintete többnyire melegséget és vidámságot sugárzott, de most aggodalom töltötte meg.

– Nos, mit mondott, Belle? – kérdezte Lily, amint Arabella kiszállt a kocsiból, nem törődve azzal, hogy a kocsis és a lovász meghallhatja őket.

– Máris elmondom, mihelyt beértünk – felelte Arabella, noha tökéletesen megértette Lily türelmetlenségét.

Amikor legfiatalabb húga bosszúsan felhúzta az orrát, Arabella összenézett Roslynnal, akinek a tekintetében mosoly bujkált.

– Tudnod kell – magyarázta Roslyn –, hogy nagyon lassan telt az idő, miközben egész nap rád vártunk, és megpróbáltuk elképzelni, hogyan zajlott a látogatásod Lord Danversnél.

– Sosem tudnátok elképzelni azt, ami valójában történt – suttogta Arabella alig hallhatóan.

– Hagynod kellett volna, hogy elkísérjünk – mondta Lily, ahogy felsétáltak a bejárati ajtóhoz vezető lépcsőkön. – Támogatást nyújthattunk volna neked a kellemetlenkedő gróffal szemben.

– Talán igazad van – értett egyet Arabella, és minden jókedv nélkül felkacagott, amint átadta a kesztyűjét, kalapját és köpenyét Simpkinnek, hűséges inasuknak.

A húgai jól palástolták türelmetlenségüket, amíg visszavonultak az első emeleti folyosó végén nyíló kis fogadószobába. Néhai mostoha nagybátyjuk szűkmarkúságának köszönhetően ez volt az egyetlen olyan szoba, ahol égett a tűz a kandallóban.

– Sajnálom, de csúfos kudarcot vallottam ma reggel – ismerte be Arabella, de azt nem árulta el, hogy fegyverrel próbálta jobb belátásra bírni a grófot. – Egyáltalán nem találtam meg a hangot Lord Danversszel, igaz, ő is teljességgel ésszerűtlenül viselkedett.

– Nem vonja vissza az ajánlatát, hogy biztosítja a hozományunkat? – kérdezte Roslyn szörnyülködve.

Arabella sötéten elmosolyodott.

– Nem, sőt azzal dicsekedett, hogy hamarosan nem tudjuk majd levakarni magunkról az udvarlókat.

Roslyn csupán bosszúsan összeszorította a száját, Lily azonban a fogát csikorgatta.

– Mit tegyünk hát, hogy szándékától eltérítsük? – kérdezte.

A három lány közül Lilyt zaklatta fel leginkább az újdonsült gróf kiházasítási terve. Nem csupán arról volt szó, hogy végtelenül élvezte a szokatlan szabadságot, amit jelenlegi életformája nyújtott, hanem nagyon szeretett az iskolában tanítani. És Lord Danvers mindettől megfosztotta volna, rákényszerítve a lányt, hogy férjhez menjen.

A nővérek már megvitatták, hogy mitévők legyenek, ha Arabellának nem sikerül meggyőznie a férfit. Úgy tűnt, csupán egyetlen lehetőségük maradt, hogy eltérítsék a grófot a szándékától, bár ez is csak ideiglenes megoldást jelentett.

– Azt hiszem – mondta Arabella vontatottan –, az lenne a legjobb, ha mindketten elhagynátok a Danvers-házat egy kis időre. Ha nem vagytok itt, nem kényszeríthet benneteket, hogy elfogadjátok az általa választott hódolók házassági ajánlatát.

Lilian nem tűnt túlságosan boldognak.

– Még mindig azt gondolom, maradnunk kellene, hogy egységesen lépjünk fel vele szemben. El kell fogadnia, hogy semmilyen körülmények között nem kényszeríthet minket arra, hogy férjhez menjünk.

– Nem szívesen hagylak itt, hogy egyedül szállj szembe vele, Arabella – tette hozzá Roslyn.

– Jól megleszek – válaszolta a nővére, és megpróbált magabiztosnak tűnni. – De sokkal nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy nem árthat nektek.

Roslyn vonakodva ugyan, de végül rábólintott a dologra.

– Mennyi ideig kell bujkálnunk?

– Amíg meg nem győzöm Lord Danverst.

– Nem kell minden csatánkat egyedül megvívnod, Belle – érvelt Lily.

Arabella elmosolyodott.

– Tudom, de azt gondolom, hogy ez a legjobb, amit tehetünk. Néhány napig ellehettek Tessnél. Ott biztosan nem fog keresni titeket a gróf.

Tess Blanchard volt a legjobb barátnőjük, aki szintén a mecénásukról elnevezett Freemantle Leánynevelő Intézetben tanított.

– Winifred is minden bizonnyal befogadna minket – vetette fel Roslyn.

– Igen, de Lord Danvers valószínűleg ott keresne titeket legelőször, mivel elmondtam neki, hogy őladysége a mecénásunk.

Amikor Lily még mindig aggodalmasan nézett rá, Arabella kérlelő mosolyt küldött felé. – Lily, kérlek, ígérd meg, hogy legalább most az egyszer ahhoz tartod magad, amit megbeszéltünk.

– Hát rendben. – A lány kurtán megölelte Arabellát. – De egyáltalán nem tetszik ez nekem. Sokkal szívesebben maradnék, hogy megleckéztessem a bosszantó grófot. – Arabella eleresztette a füle mellett a megjegyzést, mivel maga is a saját kárán tanulta meg, hogy nem tanácsos felbőszíteni Danvers újdonsült grófját.

– Szerintem Tessnél kellene töltenetek az éjszakát. Lord Danvers minden bizonnyal hamarosan meglátogat minket, és nem akarom, hogy itt találjon titeket.

– És mit akarsz tenni vele? – kérdezte Roslyn.

– Még nem tudom biztosan – vont vállat Arabella. Mint gyámjuknak, a férfinak joga volt előnyös házasságot szereznie neki és a húgai számára, de meg kell győznie valahogy, hogy mondjon le a tervéről.

– Abban a hitben él, hogy parancsolhat nekünk, de majd bebizonyítom neki, hogy mennyire téved.

Négy nappal később azonban Arabella minden jószándéka elillant, amikor észrevette, hogy Lord Danvers vágtat felé egy füves mezőn keresztül.

– A pokolba ezzel az ördögfajzattal – szisszent fel Arabella, és hirtelen megrántotta a gyeplőt. Gondolhatta volna, hogy őkelme nem fog órákig várni rá tétlenül. Szándékosan maradt távol a férfi tervezett látogatásának idejére, hogy ezzel is bosszantsa. Arra azonban nem számított, hogy Lord Danvers utánajön. Nyilvánvalóan alábecsülte a férfi kitartását.

Arabella kesztyűs kezével megmarkolta a kantárt, s csupán egy pillanatig habozott. Nem vallott rá, hogy megfutamodjon, de nem volt benne biztos, hogy képes lenne egyedül szembenézni Lord Danversszel. Egy dolog volt akkor találkozni vele, amikor a személyzet hallótávolságon belül volt, és megint más egyedül szembenézni vele egy néptelen mezőn. Nem szívesen találkozott a gróffal, mivel az esetleg hajlamos megbosszulni, amiért első találkozásuk alkalmával fegyverrel fenyegette, mert nem engedelmeskedett kifejezett óhajának aznap délután.

A szánalmas igazság azonban az volt, hogy a jóképű ördög látványa, ruganyos alakja, széles válla, átható kék tekintete és ravasz mosolya elgyengítette Arabellát. Nem volt benne biztos, hogy képes lenne megvédeni magát abban a pillanatban.

Vagy egyszerűen csak inába szállt a bátorsága.

A lány nem elemezgette az érzéseit tovább; megfordította a lovát, és elvágtatott a növendék bükkfák irányába. Azonban tévedett, amikor azt hitte, hogy Lord Danvers nem vette észre. Amikor óvatosan hátrapillantott a válla felett, látta, hogy férfi üldözi.

Arabella szíve szaporán vert, ahogy a ló nyakára ráhajolva hátasát gyorsabb vágtára ösztönözte. Amikor azonban nem sokkal később elérte a bükköst és bevetette magát az árnyas fák közé, kénytelen volt lassítani, hogy elkerülje az alacsonyabb ágakat.

Nem úgy a gróf. A nő háta mögül hallatszó patadobogás elárulta, hogy a férfi még mindig üldözi. Amikor egy újabb verőfényes tisztásra ért, Arabella megkétszerezte a sebességét, de tudta, hogy a távolság egyre csökken közöttük, és a gróf hamarosan beéri.

A nő szíve a paták dobogásának ritmusára dörömbölt, amikor a férfi odaért mellé. Egy pillanatig fej-fej mellett száguldottak, miközben a nő szívét váratlan, mámorító érzés töltötte el. Aztán a férfi hirtelen kinyújtotta Arabella felé a karját, erősen megragadta, majd a derekánál fogva átemelte a nőt a saját lovára. Mindezt olyan könnyedséggel, mintha a lány tollpihéből lenne.

Arabella riadtan felkiáltott, aztán elborzadt, amikor ráeszmélt, hogy oldalvást ül a férfi előtt, aki szorosan öleli. Ahogy a nő kétségbeesetten kapaszkodott a férfiba, hogy megőrizze az egyensúlyát, felháborodott kiáltását – eresszen maga pokolfajzat! – elfojtotta a férfi teste, és nem kapott választ. Ahelyett, hogy elengedte volna, a férfi csak még szorosabban ölelte.

Végül a gróf egy váratlan rántással megállította a lovát. Arabella kapkodva szedte a levegőt, és felemelte a fejét, hogy villámló tekintettel a férfire meredjen. Ez hiba volt, jött rá azonnal, mert így a szája csupán centiméterekre volt a férfiétól. Gyönyörteljes, áramütésszerű érzés cikázott át a nő testén. Korábban már álmodozott arról a határozott vonalú, érzéki szájról…

Aztán találkozott a pillantásuk, és Arabellának elakadt a lélegzete.

Szinte fülsiketítő volt a hirtelen beállt csend. A nő úgy érezte, a szíve majd kiugrik a helyéről, de tudta, hogy ez nem a fizikai megerőltetéstől van. Sokkal inkább az volt az oka, hogy a teste szorosan a férfi kemény, izmos testéhez préselődött, ziháló melle pedig a gróf széles mellkasának feszült.

A férfi mozdulatlanul ült, és a nőt fürkészte, míg ő dermedten bámult vissza rá. Amikor Danvers tekintete a nő csupasz torkára siklott, majd még annál is lejjebb, pompásan domborodó melleire, Arabella azt kívánta, bárcsak valami kevésbé kihívó ruhát viselne, mint ez a mélyen kivágott, muszlinruha, amely tökéletesen illett a meleg tavaszi délutánhoz. Tisztában volt vele, hogy a mellbimbói hetykén megkeményedtek a férfi testének érintésére.

A férfi valószínűleg szintén tudatában volt az érzéki reakciónak, amelyet érintése a nő testéből kiváltott, mert kék tekintete elsötétült a szemében csillogó buja vágytól.

A hangja csupán halk mormolásnak tűnt, ahogy megjegyezte:

– Sokféle fogadtatásra számítottam öntől, Loring kisasszony, de be kell vallanom, erre az egyre nem voltam felkészülve.

Arabella kihúzta magát a férfi fátyolos, kötekedő hangját hallva.

– Én sem, uram. Mégis hogyan képzeli, hogy ilyen durván bánik velem?

A férfi tekintetét még jobban elsötétítette a vágy.

– De hiszen megmentettem!

– Nem voltam veszélyben!

– Igazán? Én úgy láttam, a lova megbokrosodott. Hiszen ön sosem lenne olyan udvariatlan, hogy szándékosan elkerüljön. Egy órája érkeztem, de ön és a húgai nem voltak sehol.

Erre nem tudott mit felelni a nő, mivel valóban szándékosan maradt távol.

– Bizonyára megfeledkezett az időről – súgott neki segítőkészen a gróf –, mert meg vagyok róla győződve, sosem okozna nekem olyan kellemetlenséget, hogy magamnak kelljen megkeresnem.

Arabellában volt annyi becsület, hogy elpiruljon.

– Már elígérkeztem arra az időre, amelyet megkövetelt tőlem.

– Megköveteltem? – A férfi felvonta sötét szemöldökét. – Aligha követeltem bármit is.

– Pedig nagyon úgy tűnt, hogy nem volt más választásom.

A férfi tekintete újból a nő szájára siklott.

– Úgy tűnik, a menekülése olyan következményekkel járt, amelyeket nem állt szándékában előidézni.

Csodálkozó tekintetét látva, a férfi egy kissé megmozdult a nő alatt.

– Talán nem tudta, hogy az intenzív testmozgás feltüzeli egy férfi vérét. És ez, az üldözés mámorával egyesülve…

Nem fejezte be a mondatot, hanem megvárta, amíg a nő megérzi combjának feszülő, duzzadó férfiasságát, és megérti, hogy mire gondol. Úgy tűnt, a vágta nem csak a vérét forralta fel. Arabella összeszedte magát, és a férfi mellkasának nyomva a tenyerét, szabadulni próbált. De már túl késő volt. A férfi hirtelen lehajolt, és csókjával rabul ejtette a nő ajkát.

Egy lassú, elemésztő, varázslatos csókkal.

Arabella a férfi váratlan támadásától egészen megszédült. Kóválygott a feje, nem kapott levegőt. A perzselő csókban egybeolvadt a félelme a csalárd izgalommal, de képtelen volt összeszedni az erejét, hogy szembeszállón a férfival. Ehelyett egész teste elgyengült, és ösztönösen a férfihoz simult, miközben az mohón csókolta. Amint a férfi nyelve kutatva, mélyen a szájába hatolt, Arabella önkéntelenül is felnyögött a gyönyörűségtől.

Marcus érezte, amint ugyanaz a forróság, ugyanaz a sürgető mohóság önti el, amelyet első találkozásuk alkalmával tapasztalt… Ez az érzés azonban sokkal erőteljesebb volt. A velejéig megrázta a férfit. És a nőt is, efelől nem volt kétsége, mert érezte, ahogy megremeg a vágytól.

A gróf még szorosabban ölelte, még forróbban csókolta, könyörögve és udvarolva, egyre jobban kívánva a nőt. Megmerevedett férfiassága vadul lüktetett.

Amikor végül elhúzódott, hogy a nőre nézzen, szinte tapintható volt a köztük vibráló vágy, amely betöltötte a levegőt. Marcus tudta, hogy a nőt teljesen megrázta az élmény.

Érezte, ahogyan remeg a karjában.

– Engedjen el – követelte végül rekedten suttogva a nő.

– Arabella… – mormolta a férfi, nem akarván engedelmeskedni a kérésnek.

A lány hirtelen kihúzta magát és vészjóslóan nézett a férfira; a szemében új láng gyúlt. Amikor a gróf továbbra sem eresztette el, a lány hátrahúzta az öklét, és a férfi állába bokszolt.

A váratlan ütéstől Marcus feje hátrahanyatlott, miközben éles fájdalom hasított az állába. Halkan elkáromkodta magát. A teste még elemibb ösztönökkel reagált. Újból hevesen meg akarta csókolni a nőt, hogy meghódítsa és betörje.

Arabella azonban kihasználta a férfi pillanatnyi habozását, és kiszabadította magát az öleléséből. Ahogy megpróbált lecsúszni a nyeregből, Marcusnak kényszerítenie kellett magát, hogy engedje, és csupán azért ragadta meg a karját, hogy segítsen neki.

Miután esetlenül földet ért, Arabella megpördült, és szembefordult a férfival, mintha nem akart volna neki további előnyt adni. Marcus a nyeregben maradt, és szánakozó hitetlenséggel fürkészte.

A nőnek ezúttal is sikerült meglepnie, de saját váratlan reakciója sokkal inkább megrémítette. Próbálta meggyőzni magát, hogy az Arabella iránti vad vonzalma beteges. Az elmúlt négy napban megpróbálta teljesen kiverni a fejéből a nőt. Ám gyötrelmes módon egy percre sem tudott róla megfeledkezni.

Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, mikor látja újra, hogy meggyőződhessen róla, a nő valóban úgy tele van élettel és tűzzel, ahogyan emlékezett rá.

Most megkapta a választ. Arabella ott állt előtte kihívóan. Az arca kigyúlt, és nedves ajkán még látszódtak a szenvedély sebei. A kezét ökölbe szorította, mint aki harcra készen áll.

Minden porcikájában az a gyönyörű nyelvelő királykisasszony, aki az elmúlt négy éjszaka az álmait uralta.

Nem állt szándékában a karjába kapni abban a pillanatban. És határozottan nem tervezte, hogy megcsókolja. De a nőben lobogó, csábító tűz teljesen megbabonázta. A teste beleremegett az ősi vágyba, amely arra késztette, hogy a puha tavaszi fűben a magáévá tegye a nőt, hogy lüktető, forró és kemény péniszét mélyen a kívánatos testébe fúrja, és gyönyörrel nyerje meg magának.

Ám ahogy ott ült a lován és lebámult a nőre, Marcusnak két gondolat suhant át az agyán. Hogy jobban kívánja Arabella Loringot, mint valaha is bármely nőt. És, hogy a nő nem lehet az övé.

Nem volt akkora gazember, hogy a saját védencével dorbézoljon, akit a védelmére bíztak, és aki egy finom úri hölgy. Csak egy módon lehet az ágyasa anélkül, hogy foltot ejtene a becsületén, ha elveszi feleségül…

A gondolatra Marcusnak elakadt a lélegzete.

Házasság.

Nem, lázadt fel azonnal a tudata. Nem állt szándékában a közeljövőben megházasodni, pláne nem azért, hogy örökösöket nemzzen, ahogy azt a rangja megkívánta.

De ha kívánod őt, érvelt egy másik hang a fejében, egyenrangú alapokra kell helyezned ezt a kapcsolatot, olyanra, ami más, mint amit a gyám és védence kapcsolata lehetővé tesz.

Marcus megrázta a fejét. Alig akarta elhinni, mi jár a fejében. Nagyon is a tudatában volt, hogy vágya elnyomja a józan eszét.

De valóban?

Ha logikusan közelítette meg a kérdést, egyáltalán nem volt olyan ésszerűtlen dolog nőül venni Arabellát. Megfelelő férjet akart neki találni, aki gondoskodik róla, és önmagánál jobb jelöltet keresve sem találhatott volna. A nő születése és neveltetése révén tökéletesen alkalmas volt rá, hogy a grófnője legyen, függetlenül a család korábbi botrányaitól.

Ha feleségül veszi, azzal eleget tesz a kötelességének is, miszerint tovább kell örökítenie kiváló vérvonalát. És illő módon elégíthetné ki Arabella iránti vad testi vágyát. Az egyetlen fontos kérdés csupán az volt, hogy vajon képes-e egy életre a nőhöz láncolni magát.

És a válasz? A tagadhatatlan igazság az volt, hogy Arabella Loring volt az egyetlen nő az életében, aki mellett boldog lenne. És meg volt róla győződve, hogy aligha találna alkalmasabb személyt vágyai kielégítésére, aki megfelelne az elvárásainak.

Marcus kifújta a levegőt, ahogy elhatározásra jutott. Talán meghibbant, de feltett szándéka volt megkérni legidősebb gyámoltja kezét.

Még mindig vidáman fürkészve a nőt, megeresztett egy ravasz mosolyt, ahogy óvatosan megdörzsölte az állát.

– Jackson úr is megirigyelte volna a jobbhorgát, Loring kisasszony – jegyezte meg, Anglia legnagyobb bokszolójára utalva.

Arabella bosszúsan lebiggyesztette az ajkát.

– Mégis, mire számított, miután úgy letámadott? Csupán meg akartam védeni magam.

Válaszát hallva Marcus együtt érzően bólintott.

– Amit csodálatosan véghez is vitt. És semmi kétség, rosszabbul is járhattam volna, amiért úgy megfeledkeztem magamról. Őszinte bocsánatáért esdeklem.

Amikor a nő nem válaszolt, Marcus lassan leszállt a nyeregből, miközben egy pillanatra sem vette le a tekintetét a nőről.

Arabella saját hátasát keresve körbepillantott, és megriadt, amikor felfedezte, hogy a lova a mező túloldalán legel. Hátrált egy lépést, nyilvánvalóan biztos távolban akart maradni a férfitől. Ez megállásra késztette Marcust. Nem akarta elijeszteni a nőt… nem mintha azt hitte volna, hogy könnyű megfélemlíteni.

– Nem vagyok hozzászokva, hogy a nők elfussanak előlem – jegyezte meg Marcus.

– Biztos vagyok benne – felelte a nő szárazon.

– Mégis, ön és a húgai rendszeresen elfutnak előlem. Úgy értesültem, hogy Roslynt és Liliant napok óta nem látták. Pontosan amióta megkapta az üzenetemet, hogy ma meglátogatom.

Arabella kihúzta magát, és felszegte az állát.

– Tudtam! A szolgái kémkednek utánunk!

Ez igaz, gondolta Marcus. Az elmúlt néhány napban elküldte a saját szolgáit a Danvers-házba, hogy felváltsanak két idős kulcsárt, egy szobalányt és egy ezermestert, aki hősiesen, de hiába próbálta fenntartani az épületet. Hűséges szolgái hajlandóak voltak rendszeresen jelentést tenni védenceiről. Arabella, mondták, amikor csak tehette, kitért az útjukból, míg a testvéreit sohasem látták.

– Rendbe akarom hozatni a házat – válaszolta Marcus az igazsághoz híven. – De kérem, Loring kisasszony, ne váltson témát. Biztos vagyok benne, ön rendezte úgy, hogy a húgai távol legyenek, hogy keresztülhúzza a terveimet.

Arabella ártatlan mosollyal felelt.

– Ismeretlen eredetű betegségtől szenvednek.

– Valóban? – kérdezte Marcus.

– Igen, tele vannak lázas kiütésekkel, amelyek nyilvánvalóan az ön látogatásának hírére keletkeztek. Aggódtam, hogy talán fertőző lehet, így elküldtem őket, hogy megóvjam az ön egészségét.

Marcus felnevetett.

– Ugyan, Arabella, nem áshatnánk el a csatabárdot, csak egy pillanatra? Nem akarok önnel harcolni.

A lány határozott arckifejezése némileg megenyhült.

– Én sem akarok önnel harcolni, uram, de ön képtelen megérteni, hogy egy diktatórikus gyám nem házasíthat ki minket.

– Nem akarom kiházasítani, ígérem. Sőt, én magam akarom elvenni feleségül.

Arabella elakadó lélegzetét hallva a férfi tudta, hogy megdöbbentette a nőt, ahogy önmagát is. Hihetetlen, gondolta Marcus, hogy komolyan fontolóra vegye, hogy felhagyjon nagyra becsült agglegény életével, és elvegye legidősebb gyámoltját. De a döntése valahogy mégis jónak tűnt.

Most azonban Arabellával is meg kellett értetnie, mennyire ésszerű lépés a lánykérés, és meg kellett győznie róla, az ő érdeke, hogy férjéül fogadja.

– El akar v-venni? – ismételte a nő. Nyilvánvalóan nem hitt a fülének.

– Igen. Feleségül akarom venni – mondta Marcus őszintén, és minél többet gondolt rá, annál jobban tetszett neki az ötlet. – Tudom, hogy nem számított erre, kedvesem, de szeretném meggyőzni, hogy komolyak a szándékaim.

3

Az újdonsült Gróf nem csak bosszantó, de valószínűleg a józan esze is elment.

Arabella levele Fannynak

Arabella hosszú percekig nem tudott megszólalni.

– Megőrült? – kérdezte bizalmatlanul. A férfi szemében fanyar vidámság csillant.

– Biztosíthatom róla, hogy teljesen épelméjű vagyok. Csupán udvarolni próbálok önnek.

A nő önkéntelenül felnevetett. Még mindig remegett a térde a grófnak az érzékei ellen indított gonosz támadása után, a férfi pedig most szándékosan szédítette elképesztő lánykérésével.

– Rosszul esik, hogy kinevet, kedvesem – mondta Lord Danvers. – Elismerem, hogy szerelmi vallomásom meglehetősen váratlan, de úgy vélem, cseppet sem mulatságos.

Arabella lassan abbahagyta a nevetést. A halántékához emelte kezét.

– Nem tudom elhinni, hogy komolyan gondolja. Lady Freemantle azt mondta, ön egy megátalkodott agglegény.

– Két perce még az is voltam. De a csókja megváltoztatta a véleményemet. Rájöttem, hogy azt szeretném, ha ön lenne a grófnőm.

A nő zavarodottan bámult rá.

– Hogyan lehet egyetlen csók ekkora hatással önre?

A gróf megvonta erős vállát.

– Nem csupán a csók. Számos oka van annak, hogy úgy érzem, ön kiváló hitvesem lenne. De a lényeg az, hogy valamikor úgyis meg kell nősülnöm, és ön az első nő, aki annyira felkeltette az érdeklődésemet, hogy egyáltalán fontolóra vegyem a dolgot.

– De hiszen semmit sem tud rólam.

– Eleget tudok ahhoz, hogy érezzem, remek pár lennénk. Az mindenesetre biztos, hogy sosem unatkoznánk.

Arabella, még mindig kissé kábán, ám kíváncsian fürkészte a férfit.

– Hát semmit sem hallott Londonban abból, amit a házasság iránti ellenszenvemről mondtam?

– Nagyon is jól hallottam minden szavát. De meg akarom győzni, hogy gondolja meg magát.

A férfi magabiztossága meglepte a nőt.

– Sosem tudna meggyőzni, uram.

– Valóban? – kérdezte a férfi, és a szája sarkában mosoly bujkált. – Ön nyilvánvalóan félreismer engem, Arabella.

A gróf kezdett a nő idegeire menni.

– Igaza van… és eszemben sincs jobban megismerni. Pláne nem a szó bibliai értelmében.

– Talán még nem mérlegelte, hogy milyen előnyökkel járna ez az ön számára.

– Előnyökkel? – visszhangozta a nő.

– Mint a feleségem, sosem szenvedne semmiben sem hiányt.

– Csupán a szabadságomat veszteném el, a saját sorsom irányítását. Ha a férjem lenne, még nagyobb lenne a hatalma felettem, mint most, hogy a gyámom. A törvény szerint „uram és parancsolóm” lenne, én pedig a tulajdona. Egyetlen férfi uralmára sem vágyom.

Lord Danvers türelmetlen mozdulatot tett.

– Nem akarok uralkodni maga felett, szerelmem. Csupán egy előnyös házasságra vágyom.

Ezzel Arabella egyik fájdalmas pontjára tapintott. A lány megesküdött, hogy sohasem lép érdekházasságra, ahogyan a szülei tették. Hogy csupán szerelemből megy férjhez, semmi másért.

– Lehet, hogy ön elviselne egy ilyen házasságot, de számomra ez cseppet sem vonzó – jelentette ki határozottan. – A szüleim érdekházasságot kötöttek, és megkeserítették egymás életét.

– Nem kell, hogy a mi házasságunk is ilyen legyen – felelte a férfi türelmesen.

– Nem kell, hogy egyáltalán bármilyen házasságunk is legyen!

A heves kirohanást hallva Danvers elgondolkodva mérte végig a nőt.

– Természetesen nagyon kedvező házassági szerződést kínálnék önnek, és a húgai jólétéről is nagylelkűen gondoskodnék. Gondolom, hálás lenne, ha nem kellene többé dolgoznia, hogy a tanári fizetéséből tartsa el magát.

Arabella nagy levegőt vett, hogy megőrizze nyugalmát.

– Ön nyilvánvalóan nem ért meg engem. Mi nem akarjuk abbahagyni a tanítást. A munkánk nem csupán élvezetes, de igencsak hálás feladat is azonkívül, hogy biztosítja a függetlenségünket, és így azt tehetünk, ami nekünk tetszik.

A nő válaszát hallva a férfi újból taktikát váltott.

– Ha hozzám jön feleségül, akkor azzal a társadalom szemében is helyreállítja a becsületét.

Arabella felszegte az állát, amint a férfi a megtépázott társadalmi helyzetére utalt.

– Kit érdekel? Már rég hozzászoktam, hogy az előkelőségek összesúgnak a hátam mögött. Ha az embernek nem kell állandóan azzal foglalkoznia, hogy fenntartsa kifogástalan jellemének látszatát, az valami mérhetetlenül gyönyörűséges szabadsággal jár. És amíg a diákjaink szülei elégedettek a viselkedésünkkel, addig felesleges mások véleménye miatt aggódnunk.

A gróf hosszasan fürkészte a nőt, aztán könnyed hangon megszólalt.

– A testvéreire is gondolhatna. Ők talán nem érdemlik meg, hogy előkelő hölgyekhez méltó életet élhessenek?

A férfi tökéletesen ésszerű kérdése kényelmetlen érzéssel és bűntudattal töltötte el Arabellát, hiszen tudta, most annak a lehetőségét utasítja el, hogy segítsen a húgain. De aztán eltökélten megrázta a fejét.

– Igenis gondolok rájuk. Roslyn és Lily ugyanúgy gondolkodik a házasságról és a férfiakról, ahogy én. És ők éppen úgy ragaszkodnak a saját sorsuk irányításához, ahogyan jómagam.

A férfi együtt érzőn nézett a nőre.

– Megértem, hogy gyűlöli a férfiakat. A jegyese durva módon elhagyta önt, amikor tudomást szerzett a családját sújtó botrányról.

Nem kellett volna, hogy fájjon, amiért a férfi az orra alá dörgöli ezt a megalázó emléket, hiszen már négy év telt el azóta, hogy összetörték a szívét. Már túltette magát a kétségbeesésen, de azóta sem tudta elfelejteni a fájdalmas tapasztalatot, sem a kemény leckét, amit akkor megtanult.

Bolondul azt hitte, szerelmi házasságra mond igent. Csupán azért mondott igent a vikomtnak, mert úgy érezte, érzéseik kölcsönösek. De afelett érzett öröme, hogy szerelmes lett egy férfibe, aki megesküdött, hogy szintén szereti, hirtelen elhalt, amikor a férfi nagyon is nyilvánosan elhagyta. Soha többé nem követi el még egyszer ugyanezt a hibát.

– Nem gyűlölöm a férfiakat – erősködött Arabella. – Egyszerűen nincs szükségem férjre.

– Nem akar gyerekeket?

A kérdés váratlanul érte, és Arabella nem tudta elfojtani a fájdalmas érzést, amely belenyilallt. Az volt a legnagyobb hátránya annak, ha nem ment férjhez, hogy nem lehetett gyereke… De csupán ez az egyetlen hátránya, győzte meg magát.

– Annyira nem, hogy csupán azért megtűrjek egy férjet – válaszolta végül.

– Én egyszer majd szeretnék gyerekeket – ismerte el Lord Danvers. – A társadalom megköveteli tőlem, hogy tovább örökítsem a nevemet és a rangomat. De ehhez előbb meg kell nősülnöm.

– Tehát egy tenyészkancára van szüksége, aki örökösökkel ajándékozza meg? – kérdezte Arabella gonoszkodva – Gondolhattam volna.

– Nem – felelte a férfi bosszúsan. – Társra és hitvesre vágyom.

A nő nehezen tudta elhinni, hogy egy ilyen élvhajhász nemesember, mint Lord Danvers egy életre szóló társra vágyik, de még idejében visszafogta magát, mielőtt kétségbe vonta volna a férfi szavahihetőségét. Ehelyett bájosan elmosolyodott.

– Az illem azt kívánja tőlünk, hogy ilyenkor kifejezzük hálánkat, így megköszönöm nagylelkű ajánlatát, uram. De vissza kell utasítsam.

– Bízom benne, hogy jobb belátásra bírhatom.

A nő kihúzta magát a gróf provokatív kijelentését hallva. A férfi szintén elbűvölő mosollyal válaszolt, amitől a nő gyomra megremegett, de igyekezett gyorsan összeszedni magát.

– Igazán nem tudom, mit mondhatnék még, hogy végre megértse, Lord Danvers, a világ minden kincséért sem lennék a felesége. Világosan beszéltem?

A férfi vidáman felvonta a szemöldökét.

– Tudja, hány nő rebegne hálaimát, ha megkérném a kezét?

– Akkor kérje meg valamelyiküket. Semmi kétségem, hogy mindnyájan eszméletlenül boldogan mondanának igent. Én azonban nem tartozom közéjük.

A nő válasza őszinte mosolyt csalt a férfi arcára.

– Egyetlen más nő sem érdekel. Magát választottam, Arabella, és feltett szándékom megszerezni önt.

A nőnek leesett az álla. A férfi ördögi arroganciája teljes mértékben felháborította,

Arabella nem kívánta folytatni ezt a lehetetlen társalgást, így sarkon fordult, és elindult legelésző lova felé a réten át.

A gróf következő szavai azonban megállásra késztették.

– Őrülten boldoggá tenném, Arabella. Mennyei gyönyör várna magára a hitvesi ágyban, biztos lehet benne.

A nő nem tudta eldönteni, hogy sértőnek vagy szórakoztatónak találja-e a gróf merész szavait.

– Egy kissé elbízta magát, nem gondolja, uram? – kérdezte visszafordulva.

– Egy cseppet sem. Mindent elkövetnék érte, hogy leírhatatlan élvezethez juttassam. De annak, hogy szeretők legyünk, az egyetlen becsületes módja, ha összeházasodunk.

A férfi észrevette, hogy a nő már belefáradt a vitatkozásba, és elmosolyodott.

– Be kell vallanom, hogy rendkívüli módon vonzódom önhöz – tette hozzá. – És ön is ugyanezt érzi. Ne is tagadja Remegett a vágytól, amikor megcsókoltam.

Arabella elpirult. Valóban megremegett a férfi karjaiban… De ezt sohasem vallaná be neki.

– Ne legyen nevetséges – válaszolta. – Csupán a meglepetés okozta, amiért olyan váratlanul rám támadt. Biztosíthatom, egy cseppet sem vonzódom önhöz.

Danvers közelebb lépett.

– Bebizonyítsam az ellenkezőjét?

– Próbálja meg, ha meri, de esküszöm, kap egy fülest!

A férfi kék szemében csillogott az elfojtott nevetés, ahogy megdörzsölte sajgó állát. Halványpiros folt jelezte, ahol a nő megütötte. Arabella egy pillanatra elszégyellte magát, de csak addig, amíg eszébe nem jutott, mi vezetett odáig – hogyan emelte ki a gróf saját nyergéből illetlenül, és nem eresztette, még azután sem, hogy szinte az eszméletvesztésig csókolta. De az is lehet, hogy éppenséggel az késztette ilyen elkeseredett lépésre, hogy a lord az önkívületbe kergette.

Danverst azonban nem félemlítette meg a nő fenyegetése.

– Ha ezt egy fülesnek szánta, kedvesem, meg kell hogy mondjam, kissé elvétette.

A férfi szándékosan cukkolta, és Arabella pontosan tudta ezt. És a gróf remekül taktikázott. Arabella ökölbe szorította a kezét; csak egy hajszál választotta el attól, hogy odalépjen a férfihoz és jól behúzzon neki egyet.

– Kétségtelenül ön a legbosszantóbb férfi, akivel valaha is találkoztam, Lord Danvers.

– Talán igen, de csupán azért, mert nem tettem meg mindent, hogy a kedvére tegyek. Képtelen lenne ellenállni nekem, ha komolyan megpróbálnék udvarolni önnek.

Arabellának leesett az álla.

– Már hogyne lennék képes ellenállni önnek!

– Fogadjunk?

Arabella ismét elbizonytalanodott.

– Miféle fogadásra gondol?

– Mennyit ér önnek a függetlensége?

– Hogy mondta? – Arabella feje ismét kóválygott Lord Danvers váratlan támadásától.

– Mire lenne képes, csakhogy kiszabaduljon gyámságom alól?

Sok mindenre, volt Arabella első gondolata

– Miért?

– Nem térhetek ki az önök iránti felelősségem alól, de az ügyvédem készíthet egy jogi dokumentumot, amely garantálja a teljes önállóságot a saját ügyeinek intézésében. Önnek és a húgainak is.

– Mi végre?

– Hogy legális lehetőséget kapjak arra, hogy udvaroljak önnek.

– Hogy udvarodon nekem? Mi az ördögért akarna udvarolni nekem? Már megmondtam, hogy semmilyen körülmények között nem megyek feleségül önhöz.

– Lehetőséget akarok kapni, hogy megváltoztassam a véleményét. Ha nem tudom rávenni, hogy férjéül fogadjon, mondjuk egy hónap alatt, mindhárman visszakapják a szabadságukat: jogilag és anyagilag is függetlenné teszem önöket a gyámságomtól.

– Csukja be a száját, édesem – tette hozzá a gróf, amikor Arabella kővé dermedve bámult rá – Túlságosan csinos ahhoz, hogy csak tátogjon, mint a partra vetett hal.

Arabella engedelmeskedett, noha úgy érezte, tejesen kirántották a lába alól a talajt.

– Ha jól értelmezem az ön fogadását, uram, arról van szó, hogy ön visszaadja a szabadságunkat, ha ellen tudok állni „meggyőző érveinek”?

– Pontosan.

– Elképesztően bízik a saját csáberejében.

A férfi elmosolyodott.

– Így is mondhatjuk. Cserébe meg kell engednie, hogy tisztességesen udvarolhassak magának. És ha nem tud ellenállni nekem – ha rá tudom venni, hogy elismerje, elfogadna férjének –, akkor hozzám kell jönnie feleségül.

Arabellát felháborította a férfi arroganciája, hogy azt hitte, vonzerejével ráveheti, hogy igent mondjon neki. Képtelenség… egészen biztosan.

Amikor Lord Danvers látta, hogy a nő elbizonytalanodik, szomorúan megrázta a fejét.

– Sosem hittem volna, hogy megfutamodik. Fél, hogy megnyerem a fogadást.

A férfi megint csak szándékosan hergeli, döbbent rá a nő.

– Nem félek! – jelentette ki határozottan. Legalábbis nem nagyon, tette hozzá gondolatban. Lehet, hogy hatnak rá a gróf mámorító csókjai, de kicsi az esélye, hogy valaha is elfogadná Danverst férjéül, mivel sosem akart férjhez menni.

– Nem fog nyerni, uram.

– Akkor bátran elfogadhatja a kihívást. Végül is éppen azt ajánlom önnek cserébe, amiről azt állítja, hogy mindennél jobban akarja. A függetlenségét.

– Hát legyen, áll az alku!

A férfi szeme villanása kifejezte elégedettségét és örömét. Ettől Arabella majdnem megbánta, hogy beleegyezett a dologba. Hagyta, hogy a férfi provokálja, elfogadta a kihívását annak ellenére, hogy tudta, vad vonzódása a férfihez veszélyt jelent.

Ugyanakkor a tét ellenállhatatlan volt. Nemcsak az anyagi jólétet biztosíthatná húgai számára, de megszabadulnának a gróf kelletlen gyámságától is örökre. A férfi többé nem jelentene fenyegetést a függetlenségükre. Nem lenne joga kiházasítani, vagy arra kényszeríteni őket, hogy feladják tanári munkájukat.

Nem, az igazat megvallva, gondolta Arabella, végtelenül boldoggá tette, hogy lehetősége nyílt elnyerni a szabadságukat.

Ugyanakkor szó sem lehetett egy egész hónapról. Nem volt benne biztos, hogy egy egész hónapig ellen tudna állni a gróf kitartó csábítási kísérleteinek – nem mintha ezt valaha is beismerte volna a férfi előtt.

– Azonban – kezdte Arabella –, a fogadás időtartamát le kell csökkentenünk. Két hét, és nem több. Képtelen lennék elviselni az arroganciáját ennél hosszabb ideig.

Lord Danvers csak egy pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Rendben. Kemény ellenfél, kedvesem.

– Elment az eszem – suttogta Arabella.

– Akárcsak nekem – felelte a férfi barátságosan. – Amíg a feltételekről beszélünk, ragaszkodnom kell a sportszerű küzdelemhez. Bele kell egyeznie, hogy minden nap négy órát eltölt a társaságomban, hogy lehetőségem legyen elcsavarni a fejét. Az időpontot pedig én választom meg.

Arabella a homlokát ráncolta.

– De nem ütközhetnek a tervei a tanári kötelezettségeimmel.

– Természetesen. Szólok a szolgáimnak, hogy csomagolják be a holmimat, és hozzák utánam a Danvers-házba, mivel hosszabban itt maradok.

Arabellát nyugtalansággal töltötte el, amikor ráébredt, hogy Lord Danvers két hétre vagy talán még tovább a házba akar költözni, még ha ehhez minden joga megvolt is. Gyorsan megrázta a fejét.

– Nem maradhat a házban, amikor nincs gardedámom. Ön nem vérrokonom, még ha a gyámom is.

– Erre korábban kellett volna gondolnia – felelte a férfi huncutul. – Mielőtt elküldte a húgait a házból.

A nő kimerülten pillantott a férfira.

– Ha ragaszkodik hozzá, hogy ideköltözik, én addig Lady Freemantle házában húzom meg magam.

A gróf felvonta fekete szemöldökét.

– A húgait is ott bújtatja?

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi megvonta a vállát.

– Egy egész szolgasereg őrködik majd a becsületünk felett. Lehet, hogy a látogatásomat zokon veszik egyesek, de a jó híre semmiképpen sem forog veszélyben majd.

– Igaza van – felelte a nő, és megpróbálta elrejteni a hangjában megbúvó keserűséget. A jó hírét már visszavonhatatlanul bemocskolták a szülei botrányai, így aztán ostobaság volt azt gondolni, hogy a gyámja megszegi az illemet azzal, hogy egy fedél alá költözik vele, miközben csupán a szolgálók a gardedámok. Azonkívül, ha sohasem akar férjhez menni, nem számít, hogy nem volt teljesen makulátlanul jó híre, noha nem engedhetett meg magának egy igazi botrányt sem. Gondolnia kellett az iskolára is.

Ugyanakkor semmi kétsége nem volt afelől, hogy tanítványainak a szüleit elbűvöli majd a tény, hogy ilyen előkelő ismeretséggel büszkélkedhet, mint Danvers grófjáé. Nem fogják árgus szemekkel figyelni, hogy kivel él. Ezenkívül az alsóbb osztályok nem is voltak olyan előítéletesek, mint a nemesek, akik a társadalom szigorú bíráiként tekintettek önmagukra.

– Bármikor hazahívhatja a húgait – javasolta a gróf készségesen.

A gondolat már Arabella fejében is megfordult. A húgai jelenléte több védelmet nyújtana az ördögi gróf ellen, de akkor ki védené meg a húgait a gróf ármánykodásaitól?

– Nem vagyok annyira kétségbeesett – válaszolta negédesen.

A férfi elgondolkozva fürkészte.

– Talán jobb is, hogy a testvérei távol vannak. így több lehetőségünk lesz kettesben maradni az udvarlásom idejére.

A gondolat egy percre elbizonytalanította Arabellát, de aztán kihúzta magát. Képesnek kell lennie Lord Danverst elviselni két hétig. Feltett szándéka volt megnyerni a fogadást.

A gróf valószínűleg kiolvasta az elhatározást a nő szeméből, mert elmosolyodott.

– Biztos vagyok benne, hogy mindketten élvezni fogjuk az együtt töltött időt.

Maga talán igen, gondolta Arabella bosszúsan. Semmi kétség, szórakoztató játék lesz a férfi számára, hogy rávegye, akarja őt férjéül.

De talán belemehet ebbe a játékba…

Éppen ezt a csábító lehetőséget fontolgatta, amikor a gróf hirtelen ismét taktikát váltott.

– Jöjjön ide, Arabella – mormolta csábító hangon.

A nő ösztönösen ellenállt.

– Miért?

– Mert szándékomban áll egy újabb csókkal megpecsételni az egyezségünket.

Amikor a nő nem mozdult, a férfi gyöngéden unszolta.

– Megígérte, hogy hagyja, hogy elcsavarjam a fejét, nem emlékszik?

– Viszont nem egyeztem bele, hogy megcsókoljon.

– De a csók az udvarlás része.

– De nem az a csók, amit maga osztogat! Egyetlen tisztességes udvarló sem csókol úgy, ahogy maga.

A férfi szemében bujkáló nevetés ellenállhatatlanul vonzó volt.

– Ígérem, hogy ezúttal nem fogom lerohanni. Valami sokkal élvezetesebbre gondoltam. – A hangja meleg volt és könnyed, túlságosan is csábító.

– Ugyan már, csak egy egyszerű csók, semmi több. Még csak át sem ölelem. A szavamat adom.

Arabella mégis habozott. A férfinak volt a legérzékibb, leginkább zavarba ejtő tekintete, amit valaha is látott, és elképesztően veszedelmes volt a közelében lenni.

– Hogyan lehetek biztos benne, hogy nem él vissza a helyzetemmel?

– Ha megpróbálnám, behúzhat egyet.

– Meg is teszem, ebben biztos lehet.

– Úgy veszem, hogy figyelmeztetett. De most már ne kéresse úgy magát. Az rangján aluli.

A férfi lusta, ingerkedő mosolyától vészesen felgyorsult Arabella pulzusa. Nem tudta elhinni, hogy hagyta, hogy a férfi ilyen veszélyes helyzetbe csalja. Hogyan állhatna ellen egy ilyen elbűvölő gazembernek?

– Arabella… – szólította a férfi.

A nő kényszerítette magát, hogy közelebb lépjen, amíg csupán néhány centiméter választotta el őket egymástól. A férfi tekintete egybekapcsolódott a nő pillantásával; Arabella nem tudott többé józanul gondolkodni.

Amikor a nő megtorpant, a férfi közelebb lépett, míg majdnem összeért a testük. Arabella mereven tartotta magát; egyszerre rettegett és vágyott a csókra. Nem tudta elfelejteni, mit érzett, amikor a férfi izmos teste a melléhez simult, erős karja szorosan ölelte, míg feszes, érzéki ajka szenvedélyes tűzzel birtokba vette a száját.

De a férfi csupán megfogja a nő kezét és sajgó állához emelte. Az ujjai gyöngéden cirógatták Arabella csuklóját – aztán hirtelen megállt.

– Csókolták már meg igazán korábban, Arabella?

A nő értetlenül pislogott a váratlan kérdést hallva.

– Természetesen csókoltak már meg, hiszen jegyesem volt, nem emlékszik?

– Fogadjunk, hogy az csak egy ártatlan puszi volt.

– Mit számít az?

– Nagyon is sokat, ha nincs összehasonlítási alapja. Az elvárásai nagyon csekélyek lehetnek.

Arabella lélegzete elakadt, ahogy a férfi ujjbegye rátalált a kesztyűje feletti csupasz bőrre.

– Igazán kár – jegyezte meg Danvers.

– Mi kár? – kérdezte szórakozottan a nő. A férfi ajkát bámulta; zavarba ejtette a közelsége.

– Hogy maga szűz, akinek fogalma sincs a szenvedélyről vagy a testi örömökről.

A nő arca elvörösödött.

– Természetesen szűz vagyok. Lehet, hogy a családomnak botrányos a híre, de én egy hölgy vagyok. Rám és a húgaimra nem áll a mondás, hogy anyja lánya.

Ez alkalommal nem tudta elrejteni keserűségét.

A férfi kék szeme megenyhült.

– Ha tudná, micsoda örömök várnak önre, nem gyűlölné annyira a férfiakat. Fogalma sincs róla, mit veszít.

– És gondolom, ön meg akarja mutatni nekem?

– Az igazat megvallva, igen.

– Nem akarom, hogy bármit is megmutasson nekem. Lord Danvers. Csupán arra vágyom, hogy csókoljon meg, és utána hagyjon békén. Túleshetnénk rajta, kérem?

– Hát rendben.

A férfi lassan közelebb hajolt. Arabella megdermedt, és felkészítette magát a férfi támadására. Ez alkalommal nem volt hajlandó gyáván megfutamodni. Végül is egy egyszerű csókról volt csak szó…

Az volt a baj, hogy a férfi csókjában semmi sem volt egyszerű. Az érintése csupán súrolta az ajkait, ez igaz, de a szája meleg volt és hívogató, és az édes érintés hatására tombolni kezdtek Arabella érzékei, és a teste reszketett a vágytól. Akárcsak korábban, amikor gyenge volt. Elakadt a lélegzete. Ellenállhatatlanul felajzotta a férfi. Varázslat volt. Valamiféle tüzes mágiát alkalmazott a gróf rajta.

Arabella megmagyarázhatatlan módon csalódott volt, amikor a férfi egy röpke pillanattal később felemelte a fejét. Még egyszer Arabellára nézett.

A nő égő ajkához emelte az ujját, miközben kábultan visszabámult a férfira. A gróf kék szemében tűz lobogott… az a fajta tűz, amelyet Danvers őbenne is ébresztett.

– Nem is volt pokoljárás – mormolta a férfi halk, fojtott hangon.

Arabella megpróbálta összeszedni magát.

– Miféle pokoljárás?

– Nem érdekes. – A férfi szemében elégedettség csillogott, ahogy hátralépett. – Nos, indulhatunk haza?

A nő megrázkódott, hogy kitisztuljon a feje.

– Még nem. Ma délután végzett az egyik osztályom, és megígértem Lady Freemantle-nek, hogy beszámolok az eredményekről. Szereti, ha folyamatosan tájékoztatjuk az iskolai ügyekről.

– Elkísérem.

– Igazán nem szükséges. Csupán a dombon túl lakik.

A férfi elnézett abba az irányba, amerre Arabella mutatott.

– Akkor önért küldök egy lovászt, hogy hazakísérje, miután végzett. Nem szeretném, ha egyedül kószálna a lovával a környéken.

Arabella ironikus arckifejezéssel mondta

– Már évek óta ezt teszem. Lord Danvers. Ez itt nem London. Ez egy tökéletesen biztonságos környék, ahol kevés gonosz ember jár, és még kevesebb a bűneset.

– Akkor is jobb, ha van önnel egy lovász. Meglep, hogy az előző gyámja ennyire felelőtlen volt.

Arabella kihúzta magát.

– A koldusoknak nincs lovászuk, uram.

– A mostohanagybátyja viszont megengedhette volna magának, hogy férfi kísérőt biztosítson a védelmére.

A nő keserűen elmosolyodott.

– A mostohanagybátyánk nem érezte úgy, hogy megérnénk a fáradságot.

Lord Danvers a nő arckifejezését fürkészte.

– Sérti a büszkeségét, hogy ennyire függ valakitől, igaz?

– Természetesen.

– El tudom képzelni.

Ez mosolyra késztette Arabellát.

– Azt őszintén kétlem. Valószínűleg soha életében nem függött még senkitől vagy semmitől.

A férfi válaszul bólintott.

– Legalábbis hátulgombolós korom óta sosem. De a jövőben, amikor nem az én társaságomat élvezi, lekötelezne, ha magával vinné valamelyik lovászomat.

A nő oldalra billentette a fejét.

– És miért engedelmeskednék önnek?

– Mert én törődöm a jólétével, édesem.

A férfi könnyed válasza megtorpanásra késztette Arabellát. Ez volt az első alkalom hosszú évek óta, hogy egy férfi törődött a jólétével. A mostohanagybátyjuk ugyanis cseppet sem törődött vele.

– Még meggondolom – felelte végül.

Danvers a nőre mosolygott.

– Eszében sincs beadni a derekát, igaz?

– Valóban, uram – válaszolta Arabella kedvesen.

– A nevem Marcus. Ha már az udvarlója vagyok, szólítson a keresztnevemen.

Felemelte a kezét, és a hüvelykujjával gyöngéden végigsimított a nő alsó ajkán.

– Elvárom vacsorára. Megígérte, hogy minden nap eltölt négy órát a társaságomban, emlékszik?

– Emlékszem – felelte elcsukló hangon a nő.

A férfi visszasétált a lovához. Megfogta a kantárt, felült, aztán lenézett a nőre.

– Oh, és Arabella, ha legközelebb el akar szaladni előlem, jobban teszi, ha gyorsabb lovat választ, mert ha utolérem, nem fogom olyan könnyedén elereszteni, mint az imént.

Azzal megfordította a lovát és elvágtatott, Arabella pedig hosszan bámult utána, ujjait égő ajkához szorítva.

4

Én is minden bizonnyal elvesztettem a józan eszem, hogy voltam képes fogadni a gróffal.

Arabella levele Fannynak

Marcus hitetlenkedve rázta a fejét, ahogy a Danvers-ház felé lovagolt. Nem számított rá, hogy hirtelen felindulásból megkéri gyönyörű védence kezét. Különös volt, hogy ilyen elhamarkodott lépésre szánta el magát, amikor évekig sikeresen elkerülte a pénzsóvár nők csapdáit. De ösztönösen cselekedett. Ha már meg kell nősülnie, olyan feleséget akart, mint Arabella, és nem hagyhatta ki a lehetőséget, hogy megnyerje a nőt magának. A nő tökéletesen megfelelt a jövendőbeli grófnője iránt támasztott elvárásainak, nem is beszélve kifogástalan neveltetéséről, páratlan szépségéről és sziporkázó intelligenciájáról. De ami Marcus számára a legfontosabb volt, Arabella kellőképpen tüzes és elbűvölő volt ahhoz, hogy akkor is érdekesnek találja majd, ha már elmúlt az első fellángolás varázsa.

Nem emlékezett egyetlen nőre sem, akit ennyire kívánatosnak tartott volna, mint Arabellát. Élvezetes szerető lesz a hitvesi ágyban, gondolta Marcus. Mai csókjuk visszavonhatatlanul igazolta, hogy a köztük felszikrázó szenvedély nem csupán a képzeletében létezett.

Marcus férfiassága most is megmerevedett, ahogy felidézte magában első ölelésüket. Noha csókjuk csupán ajkaik gyengéd összesimulása volt, még így is egész testét elöntötte a vágy.

A férfi tudta, hogy ő is ugyanúgy felizgatta Arabellát, mint a lány őt. De nem eléggé, hogy komolyan vegye Marcus házassági ajánlatát.

Marcus felnevetett, amint felidézte magában, milyen határozottan utasította el a nő a lánykérését. Legvadabb álmaiban sem képzelte volna, hogy valaha is meg kell győznie egy nőt, hogy az akarjon hozzámenni feleségül. Sosem kellett egyetlen nő után sem futnia. Ez idáig a nők az ölébe hullottak, akárcsak minden más az életben. Amikor korábbi szeretőinek tette a szépet, csupán a játék kedvéért tette, és kihívásnak tekintette a meghódításukat.

Marcus csendesen felnevetett. Kétség sem férhet hozzá, hogy Arabella nagy kihívás elé állítja majd. A nő hajthatatlan elutasítása arra késztette, hogy gyorsan egy másik stratégiával álljon elő, amellyel leveheti a lábáról Arabellát, és megnyerheti a fogadást.

Marcus meg volt győződve róla, hogy a fogadás jelentette kihívás majd kigyógyítja nyugtalan hangulatából. Úgy tűnt, nem csupán egyszerű unalomtól szenved, ismerte el Marcus. A napjait kártyázással, vadászattal, bokszmeccsekkel és vívással töltötte, de mindez nem tudta csillapítani azt a különös elégedetlenséget, amelyet újabban az életével kapcsolatban érzett. Még bonyolult üzleti ügyei sem kötötték le igazán.

Arabella megnyerése azonban olyan cél volt, amely élvezettel töltötte el. Akárcsak a nő ellenállásának legyőzése. Marcus úgy gondolta, érti, miért ellenzi a nő olyan hevesen a házasságot. Abban viszont teljesen biztos volt, hogy végül elnyeri a kegyeit.

Azonban csupán két hete volt erre.

Türelmetlenül megsarkantyúzta a lovát, hogy mielőbb visszaérjen legújabb birtokára. Futárt kellett menesztenie Londonba. Minél előbb hozzáfog Arabella romantikus meghódításához, annál előbb zsebelheti be a győzelmet.

Mire Arabella két órával később hazaért, már eléggé végiggondolta magában a gróffal kötött elképesztő fogadását, hogy rájöjjön, sürgősen ki kell találnia valamilyen védekező taktikát.

Lord Danvers bizonyosra vette, hogy elcsábíthatja őt, és ráveheti, hogy fogadja el a házassági ajánlatát. S bár Arabellának eszében sem volt hozzámennie, egy dologban hátránnyal indult a férfival szemben: nem sok gyakorlata volt abban, hogyan kell bánni egy Marcushoz hasonló férfival.

Danvers gróf ellenállhatatlanul vonzó, gondolta Arabella, ahogy leszállt lováról az istállóban. Ujjai önkéntelenül is az ajkára siklottak, ahogy felidézte magában a férfi tüzes csókjait. Abból ítélve, ahogy aznap délután a férfi karjaiba olvadt, tudta, hogy meg kell keményítenie magát, hogy képes legyen ellenállni a kísértésnek.

Ugyanakkor már alig várta, hogy belefogjanak, és végre kivívhassa a testvérei és a saját függetlenségét. Még az is lehet, hogy élvezi majd a szellemi csatározást Lord Danversszel.

Az első lépés természetesen az volt, hogy kitalálja, hogyan háríthatná a férfi csábítási kísérleteit. Ha a férfi el akarta nyerni a kezét, akkor azért keményen meg kell dolgoznia, ez nem volt kérdés Arabella számára.

És azonnal írnia kell Fannynak is, hogy kikérje a tanácsát. Fanny Irwin ünnepelt kurtizán, aki egykor maga is jól nevelt úri hölgy volt. Gyakorlatilag együtt nőtt fel a Loring lányokkal Hampshire-ben, ahol közeli szomszédok voltak. Még azután is, hogy Fanny tizenhat évesen megszökött otthonról, hogy Londonban próbáljon szerencsét, megmaradt köztük a szoros barátság.

Miután felbomlott Arabella eljegyzése, Fanny sok mindent tanított neki a férfiakról. Fanny jobban fogja tudni, hogyan lehetne megfutamítani Lord Danverst, mint ő.

Addig is, töprengett Arabella, okosan teszi, ha minden rendelkezésére álló eszközt bevet, így elkezdte számba venni szövetségeseit: elsőként inasát és házvezetőnőjét.

A lány a gróf egyik lovászának gondjaira bízta a lovát, és betért a konyhába, hogy beszéljen Mrs. Simpkinnel. A házvezetőnő, aki szakácsnővé lépett, elő, amikor a személyzet nagy részét elbocsátották, rendszeresen készített szerény, de ízletes fogásokat egyetlen szobalányuk segítségével. És noha három nappal azelőtt az újdonsült gróf vagy egy tucat szolgálót hozatott a házba, a konyhában még mindig Mrs. Simpkin parancsolt.

Ha az idős nőt meg is lepte Arabella szokatlan kérése az aznap esti vacsorát illetően, semmi jelét nem mutatta. De kedves, barna szeme huncut villanása azt jelezte, boldogan részt vesz az összeesküvésben.

– Oh, és Mrs. Simpkin – tette hozzá Arabella könnyedén – lekötelezne, ha Simpkin a vacsora alatt is az étkezőben maradna. Szeretném a lehető legkevesebb időt kettesben tölteni Lord Danversszel.

– Megmondom neki, Arabella kisasszony – válaszolta Mrs. Simpkin. – Szeretné, ha Simpkin már a vacsora előtt ott lenne? Lord Danvers üzent, hogy szeretné, ha vacsora előtt meginna vele egy pohár bort a szalonban.

– Igen, kérem – felelte Arabella, és örült, hogy a házvezetőnő ilyen készségesen beleegyezett, hogy segít neki.

Miután megfürdött, Arabella átöltözött a vacsorához, legszolidabb estélyi ruháját öltve magára. Nem volt túl nagy ruhatára, és a legtöbb ruhája divatjamúlt és kopott volt a sok viseléstől. De amikor megnyitották az iskolát, számos divatos darabot vásárolt, hogy jó benyomást keltsen diákjai gazdag szüleiben. Végső soron fent kellett tartania az előkelőség látszatát.

Amikor Arabella kritikusan megszemlélte magát az egész alakos tükörben, meglehetősen elégedetlen volt a külsejével. Sötétkék, empír vonalú selyemruhája hosszú ujjú és magas nyakú volt, így nem sokat mutatott bájaiból. De kipirult arca elárulta izgatottságát amiatt, hogy a gróf társaságában tölti az estét.

Milyen unalmas lehetett eddig az élete, ha a férfi jelenléte ennyire felpezsdíti a fantáziáját! Vagy talán csupán arról van szó, hogy alig várja, hogy összecsapjanak a gróffal, miközben mindketten megpróbálnak felülkerekedni a másikon. Arabella elmosolyodott a gondolatra. Feltett szándéka volt legyőzni a férfit. Azért megy bele a játékba.

Nagy levegőt vett, hogy megnyugtassa az idegeit, majd elindult, hogy megtegye nyitólépéseit szerelmi csatározásaikban.

Amikor leért a szalonba, Simpkin a folyosón várt rá. Az ősz hajú, kiváló inas Arabellára villantotta halvány, cinkos mosolyát, mielőtt belépett volna a szobába, hogy bejelentse.

– Loring kisasszony, uram.

Marcus felállt, amikor a nő belépett. Kék tekintetével végigpásztázta Arabellát. Észrevette visszafogott öltözékét, de nem tett rá megjegyzést, csupán üdvözölte a nőt.

– Isten hozta, kedvesem. Örömömre szolgál, hogy csatlakozik hozzám.

Arabella a férfi öreguras hanghordozását hallva kíváncsi pillantást vetett Marcusra, de aztán rájött, hogy a férfi a személyzet előtt védenceként kívánja kezelni

– Jöjjön, üljön ide mellém – tette hozzá a gróf, és megpaskolta maga mellett az arany brokátselyemmel bevont kanapét, amely jobb napokat is látott már.

Arabella habozott. Nem akart olyan közel ülni hozzá. Pokolian jól festett a férfi fehér szatén bricseszében, amely kihangsúlyozta atletikus alkatát, kék esti kabátjában és rafinált módon megkötött nyakkendőjében, amely csak még előnyösebb színben tűntette fel férfias arcvonásait. Elátkozva zakatoló pulzusát, Arabella szót fogadott a férfinak, de a kanapé túlsó végén foglalt helyett. Orrát megcsapta a kellemes, citromos illatú kölni, ahogy Marcus helyet foglalt vele szemben. Nyilvánvalóan megborotválkozott az este tiszteletére, ami zavarba ejtette Arabellát, mert arra utalt, hogy a férfi nagyon is komolyan veszi a meghódítására kötött fogadást.

– Vacsoráig ez minden, Simpkin – mondta a gróf, amikor az inas mindkettőjüknek töltött egy pohárral a madeirából. – Kérem, csukja be az ajtót maga mögött.

Arabella, elrejtve aggodalmát, Simpkinre nézett, és megadóan biccentett a fejével. Lord Danvers máris meghiúsította a kísérletét, amellyel el akarta kerülni, hogy kettesben maradjon vele. A nő nagyon is tudatában volt, hogy a férfi ruganyos, erős teste oly veszélyesen közel került az övéhez.

– Muszáj volt elküldenie Simpkint? – kérdezte a nő, amikor a szolga visszavonult. – Nem éppen ildomos, hogy így kettesben maradjunk.

– Badarság – felelte Marcus könnyedén. – Nincs abban semmi illetlen, ha egy gyám megiszik egy pohár bort védence társaságában. Amúgy pedig igenis szükséges, hogy négyszemközt udvarolhassak magának.

Arabella nem tudott mit felelni, így belekóstolt a borába, és megpróbálta elrejteni grimaszát, annyira keserű volt… Titokban elégedetten nyugtázta, hogy Mrs. Simpkin tökéletesen ihatatlanná tette a bort, ahogyan Arabella kérte.

– Ami a fogadást illeti – kezdte Arabella – gondolkodtam rajta, és talán tisztáznunk kellene néhány alapszabályt, amelyekhez aztán mindketten tartjuk magunkat.

– Szabályok?

– Azt hiszem, a korlátok szó jobban kifejezi, mire gondolok. Meg kellene beszélnünk, hogy milyen viselkedés engedélyezett és nem engedélyezett. Így elkerüljük, hogy ön átlépje az illendő udvarlás kereteit.

Marcus a nőre villantotta csábos mosolyát.

– Tán nem hallotta még, hogy a szerelemben és a háborúban mindent szabad?

Arabella ráeszmélt, hogy a férfi száját bámulja.

– Ön is nagyon jól tudja, uram, hogy a fogadásunknak semmi köze a szerelemhez. De éppen erről beszélek. Hogyan lehetek benne egészen biztos, hogy nem folyamodik valamiféle ördögi praktikához?

– Onnan, hogy a fogadás kölcsönös bizalmon alapuló megállapodás. A becsületszavamat adom.

A nő elmosolyodott.

– Mily megnyugtató.

– Nem javaslom, hogy megnyugodjon – jegyezte meg Marcus. – A becsületszavam bőséges mozgásteret biztosít számomra.

A férfi, látva a nő aggodalmas arckifejezését, halkan felnevetett.

– Sose féljen, édesem. Nem teszek semmit, csak ha ön is úgy akarja.

Arabella nyelt egyet.

– Nem fogom úgy akarni.

– Majd meglátjuk. Ami pedig a szabályokat illeti, ragaszkodom hozzá, hogy állja a szavát, és lehetőséget adjon nekem, hogy megnyerjem a fogadást.

– Úgy lesz, de az, hogy beleegyeztem, hogy udvaroljon nekem, még nem jelenti azt, hogy nem kell keményen küzdenie.

– Egyetértek.

– Feltett szándékom mindent bevetni, hogy eltérítsem önt a céljától.

A férfi csibészes mosolyától elakadt a nő lélegzete, ahogy a férfi kettejükre emelte a borospoharát.

– Kezdődjön hát a küzdelem!

Amint a férfi Arabellát fürkészte a pohara pereme felett, a nő szíve vadul kalapált. Szerencsére a bensőséges hangulat megtört, amikor Marcus az italába kortyolt.

A férfi arca eltorzult, és letette a poharát az asztalra.

– Sosem hittem volna, hogy a mostohanagybátyja ilyen pocsék bort ivott. Minthogy két hétig itt időzöm még, kénytelen leszek a saját pincémből hozatni pár hordóval. Holnap el is küldök egy kocsit Londonba.

Arabella elszontyolodott, amint a férfi eszébe idézte, hogy a fogadás két hétig tart. Az a két hét hirtelen végtelennek tetszett. De lehetséges, hogy csupán rossz módszerrel akar nyerni. Mi lenne, ha egyszerűen megpróbálná meggyőzni a grófot, hogy ne akarja feleségül venni őt?

– Tudja, uram…

– Marcus.

– Rendben, Marcus. Kétlem, hogy végiggondolta volna, milyen lenne a házasságunk. Mert, ha megtette volna, rájön, hogy mennybe nem illünk egymáshoz.

– Miért?

– Hát, először is, én nem lennék egy kényelmes feleség.

A férfi elmosolyodott.

– Miből gondola, hogy kényelmes feleségre vágyom?

– A legtöbb nemesember erre vágyik. Olyan hölgyet keres, aki örökösökkel ajándékozza meg, vezeti a háztartását, és szemet huny a hűtlenkedései felett. Én nem ilyen vagyok, uram.

Amikor a férfi nem felelt, csupán némán fürkészte, Arabella folytatta.

– Lady Freemantle sokat mesélt önről és a barátairól. Mindannyian megrögzött agglegények.

Azt már nem említette, hogy őladysége ugyanakkor végtelenül csodálta Danvers új grófját.

– A barátaimról?

– A múlt heti vívócimboráiról. Arden hercege és Claybourne márkija közeli jó barátai, nemde?

– Valóban.

– Nos, még a Londontól ilyen távol eső szalonok is hangosak az önök hódításaitól és vetélkedésétől. Az alapján, amit önről hallottam, bizton állíthatom, hogy ön nem lenne számomra kényelmes férj.

A férfi félrebillentette a fejét, és úgy nézett a nőre.

– Kétlem, hogy kényelmes férjre vágyna, mint ahogy én sem vágyom kényelmes feleségre. Nem tudom elképzelni, hogy egy önhöz hasonló tüzes teremtés egy teszetosza férjet szeretne.

Arabella fáradtan felnevetett.

– Pontosan ez az, amiről beszéltem, és amit ön képtelen megérteni. Egyáltalán nem akarok semmilyen férjet!

– Nagyon is jól értettem – felelte Marcus, és hátradőlt a kanapén. – De meg kell mondjam, ezek csak pletykák és rosszindulatú megjegyzések.

– Talán. Afelől viszont semmi kétségem, hogy ön pontosan olyan, mint az apám.

– Ah, szóval erről van szó. – Marcus kinyújtotta a lábát, és ujjait összefonta az ölében. – Nincs túl jó véleménnyel az élvhajhász gazemberekről, igaz?

Arabella keserűen elmosolyodott.

– Nem lehet csodálni, nem igaz? Az apám megrögzött házasságtörő volt, és nekem eszemben sincs egy ilyen emberhez férjhez menni.

– Így aztán engem is egy kalap alá vesz az apjával, és elítél vele együtt.

– Talán nincs igazam? Hány szeretőt tart?

A férfi felvonta sötét szemöldökét a nő pimasz kérdését hallva.

– Valóban önre tartozik ez, kedvesem?

– Amennyiben azt akarja, hogy komolyan fontolóra vegyem a házassági ajánlatát, igen. A férfi habozását látva Arabella édesen elmosolyodott.

– Ugyan, Marcus, ez csak egy egyszerű kérdés. Hány szeretője van?

– Jelenleg nincs egy sem.

– De általában mindig van valakije?

– Volt, azelőtt. Akárcsak a legtöbb jómódú férfinak.

Arabella felvonta elegáns vonalú szemöldökét.

– Nem tudom félvállról venni a házasságtörést. Sosem tűrném, hogy a férjemnek viszonya legyen vagy hűtlenkedjen.

– Vannak férfiak, akik miután megnősültek, elbocsátják a szeretőiket.

– De sosem lennék biztos benne, hogy maga is megtenné, és hogy sosem csábulna el. Még ha kezdetben megígérné is, hogy hűséges lesz.

A férfi nyíltan tekintett a nőre.

– Én nem vagyok az apja, Arabella. És sértő, hogy egy kalap alá vesz vele.

A férfi indulattól fűtött hangja meglepte a nőt.

– Elnézést – mentegetőzött kínosan mosolyogva. – Csupán azt próbálom megértetni önnel, miért nem akarok érdekházasságot kötni. Ha az ön szüleinek a házassága is olyan lett volna, mint az én szüléimé, biztos vagyok benne, ön is irtózna attól, hogy megismételje a példájukat.

A férfi gúnyosan mosolygott.

– Ami azt illeti, az én szüleim sokkal diszkrétebben léptek félre, mint az önéi. De be kell valljam, én sem rajongok a házasság intézményéért.

Marcus egy percre elhallgatott.

– Ugyanakkor, az anyja éppen olyan bűnös volt, mint az apja.

Arabella ajkáról lehervadt a mosoly.

– Nem szívesen beszélek az anyámról.

Victoria Loring kilengései eleinte meg sem közelítették a férje botrányait; egyetlen viszonyát a bosszú szülte, hogy megtorolja férje számtalan hűtlenkedését. És mégis, Arabella szerint nagyobb bűnt követett el, mint az apja, mert elhagyta a családját. Arabella egy pillanatra behunyta a szemét, ahogy a feltörő emlékek hatására elöntötte a fájdalom.

Marcus észrevehette, hogy min megy keresztül, mert együtt érzően szólalt meg.

– Nem lehetett könnyű, kedvesem. Először a botrányok, az, hogy el kellett hagynia az otthonát, aztán pedig, hogy magának kell biztosítania a megélhetését.

A nő hirtelen felpillantott, és látta, hogy a férfi kék tekintete veszélyes gyöngédséget sugároz.

– Nincs szükségem a szánalmára. Már túl vagyok a fájdalmon és a megaláztatáson.

Ami nem igaz, tette hozzá magában Arabella.

– Mindenesetre, ami nem öl meg, az megerősít, vagy legalábbis ezt mondják.

– Önnek és a húgainak éppen elég ilyen élményben volt része.

A nő könnyedén megvonta a vállát.

– Megpróbáltuk mindenből a legjobbat kihozni. Az volt a legrosszabb, hogy függtünk a mostohanagybátyánk nagylelkűségétől, és hogy ki voltunk téve a hangulatváltozásainak. Többször is megfenyegetett minket, hogy kiteszi a szűrünket. De szerencsére meg tudtuk nyitni az iskolánkat. Ez lehetővé tette, hogy anyagilag függetlenné váljunk, és ne kelljen alantas munkát vállalnunk vagy férjhez mennünk.

Mielőtt Marcus válaszolhatott volna, halkan kopogtattak a szalon ajtaján. Amikor kiszólt, Simpkin jelent meg az ajtóban, hogy bejelentse, a vacsora tálalva van a kisebbik étkezőben.

Arabella megkönnyebbült, hogy nem kell tovább beszélnie a családjáról. Könnyedén Marcusba karolt, hogy a férfi az asztalhoz kísérje, de azonnal meg is bánta tettét. Marcus kabátujja alatt érezte a férfi testének melegét és kemény izmait, amint megfeszülnek és elernyednek az ujjai alatt. Ez az érintés különös dolgokat művelt a nő szívverésével.

Arabella örömmel nyugtázta, hogy az asztal két végén terítettek nekik. Marcus azonban csak a fejét csóválta az elrendezés láttán.

– Nem szükséges ennyire szigorúan vennünk az illendőség szabályait, Simpkin. Szeretném, ha Loring kisasszony mellettem ülne.

– Ahogy kívánja, uram.

Az inas engedelmeskedett ura óhajának, és sietve átrendezte a terítéket. Mikor Arabella végre elfoglalta helyét a gróf jobbján, Simpkin jelzett a két szolgálónak, hogy feltálalhatják a levest.

Amikor ezzel megvoltak, Marcus bólintott.

– Köszönöm, Simpkin. Majd csengetek, ha elfogyasztottuk a levest.

Mindhárom szolgáló csendesen visszavonult, de az ajtót nem csukták be maguk után. A nyitott ajtó azonban nem tudta elűzni a bensőséges hangulatot, amelyet Arabella érzett. A férfi közelsége megbizsergette a testét.

A nő mindent megpróbált, hogy figyelmen kívül hagyja a férfit. Nekifogott a hígnak tűnő levesnek, amelyről kiderült, hogy zsíros csirkehúsleves, amelyben néhány szétfőtt zöldség úszkált. Arabella majdnem megfulladt az első kanáltól, amely szinte ehetetlenül sós volt.

Miután Marcus is megkóstolta a levest, kérdőn nézett Arabellára, majd letette a kanalát. Arabella ártatlanul kanalazott tovább.

– Meséljen az iskolájukról – szólalt meg Marcus.

– Miért érdekli?

– Mert kíváncsi vagyok. És mert mindent tudni akarok önről, hogy sikeresebben udvarolhassak önnek.

Amikor Arabella erre grimaszt vágott, a férfi csupán elmosolyodott.

– Azt mondta, jó modort tanítanak az ifjú hölgyeknek. Honnan jött az ötlet?

Mivel ez biztonságos terepnek tűnt, Arabella örömmel válaszolt a férfi kérdésére.

– Tulajdonképpen Lady Freemantle adta az ötletet. Azután barátkoztunk össze, hogy én és a húgaim Chiswickbe költöztünk. Winifred egy gazdag iparmágnás lánya volt, de jóval a rangján felül házasodott, és a férje családja meg azok barátai sohasem fogadták be. Egy alkalommal bevallotta, milyen nehéz volt neki, hogy egy báró felesége volt, és a létező összes hibát elkövette. Azt kívánta, bárcsak valaki megtanította volna viselkedni, hogy ne valljon szégyent Sir Rupert társaságában. Felmerült bennem, hogy biztos vannak más, hozzá hasonló hölgyek is. A gazdag iparmágnások lányainak többségére az a sors vár, hogy feleséget kereső gazdag úriembereknek eladják őket, amint azt Winifreddel is tették.

– Így aztán azt javasolta, hogy nyissanak iskolát?

– Nem egészen. Amikor felajánlottam, hogy néhányuknak segíthetnék, hogyan illeszkedjenek be az előkelő világba, csupán egy vagy két diákra gondoltam. De Winifrednek annyira megtetszett az ötlet, hogy felajánlotta, biztosítja egy nagyobb vállalkozás anyagi hátterét.

– De nem egyedül vezeti az iskolát – mondta Marcus.

– Kiváló társaim vannak. Sikerült meggyőznöm két barátnőmet, hogy segítsenek nekem. Az egyikük az igazgatónő. Ők felügyelik a legtöbb osztályt, de én és a húgaim is tartunk legalább egy órát minden nap.

– De gondolom, nem a szokásos tárgyakat tanítják?

– Nem. A diákjaink többségének volt házi tanítónője, így mire hozzánk kerülnek, egészen jók számtanból, földrajzból, zenéből, rajzból és kézimunkából, meg az ehhez hasonló női foglalatosságokból. De hiányzik belőlük a kellem és a báj, amit egy hölgytől elvárnak. Így aztán, mielőtt belépnének a felsőbb társadalmi körökbe, két évre eljönnek hozzánk, és mi megtanítjuk nekik a helyes magaviseletet, a jó modort, az etikettet, meg egy kicsit megismertetjük őket a művészetekkel, és az emberi civilizáció történetével, amire szükségük lehet, ha az előkelő osztályokba házasodnak.

– Úgy tűnik, az iskolájuk roppantul sikeres. Az ügyvédeim azt mondták, hogy több mint két tucat diákjuk van, és még többen vannak, akik be szeretnének jutni.

Arabella elmosolyodott.

– Igen. Sikeresebbek vagyunk, mint arról valaha is álmodtunk volna. A gazdag kereskedők hatalmas összegeket képesek azért fizetni, hogy a lányaikból kifinomult úrihölgyeket neveljünk. De mi is profitálunk az iskolából. Nem csupán állást és jövedelmet biztosít nekünk, de a diákjaink hálásak is, amiért megtanítjuk őket, hogyan viselkedjenek. Számomra külön öröm, hogy megmutathatom a fiatal nőknek, hogyan irányítsák az életüket. Lehet, hogy nem a legelőkelőbb osztályba születtek, de megállják a helyüket az arisztokrácia köreiben. És a férjüknek is egyenlő partnerei lesznek a házasságban.

– Képzelem, milyen elégedettséggel szolgál ez az ön számára – mormolta a férfi.

Amikor Arabella gyanakvó pillantást vetett rá, Marcus kifejezéstelen tekintettel nézett rá vissza, de önmagát is meglepte, mennyire élvezetes volt néznie a nőt, miközben az az iskolájáról mesélt. Bájos arca eleven és kifejező volt. A férfi csodálta Arabella szenvedélyét, amellyel az iskolája iránt viseltetett. Ahogy szórakozottan belekortyolt az italába, Marcus rádöbbent, hogy már hosszú ideje nem lelkesedett így semmiért.

Minthogy ez a bor is éppen olyan keserű volt, mint a madeira, a férfi azonnal letette a poharat.

– Szeretnék ellátogatni az iskolájába.

Ahogy arra a férfi számított is, Arabella gyanakvóan nézett rá.

– Miért akarna ellátogatni oda?

– Talán már említettem, mint a gyámjának, nekem kell eldöntenem, engedélyezhetem-e, hogy ön és a húgai tovább tanítsanak az intézményben.

Arabella egy pillanatra aggódva fürkészte a férfi arcát, aztán felismerte a csibészes villanást a szemében, és az arcvonásai ellágyultak egy kicsit.

– Úgy vélem, szándékosan próbál bosszantani.

– Miért tenném? – kérdezte a férfi barátságosan. – Végzett a levesével?

– Igen, köszönöm.

– Helyes. Én magam képtelen vagyok ennyi sót megemészteni.

Marcus csengetett a személyzetnek, hogy leszedhetik az asztalt, és szinte boldog volt, amiért a megjelenésük megzavarta a bensőséges hangulatot, mivel alig tudta fékezni pajzán gondolatait.

Arabella elég közel ült ahhoz, hogy édes illata csiklandozza a férfi orrát. A rajta lévő elegáns ruha látványa pedig arra ösztönözte a férfit, hogy fel akarja fedezni, miféle édes titkokat rejteget a nő a ruhája alatt.

El tudott képzelni néhány részletet. Hajlékony, karcsú testét. Mellének telt hajlatát. Hosszú, formás lábait…

Marcus szigorúan visszafordította a tekintetét Arabella gyönyörű arcára, de ez sem sokat segített, hogy elfojtsa buja gondolatait. Ez volt az első alkalom, hogy teljesen fedetlen fővel látta a nőt. Kedve támadt volna kihúzni hajából a hajtűket, hogy lássa, miként kócolódnak össze a nő vörösarany, selymes fürtjei szeretkezésük hevében.

Az erotikus gondolat elég volt, hogy hímvesszője megmerevedjen, és ez további erotikus gondolatokat ébresztett benne. A férfi elképzelte, ahogy félresöpri a porcelán étkészletet, és Arabellát az asztalra fekteti, hogy a testével csillapítsa étvágyát. Sokkal ízletesebb lenne, mint a vacsora, amelyet felszolgáltak. Meg akarta ízleltetni a nővel a gyönyört, amelyet ő adhatott neki.

De arra még várni kell, gondolta Marcus, és végül sikerült megzaboláznia szertelen gondolatalt. Megígérte magának, hogy nem sieti el a dolgokat. Romantikus udvarlást tervezett, nem egyszerű csábítást, és tudta, jóval többre lesz szüksége a testi örömöknél ahhoz, hogy meghódítsa Arabellát.

Ugyanakkor cseppet sem esett nehezére, hogy csupán a nő társaságát élvezze. Valóban meg akarta ismerni. És az együtt elköltött vacsora biztosította számukra a bensőséges együttlétet.

A bor viszont egyszerűen ihatatlan volt. Az újonnan felszolgált ételek pedig még inkább elvették az étvágyát, mint a leves.

Marcus mindent megkóstolt, csakhogy megbizonyosodjon róla: a krumplipüré mindenféle ízesítést nélkülözött. A káposzta szétfőtt. És az elégetett ürügerinc olyan kemény volt, hogy képtelenség volt elrágni.

Amikor a férfi észrevette, hogy Arabella figyelmesen nézi, Marcus elgondolkodott a nő szokatlan érdeklődésén, amelyet a bosszankodása iránt tanúsított,

– Mrs. Simpkin nem valami jó szakácsnő – jegyezte meg a férfi könnyedén.

– Oh, úgy gondolja?

Arabella hangja teljesen ártatlanul csengett, ami csak még gyanakvóbbá tette Marcust.

– Határozottan. Ha az ételek továbbra is ilyen csapnivalóak lesznek, ide kell hozatnom a séfemet Londonból, hogy átvegye Mrs. Simpkin helyét.

A nő továbbra is könnyed hangon felelt.

– Kóstolja meg a mentaszószt. Jelentősen feljavítja a bárány ízét.

– De nem eléggé – válaszolta Marcus, villájával a szénné égetett húst döfködve. – Azt hiszem, váltanom kéne néhány szót Mrs. Simpkinnel.

Arabella arcáról lehullt az álarc.

– Arra semmi szükség, Marcus.

– Valóban?

– Sokkal többre képes ennél.

– Nem szívesen kockáztatnék. Sőt, ha szándékosan készített ilyen ehetetlen ételeket, akkor nem kívánom tovább alkalmazni.

A férfi fenyegetőzése megtette hatását. Arabella felsóhajtott, és egy beismerő vallomással megvédte a házvezetőnője becsületét.

– Nem Mrs. Simpkin hibája. Az enyém. Megkértem, hogy ma este a kedvemért változtasson a recepteken.

Marcus felvonta a szemöldökét.

– Megkérte, hogy égesse oda a húst, és töltse fel a bort ecettel? Gondolhattam volna.

A férfi mulatva szemlélte Arabellát.

– Hadd találjam ki. Mindent elkövet, hogy kényelmetlenné tegye az itt tartózkodásomat, abban a reményben, hogy feladom a fogadást.

– Az igazat megvallva, igen – ismerte el a nő, egy kissé elpirulva. – És meg akartam akadályozni, hogy bármiféle bensőséges kapcsolat alakulhasson ki közöttünk.

– Minthogy az éhség nem tesz jót az udvarlásnak.

– Pontosan. De hát figyelmeztettem, hogy nem lesz könnyű meghódítania. Csak nem bosszús? – kérdezte a nő édesen.

Arabella olyan elégedetten mosolygott, hogy Marcus önkéntelenül is felnevetett.

Egy cseppet sem érezte magát bosszúsnak. Inkább fáradtnak talán. És teljességgel le volt nyűgözve ettől a gyönyörű, felvágott nyelvű királykisasszonytól, és attól, ahogyan megpróbálta visszaverni az udvarlási kísérleteit. De talán a saját előnyére fordíthatja a nő mesterkedéseit…

Hirtelen felállt, és kinyújtotta a nő felé a kezét.

– Jöjjön velem, Arabella.

A férfi ravasz mosolya azonban aggodalommal töltötte el a nőt.

– Mégis hova?

– Majd meglátja

Amikor a férfi megragadta a kezét és talpra segítette, a nőnek nem maradt más választása, mint hogy kövesse a férfit. Elhaladtak a riadt Simpkin mellett, végig a folyosón, a hátsó lépcső felé.

– Hová visz? – kérdezte Arabella feszengve.

– A konyhába, ahol talán találunk valami ehetőt.

– Erre igazán semmi szükség…

– Éppen ellenkezőleg. Ragaszkodom hozzá. Biztosan éhes. Én az vagyok.

Arabella megpróbálta kirántani a kezét.

– Azt hiszem, inkább éhen halok.

Marcus csendesen felnevetett.

– Én viszont nem. Jöjjön, kedvesem. Csak nem akarja, hogy a hátamon cipeljem?

Arabella gyanította, hogy a férfi valóban megtenné, ha sokáig ellenkezne, így inkább méltóságteljesen megadta magát.

Amikor leértek a tágas konyhába, Mrs. Simpkin a hosszú faasztalnál ült, ahol a személyzet evett, míg a konyhalány az edényeket súrolta a mosogatónál. A házvezetőnő azonnal felállt, és meglepetten pillantott rájuk.

– Uram? Valami baj van?

– Mondhatni, Mrs. Simpkin. A ma esti vacsora nem igazán csillapította az étvágyunkat.

– Készíthetek valami mást, uram…

– Erre semmi szükség. Megbocsátana, kérem?

A házvezetőnő arcán hirtelen aggodalmas kifejezés jelent meg. – Mit szándékozik tenni, Lord Danvers? Ha meg akarja büntetni Arabella kisasszonyt…

– Csupán meg akarom etetni. Most pedig, kérem, hagyjon magunkra. Nem bántom az úrnőjét.

Mrs. Simpkin habozva pillantott Arabellára, majd vonakodva távozott, nyomában az elkerekedett szemű konyhalánnyal.

Marcus az asztalhoz vezette Arabellát, és lenyomta a lócára.

– Üljön itt, amíg körülnézek.

A nő akarata ellenére engedelmeskedett. A konyha melege, és az étel, illetve a fűszerek kellemes illata különösen jóleső volt, mégsem tudta elengedni magát, miközben Marcust figyelte, ahogy az felderíti a hatalmas helyiséget. Felfoghatatlan volt, hogy egy magas, karcsú, ünneplőbe öltözött arisztokrata férfi a konyhában téblábolj on, de az még aggasztóbb volt a nő számára, hogy vajon mit forgat a férfi a fejében. Nyilvánvalóan vissza akart vágni, amiért így a bolondját járatta

A férfi számos kamrát megvizsgált, aztán a pincéket kutatta át, és közben összegyűjtötte a lakoma hozzávalóit, majd visszatérve letette a kincseit a nő elé az asztalra. Aztán még egyszer körbesétált a konyhában, és eloltotta a lámpásokat. Csupán a kandalló fénye világított.

– Mégis, mi az ördögöt csinál? – kérdezte Arabella bizonytalan hangon.

– Már mondtam, meg akarom etetni.

– Sötétben?

A nő tiltakozását hallva a férfi elmosolyodott.

– Nem egészen sötétben. Látni akarom, ahogy minden egyes falatot kiélvez.

A férfi válasza zavarba ejtette a nőt, akárcsak a következő, provokáló megjegyzése, ahogyan mellé telepedett a lócára.

– Itt sokkal meghittebb, mint az étkezőben, nem gondolja?

Ez a helyszín valóban sokkal meghittebb volt, mint az előző, gondolta Arabella. Nyilvánvaló, hogy visszafelé sült el a terve.

– Marcus, ez aligha illendő… – kezdte elakadó lélegzettel.

A férfi éjkék szemei ragyogtak.

– Csitt, kedves, viselje méltósággal a büntetését.

Nincs más választása, döbbent rá Arabella, így nagyot nyelt, és engedelmeskedett. Erősen hatott rá Marcus férfias jelenléte, ahogy a lord közelebb hajolt hozzá, és a ruháján keresztül érezte, ahogy annak izmos combja az ő combjához préselődik. A tüzes érintés forró vágyat ébresztett a gyomrában és az ölében, a mellbimbói pedig buján megkeményedtek.

És ami mindennél rosszabb volt, az a gazember Marcus tökéletesen tisztában volt vele, milyen hatással van rá.

Szándékosan közelebb húzódott hozzá, miközben egy tálból zamatos epret vett elő; az idei termés első darabjait. Aztán levette a kendőt a másik tálról, és az érett gyümölcsöt belemártotta a tejszínbe, majd a falatot a nő szájához tartotta.

A kezéből akar etetni, jegyezte meg gondolatban Arabella.

Megpróbálta elvenni a gyümölcsöt a férfitől, de az nem engedte.

– Magam is tudok enni.

– De az fele olyan élvezetes sem lenne. Nyissa ki az édes száját, Arabella, különben kénytelen leszek megcsókolni.

Arabella a kisebbik rosszat választva előrehajolt, hogy leharapja a gyümölcsöt a zöld kocsányról. Az édes és savanykás íz kombinációja mesés érzéseket keltett a szájában, és emlékeztette rá, hogy a tejszínes eper a kedvenc édessége. Mégsem tudta élvezni az ízeket, mivel Marcus ilyen nyíltan bámulta. A férfi szája lassú, perzselő mosolyra húzódott, ahogy a nőt figyelte.

Még két szem epret megetetett vele, amikor Arabella végül félretolta a kezét.

– Igazán jóllaktam már.

– Én viszont még mindig ki vagyok éhezve. Magára.

A nő szíve hevesen kezdett verni a férfi halk mormolását hallva.

– Képzelem, milyen ízletes lenne, édesem.

Találkozott a pillantásuk, és Arabellának elakadt a lélegzete. Még sosem érezte ezt a sajgó, erőteljes fizikai vágyat. Valami, szinte tapintható kapocs alakult ki közöttük, és a nő nem tudta elfordítani a tekintetét. Elég tájékozott volt ahhoz, hogy felismerje Marcus kék szemében a vágy fellobbanó lángját. Borzongás futott végig Arabella testén, mielőtt még a férfi felemelte volna a kezét, hogy ujját végigfuttassa a lány nedves ajkán.

– Mostantól kezdve valahányszor enni látom, a kísértés ízét fogja érezni.

Arabella lélegzete elakadt. A férfi ujjai ezután torka lüktető üregére siklottak. Csaknem elviselhetetlen volt a köztük vibráló feszültség.

Arabella kétségbeesetten próbálta megtörni. Sietve talpra állt.

– Mennem kell – kiáltotta, de nem menekülhetett, mert Marcus megfogta a kezét. A férfi hangjában nevetés bujkált, ahogy tiltakozott.

– De kedvesem, hiszen alig evett egy falatot.

– Jóllaktam, uram!

A nő kirántotta kezét a férfi szorításából, és kimenekült a konyhából, miközben a háta mögött felcsendült a férfi nevetése. Arabella szíve vadul kalapált, és a testét még akkor is rázta a láz, amikor pár perccel később belépett a hálószobájába.

Határozottan becsukta maga mögött az ajtót, majd elgyengülve nekitámaszkodott. Komoly bajban van, ha még az első vacsorát sem bírta ki Marcusszal.

El akarta hárítani a férfi udvarlási kísérletét, de pocsékul fogott hozzá. Sőt, eddig minden összecsapásukat elvesztette.

Makacsul megrázta a fejét. Lehet, hogy az első csatákat elvesztette, de a háborút nem fogja.

5

Vigyázz magadra drága Arabella Lord Danversről azt beszélik, hogy félelmetesen csábító.

Fanny Irwin levele Arabellának

Másnap reggel Arabella fűrészelés hangjára ébredt. Kinyitotta a szemét, és a hálószobája ablakára pillantott. A különös zaj kintről szűrődött be, és férfiak hangja kísérte.

A nő meglepetten felkelt, félrehúzta a függönyt, ám hunyorogni kezdett a vakító napfényben. Hálószobája ablakából a ház hátsó épületeit, a kerteket és a lépcsőzetes elrendezésű parkot lehetett látni, amely a folyópartra vezetett. Odalent kertészek garmadája sürgött-forgott; metszettek, füvet nyírtak és gereblyéztek, hogy életre keltsék az elhanyagolt kertet, Arabella elgondolkozva fordult el az ablaktól, hogy megmosakodjon és felöltözzön. Később kelt fel, mint szokott, mivel pocsékul aludt az éjjel. Valójában szüntelenül forgolódott, és ha sikerült is elaludnia egy-két percre, egy bizonyos érzéki nemesemberről álmodott.

Épphogy belebújt sárga, hímzett muszlin ruhájába, amikor valaki halkan kopogtatott az ajtaján, majd Mrs. Simpkin szólt be suttogva.

– Én vagyok az, Arabella kisasszony. Felhoztam a reggelijét.

Arabella ajtót nyitott, a házvezetőnő pedig bemasírozott a szobába egy roskadásig pakolt tálcával, amelyet az öltözködő asztalra tett.

– Gondoltam, nem akar Lord Danversszel reggelizni, így aztán vettem a bátorságot, és felhoztam a tálcáját.

Előző éjjel vacsorát is küldött fel neki, így a lánynak nem kellett reggelig éheznie.

– Köszönöm, Mrs. Simpkin – felelte Arabella őszinte melegséggel a hangjában, és boldog volt, hogy nem kell ismét kettesben lennie Marcusszal az előző esti csúfos vacsora után. – Apropó, kik azok a munkások a kertben?

– Londonból jöttek. Az úr küldött értük, hogy rendbe tegyék a kertet. Oh, és vagy fél tucat kereskedő vár önre.

Arabella kíváncsian vonta fel a szemöldökét.

– Rám várnak?

– Igen. Lord Danvers hívatta őket is Londonból. Helyre akarja állíttatni a házat, ki akarja cseréltetni a régi bútorokat, a tapétát és a függönyöket valamennyi szobában. De azt mondta, azt szeretné, ha maga döntene, mert ő képtelen megkülönböztetni a brokátot a vászontól.

Azzal a házvezetőnő elindult az ajtó felé, de megtorpant és újból megszólalt.

– Meg kell, hogy mondjam, jó lesz látni a házat régi pompájában tündökölni. És még jobb lesz, hogy a háznak ismét lesz úrnője.

Az idős asszony titokzatosan mosolygott Arabellára.

– Az újdonsült gróf talán mégsem olyan rossz, mint ahogy gondoltuk.

Arabella eltűnődött, hogy vajon mi okozta Mrs. Simpkin pálfordulását, mert korábban ő is ugyanúgy aggódott az új gróf miatt, akárcsak a többiek. De valószínűleg csak arról volt szó, hogy a házvezetőnő hálás, amiért a ház újból csinos és otthonos lesz az előző gazda szűkmarkú uralma után.

– Talán Lord Danvers mégsem olyan gonosz – válaszolta Arabella könnyedén.

– Mindenesetre megbocsátotta a tegnapi pocsék vacsorát.

Arabella elszomorodott a gondolatra, hogy Marcus esetleg a házvezetőnőt vonja felelősségre a saját fortélya miatt.

– Megmondtam neki, hogy nem a maga hibája, Mrs. Simpkin.

– Tudom, de akkor sem szeretném, ha a gróf rosszat gondolna rólam. – A nő barna szeme huncutul csillogott. – Szerencsére úgy döntött, mégsem hozat Londonból valami finnyás séfet, és meghagyta, hogy vegyek fel egy másik szakácsot. Őszintén szólva, nem bánom, hogy nem az én felelősségem lesz a konyha. Éppen elegendő lesz felügyelni a szobalányokat, akiket felvetetett velem. Simpkinnek egy perc nyugta sincs most, hogy megpróbál lépést tartani a férfi személyzettel, akiket Lord Danvers a londoni házából hozatott múlt héten.

A házvezetőnő ismét elhallgatott.

– Megmondhatom a kereskedőknek, hogy hamarosan fogadja őket, Arabella kisasszony? Már alig várják, hogy megmutathassák önnek a portékájukat.

– Igen, mihelyst megreggeliztem, lemegyek.

Mrs. Simpkin figyelmeztetése helytálló volt, nyugtázta Arabella, amikor reggeli után a házvezetőnő kicsiny irodájába lépett. Marcus valóban egy sereg kereskedőt hivatott, hogy segítségükkel visszaállítsa a ház régi fényét. Hét kereskedő várt a lányra izgatottan, anyagmintákkal, katalógusokkal és jegyzettömbökkel felfegyverkezve.

Mindnyájan illedelmesen meghajoltak előtte, de amikor ezután mind egyszerre próbálták magukra vonni a figyelmét, Arabella feltette a kezét, hogy elhallgattassa őket.

– Csak egy percet adjanak, uraim.

Kisietett a szobából, hogy megkeresse Simpkint, aki éppen az új személyzet egy csoportját felügyelte, akik a lámpákat tisztították a házban.

– Hol találom Lord Danverst? – kérdezte a nő.

– Ha jól tudom, az úr a dolgozószobában van, Arabella kisasszony – felelte Simpkin.

Arabella elsietett a dolgozószobába, amelynek nyitva állt az ajtaja. Amikor azonban belépett és meglátta Marcust, megtorpant. A férfi a kanapén ülve kényelmesen a reggeli újságot olvasta, amely minden bizonnyal szintén Londonból érkezett. A látványtól megremegett Arabella gyomra. A férfi kevésbé ünnepélyesen volt felöltözve, mint előző este; rozsdabarna felöltőt viselt, de nem volt rajta sem nyakkendő, sem mellény. Vászoninge nyitva volt a nyakánál, és akárcsak múlt héten, amikor vívás közben lepte meg a férfit, most is jócskán fedetlen volt a mellkasa.

A gróf mosolya, amellyel Arabellát üdvözölte, azt sugallta, hogy tökéletesen tudatában van annak, milyen hatással van lenge öltözéke a nőre.

– Arabella, micsoda megtiszteltetés – mondta, és felállt. – Bevallom, meglep, hogy önként keresi a társaságomat, miután egész reggel a szobájában bujkált előlem.

Arabella elhatározta, hogy nem hagyja magát felbosszantani, így elfojtott egy csípős visszavágást, és inkább megkérdezte, miért döntött úgy a férfi, hogy egy vagyont költ a házra. – Nem értem, miért akarja az egész házat felújítani? Miért áldozna rá ennyit?

– Mostantól ez az én otthonom is, akárcsak a magáé.

– Attól még nem kell az egész házat felújítania.

– Éppen itt az ideje. A berendezés vagy százéves.

– Ezért bízott meg ennyi kereskedőt?

Marcus megrázta a fejét.

– A tényleges megbízást önre hagytam. Nem kell mindnyájuk szolgálatait igénybe vennie. Csak szerettem volna, ha van miből választania. Önre bízom teljes mértékben, mit és hogyan változtat meg.

– De miért adna nekem ekkora szabadságot? – kérdezte Arabella csodálkozva.

– Mert minden bizonnyal több tapasztalata, és jobb ízlése van ezen a téren, mint nekem.

– Tehát nem csupán arról van szó, hogy meg akarja lágyítani a szívemet?

A férfi mosolyától felragyogott a szoba.

– Dehogynem, kedvesem. Tudja, hogy mindent megteszek annak érdekében, hogy meggyőzzem, legyen a feleségem.

Arabella végigmérte a férfit, titkolva, hogy mennyire mulattatja a helyzet.

– Az, hogy a pénzét szórja, cseppet sem fog meggyőzni.

– De nem is rettenti el. Nem vagyok éppen tökfilkó, ha a női gondolkodás megértéséről van szó. Maguk, hölgyek élvezik, ha dirigálhatják a háztartást.

– Itt nem én dirigálok, Marcus.

– Dehogyisnem. Ön a ház úrnője, és ez akkor is így marad, ha a grófnőm lesz.

Amikor Arabella az égre emelte tekintetét, a férfi halkan felnevetett.

– Gondoltam, hogy tetszeni fog az ajánlatom.

– Az biztos, hogy Mrs. Simpkint nagyon boldoggá tette vele – válaszolta Arabella mulatva. – Bölcsen döntött, hogy olyan nagylelkűen növelte a személyzet számát, mert ennél biztosabban el sem nyerhette volna a szívét.

– És az ön szívét hogyan nyerhetném el?

Amikor Arabella nem válaszolt, Marcus felnevetett.

– Mrs. Simpkin és én jól megértjük egymást.

– Ami azt jelenti, bűbájjal rávette, hogy azt tegye, amit ön mond neki.

– Így van, és azt is elmondtam neki, hogy udvarolok magának. Nagyon helyesli.

Arabella fásult arckifejezéssel sarkon fordult, és csendesen távozott. Nem lepte meg, hogy Marcus minden eszközt bevet, hogy megnyerje magának a házvezetőnő támogatását, hiszen ő maga is elhatározta, mindent elkövet annak érdekében, hogy megnyerje a fogadást.

Ennek ellenére Arabellának el kellett ismernie, hogy örült, amiért a férfi helyreállítja a Danvers-ház régi pompáját. Az épület gyönyörű volt, és a birtok megérdemelte, hogy a gróf rangjához méltó külsőt kapjon. Azt kívánta, bárcsak ott lenne most Roslyn, akinek kitűnő az ízlése, és akit az anyjuk kiválóan felkészített a ház úrnője szerepre.

Arabella az egész délelőttöt a kereskedők társaságában töltötte, amint az egyes szobákat sorra véve kiválasztotta az anyagokat és a berendezési tárgyakat. Annyira lefoglalta ez a tevékenység, hogy nem vette észre, mennyire elszaladt az idő.

Éppen a szalonba való mélyzöld bársony és kék brokát anyag között hezitált, amikor Simpkin jelent meg az ajtóban.

– Blanchard kisasszony van itt, Arabella kisasszony.

Arabella meglepetten tekintett fel.

– Oh, istenem. Teljesen megfeledkeztem róla, hogy órám van.

Tizenegykor órát kellett volna tartania az iskolában, de teljesen kiment a fejéből. Legjobb barátnője és kollégája, Tess Blanchard minden bizonnyal azért jött, hogy kiderítse, miért nem jelent meg.

– Hol van Blanchard kisasszony, Simpkin?

– Az előszobában várakozik, mivel egyetlen fogadószobát sem találtam, amely ne lett volna zsúfolásig tele függönynek való anyagokkal és tapétákkal.

Arabella távozni készült, amikor az inas megköszörülte a torkát.

– Bocsásson meg Arabella kisasszony, de hová tegyem a virágokat?

– A virágokat?

– Amelyeket Lord Danvers hozatott Londonból. Az úr kérésére a földszinten tették le őket.

Arabella meglepetten sietett végig a folyosón. Legnagyobb döbbenetére az aula telis-tele volt ragyogó színű és bódító illatú virágokkal. A látványtól még a lélegzete is elállt. Mindenféle virág volt közöttük, de főként liliomok, rózsák és nárciszok. Marcus minden bizonnyal London összes virágüzletét kifosztotta, gondolta Arabella

A barátnője, Tess egy hatalmas csokor vörös rózsát bámult, de felnézett, amikor észrevette Arabellát.

– Mi történik itt, Arabella? Aggódtam, amikor nem jelentél meg az iskolában, így gondoltam, meglátogatlak, és erre azt tapasztalom, hogy az előszobád rózsakertté változott. A nő hangja egyszerre volt vidám és aggodalmas.

– Tess, borzasztóan sajnálom, hogy elmulasztottam az órámat. Teljesen megfeledkeztem az időről.

Tess lehalkította a hangját, hogy ne hallhassa meg senki.

– Miként boldogulsz a bosszantó gróffal, ahogy Lily hívja?

Arabella körbepillantott, hogy megbizonyosodjon róla,

Marcus nincs a közelben, aztán szomorúan felelt.

– Nem túl jól, ami azt illeti. Magad is láthatod. – Intett kezével a virágok felé. – Azt hiszem, a gróf ezt érti romantikus udvarlás alatt.

– Udvarlás?

– Gyere velem. – Arabella karon fogta barátnőjét, és egy kis fogadószobába vezette, ahol kettesben lehettek.

Tess gyönyörű nő volt. Homokszínű haja és hibátlan arcbőre volt, és hozzá olyan alakja, amelyet minden nő irigyelt a környéken. Egy évvel fiatalabb volt Arabellánál, mégis pártában maradt, miután elveszítette a jegyesét a napóleoni háborúkban. Akkor barátkoztak össze Arabellával, amikor a Loring nővérek négy évvel azelőtt a mostohanagybátyjukhoz költöztek, és még szorosabbá vált a barátságuk, amikor Arabella megnyitotta az iskolát. Annak ellenére, hogy Tesst úgy nevelték, hogy egy igazi hölgy sohasem piszkolja be a kezét holmi alantas munkával, boldogan vállalta, hogy tanít, abban a reményben, hogy így elterelheti figyelmét a gyászáról.

Miután annyi mindenen mentek keresztül együtt, Arabella nem félt megosztani titkait Tess-szel.

– Lord Danvers megkérte a kezemet.

Tess döbbenten bámult a barátnőjére.

– Azt hittem, egy idegenhez akar hozzáadni.

Arabella elnevette magát barátnője arckifejezését látva.

– Úgy is volt. De végül úgy döntött, két legyet üt egy csapásra: megszabadul tőlem, mint védencétől, és szerez magának egy feleséget, aki örökösökkel ajándékozza meg.

– De nem mondasz neki igent, ugye?

– Természetesen nem. De beleegyeztem, hogy udvaroljon nekem.

Arabella elmesélte Tessnek a gróffal kötött fogadást, és azt, hogyan ígérte meg Lord Danvers, hogy visszaadja húgai és az ő szabadságát, ha Arabella két hétig ellen tud állni a csábítási kísérleteinek.

– Lily biztosan boldog lesz, hogy kiszabadulhat a gróf gyámsága alól, és persze Roslyn is – felelte Tess.

– Hogy vannak a húgaim? – kérdezte Arabella aggódva.

– Egész jól, eltekintve attól, hogy minimálisra csökkentették a napi tevékenységüket, nehogy összefussanak a gróffal. Lily természetesen a bezártságtól szenved leginkább, de Roslyn sem találja a helyét.

– El tudom képzelni. Hálásan köszönöm, hogy befogadtad őket, Tess, és hogy megtartottad a mai órámat. Tudom, hogy mindez mennyire megnehezíti a dolgodat.

– Szóra sem érdemes, drágám. Az elmúlt néhány évben ennél többet is tettél értem. Sosem fogom tudni meghálálni.

– Ha nem bánod – tette hozzá Arabella –, szeretném, ha a húgaim még néhány napig veled maradnának, amíg ki nem derítem a gróf szándékait. A fogadás idejére valószínűleg felfüggeszti a férjkeresést, de nem ismerem ahhoz eléggé, hogy feltétel nélkül megbízzak benne.

– Persze hogy nem bánom – válaszolta Tess. – Roslyn és Lily addig maradhatnak, ameddig csak szükségesnek tartod. Sőt, felbecsülhetetlen segítséget jelentenek az elesett katonák családjainak támogatásában.

– Hihetetlenül nagy munkát jelent ingeket varrni és harisnyákat kötni annak a sok nélkülöző kisgyereknek, de a húgaid segítségével idén talán sikerül sok száz darabot elkészítenünk – mondta Tess mosolyogva. – Hihetetlen, de minthogy ilyen jó ügyről van szó, még Lily is lelkesen vállalta, hogy segít, annak ellenére, hogy utál varrni. Most pedig mesélj nekem Lord Danversről. Valóban olyan szörnyeteg, mint ahogy gondoltad?

Arabella habozott. El kellett ismernie, hogy Marcus egyáltalán nem olyan volt, amilyennek elképzelte. Lehet, hogy egy kissé túlzottan is arrogáns, de az biztos, hogy nem szörnyeteg. Sőt mi több, kétes hírneve ellenére meglehetősen megértőnek bizonyult. Előző este figyelmesen hallgatta, amit az iskoláról mondott neki. De ami még elképesztőbb volt, hogy a ház úrnőjének kijáró tisztelettel viseltetett iránta, noha a mostohanagybátyja úgy kezelte őt és a húgait, mint holmi könyöradományra szoruló szegény rokonokat. Persze Marcus mindent elkövetett, hogy jó benyomást tegyen rá, csupán hogy bebizonyítsa, milyen jó férje lenne.

– Nem, nem olyan rossz, mint hittük – válaszolt végül Arabella – Meglehetősen arrogáns és lekezelő, mint a hozzá hasonló nemesemberek többsége, és hozzá van szokva, hogy mindig eléri, amit akar. De nem állíthatom, hogy szörnyeteg lenne.

– Ez nagyon hízelgő, édesem – szólalt meg egy lusta, férfias hang az ajtóból. – Zajos elismerése megmelengeti a szívemet.

Arabella megriadt a váratlan hangtól, majd hátrafordult, és megrovón pillantott Marcusra. – Még sohasem mondták magának, hogy hallgatózni udvariatlanság?

A férfinak vidáman csillogott a szeme, ahogy besétált a szobába.

– Udvariassággal nem lehet elnyerni egy hölgy kegyeit. És eszem ágában sincs megváltoztatni a szokásaimat, mivel kiválóan beváltak. Nyilvánvalóan elkönyvelhetem a sikert, ha ilyen nagymértékben javult a rólam alkotott véleménye csupán egyetlen nap leforgása alatt. Ha így haladunk, a hónap végén megtarthatjuk a kézfogót.

Arabella szája megrándult, ahogy megpróbálta elfojtani a nevetést. – Ön légvárakat kerget, uram.

– De mesés légvárakat.

A férfi kihívó tekintetétől zavarba ejtő borzongás futott végig Arabella testén.

– Bemutatna a vendégének? Vagy őt is elrejti előlem, akárcsak a húgait?

Arabella elpirult, ahogy eszébe jutott a jó modor.

– Bemutatom Tess Blanchard kisasszonyt. Tess, ő a gyámom, Lord Danvers.

Marcus meghajolt.

– Örülök, hogy megismerhetem, Blanchard kisasszony. Úgy tudom, ön is a Freemantle Iskolában tanít.

Amikor Tess hűvösen felvonta a szemöldökét, Marcus rávillantotta lenyűgöző mosolyát. – Az ügyvédeim rendszeres beszámolókat küldenek az iskolájáról, minthogy a védenceimet oly nagymértékben érintik az ottani események. Ön Arabella jó barátja, ha nem tévedek.

– Így igaz, uram – felelte Tess, kíváncsian fürkészve a férfit.

– Akkor talán a segítségemre lehetne, hogyan nyerhetném el Arabella kegyeit. Minden eszközt be kell vetnem.

– Csak nem képzeli, hogy elárulom a barátnőmet az ellenfelének?

A férfi könnyedén felnevetett.

– Látja, pontosan erről van szó. Rám ragasztották az ellenfél szót anélkül, hogy tisztázhattam volna magam.

Tess válaszul elmosolyodott, Arabella pedig nagyon meglepődött, hogy Marcus képes volt elbűvölni még a barátnőjét is, aki igencsak rossz véleménnyel volt a hozzá hasonló gazfickókról, miután a múltban igen szerencsétlen kimenetelű ügye volt eggyel.

– Lord Danvers kiválóan forgatja a szót, ha arról van szó, hogy meg kell nyernie valakit – jegyezte meg Arabella szárazon.

– Valóban – helyeselt Marcus. – De a legleleményesebb szófordulatok sem tesznek önre mély benyomást.

Azzal a férfi ismét Tesshez fordult.

– Velünk ebédel, Blanchard kisasszony? Remélem, rá tudom venni, hogy elárulja nekem Arabella néhány titkát.

Válaszul Tess ismét halványan elmosolyodott.

– Igazán kedves öntől, de sajnos nem maradhatok. Vissza kell mennem az iskolába Csupán benéztem, mert Arabella nem tartotta meg az óráját.

– Attól tartok, ez az én hibám. Lekötötték az ügyeim egész reggel.

Amikor Tess kíváncsian nézett rá, Arabella érezte, hogy elpirul.

– Lord Danvers fel akarja újítani a házat, és megkért, hogy felügyeljem a munkálatokat.

– Értem – válaszolta Tess lassan. Összevont szemöldöke jelezte, hogy aggódik.

– Ne aggódj – mondta Arabella sötét pillantást vetve Marcusra.

– Eszem ágában sincs Lady Danversszé válni, csak mert élvezem, hogy az otthonát csinosíthatom.

Marcusszal a nyomában kikísérte Tesst az aulába, ahol virágözön fogadta őket. Arabella egyenesen odasétált a rózsákhoz, amelyeket korábban a barátnője megcsodált.

– Tessék, kérlek, vidd ezeket magaddal, Tess. Tudom, mennyire szereted a rózsákat, és te sokkal jobban fogod értékelni őket, mint én.

Aztán az inashoz fordult, aki az ajtó mellett várakozott.

– Elszállíttatná a többi virágot az iskolába, Simpkin?

– Mindet, Arabella kisasszony?

– Igen, mindet. Szétoszthatja őket a diákjaink között, tolmácsolva Lord Danvers üdvözletét. – mondta gonosz mosollyal Marcusra pillantva. – Biztos vagyok benne, hogy az ifjú hölgyek hálásak lesznek, amiért egy olyan előkelő férfiú, mint ön, felvidítja a napjukat. Nem szeretném eltékozolni ezeket a bájos virágokat, s ne higgye, hogy hiába pazarolta őket rám.

A férfi fejet hajtott, elismerve Arabella pillanatnyi győzelmét, a nő szíve pedig hirtelen hevesen kezdett verni a férfi mosolyától.

Elfordította a tekintetét, és sietve kiterelte barátnőjét a kocsihoz, hogy négyszemközt búcsúzhasson el tőle. Amikor visszatért, Marcus még mindig várt rá.

– Óhajt valamit. Lord Danvers? Visszatérnék a szalonba a kereskedőkhöz.

– Meg akartam kérni, hogy lovagoljon ki velem ebéd után. Gondoltam, élvezné a testmozgást.

Látva, hogy Arabella habozik, Marcus hozzátette:

– Idehozattam néhány lovamat Londonból, feltételezve, hogy ön és a húgai értékelnék a hátasokat. Azok a vén csontok a mostohanagybátyja istállóiban nem méltóak a ló névre. A lovaglást beszámíthatjuk a naponta velem töltendő idejébe.

Valóban élvezné a lovaglást, gondolta Arabella. És lóhátról sokkal jobb esélyekkel verhetné vissza a gróf kitartó udvarlási kísérleteit.

– Örömmel, uram.

– Helyes. Akkor kettőkor találkozzunk az istállóban. Arabella visszatért a szalonba. Nem tudta, hogy az izgatott remegést a lovaglás várható élménye keltette benne, vagy az egyre szánalmasabb várakozás, hogy ismét összecsapjon Marcusszal.

Arabella nem csalódott sem az időjárásban, sem az új hátasában. Amikor odaért az istállókhoz, Marcus egy gyönyörű pej kancával várt rá. Felsegítette a nyeregbe, aztán maga is felült egy jókötésű gesztenyeszín paripára.

A nő lovagolt elől, amint kiléptettek az udvarról, végig a kavicsos kocsifelhajtón a fákkal szegélyezett árnyas ösvényre.

A következő kereszteződésnél jobbra fordultak, és kényelmes ügetésben elindultak a buja, zöld mezőkön, legelőkön és irtásokon át, amelyek a kanyargó Temzét szegélyezték. Végül lassítottak, amikor egy hegygerinchez értek, ahonnan láthatták az alant elterülő mély völgyet.

Kellemes csend ereszkedett rájuk. Arabella a nap felé fordította az arcát, élvezve az aranyfényben tündöklő délutánt, és a ritka örömöt, hogy egy tüzes pej hátán ült egy elbűvölő úriember társaságában. Sőt, ha nem lett volna a fogadás, még sokkal jobban élvezte volna Marcus társaságát, ismerte el a nő.

– Köszönöm ezt a kellemes meglepetést – mondta, megpaskolva a ló nyakát. – Gyönyörű állat. Remek ízlése van a lovakhoz.

– Mindig én veszem a húgom hátasait – felelte Marcus.

– Ő jól lovagol?

– Kitűnően, hiszen én magam tanítottam. Eleanor dupla vagy semmi alapon lovagol, akárcsak az ön húga, Lilian. Legalábbis így hírlik.

– Lily valóban úgy lovagol, mint egy ördögfióka – válaszolta Arabella kedves mosollyal.

– Szeretnék vele és Roslynnal találkozni a napokban.

A nő kihívóan nézett Marcusra.

– Majd meglátjuk.

– Lehet, hogy meghívom Eleanort, látogasson meg. Sokkal jobban élvezné a lovaglást itt, mint a Hyde Park szelíd ösvényein.

– Londonban él, önnel?

– Londonban, de nem velem. Egy idős nagynénénkkel él, aki a gardedámja. Eleanor három évvel ezelőtt költözött oda, az első bálja idejére, és úgy döntött, ott marad.

– Ha olyan sokáig volt a gyámja, őt is megpróbálta ugyanúgy férjhez adni, ahogy minket?

A férfi vidáman elmosolyodott.

– Álmomban sem mernék a húgom házasságszerzője lenni. Szerencsére erre nincs is semmi szükség. Gazdag örökösnőként válogathat a kérők között. Jelenleg, akárcsak önök, ő is a magányos élet örömeit élvezi, noha korábban kétszer is eljegyezték. Mindkét alkalommal felbontotta az eljegyzést. A nénikénk attól tart, hogy Eleanort hamarosan úgy fogják emlegetni, mint aki folyton faképnél hagyja a vőlegényét.

Arabella csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Gondolom, jó oka volt rá.

– Rájött, hogy mégsem szerelmes – válaszolta Marcus könnyedén.

Arabella felé fordult és fürkészve nézett rá.

– Kíváncsi vagyok az ön jegyesére. Szerette a vikomtot?

Arabella összerázkódott. Még mindig fájdalmas volt emlékeznie egykori jegyesére, George-ra, Underwood vikomtjára, akit valóban szeretett. Hitte, hogy van közös jövőjük, és hogy majd családot alapítanak.

Ráébredt, hogy Marcus még mindig a válaszra vár. Igyekezett érzelemmentes arckifejezést erőltetni magára. Nem szívesen válaszolt egy ilyen személyes kérdésre, de talán joga volt a férfinak tudnia, hogy miért utasítja el a házassági ajánlatát.

– Igen, szerettem – mondta Arabella, igyekezve, hogy ne remegjen meg a hangja. – Csupán ezért egyeztem bele, hogy hozzámegyek, noha kitűnő partinak tekintették és pontosan ezt is várták tőlem. A szüleim példáját látva nem akartam érdekházasságot kötni.

– Ő viszont nyilvánvalóan nem szerette önt. Különben sosem engedte volna, hogy ez a botrány elválassza önöket.

Ezúttal sikerült a nőnek elrejtenie a fájdalmát.

– Nem, valóban nem szeretett – értett egyet Arabella a férfival.

Különös módon Marcus álkapcsa mintha megfeszült volna a dühtől.

– Aligha volt tisztességes tőle, hogy visszavonja a házassági ajánlatát, miután már jegyben jártak.

Arabella közönyösen megvonta a vállát.

– Igaz. De hamarosan rájöttem, milyen szerencsés vagyok, hogy mégsem házasodtunk össze, hiszen állításával ellentétben nem szeretett. A házasságunk valószínűleg hamarosan rideg, jogi kapcsolattá silányult volna.

A nőnek sikerült elmosolyodnia.

– Akárhogy is, ez négy évvel ezelőtt történt, amikor még fiatal voltam és naiv. Azóta sokkal bölcsebb lettem. De most már érti, miért nem lelkesedem a házasság gondolatáért.

Marcus még mindig a nő arcát fürkészte.

– Azt látom, hogy mindent meg kell tennem, hogy bebizonyítsam, én nem olyan vagyok, mint az ön vikomtja.

Arabellát akarata ellenére is mulattatta az összehasonlítás. A vikomtja cseppet sem hasonlított Marcusra. Nem volt sem olyan vonzó… sem olyan erőszakos. George igazi úriember volt, nem úgy, mint Arabella erőteljes, dinamikus, élvhajhász apja, akit a lány szintén nagyon vonzónak talált a férfiban. De kiderült róla, hogy mennyire gerinctelen.

– Semmit sem kell bizonyítania ezen a téren, Marcus – válaszolta. – Kevés a hasonlóság kettejük között.

– Az biztos, hogy én nem fogok világgá szaladni egy kis botrány hírére.

– Nem, biztos vagyok benne, hogy ön sosem szalad el – mosolygott a férfira Arabella.

– És az igazat megvallva, hálás vagyok a botrányért, mert felszabadított minket. Így a húgaim és én magunk irányíthatjuk az életünket – vetett egy ironikus pillantást a férfira. – Vagy legalábbis irányítanánk, ha nem varrtak volna a nyakunkba egy gyámot.

Marcus elnevette magát.

– Sajnálom, édesem.

– Egyáltalán nem sajnálja – felelte Arabella könnyedén. – De amint letelik a két hét, megszabadulok magától.

– Nem akar megszabadulni tőlem. Túlságosan is élvezi ezt a fogadást.

– Valóban?

– Határozottan. Élvezi a kihívással járó izgalmat, hogy összecsaphat velem, és hogy méltó ellenfelére talált bennem.

Arabella felvonta szép szemöldökét.

– Honnan tudja ilyen bizonyosan, hogy mit érzek?

A férfi Arabella várakozásával ellentétben komolyan felelt.

– Mert ugyanazt az izgalmat érzem én is. És már évek óta nem éreztem ehhez foghatót.

– Bizonyára baj van az emésztésével.

Marcus kuncogott.

– Ugyan már, ismerje el, az élete merő unalom volt nélkülem, hogy minden idejét az iskolájában töltötte.

Arabella némán szemlélte a férfit. Képtelen volt megcáfolni az igazát. Az élete többnyire valóban fojtogatóan unalmas volt, csupán az iskolai események jelentettek némi változatosságot. És valóban kezdte úgy érezni, hogy Marcus társaságában izgalmasan telik az idő. De előbb harapná le a nyelvét, mint hogy ezt a férfinak is beismerje.

– Igen jó véleménnyel van önmagáról, uram – mondta élesen, mielőtt megmarkolta volna a kantárt. – De számomra sokkal izgalmasabb egy jó vágta.

A nő sarkával vágtára ösztönözte a lovát. – Fogadjunk, hogy előbb hazaérek, mint ön! – kiáltott hátra a válla felett.

Marcus bosszankodott, hiszen annyira nyilvánvaló volt, hogy a nő nem akar bensőséges társalgást folytatni vele. De amint Arabella vágtatni kezdett, ő is utána iramodott, elfogadva a kihívást.

Amikor Arabella ráeszmélt, hogy a férfi mindjárt beéri, ráhajolt a hátasa nyakára, így bíztatva a kancát gyorsabb iramra. Mindketten teljes erőbedobással versenyeztek. És ez a vágta tökéletesen jelképezte a köztük folyó versengést. Azt, amelyet mindketten meg akartak nyerni. Arabella őrült iramot diktált, Marcus pedig mindent megtett, hogy beérje.

Az előző alkalomtól eltérően azonban Arabella most egy gyors lovon vágtázott, így egy orrhosszal megnyerte a versenyt. Miután learatta a babérokat, Arabella lefékezte a lovat, és nevetve állt meg az istálló előtt.

Az elragadó jelenet megigézte Marcust, és hamarosan már az ágyéka is bizsergett. Arabella gyönyörű arca kipirult a melegtől és a megerőltetéstől, ajkai levegő után kapkodva szétnyíltak, a melle zihált. Pontosan úgy nézett ki, mint egy felajzott nő a szenvedély viharában.

A látványtól a férfi teste megfeszült a vágytól. Le akarta rántani Arabellát a nyeregből, és a magáévá tenni ott helyben. Bele akart siklani vibráló forróságába…

Sajnos társaságuk akadt, vette észre Marcus a két közelgő lovászt, akik azért jöttek, hogy lecsutakolják a hátasaikat.

Arabella nem engedte, hogy lesegítsék a nyeregből, csupán a gyeplőt adta át, azzal a kéréssel, hogy hűtsék le a lovát. Marcus ugyanezt tette a saját hátasával, majd követte Arabellát a házba.

Akkor érte utol, amikor a nő belépett az oldalsó bejáraton.

– Csatlakozik hozzám ma vacsorára?

A nő huncut pillantást vetett a férfira.

– Van más választásom?

– Természetesen. Bármikor bepótolhatjuk a négy óra maradékát később az este folyamán… miután már nyugovóra tért.

– Még csak az hiányzik – mormolta a nő válaszul a férfi burkolt fenyegetésére, miszerint meglepi a hálószobájában.

– Akkor találkozunk a vacsoránál?

Arabella megadóan felsóhajtott.

– Rendben. Magával vacsorázom. Most viszont Mrs. Simpkinnel akarok találkozni, hogy megbeszéljük a felújítással kapcsolatos dolgokat.

Marcus figyelte, ahogy a nő elsétál, és csodálta csípője enyhe ringását a lovaglóöltözék szoknyája alatt, és közben azon morfondírozott, milyen ijesztő hatással van rá Arabella.

El kellett ismernie, hogy az Arabellához fűződő érzései sokkal erősebbek voltak a testi vágynál, és sokkal összetettebbek is. Valami mélyről jövő izgalmat érzett, ha vele volt. Olyan izgalmat, amelyet nem érzett már évek óta. Minden ízében nő volt, hihetetlenül élő és lüktető, és ő maga is sokkal életerősebbnek érezte magát a társaságában.

Arabellának az előző jegyesével kapcsolatos vallomása után Marcus sokkal tisztábban látta, mit kellett leküzdenie. A nő udvarlójának gyávasága csak növelte Arabella családja és az otthona elvesztése feletti fájdalmát. A gazember árulása sokkal inkább az eljegyzés és a házasság ellen fordította Arabellát, mint a szülei házastársi csatározásai.

Marcus lassan kifújta a levegőt. Gyűlölt az Arabella által elszenvedett fájdalomra és megaláztatásra gondolni, amit jegyese elpártolása okozott. Egy dolog azonban biztos volt, jó nagy fába vágta a fejszéjét, ha meg akarta győzni Arabellát, hogy elfogadja őt férjéül. A nő minden adandó alkalommal megpróbálja majd elhárítani udvarlási kísérleteit, mint ahogy azt aznap reggel is tette, amikor nyilvánosan visszautasította a kedvességét, a virágokat a diákjainak ajándékozva Marcus elmosolyodott az emléktől.

De semmi sem térítheti el, gondolta aztán. Apránként akarta lebontani a védőfalakat, amíg a lány meg nem gondolja magát, és hozzá nem megy. Már ma nekilát. Itt volt az ideje, hogy egy fokkal bensőségesebbé tegye az udvarlását azzal, hogy bevezeti Arabellát az érzékiség titkaiba.

Elmosolyodott az örömteli várakozástól. Lehet, hogy egy vonakodó ifjú hölgy kegyeinek elnyerése nem tartozott az erősségei közé, de abban biztos volt, hogy az érzékek játszmáját ő nyeri.

Arabella megkereste Mrs. Simpkint, hogy megvitassák a házfelújítás részleteit. Előtte azonban forró fürdőt rendelt, s mire egy fél óra múlva felment, a rézkád csordultig volt forró vízzel.

Arabella levetkőzött, nyakig merült a vízben, és kéjesen felsóhajtott. Már jó ideje nem élvezhette a forró fürdő örömeit.

Mire megmosta a haját, a víz kihűlt. Miután megtörülközött, köntösbe bújt, és hagyta, hogy a nedves haja magától száradjon meg. Amint belépett a budoárjába, Arabella megtorpant. Valaki vérvörös rózsaszirmokkal hintette tele elefántcsont színű ágytakaróját.

Marcus, gondolta. A gazember minden bizonnyal belopózott a szobájába, amíg ő fürdött.

Eredeti felhasználása ez a rózsaszirmoknak, ismerte el Arabella, és nem tudta elfojtani nevetését. Az előszobában már egy szál virág sem volt, mire visszaértek a lovaglásból, de a férfi bizonyára félretett pár szálat udvarlása eme ravasz fordulatához.

El kellett ismernie a férfi leleményességét, ugyanakkor bárki megláthatta volna a személyzet tagjai közül, eszmélt rá Arabella, a folyosóra nyíló ajtóra pillantva. A hálószobájuk az épület két külön szárnyában helyezkedett el, mivel Marcus a ház urát megillető lakosztályt foglalta el. Semmi keresnivalója nem volt az emeletnek ezen a végén, hacsak nem a szomszédos zeneszobába igyekezett.

Elfojtva vidámságát, Arabella úgy döntött, később figyelmeztetnie kell a férfit. Amikor felöltözött és lement, Marcust a szalonban találta

– Ön hagyott rózsaszirmokat az ágyamon? – kérdezte, amikor a férfi borral kínálta.

– Bűnös vagyok, elismerem. Udvarolok önnek, nem emlékszik?

Amikor a nő végigmérte, a férfi felvonta a szemöldökét.

– Tehát nem értékeli a romantikus gesztusaimat?

– Ezt a gesztust nem. Ez túlságosan bensőséges.

A férfi rávillantotta mosolyát, amitől a nőnek csaknem elakadt a lélegzete.

– Arabella, kedvesem, még csak nem is kezdtünk bensőséges viszonyt.

Arabella, érzékeit féken tartva, ügyet sem vetett a férfi kihívó megjegyzésére.

– De bárki megláthatta volna.

– Soha. Mindig nagyon ügyelek, hogy diszkréten intézzem a dolgaimat.

– Marcus, nem léphet be csak úgy a hálószobámba, amikor önnek tetszik.

– Tudom, de egy nap majd maga fog behívni önszántából. Egyébként tetszik a haja leengedve.

Arabella elcsigázottan nézett a férfira.

– Nem azért van kibontva, hogy önnek tessen, hanem, hogy megszáradjon.

– Ezt is tudom. Kóstolja meg a borát. Ez sokkal jobban fog ízleni, mint a tegnap esti ecet. A saját pincémből hozattam.

A bor valóban kitűnő volt, és Marcus nem tett több bosszantó megjegyzést.

Minthogy személytelen témákról társalogtak, Arabella igazán kellemesnek találta a vacsora előtti várakozást. Sőt, mire Simpkin bejelentette, hogy a vacsora tálalva, már kifejezetten élvezte Marcus társaságát.

Az étel fenséges volt – articsókakrém-leves, rombuszhal rákszószban, töltött fogoly, párolt borjúhús, karfiol, és desszertként feketeribiszke-puding.

Ahogy a szolgák leszedték az asztalt, Marcus megszólította az inast.

– Simpkin, kérem, adja át elismerésemet Mrs. Simpkinnek. A londoni séfem sem készíthetett volna finomabb vacsorát.

– Köszönöm, uram. Boldog lesz, ha megtudja, ízlett a főztje.

Arabella a kandallópárkányon álló órára pillantott és felállt.

– Ez mennyei volt, uram, de azt hiszem, teljesítettem a kötelességemet mára.

– Nem egészen, kedvesem. – a férfi kinyújtotta a kezét, és gyöngéden a nő csuklója köré fonta az ujjait.

Arabella belebámult a férfi kék szemébe.

– Biztos vagyok benne, hogy letelt a négy óra.

– Még maradt egy negyedórám. Ez elegendő ahhoz, hogy megkezdjük az oktatását.

– Az oktatásomat?

– Meg akarom mutatni, mit mulaszt el, ha ragaszkodik ahhoz, hogy pártában maradjon.

Arabella szíve megrebbent.

– Nincs szükségem ilyesfajta oktatásra, Marcus.

– De igen, Arabella. Mindenképpen meg kell ízlelnie a testi örömöket. Szeretném, ha megértené, milyen az a házastársi gyönyör, amely házasságunk alatt vár önre. Máskülönben hogyan hozhatna ilyen fontos döntést a jövőjével kapcsolatban?

A férfi kérdése a szavát vette a nőnek. Amikor Arabella nem felelt, Marcus felállt, még mindig a nő csuklóját fogva.

– Jöjjön, sétálunk egyet odakint. A kert igazán élvezetes most, hogy többé nem dzsungelre hasonlít.

Arabella az erkélyajtóra pillantott, és nyelt egyet. Besötétedett, és a félhold alacsonyan csüngött a horizonton, ezüstös fénybe vonva a folyót szegélyező fákat.

– Sötét van.

– A sötét tökéletes az udvarláshoz.

– Marcus, nem megyek ki magával. Akármit is forgat a fejében, azt itt is megteheti.

– Megtehetném, de nem hiszem, hogy szeretné, ha Simpkin látná, hogyan próbálkozom. – Amikor a nő bosszúsan fújt egyet, Marcus hízelegve hozzátette.

– Ígérem, nem fogom megcsókolni. Ha megpróbálnám, adhat egy fülest megint.

– Ne kísértsen – mormolta a nő.

A férfi elmosolyodott.

– Én kísértem, drága Arabella? Ön kísért engem.

– Nem áll szándékomban.

A nő elhúzta a kezét, és az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa.

Marcus követte a nőt a teraszos elrendezésű kertbe, és megfogta a karját.

– Sétáljunk le a folyóhoz, ott kettesben lehetünk.

Arabella érezte, hogy felgyorsul a szívverése, ahogy a férfi a lejtős talajon vezette. Nem volt okos dolog hagyni, hogy Marcus ilyen bensőséges helyzetet teremtsen, de a fogadás értelmében úgy volt igazságos, ha lehetőséget adott a férfinak az udvarlásra. Több akaraterőt kell gyűjtenie azonban, mint amennyit eddig mutatott, ha meg akarja nehezíteni a férfi számára a csábítást.

Hallotta a víz halk csobogását, ahogy elérték a folyópartot. Marcus egy vadgesztenyefa mögé húzta. Az ágak között elég holdfény szűrődött át, hogy lássa a férfi vonzó arcát és éjkék, csillogó szemét a sötétben.

Marcus elgondolkodva fürkészte a nőt, míg végül az megtörte a csendet.

– Mit akar, ha nem megcsókolni?

A férfi érzéki tekintetével cirógatva végigmérte a nőt.

– Megmutatni az érintés erejét.

Ez nem tetszett Arabellának.

– Marcus…

– Csak meg akarom érinteni. Meg akarom mutatni, hogyan ébreszthet erőteljes érzelmeket az ujjbegy simítása férfi és nő között.

– Tökéletesen hiszek magának. Nincs szükségem bemutatóra.

Marcus mindent tudóan elmosolyodott.

– Csak nem futamodik meg ismét gyáván?

Mélyreható pillantása felért egy kihívással, amely csak fokozta a nő testében tomboló remegő érzést.

– Nem, nem vagyok gyáva. Csak azt kívánom, bárcsak sietne, és aztán békén hagyna.

– Türelem, édes Arabella. A minőségi udvarláshoz idő kell.

– Ha jól számolok, még öt perce van.

– Öt perc bőven elegendő lesz, hogy megtanulja ezt a leckét.

Arabella megmerevedett, amikor a férfi megfogta a jobb kezét, és tenyérrel felfelé fordította, mégsem tudta megállni, hogy megbűvölve figyelje, ahogy Marcus finom mintákat rajzolt a tenyerébe az ujjbegyével.

Amikor elérte a legérzékenyebb hajlatokat, Arabella az egyszerű cirógatás hatására megborzongott a vágytól.

Ha van egy kis józan esze, elhúzódik, tudta Arabella. Mégis mozdulatlanul állt, hátát a fának vetve, miközben Marcus elállta az útját. Aztán a férfi feltűrte Arabella ruhájának hosszú ujját, hogy felfedje a nő csuklóját, és megsimogatta az érzékeny bőrt, amitől a lány elpirult.

Arabella zavarban volt, és megpróbálta elhúzni a kezét.

– Maradjon veszteg – parancsolta Marcus.

– Ez csiklandós.

– Sokkal több annál – felelte a férfi felemelve a fejét, és tekintetét a nő pillantásába kapcsolta, miközben a szeme gonoszul csillogott. A pokolfajzat pontosan tudta, milyen hatással van rá ügyes cirógatása, gondolta Arabella.

A lány összeszorította az állkapcsát, és elhatározta, hogy ellenáll a csábító érintésnek. A férfi túlságosan magabiztos volt. Azért sem adja meg magát.

Marcus a nő csuklójáról feljebb csúsztatta az ujjait, és lassan a karját kezdte cirógatni. Keze felsiklott egészen a válláig, ahol érzéki mintákat kezdett rajzolni a bőrére. A nő megérezte a férfi könnyed érintésében a nyers erőt, és amikor Marcus megérintette fedetlen kulcscsontját, a nő beleborzongott a testét elöntő forróságba. Ez a perzselő érzés csak fokozódott, amikor a férfi a nő selymes keblei közti völgyre csúsztatta ujjait.

– Arabella… – figyelmeztette Marcus, amikor a nő ismét megpróbált elhúzódni.

A nő nagyot nyelt, és alig volt képes mozdulatlanul állni, ahogy a férfi folytatta a cirógatását. Az igazat megvallva nagyon is vágyott rá, hogy így érintsék meg, és hogy éppen ez a férfi érintse meg.

Marcus keze végigsiklott a nő torkán.

– Ne mondja, hogy nem élvezi ezt az érzést.

A férfi hangja bársonyként simogatta a nő érzékeit, akárcsak az ujjai a bőrét.

Nem, nem tagadhatta, micsoda gyönyörűséget okozott neki a férfi érintése. Izgató cirógatásába beleremegett egész lénye, minden idegszála.

Amikor a nő nem felelt, Marcus az álla alá nyúlt, és felemelte a fejét, hogy ránézzen. Ahogy találkozott a tekintetük, a nő szíve őrült ritmusban kalapált, az ütőér láthatóan lüktetett a nyakán.

A férfi megérintette a lüktető eret, ujját gyöngéden a nő torkának mélyedésébe simítva. Aztán feljebb csúsztatta a kezét, és a hüvelykujjával könnyedén végigsimított a nő állán. Arabella beleremegett a mámorító érzésbe.

A férfi még kétszer végighúzta ujját a nő állán, ingerlően elidőzve itt-ott, míg végül észveszejtő lassúsággal az arcára csúsztatta a kezét.

A lány elveszett a férfi kék tekintetében, miközben Marcus ujjai kipirult bőrét cirógatták. Arabella képtelen volt levenni tekintetét a férfiról. Túlságosan fogva tartotta gyengéd arckifejezése és ujjainak finom ostroma. Arabella alig kapott levegőt, ahogy a férfi végighúzta ujját nedves, szétnyílt ajkain, majd becsúsztatta a szájába.

Arabella szíve fájdalmasan gyorsan vert, és egy pillanatra eltűnődött, vajon Marcus meg akarja-e csókolni. De a férfi elhúzta a kezét, hogy újból végigsimítson a torkán. A tenyere olyan finomnak tetszett, mintha madártollal cirógatta volna, és nyomában lángra gyúlt a lány bőre.

Amikor Danvers érzékien végighúzta ujját a nő kulcscsontján, Arabellát szinte megégette az érintés. Aztán a férfi megtorpant, a nő gömbölyű mellének közelében. Ahelyett, hogy folytatta volna a nő izgatását, meleg, birtokló érintéssel ragadta meg a vállát, és közelebb lépett.

Arabella lélegzete elakadt, amikor a férfi magához vonta. Marcus teste meleg volt, kemény és erős.

– Azt mondta, csak meg akar érinteni – mondta Arabella kifulladva

– Az ölelés is érintés. Talán nem szereti, ha összeér a testünk?

Volt valami furán boldogító abban, ahogy a férfi izmos, védelmező testéhez szorította. Érezte az ereiben száguldó vért, és az egész testét átjáró remegést.

– Nem, Marcus, egyáltalán nem.

– Hazug – mormolta csendesen a férfi.

A nő legnagyobb meglepetésére és csalódottságára a férfi elengedte. De mégsem lépett hátrébb. Csupán a nő ruhájának felső részéhez emelte a kezét, és ujjaival gyöngéden megérintette a nő mellbimbóit. Arabella hangtalanul felkiáltott, ahogy a vágy édes villáma keresztülcikázott a testén.

– Ha valóban nem szereti, akkor miként lehet, hogy a mellbimbói vágytól duzzadtak?

Igaza van a férfinak, ébredt rá Arabella. A mellbimbói azonnal megkeményedtek, elárulva, mennyire felizgatta a férfi, a mellei pedig megduzzadtak és elnehezültek.

Marcus mindent elkövetett, hogy fokozza a nő vágyát; ujjával újra meg újra végigsiklott a selyembe rejtett csúcsok felett. Aztán merészen a tenyerébe vette a nő keblének egyik telt halmát, mire Arabella térde megrogyott. A férfinak izzott a tenyere, ahogy a nő lüktető mellét fogta, és ez az izzás forróságba borította az ölét, ami tejesen meglepte Arabellát. Fanny mesélt neki ehhez fogható erőteljes, női érzésekről, de Arabella sohasem hitte, hogy valaha is megtapasztalhatja őket.

Behunyta a szemét a gyönyörtől. Őrjítő volt, ahogy Marcus minden egyes cirógatást elnyújtott, mégsem akarta, hogy abbahagyja. Annyira gyöngéd, gonosz… és kellemes volt minden érintése. Arabella egész bensője remegett az érzéstől, mélyen az ölében pedig nehéz fájdalom kelt…

Beletelt pár percbe, mire rájött, hogy a férfi bemutatója véget ért.

– Most már érti? – kérdezte a férfi fojtott hangon.

Arabella elszédülve kinyitotta a szemét. Oh, de még menynyire, hogy értette. Marcus meg akarta mutatni neki egy férfi érintésének – a saját érintésének – az erejét, és sikerrel is járt. A nő testében sajgó, ismeretlen vágyakozás ébredt… a férfi iránt.

– Vissza akarok menni a házba – mondta szánalmasan remegő hangon.

Marcus elégedetten elmosolyodott.

– Természetesen. Azt hiszem, ennyi lecke elég volt mára. Ma éjjel rólam fog álmodni, arról, ahogy megérintem…

Azzal felemelte a kezét, és megérintette a nő torkát. Ujjai ezúttal is érzéki vágyat keltettek benne.

Arabella határozottan elhúzódott, és elutasítóan pillantott Marcusra. De ahogy elsuhant mellette, és remegő lábakkal elindult a ház felé, attól tartott, a férfi aznapi álmaira vonatkozó jóslatai beigazolódnak majd.

6

Ígérem, Fanny, vigyázok magamra még akkor is, ha a csókjai éppen olyan csábítóak, mint ahogyan jelezted.

Arabella levele Fannynak

Arabella valóban Marcusról álmodott… egész éjjel. De amikor felébredt, elhatározta, hogy ismét támadásba lendül kettejük háborújában. Amint megmosdott és felöltözött, csatlakozott Marcushoz a kisebbik étkezőben. A férfi meglepettnek tűnt, amikor a nő belépett. Udvariasan felállt.

– Minek köszönhetem ezt a kitüntetést? – kérdezte, ahogy betolta Arabella székét, és elfoglalta saját helyét a nő mellett.

– Csupán a napi kötelességem egy részét teljesítem. Rájöttem, hogy ha már mindenképpen el kell viselnem a társaságát, jobban járok, ha nappal teszem azt.

A férfi szeme vidáman csillogott.

– Remélem, tudja, hogy ezzel nem tántoríthat el.

– Az igaz, de így nagyobb biztonságban érzem magam.

A férfi a nő kék muszlinruháját szemlélte.

– Ha tudtam volna, hogy velem reggelizik, sokkal elegánsabban öltöztem volna.

Ezúttal sem viselt nyakkendőt sem mellényt, és az ing gallérja mélyen nyitva volt. Arabella arcpirító kényszert érzett, hogy megérintse a férfi széles mellkasát, és érezze a finom batiszt alatt megbúvó izmos testet. Ehelyett azonban megkérdezte.

– Van már programja délutánra?

Marcus felvonta a szemöldökét.

– Az attól függ, mit forgat a fejében.

– Úgy döntöttem, meghívom az iskolánkba Azt mondta, szeretné maga megítélni, hogy illendő elfoglaltság-e számunkra ott tanítani. Nos, most megteheti.

– Akkor köszönettel elfogadom a meghívását.

– Négy órakor lesz egy órám. Általában akkor szoktunk teázni, és arra gondoltam, ifjú növendékeink számára kiváló lehetőség lenne, ha önnel gyakorolhatnának, mivel alig van férfilátogatónk.

A férfit egyre jobban mulattatta a dolog.

– Szóval én leszek a kísérleti nyúl?

– Semmi kétségem afelől, hogy remekül megbirkózik majd a kihívással.

– Ön pedig a létszámfölény előnyeit élvezi majd – vágott vissza Marcus csípősen.

Arabella elmosolyodott. Valóban számított erre az előnyre. A két tucat iskolás lány könnyedén eltereli majd Marcus figyelmét az udvarlásról, és a férfinak aligha lesz lehetősége kettesben maradni vele. Ráadásul így a gróf társaságában eltöltendő kötelező négy óra nagy részét is letudhatja.

– Valóban meglesz ez az előnye is a dolognak – válaszolta.

– Rendben. Részt veszek a teáján, ha muszáj. Akad még fél órája arra, hogy kilovagoljunk előtte?

A nő megrázta a fejét.

– Attól tartok, erre nincs időm. A kereskedőkkel találkozom, aztán egyre az iskolában kell lennem. De biztos vagyok benne, hogy nélkülem is élvezni fogja a lovaglást. Ha fél négyre az iskolában van, megnézheti az épületet is, még az uzsonna előtt.

– Számolni fogom a perceket — felelte Marcus fájdalmas beletörődéssel.

Mivel sikerült későbbre halasztania Marcus udvarlását, Arabella az egész napját azzal töltötte, hogy a főépület helyiségeibe berendezési tárgyakat válasszon. Később, amikor kiment az istállóba azzal a szándékkal, hogy a homokfutóval hajtasson az iskolába, a gróf kocsija már várt rá, hogy elvigye.

A délután meglepő módon csigalassúsággal vánszorgott. Arabella meglepő módon azon kapta magát, hogy gyakran kipillant az ablakon, Marcust várva. Amikor pontban fél négykor megérkezett a gróf kocsija, és felhajtott az iskola kapuja előtti kavicsos feljáróra, az iskola igazgatónőjével együtt elébe ment, hogy üdvözöljék a férfit.

– Jelentkezem az úriemberi szolgálatra – mondta Marcus, ahogy kiszállt a nyitott hintóból.

Arabella bemutatta a férfit Jane Caruthers kisasszonynak, az elegáns vénlánynak, aki az iskola mindennapi ügyeit intézte. Aztán hagyta, hogy Caruthers kisasszony kalauzolja Marcust az épületben, míg ő maga pár lépéssel lemaradva követte őket, de közben Marcust fürkészte. Még önmagát is meglepte, mennyire fontos volt neki, hogy a férfi jó véleménnyel legyen az intézményről.

Természetesen, ha a férfi látja, hogy milyen kiváló munkát végeznek itt ő meg a testvérei, nagyobb a valószínűsége, hogy engedélyezi, hogy továbbra is tanítsanak. Azonban sokkal inkább személyes, mintsem jogi okokból szerette volna, ha a férfi áldását adja a munkájukra, és ezzel ő maga is tökéletesen tisztában volt. Az iskola leginkább az övé volt, az ő büszkesége és öröme, és azt akarta, hogy Marcus megértse, milyen sokat jelent neki.

Az intézmény több épületből állt, hogy megfelelően felkészíthessék a növendékeket a különféle helyzetekre, amelyekkel az előkelő társaságban találkoznak majd. Az órák nagy részét egy hatalmas udvarházban tartották, amely egy nemesember vidéki kúriájára hasonlított, míg egy másik, jóval elegánsabb épület a londoni arisztokrácia otthonaira emlékeztetett. Az iskola egy nagy istállóval és parkkal is büszkélkedhetett, ahol a szabadtéri sportoknak hódolhattak a diákok, míg a kollégiumban a bentlakó fiatalok kaptak szállást. A tanulók többsége a kollégiumban lakott, kivéve a nyarat, amikor csupán kevesen maradtak.

Arabella nem tudta elrejteni a szívét melengető büszkeséget, amikor a körút végén Marcus elismeréssel szólt az iskoláról.

– Lenyűgöző – mondta a férfi őszintén. – Megértem, miért akarják a kereskedők ideküldeni a lányaikat.

Arabella boldogan mosolygott.

– Lady Freemantle nagylelkűségének hála, a felszerelésünk kiváló, de a növendékek szülei mindennél többre értékelik az oktatás színvonalát. Jöjjön, hadd mutassam meg.

Amikor visszatértek a „londoni” házhoz, Arabella felvezette Marcust az emeletre, egy tágas szalonba, ahol a férfi azonnal két tucat csillogó szemű, teázáshoz öltözött fiatal lány figyelmének a középpontjába került.

Tess Blanchard kisasszony felállt, hogy udvarias mosollyal üdvözölje a férfit. Amikor Marcus a keze fölé hajolt, Arabella előrelépett, hogy megszólítsa diákjait.

– Hölgyeim, ma egy kis meglepetéssel szolgálok önöknek. Lord Danvers nagylelkűen beleegyezett, hogy csatlakozik hozzánk, így gyakorolhatjuk, hogyan illik fogadni egy férfi látogatót. Főként arra fogunk koncentrálni, hogyan kell kecsesen kitölteni a teát, és szellemes társalgást folytatni. Blanchard kisasszony már előkészítette az ülésrendet, kérem, fáradjanak a helyükre, hogy kezdhessük.

A lányok hatos csoportokban teáztak a gróffal, míg a többiek figyeltek. Voltak szolgák, akik teáskészletekkel és fánkkal, teasüteménnyel, valamint apró szendvicsekkel megrakott tálcákat szervíroztak. Amikor Arabella és Tess leült az első csoport asztalához, egy „inas” bejelentette és bekísérte Marcust.

Ahogy Arabella az elkövetkező néhány órában figyelte a férfit, kénytelen volt elismeréssel adózni a türelmének. Néhány lány borzasztóan félénk volt, mások ostobán merészek, de Marcus mindannyiukat jóindulattal elviselte. Nyilvánvaló volt, hogy a férfi lenyűgözte a fiatal lányokat. Négy tanórán keresztül fogva tartotta a figyelmüket, elbűvölte a félénkeket, és udvariasan hárította a kacérabbak hízelgő csacsogását.

Amikor pedig a harmadik csoportban az egyik lány a terítőre lötyögtette a teát, végtelen nyugalommal elővett egy zsebkendőt a kabátja zsebéből, és felitatta a kiömlött folyadékot. És miután Sybil Newstead, egy hollóhajú szépség, aki gátlástalanul flörtölt a férfival az elmúlt tíz percben, átlátszó kísérletet téve arra, hogy kisajátítsa a beszélgetést, megrótta ügyetlen csoporttársnőjét, Marcus ellenállhatatlan mosolyt villantott a megalázott lányra.

– Ne hallgasson, Newstead kisasszonyra, Fletcher kisasszony. Nagyon is otthon éreztem magam. A húgom, Eleanor, gyakran eláztatott, amikor azt tanulta, hogyan kell illedelmesen teát tölteni. Nem irigylem önöket, hölgyeim, hogy ennyi finom mozdulatot kell megtanulniuk. Én biztos kétbalkezes lennék.

Fletcher kisasszony elpirult, és imádattal vegyes hálával pillantott Marcusra, míg Sybil Newstead duzzogva, bosszúsan nézett rá.

Arabella szintén végtelenül hálás volt Marcusnak a kedvességéért, de csak az óra után mondta meg neki, miután Tess kiterelte a lányokat a szalonból.

– Ez igazán kedves volt öntől, uram – mondta, miután a személyzet is távozott.

– Örülök, hogy értékeli az erőfeszítésemet – felelte Marcus könnyedén. – El sem tudja képzelni, milyen fárasztó volt elviselni egy csapat kuncogó iskolás lányt. Egész idő alatt feszengtem.

Erre kitört Arabellából a nevetés.

– Senki sem mondta volna meg, hogy kényelmetlenül érzi magát.

Marcus összehúzott szemmel nézett a nőre.

– Élvezte, hogy ilyen előnytelen helyzetbe hozhat, igaz, maga szirén?

– Csak egy kicsit.

Valóban arra számított, hogy előnytelen helyzetbe hozza a férfit, de Marcus inkább elnyerte csodálatát azzal, ahogyan viselkedett.

– Igazán nagyra értékelem az áldozatát. A szülők biztos örülnek majd, ha megtudják, a lányuk egy igazi gróffal teázott.

A férfi gúnyos mosolya ellenállhatatlan volt.

– Önért bármit, bűbájos Arabellám.

Arabella arckifejezése elkomolyodott.

– Valóban, Marcus, kimondhatatlanul hálás vagyok a mai napért. Lenyűgöző tapintattal kezelte a növendékeinket, különösen Fletcher kisasszonyt.

– Örülök, ha kivívtam az elismerését, de valójában a húgomnak tartozik köszönettel, aki megtanított rá, hogyan kell viselkednem ifjú hölgyekkel.

A férfi felállt a kanapéról és a kezét nyújtotta Arabellának.

– Engedje meg, hogy hazavigyem a kocsimban.

Most az egyszer Arabella valóban sajnálta, hogy vissza kell utasítania a társaságát.

– Sajnos még nem mehetek el. Négyszemközt kell beszélnem Gladys Fletcherrel, hogy megbizonyosodjak róla, nem szenvedett-e túlságosan a kiömlött tea miatt. És Sybil Newsteaddel is beszélni akarok.

– Igazi kis boszorka, nem?

– De még mennyire! Az ilyen korú lányok néha vadak, de Sybil a legrosszabb mind közül. Ő a leggazdagabb örökösnőnk, és ő okozza a legtöbb fejfájást is, noha még csak elsőéves. Nem könnyű kordában tartani.

– Miféle égbekiáltó bűnt követett el?

– Mit nem követett még el? Három üveg konyakot csempészett be a kollégiumba, és a fél iskolát leitatta. Megpróbált elcsábítani egy szolgáló fiút, és úgy zavarba hozta, hogy az könyörgött, helyezzük át máshova. Akkora számlát csinált a varrónőnél, hogy az apja azzal fenyegetőzött, kiveszi az iskolából, ha nem tudjuk megrendszabályozni. Azóta egy főállású cselédlányt kell alkalmaznunk, aki minden percben szemmel tartja.

Marcus kuncogott.

– A többi diákja viszont szemmel láthatóan kedveli. Nagyon megnyerő, ahogy bánik velük.

– Köszönöm – válaszolta Arabella őszintén, miközben a szalon ajtajához kísérte a férfit. – Nemcsak illemre próbálom tanítani őket, a személyiségüket is igyekszem formálni. De a fő célom az, hogy magabiztossá neveljem őket, hogy ne szégyelljék, amiért nem születtek arisztokratának. Nem hiszem, hogy bárkit is el kéne ítélni pusztán azért, mert nem kék vér folyik az ereiben.

– A radikális nézeteit nem fogadnák kitörő lelkesedéssel az arisztokraták – válaszolta Marcus tréfálkozva.

Amikor elérték a folyosót, a férfi megállt.

– Velem vacsorázik ma este?

Arabella habozott.

– Igen, de elfelejtettem megemlíteni, hogy meghívtam mecénásunkat, Lady Freemantle-t is, hogy vacsorázzon velünk.

Marcus mindent tudó tekintettel nézett a nőre.

– Hogy ne keljen kettesben lennie velem.

A nő arcán gödröcskék jelentek meg, ahogy elmosolyodott.

– Valóban, főleg azért. De azért is, mert Winifred nagyon szeretné megismerni önt. Számos alkalommal találkoztak már, de kétli, hogy ön emlékszik rá,

– Oh, nagyon is jól emlékszem rá. Nehéz őt elfelejteni.

– Valóban – értett egyet Arabella. Winifred Freemantle nagydarab, pirospozsgás nő volt, aki mindig hangosan beszélt, és az akcentusa elárulta, hogy alacsonyabb sorból származik. – De nagyon jó barát.

– És nyilvánvalóan az ön egyik legelkötelezettebb szövetségese. Ebben az esetben kötelességem jó benyomást kelteni benne. Hamarosan visszaküldöm a kocsimat, hogy hazahozza önt.

Arabella bólintott, aztán hívatta az egyik szolgát, hogy kísérje Lord Danverst a kocsijához. Amikor Marcus távozott, Arabella indult, hogy megkeresse a növendékeit, de még mindig érezte azt a melengető érzést, amely a férfi látogatása alatt eltöltötte.

A férfi iránti jóérzés azonban nem tartott ki a vacsora végéig. Aznap este Marcus a figyelmességével próbálta elbűvölni Lady Freemantle-t, Winifred pedig csak úgy falta a férfi hízelgő szavait, és majd elolvadt tőlük, mint a vaj a napon. Mire megitták az első pohár bort, a férfi már csaknem teljesen a saját oldalára állította.

Marcus mentségére szólva, Arabella vonakodó csodálattal ismerte el, hogy a férfi láthatóan valóban élvezte őladysége társaságát.

Winifred, aki csaknem két évtizeddel volt idősebb Marcus-nál, anyai érzésekkel viseltetett a férfi iránt, noha nem volt semmi anyai erős csontú, férfias vonásaiban és csiszolatlan modorában, amelyek jobban illettek az istállóba, mint egy elegáns szalonba. De a nő meleg szívű vidámsága annyira ragadós volt, hogy a páros hamarosan együtt nevetgélt, miközben londoni ismerőseikről pletykáltak. De ami még rosszabb volt, Winifred hamarosan olyan bizalmasan beszélt Marcusszal, mintha régi cimborák lettek volna.

Arabella bánatosan figyelte őket. Arra számított, hogy a barátnője kiáll mellette Marcusszal szemben, de már vacsora előtt nyilvánvalóvá vált, hogy Marcus újabb hódítást könyvelhet el.

Az étel ezúttal is mesés volt – nyelvhal tejszínes szószban, nyúlbecsinált, galambpástétom és Winifred kedvence, marhasült. A desszert pedig gyümölcslepény volt és borsodó. Arabella azonban nem találta olyan ízletesnek az ételeket, miután a beszélgetés valahogyan a házasság témájához kanyarodott.

– Amint látja, nem a szépségemmel bűvöltem el Sir Rupert-et – mondta őladysége őszinte öniróniával. – Sokkal inkább a hozományommal. Egy bőséges hozomány bármely hibát elfed egy nőben, még az előnytelen külsőt is.

Marcus ártatlanul pillantott Arabellára

– Én mesés hozományt szándékozom biztosítani a védenceimnek.

Winifred tekintete felragyogott, és a nő helyeslően bólintott.

– Tudtam, hogy ön egy tisztességes úriember. Lord Danvers. Szörnyen aggódtam Arabelláért és a húgaiért az elmúlt években. De egy szép hozomány jelentősen megkönnyítené számukra, hogy férjet találjanak.

– Winifred – tiltakozott Arabella azt hittem, támogatod, hogy pártában maradjunk.

– Nem, drágám. Azt akarom, hogy eldönthesd, kihez mész hozzá, de végső soron muszáj férjhez menned. Ez az egyetlen járható út egy előkelő hölgy számára.

– Én is próbáltam megértetni vele – mondta Marcus nevető szemmel.

– Hallgatnod kellene a gyámodra, Arabella – mondta Winifred komolyan. – Lord Danvers talán még arra is hajlandó, hogy keressen neked néhány kiváló jelöltet. Megfelelő férj nem terem minden bokorban, tudod. A gróf kapcsolatai révén lehet, hogy remek partit találsz végül.

– Nos, tulajdonképpen… – jegyezte meg Marcus – már megtaláltam számára a tökéletes férjjelöltet.

Winifred őszinte kíváncsisággal fordult a férfihoz.

– És ki lenne az?

– Én magam. Megkértem Loring kisasszony kezét, de visszautasított.

Őladysége riadtnak tűnt, Arabella pedig korholó pillantást vetett Marcusra. Még nem említette barátnőjének a férfi házassági ajánlatát, illetve a fogadást, és sajnálta, hogy a gróf előhozta a témát, mivel ő szívesebben magyarázta volna el a helyzetet Winifrednek négyszemközt. Winifred még mindig hitetlenkedve nézett a férfira.

– Ez igaz? Maga kérte meg a kezét, uram? Nem tudtam, hogy nősülni akar.

– Nem is akartam, egészen múlt hétig. Ám csak egy pillantást vetettem Loring kisasszonyra, és azonnal elvesztem.

Őladysége vad bujasággal felnevetett, miközben barna szemében vidám fény táncolt.

– Mindig is tudtam, hogy ön egy ravasz gazember. Már értem, miért akar egy sereg szerelmes szerető és csodáló csapdát állítani önnek.

– Winifred! – kiáltott fel Arabella. – Aligha illendő egy úriember szeretőit emlegetni az asztalnál.

– Jaj, édesem, ne legyen olyan nyársat nyelt. Tudja, hogy az egyenes beszéd híve vagyok. És ha kíváncsi a véleményemre, sokkal rosszabbat is találhatna, mint Lord Danvers.

– Látja – szólt közbe Marcus, kihívó pillantást vetve Arabellára –, még a mecénása is úgy gondolja, hogy el kéne fogadnia az ajánlatomat.

Winifred tovább beszélt, mintha Arabella ott sem lett volna.

– Nem fogja egykönnyen meghódítani, uram, de ne vegye el a kedvét, hogy ebben a percben nem akarja önt férjéül fogadni. Kitartás, ez a kulcsa mindennek. Vegyen példát néhai férjemről. Valósággal el kellett üldöznie a többi hódolómat, és apám éppen azért választotta őt, mert csodálta Rupert kitartását. Még akkor is, ha Rupert először csak a pénzemért akart, végül egész jó kis házasság kerekedett az üzletből. Azonnal megkedveltük egymást.

A nő szemét hirtelen elfutották a könnyek.

– Néha majd megszakad a szívem, annyira hiányzik.

A nő hangosan szipogott, majd figyelmét ismét Arabellára fordította.

– És ez az, lányom, amiért nem akarhatsz örök életedre pártában maradni. Tudom, hogy megvan rá az okod, hogy nem akarsz férjhez menni, de a magány sivár hálótárs.

Arabella kényszeredetten elmosolyodott.

– Igyekszem nem elfelejteni, Winifred. Nem válthatnánk témát végre? Ez az értelmetlen csacsogás a Lord Danversszel kötendő házasságomról teljesen elvette az étvágyamat.

Arabella örült, amiért a másik kettő engedett az óhajának, de nagy bánatára Winifred nem volt hajlandó teljes mértékben ejteni a témát. Egy óra múlva, amikor indulni készült, ismét előhozakodott vele. Míg Marcus udvariasan várakozott a bejáratnál, Arabella a kocsijához kísérte őladységét.

– Azt gondolom, hogy komolyan fontolóra kellene venned Lord Danvers házassági ajánlatát – súgta Winifred elég hangosan ahhoz, hogy a férfi is meghallja. – Lefogadom, hogy ez a kiváló férfiú csodás hálótárs lenne.

Arabella elpirult a gondolatra, hogy Marcus is hallotta a megjegyzést.

– Ilyen dolgokban nem fogadok, Winifred.

A nő elhatározta, hogy közönyt színlel, de amikor visszatért a házba, Marcus elállta az útját. Kék szeme vidáman csillogott.

– Ne is mondja – figyelmeztette Arabella, ahogy ellépett a férfi mellett.

– Mit ne mondjak? – kérdezte Marcus ártatlanul, ahogy követte a nőt, becsukva maga mögött az ajtót.

– Semmit, amit mondani akart. Semmi kétségem afelől, hogy emlékeztetni akart, milyen csodálatos hálótárs.

A férfi kuncogott, de megrázta a fejét.

– Igazságtalanul rágalmaz. Csupán meg akartam kérni, hogy piknikezzen velem holnap.

A nő kíváncsian nézett a férfira.

– Piknikezni? Nem hittem volna, hogy szeret piknikezni.

– Most éppen szeretek, mivel így kívánom a kialkudott idő egy részét eltölteni a társaságában holnap. Csomagoltatok ebédet, és nem lóháton megyünk, hanem a kocsimmal. Így nem lesz alkalma megszökni előlem.

Arabella habozott. Szívesen piknikezett volna Marcusszal, még akkor is, ha ez újabb lehetőséget biztosított a férfinak, hogy megpróbálja rávenni, fogadja el a házassági ajánlatát. Ráadásul elfogadta a férfi feltételeit, és megígérte, hogy lehetőséget ad neki, hogy meghódítsa. Sőt, tartozott is neki, amiért olyan kedves volt a tanítványaihoz.

– Rendben – válaszolta Arabella higgadtan. – Szívesen elmegyek magával piknikezni holnap, uram. Most pedig… jó éjt.

Amikor azonban elindult felfelé a lépcsőn, Marcus pár lépéssel lemaradva követte. Majd amikor felérve a nő balra indult a hálószobája felé, a férfi továbbra is a nyomában maradt. Félúton azonban Arabella hirtelen megállt, és fáradtan pillantott a férfira.

– Miért követ, Marcus?

– Csupán a szobrába kísérem.

– Köszönöm, de egyedül is megtalálom a szobámat.

– Persze hogy megtalálja, édesem, de szeretnék néhány pillanatra kettesben maradni önnel.

Amikor a férfi megfogta a kezét, és tovább vezette a félhomályos folyosón a szobája felé Arabella idegesen próbált szabadulni.

– Mára már elég időt töltöttem magával.

– Akkor a holnapi időből veszek el.

– Nem léphet a hálószobámba, Marcus!

– Nem is akarok.

Noha nem győzte meg a férfi, Arabella megadta magát. Tudta, hogy hiába tiltakozik.

Marcus a szomszédos zeneszobába kísérte a nőt, becsukta maguk mögött az ajtót, majd szembefordult a nővel.

– Ez megfelel.

– Mihez? – kérdezte a nő elhaló hangon.

– A következő órához. Itt nem zavarhatnak meg.

– De nincs szükségem még egy leckére.

Marcus éjkék szeme hívogatóan csillogott vastag szemöldöke alatt. Arabellának elég volt a férfi csábító tekintetébe néznie ahhoz, hogy felizguljon.

– De igen.

Arabella érezte, ahogy a szívverése felgyorsul, ahogy Marcus érzékien rámosolygott, miközben közelebb lépett hozzá. Arabella hátrált egy lépést, feltartott kézzel.

– Nem tudja, hogy ha egy hölgy azt mondja, hogy nem igényli egy úriember figyelmét, akkor durva dolog kétségbe vonni a szavát?

– Minthogy sosem jártam az iskolájába, ezt a szabályt sosem tanultam meg.

Azzal a férfi elkapta a nő kezét, hogy megakadályozza a további hátrálását.

– Szeretném tökélyre fejleszteni az érzékeit, édes Arabella.

A férfi ajkához emelte a nő kezét, és megcsókolta a nő puha tenyerét. Arabella hangtalanul felkiáltott az erotikus érintés hatására.

– Ugyanezt csinálta tegnap is – jelentette ki a nő ziháló lélegzettel.

– Nem, tegnap az érintés hatalmára tanítottam. Ma az ízlelés hatalmára koncentrálunk.

– Ízlelés?

– Csókolózunk, kedvesem.

Azzal a férfi gyöngéden megnyalta Arabella tenyerét, amivel újabb meglepett kiáltást csalt elő a nőből.

– Ezúttal nem a kezemet használom. Csókolózni akarom tanítani. Csak a számat fogom használni, hogy megízlelhessen.

A nő szíve izgatottan kalapált. Kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de torkára forrt a szó. Az volt a szégyenletes igazság, hogy vágyott erre a leckére. Nem volt kétsége afelől, hogy az ártatlan puszikat, amelyeket jegyesétől kapott, össze sem lehet hasonlítani Marcus észveszejtő csókjaival.

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi ismét elbűvölően rámosolygott. Még mindig fogva Arabella kezét, egészen a falig vezette a nőt, hogy megtámaszthassa a hátát. Aztán elengedte a kezét, és fölébe hajolt.

A gróf előbb meleg lélegzetével megcirógatta a nő ajkát, mielőtt könnyedén megcsókolta volna. A szája nyomán szikrák keltek Arabella ajkán, és a vére vadul lüktetett az ereiben, de a nő továbbra is mereven állt, és megpróbálta leküzdeni a mindent elsöprő késztetést, hogy visszacsókolja a férfit.

Marcus felemelte a fejét, és fürkészően nézett rá.

– Semmi reakció? Látom, jobban kell csinálnom.

Sötét pillái eltakarták érzéki tekintetét, ahogy ismét a nőre hajolt. Az ajka lassú, de határozott csókkal tapadt a nő ajkára. Ez alkalommal Arabella képtelen volt megőrizni a nyugalmát. Hihetetlen, örvénylő érzések kerítették hatalmukba.

– Nyíljon meg nekem, Arabella – mormolta Marcus, miközben a nő remegve állt.

A férfi szája addig hízelgett neki, míg megtette, amit kért tőle. Abban a pillanatban a férfi nyelve behatolt a szájába, és érzéki támadásba lendült, felfedezve az ízeit. Arabella elkábult a gyönyörtől, és elakadt a lélegzete.

Hosszú, hosszú percek teltek el, mire a nő észrevette, hogy a férfi elhúzódott, és megkérdezte tőle:

– Hogyan ízlett?

Mesés volt, válaszolta Arabella gondolatban. A férfinak pompás íze volt, amely mohó vágyakozással töltötte el Arabellát. Érzékei tejesen összezavarodtak, ahogy némán nézett a férfira, és hálás volt, amiért az korábban a fal mellé állította, mert a lábai tejesen felmondták a szolgálatot. Amikor végül válaszul megnyalta az ajkát, látta, ahogy Marcus szemében felvillan a vágy szikrája.

A férfi azonban nem sietett. Az érintése ezúttal lassú volt és bensőséges. Ajkai szinte szeretkeztek a nőével, míg nyelve buja, erotikus táncot lejtett. Arabella behunyta a szemét, ahogy a vágy végigsöpört a testén. Megszűnt számára létezni a világ. Nem érzékelt mást, csak a férfi ajkának bűbájos érintését, és szédítő ostromát.

Csalódottság öntötte el, amikor a férfi végül elhúzódott, de szerencsére nem végleg. A szája csupán feljebb vándorolt, hogy a nő arcát és halántékát borítsa el csókokkal.

– Magának van a legerotikusabb szája, amelyet valaha kóstoltam – mormolta a férfi.

– Akárcsak magának – válaszolta Arabella őszintén.

Ahogy a férfi halkan felnevetett, meleg lehelete cirógatta a nő bőrét. A mámorító érzésbe Arabella beleborzongott, és amikor a férfi ajkával megérintette a fülét, majd a szájába vette a fülcimpáját, akaratlanul felnyögött.

– Meg akarom ízlelni a mellét – mondta halkan Marcus.

Elsuttogott szavai oly kihívóak és izgatóak voltak, hogy Arabella mellét forró bizsergés járta át.

El kellene húzódnia, gondolta Arabella, amikor a férfi keze hátrasiklott, hogy kikapcsolja a ruháját, de képtelen volt megmozdulni. Csak állt ott remegve, és a szíve vadul kalapált.

Megbabonázva figyelte, ahogy a férfi lehúzza a ruhája vállát, hogy felfedje gömbölyű idomait. Majd még lejjebb vonta az ing-vállát, hogy felfedje rózsaszín mellbimbóit is.

A férfi szeme megvillant az elé táruló csodás látvány hatására.

– Marcus…

– Hallgasson, élvezni fogja.

A férfi fojtott suttogása elhallgattatta Arabellát. Újabb borzongás futott végig a testén, amikor ráébredt, hogy a férfi meg akarja csókolni a fedetlen mellét, de semmit sem tett, hogy ebben megakadályozza.

Arabellát szinte égette a férfi perzselő tekintete, ahogy lejjebb hajolt, majd forró lehelete is, amint puha bőrét cirógatta. Ahogy a férfi gyengéden megnyalta a nő érzékeny bőrét, Arabella felsóhajtott. De amikor a mellbimbója csúcsát csiklandozta a nyelvével, elakadt a lélegzete.

A férfi izgató, bársonyosan érdes nyelve hosszú percekig simogatta, a nő pedig beleborzongott a gyönyörűségbe. Aztán a férfi hozzáértőén a szájába vette a vágytól sajgó, duzzadt bimbót és finoman szopogatni kezdte. Arabella felnyögött, és ujjait a férfi hollószín hajába fűzte. A testében lüktető érzéki vágy csaknem elviselhetetlen volt, és még inkább elgyengítette, ahogy újra meg újra felizzott női lénye legmélyén.

Marcus egy idő múlva a másik mellére összpontosította a figyelmét, még erőteljesebben szívogatva a mellbimbóit, újabb lángokat lobbantva a nő ölében. Arabella elképedve kínálta fel magát, miközben combja belső oldalán az izmok fájdalmasan megfeszültek.

Ezúttal Marcus volt az, aki elhúzódott, a vágytól remegő nőtől.

Arabella homlokának támasztotta a fejét, és mozdulatlanul állt, mintha próbálná összekaparni maradék akaraterejét.

– Jobb lesz, ha abbahagyom, amíg még képes vagyok rá.

– Mi van… ha nem akarom, hogy abbahagyja?

A férfi zihálva felnevetett.

– Istenem, ne kísértsen. – Végül vett egy nagy levegőt, és hátralépett. – Térjen nyugovóra, Arabella… Egyedül. Mielőtt még elfelejtem, hogy úriember vagyok, és csatlakozom önhöz.

A nő nyelt egyet, hogy visszanyerje a nyugalmát, de még mindig nehezen tért magához.

Miközben Arabella eligazgatta összegyűrődött ruháját, Marcus kinyitotta az ajtót és körülnézett.

– Tiszta a levegő.

Megragadta a nő vállát, és túlságosan is könnyed búcsúcsókot lehelt az ajkára, mielőtt kitessékelte volna az ajtón.

Arabella, még mindig kábán végigsietett a folyosón, és észrevétlenül beosont a hálószobájába.

Még akkor is kapkodva szedte a levegőt, amikor becsukta maga mögött az ajtót. A mellbimbói kemények voltak, mint a gyémánt, a lába pedig szánalmasan remegett. Sok időbe telt, míg a szívverése normálisra lassult, és még több idő kellett hozzá, hogy annyira összeszedje zilált gondolatait, hogy képes legyen lefekvéshez készülődni.

Kihúzta a hajtűket a hajából, és kifésülte vörösarany fürtjeit, majd levette a ruháját, ami most sokkal gyorsabban ment, mivel Marcus ügyes kezével már kioldotta a kapcsokat. Amikor belépett a budoárba, meglátta kipirult arcát a hosszú, egész alakos tükörben. Úgy nézett ki, mint egy cafka.

Gondolatban megrótta magát, nem is annyira hetyke viselkedéséért, mint inkább azért, amiért olyan könnyedén beadta a derekát, majd beakasztotta a ruháját a szekrénybe. Amikor azonban kinyitotta a szekrény ajtaját, ahol a hálóingét és a fehérneműit tartotta, megdermedt, amint az orrát megcsapta a rózsák illata.

Arabella elfojtotta kitörni készülő nevetését. Marcus vörös rózsaszirmokat hintett a fehérneműjére.

Nem volt értelme tiltakozni ravasz bizalmaskodása ellen. A férfi úgyis azzal védekezne, hogy mindent elkövet, hogy meghódítsa, gondolta a nő. És el kellett ismernie, hatásosak voltak az ötletei. A tudat, hogy a férfi a budoárjában járt, és megérintette az alsóneműjét – az ingvállait, a fűzőit, a harisnyáit és a hálóruháját –, bűnös gondolatok özönét zúdította az elméjére, köztük egy különösen erőteljes ábrándképet, amelyben Marcus könnyedén kihámozta az előtte sorakozó ruhákból, ahogy nem sokkal azelőtt a kebleivel tette.

Arabella bőrét elfutotta a pír, ahogy felidézte magában, hogyan húzta le a férfi a ruha felsőrészét, és csókolta fedetlen melleit, hogyan cirógatta és becézgette a férfi csodálatos szája a mellbimbóit. Aznap este a férfi többet is mutatott neki, mint az ízlelés hatalmát; megmutatta, milyen szerető lenne.

A perzselő emléken merengve Arabella az ajkához emelt egy rózsaszirmot, és mélyen beszívta az édes illatot. A férfi mámorító csókjai képviselték a legújabb leckét a nő és férfi között fellobbanó lángról szóló órán, és Arabellának el kellett ismernie, hogy az élmény lenyűgözte. A férfi nem csupán női vágyait ébresztette fel, amelyeket mélyen eltemetett, miután jegyese négy évvel azelőtt elhagyta; Marcus vágyat – nem is, inkább éhséget – szított benne, amelyről korábban azt sem tudta, hogy létezik.

És nem tehetett róla, de fel akarta fedezni ezt az éhséget.

Miközben ott állt remegve, egy halk hang azt suttogta a fejében: Mi történne, ha odaadnád magad neki?

Arabella bölcsen elnyomta magában a kérdést, és még mindig reszketve a vágytól összeszedte a rózsaszirmokat. A csábító démon veszélyesebb volt, mint hitte. Zavarba ejtette, hogy a férfi mit meg nem tenne, hogy megnyerje a fogadást, még akkor is, ha titokban akaratlanul is csodálta merészségét. Marcus olyan férfi volt, aki maga irányította a sorsát, akinek semmi sem állhatta az útját, még ő sem. A férfinak eltökélt szándéka volt legyőzni az ellenállását, és a csudába is, úgy tűnik, végül sikerrel jár.

Arabella önmaga védelmében emlékeztette magát, hogy bármely nő a földkerekségen boldog lennie, ha Marcus udvarolna neki, és ez alól ő sem volt kivétel. Lehet, hogy korábban már lemondott a szerelemről és a házasságról, de hát ő is csak ember volt.

És egyre nehezebb volt ellenállnia a férfi csábítási kísérleteinek.

7

Már értem, amit a szenvedélyről meséltél, és azt is, miért válik óvatlanná egy nő, csakhogy megízlelje.

Arabella levele Fannynak

Arabella, legnagyobb bánatára, már másnap beadta a derekát. Noha ezúttal nem csupán Marcus volt a felelős érte. A saját női gyöngesége éppoly ludas volt a dologban, mint a férfi kitartása.

El kellett ismernie, hogy boldogan ebédelt együtt a férfival a szabad ég alatt, jóllehet nagyon élvezte a ház felújításával járó teendőket. A kirándulás olyan ajándék volt a számára, amely lehetővé tette, hogy egy kicsit megfeledkezzen a kereskedőkről és az iskolai kötelességeiről.

Azt is el kellett ismernie, hogy nagyon kedvelte Marcus társaságát, különösen azért, mivel olyan elbűvölő volt, miközben szakértő kezekkel irányította a kocsit a vidéki ösvényeken.

A férfi egy folyóparti tisztást választott a piknik színhelyéül, amelyet vadgesztenye- és szilfák óvtak a kíváncsi tekintetektől. Miután lesegítette Arabellát a kocsiról, leterített egy takarót a fűre, és udvariasan odavezette a nőt.

Amikor a nő leült, Marcus melléje telepedett, és kinyitotta a kosarat, amelyből valóságos kis lakoma került elő: sült csirke, kenyér és mindenféle gyümölcs. A férfi szedett az ételből Arabellának, majd a saját tányérját is megpakolta, és mindkettőjüknek töltött egy jó pohár bort. Arabella maga alá húzott lábakkal ült a takarón, kék muszlin szoknyáját illedelmesen elrendezve maga körül, Marcus pedig elnyúlt mellette, fejét az egyik kezére támasztva.

A meleg, nyári napfény fokozta az idillt. Amikor azonban Arabella már majdnem befejezte az evést, szándékosan megtörte a kellemes csendet.

– Ez nagyon kedves magától, Marcus, de igazán nem kéne ennyit fáradnia azzal, hogy nekem udvarol – mondta, és körbemutatott. – Ezzel nem változtathatja meg a véleményemet. Nem megyek magához.

Marcus elmosolyodott.

– Ha már elviseltem, hogy a diákjaival kell teáznom, igazán lehetne olyan nagylelkű, hogy hagyja a romantikus udvarlót játszanom.

– Igaza van. És igyekszem is minden tőlem telhetőt megtenni, hogy betartsam a szabályokat. De őszintén szólva, nem értem a kitartását.

Fürkésző tekintetet vetett a férfira.

– Maga is tudja, hogy valójában nem akar elvenni. Csak meg akarja nyerni a fogadást.

Marcus a pohara pereme felett szemlélte a nőt, eltöprengve. Az volt az igazság, hogy már nem csupán azért akarta, hogy Arabella minden nap vele töltsön egy bizonyos időt, amikor udvarolhat neki, hogy megnyerje a fogadást.

Egyszerűen csak vele akart lenni. Pusztán azért, mert élvezte a társaságát. Önmagát is meglepte, amikor rádöbbent, hogy az elmúlt pár napban újabb és újabb kifogásokat keresett, csakhogy ne kelljen visszatérnie Londonba, sürgető üzleti ügyeihez. Nem emlékezett rá, hogy ez valaha más nővel kapcsolatban is megtörtént volna.

Az volt az igazság, hogy jól érezte magát Arabellával. Tudott vele beszélgetni, és együtt tudott nevetni a lánnyal. Élvezte a szócsatáikat, és rájött, mennyire boldoggá teszi, ha ráragyog a mosolya. Még a makacsságát is szerette.

Elfojtott egy kuncogást, ahogyan felidézte, milyen pajkosan csillogott tegnap a nő szürke szeme, amikor rávette, hogy egymást követően négyszer teázzon elámult növendékeivel. Ha ilyesfajta kínzásnak teszi ki Arabella a jövőben is, hát boldogan vállalja majd.

A férfi nagyot kortyolt a borából, nyugtázva figyelemre méltó pálfordulását. Már nem irtózott a gondolattól, hogy örökre összekösse az életét valakivel. Főleg, ha az a valaki Arabella volt. Életében először többre vágyott, mint hogy egyszerűen továbbörökítse a rangját és a birtokait.

Valóban el akarta venni Arabellát feleségül.

Persze a nő sosem hinne neki. Arabella azt gondolta, hogy az udvarlás csupán szórakozás a számára. De többé már nem volt az. Marcus elhatározta, hogy megszerzi magának a nőt.

De csupán az elmúlt órában jött rá, hogy miért is akarja ezt. Azért, mert Arabella olyan színt vitt az életébe, amelyről addig azt sem tudta, hogy hiányzik belőle. Ha a nővel volt, úgy érezte igazán él, és még soha senki mással nem érezte ezt. Vidám volt, gondtalan, és tele energiával.

És vágyat is érzett, természetesen. Lehet, hogy Arabella szexuálisan tapasztalatlan volt, de sokkal inkább nőből volt, mint bármelyik korábbi szeretője, és mind közül őt kívánta a legjobban.

Arabella vibrálóan érzéki nő volt, aki felszította a vágyát.

Most azonban mindent el akart követni, hogy ő szítsa fel Arabella vágyát. Néhányszor már sikeresen legyőzte az ellenállását, de azt nehéz lesz elérnie, hogy a nő teljes mértékben megadja neki magát. Arabella még mindig sebezhető volt, noha az ellenkezőjét állította.

A gyöngédség hulláma söpört végig Marcuson, amint a nőt fürkészte. Az az idióta jegyese, akinek a saját jó híre fontosabb volt, mint a nő, elárulta. A szülei viszálykodással teli házasságát látva pedig nem akart egy előnyös, de érzéketlen házasság kötelékeiben vergődni.

Marcus tudta, hogy az ő házasságuk egészen másmilyen lenne. De erről Arabellát is meg kellett győznie azzal, hogy még bizalmasabbra fűzi a kapcsolatukat.

Olyan gyönyörrel akarta megismertetni, amilyenről a nő még csak nem is álmodott. Nem csupán azért, hogy elégtételt vegyen, vagy hogy még jobban elcsavarja Arabella fejét, hanem főleg azért, hogy a nőnek része legyen mindebben. Hiszen Arabella valóban nem tudta, mit veszít azzal, hogy végleg lemondott a férfiakról. Marcus meg volt győződve róla, hogy amint a nő megérti, hogy milyen élvezetek várnak rá a hitvesi ágyban, hajlandó lesz elfogadni a házassági ajánlatát.

Ám azt is tudta, hogy a tűzzel játszik, és hatalmas önuralomra lesz szüksége, hogy legyőzze a saját ösztöneit, amikor megérinti a nőt. De egyre sürgetőbbé vált benne az vágy, hogy meghódítsa a nőt, és véget vessen ennek a bizonytalanságnak.

Felkészülve, hogy megtegye a következő lépést, Marcus felült, megtörölte a kezét, majd elvette a nőtől a borospoharat, és félretette.

A férfi váratlan mozdulatára Arabella feszülten mondta:

– Marcus, még nem fejeztem be.

– Majd később befejezi. Most pedig itt az ideje, hogy tovább lépjünk a hódítás útján.

– Mire gondol? – kérdezte a nő bizonytalanul.

– Meg akarom tanítani szeretkezni.

A nő szíve nagyot dobbant.

– Megegyeztünk, hogy semmi olyat nem tesz, ami méltatlan egy úriemberhez.

– De ön azt szeretné, ha mégis megtenném.

Arabella nyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de végül mégsem mondott semmit.

Marcus fürkészve nézte az arcát.

– Az, hogy nem akar hozzám jönni, még nem jelenti azt, hogy nem akarja megtapasztalni a szenvedélyt.

A férfi nagyon is igazat mondott, ismerte el magában Arabella. Kíváncsi volt, milyen lehet a szenvedély. De megrázta a fejét.

– Sosem tennék ilyen szégyenletes dolgot, Marcus. Meg akarom őrizni a szüzességemet.

– Úgy is megmutathatom, mi az a szenvedély, hogy nem veszem el a szüzességét.

– Tudom.

Amikor a férfi kíváncsian felvonta a szemöldökét, a nő elpirult zavarában.

– Tudok egyet s mást a szeretkezésről. Egy barátnőm részletesen elmagyarázta, mi történik közben.

A férfi huncutul elmosolyodott.

– Miféle barát az, aki gondoskodik egy előkelő hölgy erotikus neveléséről?

– Egy gyerekkori jó barát – válaszolta Arabella, felszegve az állát. – Fanny Irwin. Talán ismeri, hiszen jelenleg ő London legünnepeltebb kurtizánja.

– Találkoztunk már – felelte Marcus kedvesen –, noha sosem vettem igénybe a szolgáltatásait.

Ez a felfedezés valamiért megnyugtatta Arabellát.

– Fanny velem egyidős, de sokkal tapasztaltabb nálam. Hampshire-ben a szomszédunk volt, mielőtt elszökött volna, hogy új életet kezdjen a londoni félvilági nők között. A mi szoros barátságunk megmaradt, noha a családja kitagadta romlottságáért.

Arabella kissé kihívóan elmosolyodott.

– Még akkor sem tagadtam le a barátságunkat, amikor Londonban bevezettek a társasági életbe, még a családi botrányok előtt, ami után viszont Fanny azon kevesek közé tartozott, akik kitartottak mellettem és a húgaim mellett. Egy alkalommal meg is látogatott minket, miután ide költöztünk a mostohanagybátyánkhoz. Fanny sokat mesélt nekem az új életéről.

– És kielégítette a kíváncsiságát a szeretkezéssel kapcsolatban?

– Nos, el kell ismernem, hogy kíváncsi voltam. És amikor eljegyeztek, megkérdeztem tőle, mire számítsak a nászéjszakámon. Így elméletben tudom, minek kell történnie.

– De az, hogy elméletben tudja, nem ugyanaz, mint valóban megélni – jegyezte meg Marcus. – Gyerünk, ismerje el, vágyik rá, hogy megmutassam, milyen lesz a nászéjszakánk.

A férfi magabiztos hangját hallva Arabella kihívó tekintettel nézett rá.

– Nekünk nem lesz nászéjszakánk. És nincs az a csók, amivel rávehet, hogy megváltoztassam a véleményemet.

Amikor a férfi válaszul összehúzott szemmel méregette a nő száját, Arabella rájött, hogy hibát követett el.

– Ezt nem kihívásnak szántam – tette hozzá sietve.

– Dehogynem. A férfiúi büszkeségem a tét.

– Marcus… – kiáltott fel a nő, ahogy a férfi megragadta.

A férfi a nőre villantotta észveszejtően elbűvölő mosolyát.

– Hadd mutassam meg, édesem.

Mielőtt Arabella elszökhetett volna, a férfi az ölébe vonta a nőt, és szorosan a karjába zárta. Arabella kinyitotta a száját, hogy tiltakozzon, de a férfi perzselő csókjával a nő torkára forrasztotta a szót. Megragadta a nő vállát, és hosszasan, felháborító érzékiséggel megcsókolta, amitől felforrt a nő vére, és vadul felgyorsult a pulzusa.

Arabella teljesen kifulladt, mire Marcus végre elhúzódott tőle, hogy ránézzen.

– Hallotta, mit mondott a mecénása tegnap este, Arabella. A magány sivár hálótárs.

A nő megnyalta bizsergő ajkát.

– Nincs szükségem egy férjre ahhoz, hogy távol tartsam a magányt. Ott vannak a húgaim és az iskolám.

– De ők nem olyan élvezetes társak. Nem akarhat egész életében pártában maradni.

– Pontosan azt akarom.

– Dehogy akarja. Túlságosan tüzes és szenvedélyes teremtés ahhoz.

A férfi ismét ráhajolt, de ezúttal sokkal gyöngédebben csókolta meg a nőt.

– Nem akarja tudni, milyen egészen nőnek lenni? Milyen érzés kívánni egy férfit? Szenvedélyt, gyönyört és szexuális kielégülést érezni?

Arabella érezte, hogy meginog, de régi aggályai nem engedték, hogy behódoljon a férfinak.

– Nem szeretkezhetek önnel, Marcus! Az túlságosan botrányos lenne.

– Ha sosem akar férjhez menni, mit számít, hogy szűz-e vagy sem?

Arabella tudta, hogy ebben igaza van a férfinak. És az volt az igazság, hogy igenis meg akarta tudni, mit jelent a szenvedély. Tudni akarta, mi hiányzik az életéből. Át akarta élni azt a hihetetlen gyönyört, amelyről Fanny mesélt neki.

Afelől nem voltak kétségei, hogy Marcusszal átélhetné ezt. És valószínűleg sohasem lesz rá újabb lehetősége. Legalábbis úgy nem, hogy biztos lehet benne, a bűne titokban marad. A gyámjaként Marcus talán még jobban aggódott a jó híréért, mint ő maga, így biztos lehetett benne, a férfi mindent elkövet, hogy diszkréten járjon el.

Míg Arabella önmagával viaskodott, addig a férfi kivette a kezéből a döntést. Gyengéden lefektette a takaróra, aztán maga is mellé feküdt úgy, hogy a teste félig betakarta a nőt,

– Ez alkalommal egyszerre használom a kezemet és a számat – mormolta Marcus, leheletével a nő ajkát cirógatva. – Egyesítem az érintés és az ízlelés erejét.

A nő a férfi mellének feszítette a tenyerét, és megpróbált kiszabadulni, de Marcus gyöngéden megharapta az alsó ajkát, és finoman húzogatni kezdte. Amikor Arabella halkan felnyögött, a férfi a nyelvével simította végig az érzékeny felületet, mielőtt lassan, de határozottan behatolt volna a nő szájába.

Képtelenség volt ellenállni a férfinak. Arabella egy remegő sóhajjal megadta magát, és önkéntelenül is viszonozta a csókját.

Marcus szája varázslatos volt… és az érintése is, gondolta Arabella hosszú percekkel később. Miközben a férfi csókjaival bűvölte, keze a torkát cirógatta, majd lejjebb siklott, és hosszú ujjaival felfedező útra indult a nő ruhájának kerek nyakkivágása alatt.

Arabella megriadt, ahogy a férfi lehúzta róla ruhája felső részét és az ingvállát, hogy felfedje a mellbimbóit, de aztán megnyugtatta a férfi ujjainak cirógatása. Marcus tenyerével Arabella gömbölyű kebleit markolta, és forró ajkaival elvarázsolta a lányt, aki a férfihoz simulva még többet követelt a mámorító gyönyörből, amelyet a férfi ébresztett benne.

Egy kis idő múlva a férfi abbahagyta csábító hadműveletét, és felemelte a fejét, hogy a nőre nézzen. Mohó tekintetével szinte falta a nő fedetlen keblét, a rózsás mellbimbókkal ékesített magas halmokat. Arabella érezte, hogy elpirul. Ott hevert, mint valami cafka, és tiltakozás nélkül tűrte, hogy a férfi buján szemlélje. Amikor azonban megpróbálta kezével elfedni a mellét, a férfi elkapta a csuklóját, és félrehúzta.

– Ne, hadd nézzem még.

Már önmagában ez is izgató volt, eszmélt rá Arabella, ahogy Marcus a testét szemlélte. Sosem hitte volna, hogy egy egyszerű pillantás ennyire bizsergető lehet. Perzselte és felzaklatta a férfi tekintetének tüze, és a meleg napfény a bőrén.

Aztán a férfi ujjai követték a tekintetét. Kézfejével végigsimított Arabella feszes mellbimbóin, halk kiáltást csalva ki a nőből.

Marcus szeme megvillant a nő önkéntelen reakcióját látva. Gyöngéden ujjai közé csippentette a feszes bimbókat, majd hüvelykujjával elsimította a fájó érzést. Arabella felnyögött az édes gyötrelemtől.

– Marcus… annyira…

– Annyira mi?

– Forrónak érzem magam… mintha lángra lobbant volna minden érzékem.

A férfi tekintete elsötétült a vágytól.

– Tudom.

A férfi kívánta őt, Arabella tudta. A gondolat perzselő érzést ébresztett benne, amely legyőzte a sebezhetőség érzését, ahogy ott feküdt kiszolgáltatva a férfinak. Elszántan viszonozta Marcus tekintetét, és megfogadta, hogy ezúttal nem menekül el.

A férfi forró pillantását Arabella tekintetébe kapcsolva a nő ruhájának szegélyéért nyúlt, és felhúzta a nő térde fölé. Aztán nagyon finoman végigsimított a nő harisnyás lábszárán, egészen a csupasz combjáig.

Arabella teste megfeszült, mire Marcus ismét az ajkához hajolt.

– Engedd el magad, szerelmem, és hagyd, hogy kényeztesselek – mormolta a férfi a nő torkát cirógatva, miközben feljebb tolta a szoknyáját.

De lehetetlent kért, mert amikor a férfi térdével szétfeszítette a combjait, a lényének érzékeny pontjára nehezedő nyomás lángnyelveket küldött szét Arabella egész testében.

A férfi nyelvével megérintette a vadul lüktető eret a nő nyakán, miközben kezét a nő combjai közé csúsztatva rátalált nedves nőiségére. Amikor Arabella felnyögött a férfi botrányos érintésére, Marcus ismét megcsókolta, lassan, lustán, birtoklóan, amibe beleremegett a nő. Ugyanakkor ujjaival tovább simogatta, becézgette nőisége fénylő nyílását, izgatva az ott rejtőző parányi bimbót.

Arabella alig kapott levegőt; megmarkolta a férfi vállát. A teste forró volt a láztól. Nekifeszült a férfi kezének, ahogy a férfi finoman izgatta… ujjait nőisége szirmai közé rejtve, markába vonva fedetlen vénuszdombját. Amikor a nő zihálni kezdett, a férfi mélyen a szájába kortyolt, mintha minden egyes sóhajt fel akart volna fogni, amellyel a nő kifejezte megadását a hódítójának.

Ez valóban megadás volt, eszmélt rá Arabella kábán, és nem is értette, miért küzdött a férfi ellen oly sokáig.

Szomorúság töltötte el a nőt, amikor a férfi nem csókolta tovább, majd megriadt, amint a férfi váratlanul a dereka alatti területre fordította a figyelmét. Lehatva sötét fejét, Marcus a nő combjának belső oldalához illesztette az ajkát, és egyre feljebb haladva, forró csókjaival ugyanazt az utat járta be, amelyet korábban az ujjai.

Arabellát megdöbbentette, amikor a férfi a csípője fölé tolta a szoknyáját, felfedve minden titkát, és még jobban megriadt, amikor a férfi leheletét szeméremszőre arany fürtjein érezte. Hevesen remegni kezdett, amikor ráeszmélt a férfi szándékára. Ott akarta megcsókolni!

Ahogy a férfi gyöngéden megnyalta az érzékeny területet, a nő megrándult, és félig felemelte csípőjét a takaróról.

– Nyugalom – súgta a férfi, és kezét a nő combjára csúsztatta, hogy lefogja.

A férfi nyelve cirógatva a szeméremajkai közé siklott. Majd a szájába vette a duzzadt bimbót, és középső ujját a nő hüvelyébe csúsztatta. Hihetetlen érzés volt – a férfi kemény ujja a hüvelyébe rejtve, amint forró ajka a nőiségét bűvölte.

Arabella ajkát nyüszítésre emlékeztető hang hagyta el. Behunyta a szemét, és kétségbeesetten hányta-vetette fejét a takarón. Elviselhetetlenül forró volt a teste, tele feszültséggel, izgalommal és vad várakozással.

Újra és újra ökölbe szorította a kezét. Megmarkolta Marcus vállát, vadul kapaszkodott belé, egyre többet és többet követelve ebből a lázas gyönyörből, amely frusztrációval és vággyal teli örvénybe sodorta. Vágyott valamire, amit el sem tudott képzelni, de ami mardosta és majd szétszakította.

De Marcus nem engedett neki enyhülést. Amikor a nő halkan felnyögött, a férfi mélyről jövő morgással jelezte tetszését. Folytatta a nő nyaldosását, cirógatását, izgatta és felszította a vágyát, gyötörte, amíg a nő azt nem hitte, hogy belehal a vad gyönyörbe, amelyet a férfi csiholt benne.

Aztán hirtelen mintha felrobbantak volna a nő érzékei. Arabella felkiáltott, ahogy a valóság a gyönyör milliónyi érzéki darabjára tört, és egész lénye feloldódott a lüktető forróságban.

A nő csupán homályosan érzékelte az idő múlását. Még miután vadul kalapáló szíve lelassult, akkor is csak feküdt ott elgyengülve, mozdulatlanul. Az egész testét csodálatosan könnyűnek érezte, és kielégültnek a Marcus nyújtotta eksztázistól.

Amikor végre visszanyerte az öntudatát, látta, hogy a férfi mellette fekszik elnyúlva, és gyöngéd mosollyal figyeli.

– Látja, mit mulasztott eddig?

Igen, nagyon is jól látta. A szeretkezés a férfival tejesen lenyűgözte. Elöntötte az érzelmek és az érzések vihara.

Ez volt az, ami értelmes nőknek elvette az eszét, eszmélt rá Arabella. Noha abban, hogy ő elvesztette az eszét, nagy szerepet játszott Marcus személye is. Kétségtelenül csodálatos szerető volt.

– Nem csoda – mormolta rekedten a nő –, hogy a nők egymást tapossák, csak hogy felkeltsék az érdeklődését.

– Örülök, hogy észrevette.

A férfi lustán rámosolygott a nőre, és kék szeme sötéten csillogott, ahogy féltő gondoskodással lejjebb húzta a nő szoknyáját, hogy elfedje ingerlő bajait.

Arabella remegve ült fel. Valami hiányzott még. A barátnője, Fanny szerint a szeretkezés sokkal többről szólt, mint amennyit Marcus most mutatott neki. A nő csodálkozva fürkészte a férfit, mígnem rájött: a férfi őt boldoggá tette, de saját magát nem.

Tekintete a férfi csípőtájára siklott, és látta, hogy az ágyékánál megfeszül a nadrágja.

– Ez minden, amit tenni kíván?

A férfinek felszökött a szemöldöke.

– Talán nem elégedett?

– Nem… úgy értem, de igen, nagyon is. Csupán… úgy tudom, egy férfi számára fájdalmas, ha felszítják a vágyát, de… tudja.

A férfi halkan felnevetett.

– Valóban fájdalmas, szerelmem – csaknem pokolian az. De kibírom. Még nem kész a következő leckére. Most már a várakozás sokkal gyönyörteljesebbé fogja tenni az aktust, amikor végül teljesen a magamévá teszem.

Arabella pulzusa vadul lüktetni kezdett, ahogy elképzelte, amint Marcus egészen a magáévá teszi, de nem akarta, hogy ez megtörténjen. Ahelyett azonban, hogy vitatkozni kezdett volna vele, némileg félénken megkérdezte.

– Szeretné, ha… ha megsimogatnám, hogy enyhítsem a fájdalmát?

A férfi gyöngéd tekintete még vidámabban csillogott.

– Igazán kedves öntől, hogy ennyire izgatja a kényelmem.

– Így igazságos – mondta Arabella, és ismét lángba borult az arca.

– Tulajdonképpen magam is megbirkózom a fájdalommal.

Amikor a férfi lenyúlt, hogy kigombolja a nadrágját, a nő automatikusan ismét lepillantott. A csodálkozástól tágra nyílt a szeme, amikor megértette: Marcus azt akarja, hogy lássa meztelen férfiasságát.

Arabellának csaknem elakadt a lélegzete, amikor a férfi előhúzta hosszú hímvesszőjét, amely vastagon és sötéten meredt elő a férfi göndör, fekete szeméremszőrzetéből. A nőnek kiszáradt a torka és összeszorult a gyomra a férfi hatalmas, duzzadt vágyát látván.

– Gondolom, még sosem látott meztelen férfit azelőtt – jegyezte meg Marcus.

– Nem – zihálta Arabella

– Meg van döbbenve?

Nem igazán megdöbbenve, gondolta Arabella kábán. Előkelő neveltetése és a kötelező szerénység ellenére lenyűgözte, és magával ragadta a látvány. Sőt, szívesen látta volna Marcust tetőtől talpig meztelenül. Gyanította, hogy a férfi teste sokkal szebb volt, mint bármely más férfié. Élettel teli, férfias, izmos.

Miközben a nő csak bámult, a férfi megmarkolta hímvesszőjét, és végigsimított hüvelykujjával a hetyke, bársonyos makkon. A könnyed, erotikus érintés hatására elakadt Arabella lélegzete.

– Nézze, amint kielégítem magam – javasolta a férfi.

A nő teljesen el volt bűvölve. Nem is tehetett volna mást. Tekintete megállapodott a férfi ágyékán, és képtelen volt félrenézni, amint a férfi megmarkolta súlyos heréit a fallosza alatt.

– Természetesen mindez sokkal élvezetesebb lenne önnel – mondta Marcus, miközben ujjait duzzadt férfiassága köré fonta, és gyöngéden megszorította.

Arabella élesen beszívta a levegőt, amikor a férfi lassan föl-le kezdte mozgatni a kezét, simogatva magát.

– Most azt képzelem, hogy magával szeretkezem, édes Arabella. Nagyon izgató.

Arabella nagyot nyelt. Valóban izgató volt. Szégyenletes izgalmat érzett, ahogy elképzelte, amit a férfi az imént mondott.

– El tudja képzelni, hogy önben vagyok? – kérdezte a férfi, súlyos falloszát még keményebben markolva. Amikor a nő nem válaszolt, a férfi felemelte a fejét.

– Nagyon szeretnék önben lenni, Arabella.

A férfi pillantása a nő tekintetébe kapcsolódott, miközben növelte a simogatások tempóját. Az arca hamarosan megfeszült, és elöntötte a pír, vette észre Arabella. A férfi elsötétedő tekintetében a huncut csillogás egy másfajta, primitív és erőteljes kifejezésnek adta át a helyet. A nő szíve hevesen vert, miközben a teste sajgón megfeszült. Szinte érezte, amint Marcus hosszú férfiassága olajozottan csusszan ki-be nőisége kelyhében…

A férfi állkapcsa megfeszült, ahogy az ujjai gyors, rángó mozdulatokkal, fel-le száguldva egyre keményebben masszírozták a hímvesszőjét. A lélegzete akadozott… míg végül a csúcsra ért.

A fogát összeszorítva Marcus behunyta a szemét, és teste ívbe feszült, ahogy robbanásszerűen előtört belőle az életet adó, sűrű nedv. Halk nyögés szakadt fel a torkából, ahogy felfogta a fröcskölő, tejszerű folyadékot a markában.

Arabella nézte, és a vére zúgott a fülében. Úgy érezte, mintha teste a férfiéval együtt lángra lobbanna.

Egy pillanattal később Marcus kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.

– Sajnos az önkielégítésem csupán ideiglenesen csitítja a vágyamat. Még mindig ugyanolyan hevesen kívánom, mint azelőtt.

Arabella nem tudott megszólalni. Még mindig elnyílt ajkakkal, ziháló lélegzettel bámulta a férfit.

Marcus elővett egy zsebkendőt a kabátzsebéből, megtörölte a kezét, majd meglehetős nyugalommal begombolta a nadrágját. Arabella még akkor is hallgatott, amikor a férfi felülve ránézett, és a tekintete megállapodott a nő még mindig fedetlen keblén.

Aztán kinyújtotta a kezét, hogy hüvelykujjával megcirógassa a nő mellbimbóját, mire a nő hangtalanul felkiáltott.

– Most, hogy tudja, miféle gyönyör vár magára – mormolta Marcus –, élvezettel fogja várni a szeretkezésünket.

Mielőtt a nő ellentmondhatott volna neki, a férfi feljebb húzta a nő ingvállát, majd muszlin ruhája felsőrészét, hogy elfedje a kebleit.

– De ezt a kérdést nem kell most megvitatnunk. Igya meg a borát, édesem, hogy hazavihessem. Még van egy órája ma délután, emlékszik?

– I-igen… emlékszem.

Arabella igyekezett összeszedni magát. Valóban volt egy órája délután, de kábult agya képtelen volt ilyen földi dolgokra koncentrálni, amikor még mindig a testén érezte a férfi erotikus cirógatását és forró csókját, amikor még mindig elképzelte, ahogy a férfi kemény hímvesszője benne mozog. Marcus olyan elképesztő élményben részesítette, amit soha, de soha nem fog elfelejteni…

Arabella összevonta a szemöldökét, miközben megigazította a ruháját. De nem csak ez zaklatta fel, ébredt rá hirtelen. Hanem az, hogy talán életében először, megértette az anyját… hogy miért adta meg magát egy figyelmes szerető okozta leírhatatlan gyönyörnek, elhagyva a családját.

Persze ő sosem lesz szerelmes és nem veszíti el a fejét egy férfi miatt, ahogyan az anyja tette, fogadta meg Arabella. Sohasem teszi tönkre a családját saját szerelmi kalandozásai kedvéért, bármilyen gyönyör vár is rá.

Tekintette a férfira siklott, amint az a piknik maradékát szedegette össze.

De most már legalább megérti a kísértést.

8

Be kell, hogy valljam, tévesen ítéltem meg a grófot. Kiderült, hogy van néhány jó tulajdonsága is.

Arabella levele Fannynak

– Roslyn, Lily… mit kerestek itt? – kérdezte Arabella, amikor megpillantotta a húgait, akik rá vártak az iskola fogadószobájában, ahol ő és az igazgatónő intézték az iskola ügyeit, – Ma délután nincs órátok.

– Azért jöttünk, hogy megtudjuk, hogy vagy – felelte Roslyn, és aggódva nézett Arabellára. – És hogy megtudjuk, szükséged van-e segítségre. Minthogy otthon nem látogathattunk meg, gondoltuk, itt találkozhatunk. Tess kétségbeejtő dolgokat mesélt, Arabella. Azt állítja, hogy Lord Danvers megkérte a kezedet.

– Igen – helyeselt Lily még aggodalmasabb arckifejezéssel. – Hogy történhetett ez meg, Belle? A gróf még csak négy napja van itt, te pedig máris botrányos fogadásokat kötsz vele?

Csupán négy napja lenne itt Marcus, gondolta Arabella csodálkozva. Sokkal hosszabb időnek tűnt.

Míg eldöntötte, mennyit áruljon el a húgainak, leült egy magas támlájú fotelba velük szemben.

– Azt is elmondta Tess, hogy mi a fogadás tétje? Lord Danvers jogi és anyagi függetlenséget ígért mindhármunknak, ha két hétig képes vagyok ellenállni a csábítási kísérleteinek. Túlságosan ígéretes volt az ajánlat ahhoz, hogy visszautasítsam.

– Elmondta – válaszolta Roslyn. – És igazán nagyra értékeljük az áldozatot, amelyet értünk hozol…

– De aggódunk érted – vágott közbe Lily. Meleg, barna tekintetéből hiányzott a szokásos vidámság. – Tess azt mondja, a gróf pokolian jóképű és elbűvölő.

És varázslatos és ellenállhatatlan, gondolta Arabella.

De hangosan nem mondta ki, csupán felsóhajtott.

– Sajnos így van. De beleegyeztem, hogy udvaroljon nekem.

Arabella, kihagyva az erotikus részleteket és Marcus szerelmi leckéit, belefogott, hogy elmesélje, mi történt közte és a gróf között az elmúlt néhány napban.

– Itt a lehetőség, hogy egyszer s mindenkorra megszabaduljunk a gróf nemkívánatos gyámságától – foglalta össze Arabella.

Lily összevonta a szemöldökét.

– Tehát nem kívánja, hogy abbahagyjuk a tanítást, és nem is akar férjhez kényszeríteni minket?

– Ha megnyerem a fogadást, nem.

– Tess azt mondja, sokkal kellemesebbnek találtad a grófot, mint vártad – tette hozzá Roslyn –, de milyen ember?

Arabella nem tudta, mit feleljen. Miután látta tegnap, hogyan bánt Marcus a diákjaival, el kellett ismernie, hogy a férfi olyan ember volt, akit képes lett volna csodálni és tisztelni. Legalábbis a felszínen ilyennek tűnt. Ilyen rövid idő alatt nem lehet valóban megítélni egy ember személyiségét. És ez idáig a férfi a tökéletes udvarló szerepét játszotta, abban a reményben, hogy meggyőzheti őt: kiváló férj válna belőle.

– Sokkal értelmesebb ember, mint azt az ügyvédek levelei sugallták – ismerte el.

– Semmi esély, hogy a gróf megnyerje a fogadást, ugye? – kérdezte aggodalmasan Lily. – Nem fog tudni meggyőzni, hogy elfogadd a házassági ajánlatát? Mindig azt mondtad, sosem kockáztatnád, hogy nyomorultul sínylődj egy érdekházasságban, Belle.

Arabella megnyugtatóan elmosolyodott.

– Ne aggódj emiatt. Egy cseppet sem változott a házasságról alkotott véleményem.

Lehet, hogy nem tud ellenállni Marcus észveszejtő csókjainak, de esze ágában sem volt férjhez menni hozzá. Az biztos, hogy többé nem lesz olyan ostoba, hogy szerelembe essen, és csupán az igaz szerelem vehetné rá, hogy még egyszer megkockáztassa a jegyességet vagy a házasságot. Ma már sokkal bölcsebb volt, és sokkal jobban vigyázott a szívére.

– Hazamenjünk, hogy segítsünk elbánni a gróffal? – kérdezte Roslyn. – Megígértük Tessnek, hogy a jövő hétre befejezzük a jótékonysági kosarakat, de a te jóléted most sokkal fontosabb.

– Igen – erősítette meg Lily. – Talán haza kellene térnünk, hogy támogassunk a gróffal szemben.

– Köszönöm, de erre semmi szükség – felelte Arabella. – Magam is elbírok vele, igazán. És azoknak a kosaraknak az elkészítése az elesett katonák családjainak olyan sokat jelent Tessnek.

Éppen meg akarta kérdezni, hogy vannak a húgai, amikor lépéseket hallott a folyosóról, majd halkan kopogtak. Az igazgatónő, Jane Caruthers lépett be egy magas, sportos, hollószín hajú úriemberrel a nyomában.

– Lord Danvers kíván látni, Arabella – mondta az igazgatónő.

Arabella megdermedt, ahogy pillantása találkozott a férfi kék tekintetével. Zavarba hozta, hogy Marcus hívatlanul jelent meg az iskolában. Nem pusztán azért, mért szerette volna elrejteni előle a húgait addig, amíg meg nem győződött a férfi szándékairól, de azért is, mert elpirult a jelenlétében.

Önkéntelenül is felidézte magában, ahogy két órával azelőtt még a karjában feküdt forrón és nedvesen, és belekapaszkodott, miközben a férfi kéjes kiáltásokat csalt elő belőle. Arabellát elöntötte a pír az emlékkép hatására. Még mindig érezte a bőrén a férfi kezének melegét és erejét, érzéki csókjait.

És, a pokolba vele, Marcus nyilvánvalóan szintén emlékezett, ébredt rá Arabella, ahogy egymásra néztek. A férfi szemében lobogó láng felhevítette a nőt; úgy érezte, mintha a férfi csodás kezével cirógatná, és érzéki, bűnös örömöket rejtő szájával becézgetné…

Arabella, megróva magát, felállt, miközben Lily halkan azt suttogta:

– Falra festeni az ördögöt.

– Oh, csak nem rólam beszélgetnek? – kérdezte Marcus kifejezéstelen arccal a fiatalabb Loring kisasszonyok felé fordulva. – Önök bizonyára az én kedves bujkáló védenceim.

Jane pukedlizett és távozott, becsukva maga mögött az ajtót, Arabella pedig védelmezően előrelépett. Minthogy tudta, nincs más választása, bemutatta egymásnak a húgait és a grófot.

Marcus meghajolt, és elbűvölő mosolyt villantott Arabella húgaira.

– Örülök, hogy végre megismerhetem önöket, hölgyeim.

Roslyn csak pislogott, míg Lily összehúzott szemmel nézett rá vissza.

– Mi nem mondhatjuk el ugyanezt, uram. Sokkal jobban örülnénk, ha visszamenne Londonba, és nekünk békét hagyna.

– A húgom azt akarja mondani, uram – tette hozzá Roslyn sokkal udvariasabban –, hogy szükségtelennek ítéljük a gyámkodását.

– Tudom, hogy így gondolják. De bizonyára megengedik, hogy bebizonyítsam, nem vagyok olyan gazember, mint amilyennek hisznek.

Ahelyett, hogy behódolt volna közönséges férfiúi vonzerejének, Lily határozottan viszonozta a férfi pillantását.

– Ismerje el, hogy az eddigi intézkedései igencsak gonoszak voltak. Az ügyvédei azt állítják, hogy férjhez akar adni minket.

– Ez még azelőtt volt, hogy megismertem sajátos körülményeiket – felelte a férfi kedvesen.

– Nem lenne túl igazságos, ha arra kényszerítene minket, hogy adjuk fel tanári állásunkat, uram. Évekig küzdöttünk, hogy sikerre vigyük az iskolát, különösen Arabella És ön most megpróbálja rávenni, hogy férjhez menjen önhöz.

Marcus halvány mosolyával megpróbálta lefegyverezni Lilyt.

– Kétlem, hogy bármire „rávehetném” a nővérét, amit ő nem akar megtenni.

Lily azonban nyilvánvalóan továbbra is ellenségként tekintett a férfira.

– Tudja, Arabellát nem lehet elbűvölni egy megnyerő arccal, vagy némi mézesmázos hízelkedéssel.

Marcus a nőre villantotta csábító mosolyát.

– Hát persze hogy nem. Annál ő sokkal agyafúrtabb. Éppen ezért szeretném bebizonyítani neki, hogy több vagyok, mint egy átlagos dúsgazdag nemesember.

Roslyn elgondolkodva fürkészte, Marcus pedig ugyanazon a barátságos hangon folytatta.

– Gondolom, Blanchard kisasszonynál húzzák meg magukat, míg én a Danvers-házban tartózkodom. Sose féljenek, eszemben sincs a hajuknál fogva hazavonszolni önöket. Sőt, kifejezetten örülök, hogy viszonylag bensőséges körülmények között udvarolhatok a nővéruknek.

Arabella úgy döntött, itt az ideje, hogy közbelépjen, mielőtt Marcus kifejti, mit ért bensőséges körülmények alatt.

– Miért jött, uram?

– Természetesen azért, hogy felajánljam szolgálataimat.

– A szolgálatait?

– Hogy táncpartnernek ajánlkozzam a ma délutáni órához. Ha jól tudom, ma a báli etikettet akarja gyakoroltatni a növendékeivel, hogy felkészítse őket a helyi elöljáró hétfőn tartandó báljára. Amikor tegnap itt jártam, Caruthers kisasszony azon bosszankodott, hogy a fiatal hölgyek nem sokat tanulhatnak egy óraadó tánctanártól. Így gondoltam, kisegítem.

Arabella meglepetten nézett a férfira. Végtelenül nagylelkű volt Marcus ajánlata, különösen, ha figyelembe veszi, micsoda tortúra lesz a számára még egy délutánt eltölteni egy csapat iskolás lány társaságában. Természetesen tudta, még mindig az a szándék vezérli a férfit, hogy megnyerje magának. Mégsem tudott semmilyen érvet felhozni, amivel visszautasíthatta volna. A diákjainak valóban előnyös volna, ha egy igazi úriemberrel táncolhatnának. A húgai általában kisegítették őt a báltermi órákon, eljátszva a férfi szerepeket, de Marcus személye komoly előrelépést jelentene.

– Hát rendben – mondta Arabella lassan –, ha egészen biztosan nem bánja.

– Cseppet sem bánom – biztosította a férfi. – Hamarosan kezdődik is az órája, nem igaz?

9

Sosem hittem volna, hogy valaha hálás leszek a grófnak, de most valóban az vagyok.

Arabella levele Fannynak

Az elkövetkező néhány nap összemosódott Arabella számára. Minden szabad percét kitöltötték a ruhapróbák és a váratlan vendégek felbukkanása a már folyamatban lévő házfelújítási munkálatok és a szokásos tanítási órái mellett.

Legnagyobb döbbenetére számos olyan szomszédja felkereste, akiktől korábban csak megvetést kapott. Elsőként Sir Alfred és Lady Perry tette tiszteletét, akik az egyik délután meglátogatták, hogy személyesen hívják meg egy bálba.

Őladysége majd összetörte magát, hogy üdvözölje Danvers újdonsült grófját a körükben, mielőtt Arabellához fordult volna.

– Borzasztóan örülnénk, Loring kisasszony, ha ön és elbűvölő húgai eljönnének az estélyünkre – jelentette ki Lady Perry, nyilvánvalóan tettetett lelkesedéssel, hiszen korábban mindig kerülte a Loring nővéreket, ha összefutottak valahol.

Arabella ahelyett, hogy a fogát csikorgatta volna a nő álszentségén, kedvesen elmosolyodott, és hálásan megköszönte az invitálást.

Sir Alfred a környék nagytiszteletű elöljárója volt, míg felesége a helyi társasági élet elismert vezetője, s ők mutattak példát a környék többi lakójának is.

Arabella természetesen tisztában volt vele, hogy egyetlen nemes sem mert volna szembeszállni egy olyan magas rangú arisztokratával, mint Lord Danvers, mégis inkább Marcus ellenállhatatlan vonzereje volt az, ami arra késztette őket, hogy buzgón megalázkodjanak előtte. Arabellát őszintén elképesztette, ahogy a férfi képes volt úgy manipulálni az embereket, hogy azok minden kívánságát teljesítsék. Számtalan alkalommal figyelte, ahogy a vendégek szinte itták a szavait. És az első két nap után Arabellának többé nem volt kétsége afelől, hogy a férfinak sikerülni fog helyreállítania a Loring nővérek társadalmi státuszát.

Miután a férfi a Danvers-házból intézte napi ügyeit, neki magának is számos látogatója akadt: főként üzlettársak, az ügyvédei, a családi birtok gondnoka Devonshire-ből és leggyakrabban a titkára.

A gróf titkára naponta szállította a híreket a Felsőházból. Arabella akkor értesült minderről, amikor Marcus egy ízben Londonba utazott szavazni a legújabb törvényről.

Amikor a nő megjegyezte, hogy mennyire meglepi, hogy a férfi tisztában van az aktuális politikai viszonyokkal, Marcus barátságosan megvonta a vállát.

– Csupán az utóbbi időben keltette fel a politika az érdeklődésemet. Jó barátom, Drew, Arden hercege addig erősködött, míg rávett, hogy vegyek részt a politikai életben. Drew-nak az a véleménye, hogy az előjogokhoz hozzátartozik a felelős részvétel a törvényhozásban.

A férfi vallomása elgondolkodtatta Arabellát. Nem sokat tudott a kormányzati ügyekről. A mostohanagybátyja sohasem élt a politikai jogaival, bár azt tudta róla, hogy ő is, az apjához hasonlóan a konzervatívokkal rokonszenvezett a liberálisokkal szemben, akiket Marcus támogatott. Mindez ráébresztette a nőt arra, hogy Marcusban sokkal több van, mint azt valaha is feltételezte.

Ami azonban a leginkább meglepte Arabellát, az volt, hogy a férfi újabban nem ostromolta testileg. Még mindig elvárta, hogy együtt költsék el bensőséges vacsorájukat, de szerelmi leckéit teljes egészében felfüggesztette. Furcsa módon Arabella amellett, hogy megkönnyebbült, tagadhatatlanul csalódott is volt; izgatottan várta érzéki összecsapásaikat, amelyek rendszerint azzal értek véget, hogy ő kipirult és lázban égett.

Marcus azonban még csak meg sem próbálta csókolni. Ehelyett vacsora után a férfi általában felolvasott neki, vagy a nő a pianínón játszott és énekelt hozzá. Néha játékos vitákba bonyolódtak, de a legtöbbször egyszerűen csak beszélgettek.

A férfi mesélt neki a gyermekkoráról, amely tökéletesen jellemző volt a brit arisztokrata családokra. Születése után azonnal dadák hada vette körül, majd következtek a házitanítók, mielőtt bentlakásos iskolába küldték volna, majd végül egyetemre. Nem sokat látta a szüleit, minthogy őket jobban vonzotta London társasági élete, mint a Pierce bárók vidéki birtoka Devonshire-ben, ahol Marcus élete első nyolc évét töltötte.

Nem voltak közeli barátai, míg el nem került Etonba, ahol megismerkedett Andrew Moncrieffel, a későbbi Arden hercegével, és Heath Griffinnel, aki aztán Claybourne márkija lett. Marcus elbeszéléséből Arabella lelki szemei előtt egy magányos fiatal fiú képe rajzolódott ki, aki hirtelen „testvérekre” talált, akik éppen olyan kalandvágyók, szertelenek és botrányosak voltak, mint ő maga.

– És a húga? – kérdezte Arabella. – Eleanornak hívják, ugye?

Marcus elmosolyodott a húga nevének említésére.

– Eleanor váratlanul csöppent a családba tíz évvel a születésem után, miután én elmentem Etonba. De találkoztunk, valahányszor hazatértem a szünidőről. Az első pillanattól kezdve mindnyájunkat az ujja köré csavart, Drew-t és Heath-t is.

A férfi olyan nyíltan beszélt a fiatalságáról, hogy amikor Marcus kérdezte a lányt a gyerekkoráról, Arabella éppen olyan őszintén válaszolt, és olyan dolgokat mondott el neki, amelyeket csupán nagyon kevés emberrel osztott meg a húgain és a közeli barátnőin kívül.

Fiatalabb korában a családja minden báli szezon idejére Londonba költözött, míg az év többi részét a Hampshire-ben lévő Loring-birtokon töltötték. De nem számított, hol voltak, a szüleik állandóan keserű harcot folytattak egymással. Ha vidéken voltak, ő és a húgai a szabadba menekültek, így mindhárman lelkes túrázókká és kitűnő lovasokká váltak. Amikor pedig Londonban voltak, a tanulmányaikba menekültek a Victoria és Charles Loring által keltett vitriolos hangulat elől.

– Roslynból könyvmoly lett – vallotta be Arabella kedves mosollyal. – Lenyűgözték a legújabb tudományos elméletek, és a saját erejéből megtanult latinul. De még Lily is a könyvekben talált menedéket. Történelmi és földrajzi témájú könyvek fölött görnyedt, és arról álmodozott, hogy kalandos világ körüli felfedezőútra indul… ami persze teljes képtelenség, hiszen nő, ráadásul egy báró lánya

– És ön? – kérdezte Marcus kíváncsian. – Maga is könyvekbe rejtette fitos kis orrát?

– Igen, de nem úgy, ahogy Roslyn tette. Ráadásul engem jobban vonzott az irodalom és a költészet, mint a tudomány.

– Ha a szülei olyan szenvedélyesen gyűlölték egymást, miért nem járták egyszerűen a maguk útját? – tudakolta Marcus.

Arabella számtalanszor elmerengett ugyanezen a kérdésen.

– Nem tudom biztosan. Azt hiszem, egyszerűen csak élvezték, hogy bánthatják egymást; így próbálták kárpótolni magukat a saját nyomorúságukért. Anyám egyszer bevallotta, hogy beleszeretett az apámba nem sokkal azután, hogy összeházasodtak, de az apám nem viszonozta anyám érzelmeit, és a hűtlenkedésével teljesen lehetetlenné tette, hogy anyám később még érezzen iránta valamit.

– Akkor azt hiszem, logikus – mondta Marcus lassan –, hogy ennyire taszítja az érdekházasság gondolata

– Örülök, hogy végre megérti – felelte Arabella könnyed hangon.

– Ez ugyanakkor nem jelenti azt, hogy reménytelen eset lenne – mélázott a férfi. – Még nem mondtam le róla, hogy meggyőzzem.

Arabella nagyon jól tudta, hogy a férfi nem adja fel az ostromlását, amíg meg nem nyeri a fogadást. Marcusnak feltett szándéka volt elvenni őt feleségül, mert előkelő feleséget akart, aki megajándékozza majd örökösökkel, noha a piknik óta határozottan más irányt vett a férfi hódító hadjárata.

Mintha lehetőséget akart volna adni a barátságuknak, hogy utolérje fizikai vonzódásukat.

A nő gyanította, hogy mindez pusztán egy gondosan kitervelt stratégia része, hogy aláássa az ellenállását. Ha így volt, el kellett ismernie, hogy hatékony volt a férfi terve. Az igazat megvallva Arabella élvezte a férfival töltött csendes estéket. Napközben a ház tele volt divatszabókkal és munkásokkal, akik a jóváhagyására vártak, és előkelő látogatókkal, akik udvarias figyelmére számítottak, így jólesett a csend egy-egy zajos nap után. De valójában maga Marcus volt az, aki olyan kellemessé varázsolta ezeket az alkalmakat.

Úgy tűnt, a férfi is élvezi az együtt töltött estéket, és ezt meg is mondta a bál előtt, este. Jóleső csend telepedett rájuk, ahogy együtt teáztak a szalonban, miközben odakint egy késő tavaszi vihar tombolt.

– Ez igazán kellemes – jegyezte meg Marcus, lustán kinyújtóztatva hosszú, izmos lábát a vidáman pattogó tűz felé.

– Olyanok vagyunk, mint egy idős házaspár – mondta, majd vidám mosolyt villantott Arabellára. – Bár, ha valóban házasok lennénk, nem aludna egyedül minden éjjel.

Arabella elpirult a férfi célzatos megjegyzésére. Ez már sokkal inkább az a Marcus volt, akit először megismert. Az elmúlt három este, amikor a nő elvonult lefeküdni, a férfi csupán egy ártatlan puszit lehelt az ujjaira. De még ennek a gyöngéd érintésnek a hatására is bizseregni kezdett Arabella bőre, és minden éjjel ébren feküdt, a férfira gondolva. Felidézte magában azt az ijesztő gyönyört, amelyben a pikniken részesítette a férfi, és azt találgatta, vajon mikor fogja megismételni.

Nem ma éjjel, ébredt rá Arabella egy fél órával később, mert Marcus mindössze jó éjt kívánt neki. Még csak meg sem érintette.

Ez furcsa elégedetlenséggel töltötte el Arabellát, de aztán megróva magát, energiáit a másnapi bálra koncentrálta, és igyekezett nem gondolni Danvers kihívó grófjára.

Másnap délután Arabella korán befejezte a házfelújítással kapcsolatos teendőket, hogy időben felkészüljön a nagy eseményre. Úgy volt, hogy ő és Marcus a férfi hintóján mennek Tesshez, ahol felveszik Arabella két húgát meg Tesst, és mindnyájukat elviszik a bálba.

Minthogy a férfi öltöztetőnőt vett fel mellé, Arabella hamarabb elkészült, mint általában. Miután megfürdött, elrendezte a haját, felvette a báli ruháját, és megnézte magát az egész alakos tükörben. Meglehetősen elégedett volt a végeredménnyel.

Az új öltöztetőnő, Nan azonban sokkal dagályosabban fejezte ki tetszését.

– Oh, kisasszony, annyira elragadó! – jegyezte meg.

Arabella ruhája valóban egészen különleges volt – ezüstháló, smaragdzöld selyem felett, amely kiemelte szürke szemét és vörösarany haját, míg a mérsékelten mély kivágás és a puffos ujjak ízlésesen mutatták meg az alakját.

Éppen le akart menni a földszintre, amikor Marcus azzal lepte meg, hogy felküldött egy szolgálót egy bársony dobozzal, amely egy finom, smaragd nyakéket és hozzáillő fülönfüggőket rejtett. Arabella először habozott, hogy elfogadja-e a drága ajándékot, még ha semmi kirívó sem volt abban, hogy a gyám megajándékozza védencét. De amikor Nan áradozni kezdett az ékszerekről, úgy döntött, felpróbálja őket, és úgy találta, hogy tökéletesen kiemelték a ruhája szépségét.

Úgy tűnt, Marcus is egyetért vele, mert amikor a nő csatlakozott hozzá a szalonban, a férfi hosszú másodpercekig bámulta, mielőtt rávillantotta volna észveszejtő mosolyát.

– Ez a gyönyörű ruha és a nyakék pompásan áll önnek.

– Igazán nem kellett volna ilyen költségekbe vernie magát – jegyezte meg Arabella, és megpróbálta leplezni, mennyire jólesik neki a férfi elismerése.

– Részemről a megtiszteltetés.

Marcus maga is ellenállhatatlanul vonzó volt fekete-fehér estélyi öltözékében, és Arabella beleborzongott a közelségébe, ahogy a férfi felsegítette szatén boleróját, majd a hintójához kísérte. Útban Tesshez a nő azzal szórakozott, hogy elsorolta magában azon vendégek rangját, meg az egymáshoz való viszonyát, akikkel a férfi összefuthatott a bálban, és akik közül néhányan már ellátogattak a Danvers-házba, hogy megismerkedjenek vele és szemügyre vegyék Arabellát.

Arabella húgai és a barátnője eltérő mértékű izgatottsággal várták őket, fedezte fel Arabella, amikor beléptek a házba.

Egyértelműen Tess volt a leglelkesebb. Őt minden bálon és rendezvényen szívesen látták, mert noha nem volt jelentős vagyona, kiváló családból származott és kifogástalan nevelést kapott. És mivel az édesanyja Richmondból származott, Tess nagy kedvence volt az idősebb matrónáknak és özvegyeknek a környéken.

Roslyn, aki káprázatosan szép volt új estélyi ruhájában, hűvös távolságtartást színlelt, de Arabella sejtette, hogy a húga azt reméli, jól sikerül az este. Roslyn volt, aki a legtöbbet nyerhette, ha visszafogadják őket az előkelő körökbe, mivel ő még nem mondott le róla teljesen, hogy egy nap férjhez menjen és gyerekeket szüljön. És mivel számos szégyenteljes ajánlatot kapott mindenféle gazemberektől és élvhajhászoktól, a megaláztatás után sokkal jobban hajlott arra, hogy elfogadja új gyámjuk védelmét és támogatását, mint a testvérei.

Arabella tudta, hogy Lilynek esze ágában sem volt azokkal barátkozni, akik korábban megvetették őket. De még ő is megértette, milyen jelentős szerepe lehet ennek az estének a jövőjük alakulását tekintve. Szerencsére nem csupán abba egyezett bele, hogy eljön a bálba, de azt is megígérte, hogy megpróbál bájosan és igazi hölgyhöz méltóan viselkedni.

– Azt ígérted, hogy ma itthon hagyod az ördögfióka énedet, emlékszel, Lily? – emlékeztette Arabella, miközben Marcus felsegítette rájuk a kabátjukat és a bolerójukat.

Lily vidám mosolyt villantott a nővérére.

– Ne aggódj, Belle, emlékszem. Nem szenvedtem volna végig azokat a végeláthatatlan ruhapróbákat, és nem készülődtem volna órákig, ha el akarnám rontani az esténket.

– Nos, az eredmény mindenképpen figyelemre méltó.

Lily elmosolyodott, aztán megpördült új ruhájában.

– Nagyon csinosak vagyunk, nem igaz?

Arabella elnevette magát. Lily ugyan sokkal otthonosabban érezte magát kopott lovaglóruhájában, de elég nőies volt ahhoz, hogy értékeljen egy gyönyörű ruhát.

Arabella éppoly elégedett volt a húgai báli ruhájával, mint a sajátjával. Roslyn elegáns fehér csipkét viselt egy sötét rózsaszín selyemruha felett, amely kiemelte törékeny alakját, míg Lily arannyal futtatott muszlint egy halvány aranykrepp ruha felett, amely még jobban hangsúlyozta élénk színeit. A sötét hajú Tess is rendkívül vonzó volt fényes, lila selyemruhájában, noha az már két szezonnal azelőtt kiment a divatból.

Marcus mindannyiukat megdicsérte, mire Lily élénk jókedvét valami bizonytalan udvariasság váltotta fel, ahogy a férfi a hintójához kísérte őket.

Útközben barátságosan társalogtak. Főleg Tess és Marcus beszéltek. Roslyn szokatlanul csendes, vette észre Arabella. Mire a hintó megállt a fényesen kivilágított Perry-kúria előtt, Arabellán is úrrá lett a tőle szokatlan szorongás. Amikor Tess együtt érzően megszorította a karját, hálásan a barátnőjére mosolygott, majd megacélozta magát, és felkészült a rá váró tortúrára.

Ám hamar ráébredt, hogy nincs miért aggódnia. A házigazdák és a vendégek olyan udvariasan köszöntötték őket, hogy az a legvadabb álmukat is felülmúlta – persze Marcus miatt. Abból, ahogy mindenki kezét-lábát törte, hogy Marcus kedvére tegyen, az ember azt gondolhatta volna, maga a régensherceg tett látogatást az estélyen. Micsoda különbséget jelentett a férfi támogatása!

Lady Freemantle is észrevette mindezt, és az első adandó alkalommal meg is jegyezte Marcusnak, még mielőtt elkezdődött volna a tánc.

– Igazán dicséretes, hogy milyen figyelmet szentel a védenceinek, Lord Danvers – mondta Winifred, és helyeslően mosolygott a férfira.

Mivel ott állt a férfi mellett, Arabella látta, ahogy a férfi egy biccentéssel nyugtázza a bókot.

– Csupán a kötelességemet teljesítem, hölgyem.

Winifred felhorkant.

– Igazán kár, hogy az elődje nem osztotta a nézeteit. Ha Lionel a legcsekélyebb erőfeszítést is teszi, az unokahúgainak sokkal könnyebb lett volna az élete. Talán még a szüleik botrányain is túltették volna magukat.

– A hanyagsága égbekiáltó volt – értett egyet Marcus. – De én mindent megteszek, hogy helyrehozzam a dolgokat.

Winifred hirtelen éles pillantást vetett Arabellára.

– Igazán értékelhetné az úr erőfeszítéseit, kedvesem. Mostantól biztosítva van a sikere a társasági életben.

Lady Freemantle-t éppen akkor szólította meg egy barátnője, mire a hölgy elfordult, így Arabella kettesben maradt Marcusszal, minthogy a húgai és Tess már korábban elvegyültek a vendégek között.

– Egyetértek, értékelnie kellene az erőfeszítéseimet – mondta Marcus vidáman.

Arabella önkéntelenül is elmosolyodott.

– Oh, én nagyon is értékelem az erőfeszítéseit… különösen, amit a húgaimért tesz.

– Hát maga miatt?

Arabella arckifejezése elgondolkodóvá vált, ahogy a férfi kérdésén töprengett.

– Hálás vagyok, természetesen. De meglepő módon nem izgat annyira, hogy visszafogad-e ez a fényes társaság – mutatott körbe a zsúfolt bálteremben –, mint amennyire gondoltam volna. Az elmúlt négy évben megtanultam az arisztokrácia helyeslése nélkül élni, és azt hiszem, ezután is képes leszek rá. De Roslyn és Lily nevében… valóban köszönettel tartozom, Marcus.

Egy hosszú pillanatig összekapcsolódott a tekintetük, mielőtt Arabella képes lett volna elszakítani a pillantását a férfi váratlanul kedves tekintetétől.

– Megtisztelne az első tánccal? – kérdezte Marcus témát váltva.

A nő megrázta a fejét.

– Igazán kedves, de nem tehetem. Az özvegyekkel és a vénlányokkal együtt a táncparkett széléről fogom szemlélni az eseményeket, mint mindig. A Freemantle Iskola tanáraitól elvárják, hogy kifogástalanul viselkedjenek, és jó példát mutassanak az ifjú hölgyeknek.

Marcus megcsóválta a fejét.

– Nincs abban semmi illetlen, ha a gyámjával táncol. És ma nem tanárként van itt, hanem, mint Loring kisasszony a Danvers-házból, aki egy gróf védence.

Arabella habozását látva a férfi oldalba bökte.

– Gyerünk, ismerje el, hogy szeretne táncolni.

– Ami azt illeti, igen… szeretnék. De nem lehet enyém az első tánc. Összetörné Lady Perry szívét, ha nem vele táncolná a nyitótáncot, minthogy ön a legelőkelőbb vendég.

– Akkor legyen az első keringő.

Arabella ismét habozott. Még soha senkivel nem keringőzött, az iskola tánctanárát kivéve. Mivel korábban botrányosnak ítélték a táncosok szorosan egymást ölelő testtartása miatt, a keringő csak két évvel azután került Angliába, hogy az ő jegyessége felbomlott. És egy kicsit aggasztotta, hogy olyan szorosan Marcus karjaiba simulva táncoljon.

A férfi, mintha a gondolataiban olvasott volna, kihívóan felvonta a szemöldökét.

– Már megint kényeskedik, életem? Csak nem fél a nyilvánosság előtt keringőzni velem?

Arabella természetesen nem tudott ellenállni a kihívásnak, ahogy arra a férfi számított is.

– Egyáltalán nem félek. Rendben, magáé az első keringő. De remélem, a húgaimat is megtáncoltatja.

– Természetesen.

Arabella édesen elmosolyodott.

– Ha már olyan gáláns, uram… – azzal a kesztyűje szárából előhúzott egy cédulát. – Ez egy névsor, amelyen a tanítványaim szerepelnek, akik eljönnek ide ma este. Őket is felkérhetné.

Marcus elvette a cédulát, és vidáman tanulmányozta

– Fél tucat hebrencs ifjú hölgy. Mekkora szíve van, hogy felajánlja, hogy mindet megtáncoltathatom.

Arabella szélesen elmosolyodott.

– Csupán gondolok az érzéseikre. Odalesznek a boldogságtól, hogy kitünteti őket a figyelmével.

A férfi tekintetében nevetés bujkált.

– Remélem, tisztában van vele, hogy ez aligha nevezhető sportszerűnek.

Arabella felvonta a szemöldökét.

– Ha jól emlékszem, maga is többször alakította úgy a szabályokat, hogy azok önnek kedvezzenek, Marcus. És hadd emlékeztessem, a fogadásunk még mindig áll, és én meg akarom nyerni. Ki tudja? Talán valamelyik ifjú hölgy úgy megbabonázza, hogy többé nem akar nekem udvarolni.

A nő éles válasza megnevettette a férfit.

– Hát rendben, maga ravaszdi, majd rájön, mire vagyok képes, hogy megfűszerezzem a szívességét. De később elviszem önt és a húgait vacsorázni.

– Igazán megtisztelő.

Ha Marcus vonakodott is vendéglátójukkal Lady Perryvel táncolni, nem mutatta, és hamarosan elindult, hogy előkerítse a hölgyet.

Arabella éppen el akarta foglalni szokásos helyét oldalt, a gardedámok között, amikor Winifred lépett oda hozzá, nyomában egy ismeretlen úrral, akit kellemes táncpartnerként mutatott be. Szerencsére azonban, amikor a zenekar belekezdett az első számba, Winifred felhagyott átlátszó kerítőnői foglalatosságával, és inkább a közeli szalonban felállított kártyaasztalok felé indult, míg Arabella a táncparkettre vonult partnerével.

Ezután Arabella még négy különböző fiatalemberrel táncolt, és hálás volt, amiért a húgai is találtak megfelelő partnereket. Népszerűségük jóval meghaladta az elmúlt négy évben megszokottat.

Aztán eljött az ideje, hogy Marcusszal keringőzzön. Arabellának remegett a gyomra az idegességtől, ahogy a férfi a parkettra vezette és a karjába vonta, várva, hogy elkezdődjön a tánc.

Pontosan olyan zavarba ejtő volt a férfi karjába simulni, mint ahogy a nő várta, de az idegessége egy kicsit engedett, amikor Marcus a keringő lendületes ütemére szárnyalni kezdett vele.

– Kiváló táncos – dicsérte Arabella a férfit egy pillanattal később.

Marcus elmosolyodott.

– Örülök, hogy így gondolja. Ön is remekül táncol.

Arabella elpirult, és csaknem beleszédült a dicséretbe. Egy hosszú percig egymásba kapcsolódott a tekintetük, és körülöttük megszűnt létezni a világ. Végül azonban elhallgatott a zene.

Arabella furcsa módon sajnálta, amikor Marcus meghajolt, és átengedte őt egy másik fiatalembernek. Vonakodott beismerni, de minden ezután következő táncot unalmasnak talált. Ha Marcusszal volt, szinte… boldognak érezte magát.

De, emlékeztette magát Arabella, a férfi a legtöbb emberre ilyen hatással volt, különösen a nőkre. A következő órában azt figyelte, miként bűvöli el Marcus az egész társaságot. A férfi kötelességtudóan táncolt Arabella minden növendékével, elbűvölve gazdag szüleiket, amiért Arabella végtelenül hálás volt. A nő tudta, hogy a gróf kitüntető figyelme hihetetlenül sokat segít az iskolának. De a jelenlévő nők nem csupán a rangja és társadalmi helyzete miatt viseltettek elragadtatással a férfi iránt, hanem mert olyan karizmatikus és elbűvölő volt.

Marcus másodszor is megtáncoltatta Roslynt és Lilyt. Arabellának érdekes volt látnia, húgai hogyan reagálnak Marcusra. Roslyn megfontolt visszafogottsággal bánt vele, míg Lily szokatlanul hűvös volt. Mégis mindketten értékelték azt a hihetetlen erőfeszítést, amit aznap este értük tett. És Arabella is.

Az arisztokrácia helyeslése most már nem volt olyan fontos számára, döbbent rá meglepetten a nő. A húgai miatt viszont végtelenül hálás volt. Különösen Roslyn miatt.

Miután négy évvel azelőtt romba dőlt az életük, mindhárman eltérő módon reagáltak: Arabella minden erejével azon volt, hogy kivívja a függetlenségüket. Lily nyíltan fellázadt. Roslyn pedig megfogadta, hogy inkább a saját kezébe veszi a sorsát, semmint hogy egy gazdag nemesember szeretője legyen.

Roslyn csábító szépsége minden férfit vonzott, ezért pusztán önvédelemből is kiválóan elsajátította, hogyan tartsa távol magától a nemkívánatos csodálok terhesnek érzett udvarlását. Ezért aztán megmelengette Arabella szívét, hogy látta a húgára irányuló kitüntető figyelmet egyik nemesi származású szomszédjuk, Rayne Kenyon, Haviland grófja részéről.

Lord Haviland a családja fekete báránya volt, aki váratlanul örökölte meg a címet, nem is olyan régen. Sötét, veszedelmesnek tűnő külseje tökéletes ellentéte volt Roslyn törékeny, sebezhető alkatának. De annak ellenére, hogy annyira különbözőnek tűntek, Arabella gyanította, hogy Roslyn titokban gyöngéd érzelmeket táplált a gróf iránt. A lány édes arca kipirult, ahogy élénk beszélgetést folytatott a férfival.

Arabella öröme, hogy a húgát boldognak látja, menten elillant, amikor megpillantotta a divatos ficsúrt, aki éppen akkor sündörgött oda a lányhoz.

Viszonylag fiatal kora ellenére Mr. Jasper Onslow minden hölgy jó hírére veszélyt jelentett. Élvhajhász, semmirekellő hozományvadász volt, akinek sürgősen szüksége volt egy vagyonos feleségre. Onslow egyike volt azoknak a csirkefogóknak, akik három hónappal azelőtt megkörnyékezték Roslynt, és azt ajánlották neki, hogy legyen a szeretőjük egy meghitt londoni szerelmi fészekben.

Arabellát felháborította, hogy a férfi ismét meg merte környékezni a húgát. Éppen át akart vágni a táncparketten, hogy közbeavatkozzon, amikor Lord Haviland mondott valamit Onslow-nak, mire az gyorsan elhordta az irháját. Hálából Roslyn olyan lélegzetelállító mosolyt vetett a férfira, hogy az teljesen mozdulatlanná dermedt. Nyilvánvaló volt, hogy rabul ejtette a nő arckifejezése.

Ahogy elhárult a veszély, Arabella félúton megállt, és megkönnyebbülten lélegzett fel.

– Hála istennek – suttogta alig hallhatóan.

– Miért olyan hálás? – kérdezte kíváncsian Marcus a válla mögött.

Arabella riadtan fordult hátra, és felnézett a férfira.

– Oh, semmi különös – válaszolta gyorsan, nem akarván tovább terhelni a férfit húgai ügyeivel.

De Marcus nyilvánvalóan látta a kis közjáték egy részét, mert elgondolkodva Roslynra pillantott, mielőtt visszafordult volna Arabellához.

– Ugye szól, ha a húgának szüksége van a segítségemre?

Arabellának megdobbant a szíve a férfi kedvességétől.

– Mindenképpen, köszönöm. Szerencsére úgy tűnik, jelenleg nincs rá szükség.

Marcus bólintott, jelezve, hogy ejthetik a témát.

– Itt az ideje, hogy vacsorázzunk – mondta. – Szóljunk a húgainak, és sétáljunk át az étkezőbe.

Amikor a férfi felkínálta a karját, Arabella boldogan fogadta el. Az ételek fenségesnek bizonyultak. Voltak köztük olyan drága ínyencségek is, mint a rákpástétom és a habcsók, amelyeket ritkán élvezhettek a Loring nővérek. Lady Freemantle és Tess csatlakozott az asztalukhoz, így Marcust öt hölgy ülte körül. Arabella meghívta volna Lord Havilandet, hogy vacsorázzon velük, de az már távozott. Roslyn mosolya azonban azt sugallta, hogy az estéje jobban sikerült, mint remélte.

Kicsiny társaságuk meglepően vidám volt, mivel Winifred a néhai férjéről szóló történetekkel szórakoztatta őket, míg Marcus a saját és a barátai, Arden hercege és Claybourne márkija sporttal kapcsolatos kalandjairól mesélt. Mire véget ért a vacsora, Arabella kipirult a boldogságtól, ami inkább volt köszönhető annak, hogy hosszú évek óta először látta igazán boldognak a húgait, semmint a szokatlanul meleg estének vagy az elfogyasztott drága bornak.

Amikor azonban Marcus visszakísérte a bálterembe, Arabella hirtelen megtorpant, mert ismét megpillantotta Jasper Onslow-t. Ez alkalommal legbosszantóbb tanítványát, Sybil Newsteadet tüntette ki a figyelmével. És úgy tűnt, hogy Sybil botrányos módon flörtöl vele.

Arabella gyorsan körbepillantott, tekintetével a lány gardedámját keresve, de sehol sem látta.

Sybil éppen akkor fordult meg és osont ki a teraszajtón, Onslow-val szorosan a nyomában.

– Oh, istenem! – kiáltotta Arabella elkeseredetten.

– Mi a baj? – kérdezte Marcus.

– Sybil ebben a pillanatban osont ki egyedül, nyomában egy hétpróbás gazfickóval. Az apja agyvérzést kap, ha drága gyermekét megkörnyékezi egy hozományvadász.

Arabella elindult az ajtó felé, de Marcus kezét a karjára téve megállította.

– És ez miért izgatja önt?

A nő fáradtan pillantott a férfira.

– Ha akkor történik, amikor mi felelünk érte, Mr. Newstead minket fog hibáztatni a hanyagságunkért, és nagy valószínűséggel kiveszi Sybilt az iskolából. Ha pedig ez megtörténik, más szülők is elviszik a lányaikat.

Arabella türelmetlenül pillantott a teraszajtóra

– Annak a haszontalan kis csitrinek szalmával van kitömve a feje, de meg kell mentenem önmagától. Nem hagyhatom, hogy romlásba taszítsa önmagát vagy az iskolát.

– Hadd segítsek.

A nő habozott.

– Biztos, hogy nem bánná?

– Egy cseppet sem, különben nem ajánlottam volna fel.

– Rendben, akkor örömest elfogadom a segítségét.

– Mondjon el mindent, amit erről a hozományvadászról tud.

A férfi a karjára fektette Arabella kezét, és komótosan odasétáltak a teraszajtóhoz, miközben a nő röviden vázolta neki, kicsoda is valójában Jasper Onslow. Hogy miképpen halmozott fel tetemes szerencsejáték-adósságot és húzta meg magát itt, szülei vidéki birtokán, hogy elkerülje a hitelezőit. Marcus megértően bólintott. Amikor elérték az ajtót, megtorpant, hogy kipillantson a sötét teraszra. A mintás függönyök közötti résen Arabella keserűen látta, amint Sybil forró ölelésben forr össze Jasper Onslow-val.

– Várjon meg itt – mormolta Marcus. – Egyedül ügyesebben elintézem ezt a fickót.

A férfi kilépett az ajtón, de Arabella is jól hallhatta a beszélgetést

– Ah, hát itt van, Newstead kisasszony, már mindenütt kerestem.

Sybil vagy két métert ugrott hátra, és sietve kibontakozott a gavallér öleléséből, majd gyorsan megtörölte az ajkát, és nyilvánvaló bosszúsággal bámult Marcusra.

– U-uram… megijesztett…

– Azt látom. – Arabella hallotta a férfi hangjában bujkáló gunyorosságot, amikor az lustán hozzátette. – Bocsásson meg, ha félbeszakítottam valami fontosat, de még egy táncot ígért nekem.

Amikor Sybil meglepetten nézett a férfira, Arabella rájött, hogy semmi ilyesmiről nem volt szó, de mielőtt a lány válaszolhatott volna, Marcus Jasperhez fordult.

– Ne haragudj, öregfiú, de elsőbbséget élvezek, ha erről a kis szívtipróról van szó. – Azzal kinyújtotta a karját Sybil felé. – Megtisztelne egy tánccal?

– I-igen, uram... természetesen.

Onslow elfintorodott, miközben Marcus visszakísérte Sybilt, a lány pedig szélesen mosolygott, és diadalmas pillantást vetett Arabellára, ahogy elhaladt mellette.

Arabella elfojtotta a váratlanul beléhasító féltékenységet, és elkapva Marcus pillantását, megkönnyebbülten és hálásan tekintett rá. Csaknem újabb két óra telt el, mire a bál véget ért, és személyesen is megköszönhette a férfinak a segítségét. Amikor Marcus megkereste, a nő éppen a bálterem bejárata felé tartott, ahol a vendégek gyülekeztek, hogy megkeressék a kabátjukat és hívassák a hintóikat.

– Végtelenül hálás vagyok, amiért megmentette Sybilt – mondta Arabella őszintén. – Jobban szemmel kell tartanom a jövőben, de ma este ön elhárította a veszélyt.

– Nagyon szívesen – mosolygott a férfi. – Tudom, hogy egy ilyen magafajta független nőnek milyen nehezére esik segítséget kérni egy férfitól, de boldoggá tesz a tudat, hogy szüksége van rám.

– Néha szükségünk van a férfiakra – értett egyet Arabella mosolyogva. – És el kell, hogy ismerjem, sokkal jobban megoldotta a helyzetet, mint én tettem volna.

Egy pillanatra elhallgatott.

– És szeretném még egyszer megköszönni, hogy ilyen nagylelkű volt a húgaimhoz.

Marcus megvonta a vállát.

– Semmiség. De cserébe jutalmat várok.

– Jutalmat?

– Semmi olyat, ami túl sok gondot okozna. Csupán arra kérem, hogy jöjjön velem Londonba szerdán este.

Arabella a homlokát ráncolta.

– Londonba?

A férfi elmosolyodott.

– Ne vágjon olyan aggodalmaskodó képet, édesem. Csupán színházba akarom vinni. Hetekkel ezelőtt megígértem a húgomnak és a nénikémnek, hogy elkísérem őket a Covent Gardenbe, és szeretném, ha maga is velünk jönne. Lady Freemantle beleegyezett, hogy vállalja a gardedám szerepét, ha esetleg az illendőség miatt aggódna.

Arabella felvonta a szemöldökét.

– Úgy érti, hogy már mindent megbeszélt vele?

– Igen, hogy ne legyen ürügye visszautasítani. Azt gondoltam, talán élvezne egy estét a városban. Az utóbbi időben túl sokat dolgozott.

Arabella a férfi tekintetét fürkészte. Már nem is emlékezett rá, mikor törődött egy férfi utoljára a szórakoztatásával. Az biztos, hogy az apját és a mostohanagybátyját ez nem izgatta. De még a volt jegyesét sem.

– Gyerünk, ismerje el, hogy el akar jönni – noszogatta Marcus elbűvölően mosolyogva.

Zavarba ejtő volt, hogy a férfi mennyire olvas a gondolataiban, de Arabella nem tagadhatta, hogy valóban vonzónak találta a férfi ajánlatát. Valóban vágyott rá, hogy Londonban töltsön egy estét. Az iskola elég közel esett a városhoz ahhoz, hogy időnként ő és a kollégái elkísérjék a növendékeket színházba vagy az operába, ahol a lányok gyakorolhatták az illedelmes társasági viselkedést. De nem ugyanaz volt a diákokkal színházba menni, mint Marcusszal.

Pontosan ezért kellett volna visszautasítania a férfi meghívását. Nem kétséges, hogy óriási hiba lenne egy egész estét a férfi társaságában töltenie. De ha Winifred is velük tart…

– Nem mondhatja, hogy nincs mit felvennie – jegyezte meg Marcus. – Megkértem a szabót, hogy még egy tucat estélyi ruhát készítsen magának.

Arabella kimerülten nézett a férfira.

– Miután nyomatékosan megkértem, hogy ne költsön vagyonokat rám?

– Pontosan, bájos Belle-em. Nem akartam, hogy azon vitatkozzon velem, nem fogad el több alamizsnát. Mondjon igent! Szeretném, ha találkozna Eleanorral. Úgy gondolom, kedvelni fogják egymást.

Igazán nem árthat, ha most az egyszer beadja a derekát, győzte meg magát Arabella. Annyi érdekes történetet hallott Eleanorról, hogy valóban nagyon szerette volna megismerni. És ha elfogadja Marcus meghívását, és találkozik a családjával, még nem jelenti azt, hogy a házassági ajánlatát is el kell fogadnia.

– Köszönöm – mondta végül a nő. – Örömmel elmennék a színházba önnel szerdán este, és találkoznék Eleanorral.

A férfi szélesen elmosolyodott.

– Remek. Így nem kell erőszakkal kényszerítenem.

Aztán a fogyatkozó vendégseregre pillantott.

– Idehívom a hintómat, ha maga addig megkeresi a húgait.

Arabella figyelte, ahogy Marcus elsétál, és elámult, hogy milyen meggyőző tud lenni a férfi. A férfi szívből jövő kedvességétől furcsán elszorult a torka. Mielőtt megismerte volna, azt hitte, hogy nem több egy unatkozó, önző élvhajhásznál, mint oly sok társa, de az elmúlt hét eseményei minden korábbi előítéletét porrá zúzták.

A férfi kedvessége sokkal nagyobb hatással volt rá, mint az összes érzéki csábítási kísérlete együttvéve, és ez végtelenül megnehezítette, hogy ellenálljon a férfinak. Ráadásul így a férfi sokkal veszedelmesebb is volt.

Arabella még mindig a távozó Marcust bámulta, amikor Lady Freemantle lépett oda hozzá.

– Azt kell mondanom, hogy a Loring nővérek társasági visszatérése dicsőségesen sikerült – jelentette ki Winifred boldogan. – És mindezért hálával tartozik Lord Danversnek.

– Igen, mindannyian hálával tartozunk neki – helyeselt Arabella mosolyogva. – Már kifejeztem neki köszönetemet.

Winifred összehúzott szemmel nézett Arabellára

– Azt hiszem, igent kellene mondania a gróf házassági ajánlatára, kedvesem. Kiváló férje lenne.

Arabella arcáról lehervadt a mosoly.

– Winifred, tudom, hogy csak jót akar…

Őladysége felemelte a kezét.

– Tudom, nem akarja, hogy közbeavatkozzak, de nagy megkönnyebbülést jelentene a számomra, ha látnám, hogy révbe ér. De ez minden, amit ma este mondok ezzel kapcsolatban. Most pedig hazavitetem magam. Adja át üdvözletemet Roslyn-nak és Liliannek.

Azzal Winifred távozott. De miközben a tömegben a húgait kereste, Arabella gondolatai visszatértek a barátnője szavaihoz.

Tényleg jó férje lenne Marcus? Vagy ami még fontosabb, milyen lenne a házasságuk, ha feleségül menne a férfihoz, és gyerekeket szülne neki?

A hozzá hasonló nemesemberek nem könnyen adták oda a szívüket. Nem számított, hogy ő mennyire értékelte a férfi kedvességét és védelmező hajlamát, még nem állt készen, hogy megkockáztasson egy újabb megaláztatást, és az azzal járó fájdalmat, hogy miközben ő feltárja a szívét a férfi előtt, az esetleg visszautasítja. És esze ágában sem volt őszinte, megkérdőjelezhetetlen, kölcsönös szerelem nélkül hozzámenni valakihez.

Arabella azonban most először valóban elgondolkodott azon, hogy milyen lenne a házasságuk. Ha hozzámenne a grófhoz, könnyű és kényelmes élete lenne, nem kellene az anyagiak miatt aggódnia. És egy grófnőnek kijáró tisztelettel bánna vele mindenki. Ahogy arra Marcus rámutatott. Lady Danvers uralkodhatna az egész környék gőgős arisztokráciája felett. Természetesen a rangért és a vagyonért kötött házasság még nem garantálta a boldogságot, mint ahogy azt sem, hogy nem lesz olyan szerencsétlen, mint a szülei.

De vajon elmélyülhet-e a kapcsolatuk? Vagy csupán ő szeretné, ha így lenne?

Arabella többnyire elégedett volt az életével. Örömmel dolgozott az iskolában, és csodálatos húgai és barátnői voltak. Mégis el kellett ismernie, hogy időnként magányos volt, és valami többre vágyott. Négy évvel ezelőtt, emlékeztette magát Arabella, mindennél jobban vágyott rá, hogy férjhez menjen és gyermekei legyenek.

Mi lenne, ha komolyan megfontolná Marcus házassági ajánlatát? Vajon idővel meg tudnák szeretni egymást? Milyen házasságra számíthat a férfi oldalán?

De ami ennél is fontosabb volt, vajon meg meri-e kockáztatni, hogy átéli ugyanazt a fájdalmat, mint korábban? Ez a gondolat némileg megrémítette.

Ugyanakkor nem kell most döntenie, gondolta. Még van hátra egy hét a fogadásból. Ha lezárult, függetlenítheti magát Marcustól. De addig… mi volna, ha úgy tenne, mintha a férfi őszintén udvarolna neki?

Abban a pillanatban megpillantotta a húgait. Roslyn derűsen mosolygott, és még Lily is boldognak tűnt.

– Úgy látom, mégsem volt olyan kellemetlen a bál, mint hitted – ugratta Arabella a fiatalabb húgát.

– Valóban – ismerte el Lily. – Sőt, sokkal kellemesebb volt, mint vártam. Semmi kétség, mindenki buzgón kereste a gróf kegyeit.

– De te magad is barátságosnak és elbűvölőnek találtad – mondta Roslyn nevetve. – Gyerünk, Lily, ismerd el, sokkal jobb véleménnyel vagy a grófról, mint korábban.

– Így igaz – felelte a lány. – Talán nem is olyan rossz ember.

Miközben Arabella kiterelte a húgait az ajtón, arra gondolt, hogy Marcus az ő szemében is sokat nőtt. Annyit azonban nem, hogy hajlandó legyen hozzámenni feleségül. Alaposan át kell gondolnia mindent, mielőtt ilyen sorsdöntő lépésre szánja el magát.

De talán a jövő héten megengedheti magának, hogy igazán élvezze a férfi udvarlását.

10

Ostobaság sebezhetővé tenni a szívedet, amikor egyszer már összetörték az álmaiddal együtt.

– Lennél szíves megmagyarázni – szólalt meg Drew vontatottan, ahogy Marcus belépett londoni otthonának dolgozószobájába a következő délután –, hogy mégis mi az ördögöt forgatsz a fejedben, Marcus? Azt csiripelik a verebek, hogy eljegyezted az egyik védencedet. Kérlek, mondd, hogy nem igaz.

– A legidősebb védencedet, egészen pontosan – tette hozzá Heath némileg engesztelőbb hangnemben.

Amikor Marcus előző nap küldöncöket menesztett két barátjához, arra kérve őket, hogy szerda este kísérjék el a színházba, a férfiak követelték, hogy magyarázza meg, miért kerülte őket egész héten. Így aztán a férfi Londonba utazott, hogy megspórolja nekik a chiswicki kirándulást.

Az urak már vártak rá, amikor megérkezett, és még arra sem hagytak időt, hogy leüljön, máris bombázni kezdték a kérdéseikkel.

Marcus megadóan sóhajtott fel, és leült a kanapéra, felkészülve a hosszas magyarázkodásra.

– Egyenlőre nem jegyeztem el Arabellát. De az igaz, hogy megkértem a kezét.

Drew aggodalmasan pillantott rá.

– Az is igaz – folytatta Marcus –, hogy azonnal ki is kosarazott. Így aztán az elmúlt héten a Danvers-házban voltam, hogy megpróbáljam rávenni, gondolja meg magát.

– Elment az eszed, öregfiú? – kérdezte Heath egy pillanatnyi döbbent csend után.

– Köszönöm, hogy így aggódsz a szellemi állapotom miatt – felelte szárazon Marcus –, de hidd el, minden a legnagyobb rendben van a fejemben.

Heath elvigyorodott.

– Akkor el sem tudom képzelni, hogy miért viselkedsz ilyen ütődötten. Azért utaztál Chiswickbe a múlt héten, hogy elrendezd a védenceid jövőjét. Hogy megállapodj velük egy csinos kis hozományban, amellyel magukhoz édesgethetik a megfelelő férjjelölteket. De arról nem volt szó, hogy te magad kéred meg az egyiket. Én csupán vicceltem, amikor azt javasoltam, vedd el te az egyiket.

– Tudom. És akkor még nekem sem állt szándékomban megkörnyékezni Arabellát.

– Akkor mégis mi az ördög történt? – kérdezte Drew komolyan. – Azt tudtuk, hogy vonzódsz hozzá, Marcus. De ez még nem jelenti azt, hogy önként és dalolva igába kell hajtanod a fejed.

– Ne olyan hevesen, ha megkérhetlek!

Drew türelmetlenül vágott vissza.

– Ugyan már, tudod, hogy aggódunk érted, és csalódással tölt el minket a gondolat, hogy egy ilyen fontos lépésre szánod el magad, amely egész hátralévő életedet megváltoztatja, sőt a miénket is, anélkül, hogy szólnál róla.

Marcus halványan elmosolyodott.

– Talán éppen azért nem szóltam, mert tudtam, hogy elleneznétek.

– Komolyan azt állítod, hogy egy életre el akarod kötelezni magad?

– Attól tartok, igen. Ne nézz rám olyan bánatosan, barátom. Még nem haltam meg. Csupán a megrögzött agglegénylétnek intek búcsút. Bárkivel megeshet az ilyesmi.

Drew összehúzott szemmel nézett rá vissza

– De én azt hittem, hogy veled sohasem történik meg. Sőt, hogy egyikünkkel sem történik meg még egy jó darabig.

– Én is azt hittem – morogta Marcus. – Úgy ért, mint derült égből a villámcsapás.

Heath ugyanolyan tehetetlenül ingatta a fejét.

– Megértem, hogy elbűvöl Loring kisasszony szépsége és heves természete, különösen, ha kikosarazott. Soha egyetlen nő sem merne nemet mondani neked, így nyilván izgalmasnak találod a kihívást, hogy meghódítsd…

– Ez nem csupán kihívás – vágott közbe Marcus.

– Hát mi?

– Végre találtam valakit, akiről el tudom képzelni, hogy a grófnőm legyen, aki méltó párom lehetne.

Drew kétkedve ráncolta a homlokát, de Heath mintha elgondolkodott volna.

– Ha ez igaz – mondta lassan –, akkor már-már irigyellek. Még sohasem találkoztam olyan nővel, aki méltó párom lehetne. Azt hiszem, gratulálnom kell neked.

– Én is így gondolom – felelte Marcus könnyedén.

Nem volt meglepő, hogy Heath képes volt inkább pozitív, mint katasztrofális fejleménynek tekinteni a házasságot. Heath természetes vonzereje miatt igencsak népszerű volt a hölgyek körében; csupán sohasem akarta elkötelezni magát egy mellett, amikor egész falka vette körül. Ugyanakkor Heath volt a legszertelenebb és legmerészebb hármójuk közül, a legnyitottabb az új kalandokra, míg Drew volt a legóvatosabb – és a legcinikusabb is.

Drew idegesen beletúrt világos hajába.

– Biztos vagyok benne, hogy nem gondoltad végig alaposan.

De igen, gondolta Marcus. Csak éppen sokkal inkább az ösztöneire hallgatott, semmint az eszére.

Arabella tüzet vitt az életébe, ami addig hiányzott belőle. A nő forró volt és vibrálóan eleven… Marcus elmosolyodott, ahogy felidézte az előző este a nő szürke szemében bujkáló nevetést, amikor átnyújtotta neki a diákok névsorát a bálban, akikkel táncolnia kellett. És aztán később a tekintetében tükröződő hálát, amikor megköszönte, hogy megmentette a növendékét. Az arckifejezése akkor kedves volt és odaadó.

A férfi akkor döntötte el, hogy nem engedi el a nőt. Döntését azonban némileg nehéz volt megmagyaráznia a barátainak, mivel azok még sohasem éreztek ehhez hasonló, erős birtoklási vágyat egy nő iránt.

Drew zavarta meg a gondolatmenetét cinikusan csengő hangjával.

– Nem hiheted, hogy valóban szerelmes vagy, Marcus.

Szerelmes? Még abban sem volt biztos, hogy hitt a szerelem létezésében. Legalábbis az ismeretségi körében senki sem volt, aki szerelemből házasodott volna, noha gyanította, hogy van ilyen.

Ő maga sosem reménykedett abban, hogy meghittségét vagy vonzalmat talál a házasságban, de a gondolat nagyon vonzó volt, és Arabellával lehetségesnek is tűnt.

Az mindenesetre biztos volt, hogy a házasságuk pezsgően eleven lesz. Köze sem lesz a szülei hideg, érzelemmentes házasságához, sem Arabella szüleinek vég nélküli, elkeseredett viszálykodásához.

– Nem azt nem állítom – válaszolt lassan Marcus –, hogy szerelmes vagyok.

– Micsoda megkönnyebbülés – mondta Drew, de gunyoros hanglejtése épp az ellenkezőjét sejtette.

Marcus végigmérte a herceget. Tudta, hogy nehéz lesz meggyőznie Drew-t.

– Még jobban megkönnyebbülsz majd, ha megismered Arabellát. Valójában pontosan ezért kértelek meg benneteket, hogy holnap este gyertek el velünk a színházba. Hogy találkozzatok vele, és a saját benyomásotok alapján ítéljétek meg. A színház előtt elviszem vacsorázni a Clarendonba a barátnőjével, Lady Freemantle-lel, aki vállalta a gardedám szerepét.

– Ne mondd, hogy gardedámra van szükséged ahhoz, hogy az egyik védenceddel vacsorázz egy forgalmas hotel éttermében.

– Normális körülmények között valóban nem lenne szükség rá, de minthogy a jó hírét továbbra is beárnyékolja a szülei botránya, úgy vélem, így helyes. Szeretném, ha Arabellát és a húgait visszafogadnák az előkelő körökbe, így mindent megteszek, hogy az illem szerint járjak el. Meghívtam Eleanort és Beatrix nénit is, hogy csatlakozzanak hozzánk a Covent Gardenben a páholyomban, hogy ők is megismerkedhessenek Arabellával.

Beatrix, Beldon vikomtnője Marcus anyai nagynénje volt, egy nagyon barátságos hölgy. Mindhárom férfi rajongva szerette.

– Miért nem hívsz meg mindnyájunkat vacsorázni a Clarendonba? – kérdezte Heath.

– Mert nem akarom elsietni az udvarlást – magyarázta Marcus. – Jelen pillanatban egy magánvacsora a családdal és a barátokkal túlságosan bizalmas lenne. Nem akarom annyira sürgetni Arabellát, hogy végül megszökjön.

Heath vidáman pillantott a hercegre.

– Úgy tűnik, ő legalább olyan hevesen ellenzi a házasságot, mint te magad, Drew.

– Ez így igaz – erősítette meg Marcus. – Már arra is szinte kényszerítenem kellett, hogy eljöjjön a színházba holnap este.

A férfi két barátjára pillantott.

– Akkor eljöttök?

– A világ minden kincséért sem hagynám ki – vágta rá Heath azonnal.

– És te, Drew?

– Ha muszáj – felelte a férfi vonakodva.

Marcus elmosolyodott.

– Helyes. Mindkettőtöktől elvárom, hogy kifogástalanul viselkedjetek. Arabella nem kedveli a nőcsábászokat, és bizonyos mértékig mindnyájan ebbe a kategóriába tartozunk. Azt akarom, hogy lássa, van néhány jó tulajdonságunk is.

Heath felvonta a szemöldökét.

– Azt akarod mondani, hogy prűd?

Marcus halkan felnevetett, ahogy felidézte magában Arabella odaadását, amikor a fűben hevertek.

– Cseppet sem. De az apja igazi házasságtörő volt, így nem vágyik a hozzá hasonló férfiak ismeretségére.

A barátja lassan bólintott.

– Azt hiszem, ez érthető, de jó lesz, ha vigyázol, nehogy egy nyámnyila férfit faragjon belőled.

– Attól nem félek. Arabella sem kedveli a nyámnyila férfiakat.

– Mi a helyzet a két húgával? – kérdezte Heath elgondolkodva. – Azt mondod, mindkettő valóságos szépség?

– Igen, miért?

– Ha csak fele olyan izgalmasak, mint a legidősebb védenced, esetleg szívesen megismerkednék velük.

Valóban izgalmasak, mélázott Marcus. A középső védence volt a leggyönyörűbb mind közül, noha neki jobban tetszett Arabella elevenebb szépsége – vörösarany hajzuhataga és villogó, szürke szeme –, mint Roslyn bájos, királylányos megjelenése. Lilian teljesen más volt, mint a nővérei, de éppen úgy rabul ejtette az embert; merész, szinte cigányosan sötét szeme és élénk gesztenyeszín haja hihetetlen vonzerőt kölcsönzött neki.

– A középső lány, Roslyn elképesztően szép – mondta Marcus –, de túl törékeny lenne a te ízlésednek, Heath. A legfiatalabb, Lilian vérbeli Makrancos Kata. Ő sokkal inkább hozzád való. Szeretnéd, hogy bemutassalak titeket egymásnak?

Heath válaszul elvigyorodott.

– Az lehet, hogy tetszene. Még nem találkoztam olyan nővel, aki annyira meg tudott volna szelídíteni, hogy meg akarjak állapodni, de mindig van remény.

– Ha elvennéd feleségül, nem kéne tovább felelősséget vállalnom érte. És te, Drew? – kérdezte Marcus. – Eleganciájával és intelligenciájával Roslyn talán felkeltené az érdeklődésedet.

– Megőrültél? – kérdezte Drew tettetett felháborodással.

Marcus kuncogni kezdett, Drew pedig majd felnyársalta a pillantásával.

– Ne feszítsd túl a húrt, te szánalmas birka. Épp elég nehéz megállnom, hogy ítéletet ne mondjak legújabb bálványod felett, amíg személyesen is meg nem ismertem. Ha van egy kis szerencsénk, a legidősebb Loring kisasszonyba szorult annyi jóérzés, hogy egyszer s mindenkorra kikosarazzon, és végre visszatérhessünk megszokott, békés életünkhöz.

Barátja cinikus megjegyzésére Marcus nem válaszolt, de valójában semmi kedve nem volt visszatérni megszokott életéhez. Lassú, de biztos haladást könyvelhetett el az Arabella iránti hódító hadjáratában, és feltett szándéka volt elvenni feleségül a nőt, annak heves tiltakozása ellenére. Arabella személyében méltó párjára lelt, még akkor is, ha ezt a nő még nem látta be.

Marcus számára az volt a legnehezebb, hogy féken tartsa saját érzéki vágyát. Jutalmat érdemelt volna azért, amiért parancsolni tudott a kezének az elmúlt néhány napban, amikor pedig oly nagyon kívánta Arabellát. Hihetetlen önuralmat igényelt tőle, hogy hagyja, a nő egyedül térjen meg a hálószobájába minden éjjel, amikor legszívesebben a karjába kapta volna, hogy az ágyába vigye, és az elkövetkező két hetet azzal töltse, hogy felfedezi a nő bájos testét, és megtanítja a szenvedély minden csínjára-bínjára.

Remélhetőleg azonban már nem sokáig kell visszafognia magát.

Úgy tűnik, Marcus most még hevesebben udvarol, állapította meg magában Arabella, amint a budoárjában álló nagy rézkádat szemlélte. A kád színültig volt töltve forró vízzel, amelynek felszínét halvány rózsaszirmok borították. A nő azon töprengett, hogyan juthatott be a férfi észrevétlenül a budoárjába, amikor megjelent az öltöztetőnője.

– Ugye milyen jó illatuk van azoknak a rózsaszirmoknak? – kérdezte Nan vidáman. – Az úr megkért, hogy szórjam őket a fürdővizébe.

– Lord Danvers megkérte, hogy tegye őket ide?

– Igen. Azt mondta, hogy ön szereti a rózsákat, és hogy a szirmok éppen olyan illatossá teszik a testet, mint a rózsaolaj.

Nos, legalább nem próbált meg ő maga bejutni a magánlakrészébe, gondolta Arabella vidáman, miközben levetkőzött, és elmerült a forró vízben. Marcus tulajdonképpen nem tett bizalmas lépéseket felé, már napok óta.

A bőrét cirógató szirmok eszébe juttatták Arabellának, hogy nem sokat látta Marcust a bál óta. A múlt éjszakát a férfi Londonban töltötte üzleti ügyek miatt, és a hiánya csalódottá tette a nőt, talán azért, mert éppen akkor döntötte el, hagyni fogja, hogy a férfi udvarodon neki. Azt sem tagadhatta, hogy hiányolta a férfi társaságát vacsoránál.

Amiként azt sem, hogy mennyire várta a közelgő estét. Mesés lesz a Clarendon Hotelben vacsorázni, és azután elmenni a Covent Garden Színházba olyan illusztris társasággal, mint amelyet Marcus ígért. Arabellának el kellett ismernie, már alig várta, hogy találkozzon a férfi húgával, nagynénjével és két legjobb barátjával. Csak remélni tudta, hogy elnyeri tetszésüket.

Ezért aztán boldog volt, hogy az új, rózsákkal díszített selyem estélyi ruháját viselheti a rubint nyakékkel és a hozzáillő függőkkel, amelyeket Marcus küldött neki. Amikor megszemlélte magát az egész alakos tükörben, a látvány megdöbbentette. Úgy nézett ki, mint egy királynő, aki méltán lehet Marcus grófnője.

Arabella arckifejezése elkomolyodott. Lehet, hogy komolyan fontolóra kellene vennie a férfi házassági ajánlatát?

Megörült, amikor meglátta Marcust, aki az aulában várt rá. Amint megpillantotta a férfit, a gyomrát valami jólesően meleg érzés öntötte el, és érezte, hogy a szíve megremeg.

A gróf lélegzetelállítóan jóvágású volt borvörös frakkban, aranybrokát mellényében és fehér szatén térdnadrágjában. Arabella könnyedén megérintette a férfi karját, de nem mutatta, mennyire örül, hogy látja.

Kellemes délután volt. Kissé hűvös a reggeli eső után, de az égen fehér bárányfelhők úsztak. Korán útnak indultak, hogy időben megtegyék a Londonba vezető egyórás kocsiutat.

A kocsis először Winifredhez hajtott, aki elismerő pillantással telepedett Arabella mellé.

– Tökéletes a ruhája, kedvesem, és az illata igazán nagyon kellemes.

Arabella meglepetten pillantott a barátnőjére, hiszen nem viselt semmiféle parfümöt.

– Biztos a rózsaszirmoktól – mormolta Marcus kihívóan.

– Miféle rózsaszirmok? – kérdezte az idős hölgy.

– Nem érdekes – felelte Arabella gyorsan, és sötét pillantást vetett a férfira

Az este kellemesen indult. Marcus remek hintója viszonylag gyorsan megtette az utat, és az érkezésük pillanatától fogva úgy bántak velük az elegáns hotelben, mintha a királyi család tagjai lettek volna. Egy különterembe vezették őket, ahol a személyzet ugrott, hogy teljesítse Marcus minden kívánságát. Mesés háromfogásos vacsorát tálaltak fel nekik, és vagy egy tucatszor szedték le az asztalt. Lady Freemantle megjegyezte, hogy nagyon elégedett, és megköszönte Lord Danversnek, hogy élvezheti előkelő társaságát.

Amikor két órával később megérkeztek a Covent Gardenbe, Arabella is hálás volt a férfi társaságáért, mivel nélküle valószínűleg félelmetesnek találta volna a csillogó társaságot, akik négy évig nem engedték be dölyfös köreikbe.

A társadalom krémje foglalta el a páholyokat – az urak elegáns estélyi öltözetet, a hölgyek selymeket és ékszereket viseltek. Minthogy többségük inkább azért jött, hogy másokat lásson, és hogy láttassa magát, semmint a darab miatt, elég nagy volt a hangzavar, amikor Marcus az emeletre kísérte Arabellát és Winifredet.

A férfi páholyában már ült két hölgy és két úr, akik mind felálltak, hogy üdvözöljék őket.

Marcus sorban bemutatott mindenkit. Először Beatrix nagynénjét. Lady Beldont. Az apró, ezüsthajú hölgy kíváncsian csillogó szeme egy érdeklődő madárra emlékeztette Arabellát. Marcus húga, Lady Eleanor nem várta meg, hogy bemutassák, maga lépett előre. A hollóhajú szépségnek gyémántok ékesítették rövid fürtjeit, és szélesen mosolygott, miközben melegen megszorította Arabella kezét.

– Örülök, hogy megismerhetem, Loring kisasszony. Ez a gazember bátyám mind ez idáig eltitkolta önt előttünk – mondta, és nevető szemmel pillantott Marcusra. – Két nappal ezelőttig nem is említette a nevét.

– Mert nem akartam, hogy megriaszd Arabellát a felháborító viselkedéseddel, te kis huncut – mondta kedvesen Marcus.

– Ugyan – vágott vissza Eleanor. – Nem úgy néz ki ez a hölgy, mintha bármitől is megriadna.

Arabella önkéntelenül elmosolyodott.

– Legalábbis, senkinek a modorától, mivel az elmúlt három évben számos éretlen iskolás lánynak próbáltam megtanítani, hogyan viselkedjenek helyesen.

Lady Beldon első ízben szólalt meg.

– Marcus mesélt az iskolájáról, Loring kisasszony. Szeretnék többet hallani róla

– Természetesen, asszonyom.

Marcus ezután bemutatta a legjobb barátait, Arden herceget és Claybourne márkit.

A hercegnek sötétszőke haja volt, magas, lendületes, elegáns alakja. A márki csaknem ugyanolyan magas volt, de erősebb testfelépítésű, a haja pedig homokszínű.

Meglehetősen eltérően reagáltak Arabellára. Arden hűvösen meghajolt, Claybourne viszont sokkal lelkesebben üdvözölte, rávillantva vidám, elbűvölő mosolyát, ami egy kicsit Marcusra emlékeztette a lányt.

Arabella már értette, miért beszélt egész London erről a három fiatal nemesről. Mind elképesztően jóvágásúak voltak, mégis férfiasak. Nem csoda, hogy szinte ragadtak rájuk a nők. Mindenesetre az összesereglett közönséget rabul ejtették. Arabellának úgy tűnt, mindenki őket figyeli.

Az ülések két sorban helyezkedtek el, de amikor Marcus a legközelebbi székhez kísérte Arabellát, a húga közbelépett.

– Kérem, üljön mellém, Loring kisasszony – mondta Lady Eleanor. – Így jobban megismerhetjük egymást… és esetleg megoszthatjuk a tapasztalatainkat arról, hogy milyen gyám a bátyám.

Így az első sort a hölgyek foglalták el: Marcus nagynénje, a húga, majd Arabella és végül Lady Winifred. Amikor Marcus és a barátai elfoglalták mögöttük a hátsó székeket, Arabellát az a furcsa érzés kerítette a hatalmába, hogy közszemlére tették, különösen, amikor észrevette, hogy a közönség egy része legyezői mögött sutyorog, és Lord Danvers társasága felé mutogat.

A nő hamarosan ráébredt, hogy róla beszélnek, és némiképp hízelgett a büszkeségének, hogy számos fiatalember vetett rá elismerő pillantásokat.

Lady Eleanor is észrevette az érdeklődést.

– Ügyet se vessen rájuk, Loring kisasszony. Csupán arról van szó, hogy most ön a legújabb témájuk. Nem tart sokáig.

Elhallgatott, majd elbűvölően felnevetett.

– Legalábbis az én esetemben mindig ez történik, ha valami apró kihágást követek el.

– Ami túl gyakran megesik – jegyezte meg Marcus előrehajolva.

A férfi úgy intézte, hogy jóval a darab előtt érkezzenek, és így a nőknek legyen idejük megismerkedni. Számítása bevált, a húga és Arabella igen barátságosan kezdtek beszélgetni. Eleanor az élénk társalgás közben burkoltan kikérdezte Arabellát önmagáról és a családjáról. És ahogy Marcus megjósolta, Arabella megkedvelte a férfi húgát, aki az első benyomásai alapján szellemesnek és élénknek tűnt, és csípős humorérzéke volt.

Marcus barátaival kevesebb alkalma volt beszélgetni, mivel mögötte ültek. A márki időről időre elejtett egy-egy szellemes megjegyzést, ami szöges ellentétben állt a herceg szembetűnő hallgatásával. Arabellának volt egy halvány sejtése, hogy a hercegnek nem túl rokonszenves, noha egy kicsit felengedett, amikor Eleanor hátrafordult, hogy ugrassa a búskomorsága miatt. Ardent nyilvánvalóan hidegen hagyta Shakespeare, és aznap pont a III. Richárdot adták, London egyik legkiválóbb színészével, John Kemble-lel a címszerepben.

Miközben a herceg csípős megjegyzéseket váltott Lady Eleanorral, Arabella észrevette, hogy barátnője, Fanny Irwin belép egy közeli páholyba egy idősebb úr karján. Hírnevéhez méltón Fanny tökéletesen megtestesítette a „divatos kurtizánt” smaragdzöld szaténruhájában, magasra tornyozott ébenfekete hajával és ékszerekkel kirakott, dús, hófehér keblével.

Fanny diszkréten Arabellára mosolygott, amit a nő éppen olyan diszkréten viszonozott. Sok évvel ezelőtt úgy döntöttek, hogy az iskola jó hírének megőrzése érdekében Arabellának nem tanácsos fennhangon hirdetni, hogy egy jól ismert kurtizán a barátnője.

Néhány pillanattal később azonban Arabella észrevett egy vörös hajú hölgyet, aki sötét pillantásokkal méregette egy távolabbi páholyból. A nő sugárzóan szép volt elefántcsontszínű ruhájában, amelynek mély kivágása jókora részt megmutatott gyémánttal ékesített, alabástrom bőréből.

Arabella el nem tudta képzelni, hogyan válthatott ki ilyen ellenséges indulatokat egy idegen nőből, de látta, amint Lady Beldon udvarias biccentéssel üdvözli a szépséget. Ám ekkor felgördült a függöny, és Arabella figyelmét rabul ejtette a színpadon kibontakozó dráma.

Kemble szerepformálása igazán élvezetes volt, így az idő gyorsan elszaladt. A második felvonást követő szünetben Marcus és a herceg felállt, hogy bort hozzanak a hölgyeknek. A márki pedig felajánlotta, hogy elkíséri a hölgyeket, amikor Eleanor kinyilvánította, hogy szívesen kinyújtóztatná a lábát, és megkérte Arabellát és Winifredet, hogy sétáljanak vele egyet az előcsarnokban.

Lady Eleanor elképesztően népszerű volt, ez hamar kiderült. Gyakran megállították, és ő minden alkalommal bemutatta új barátnőit.

Eleanor vidáman csevegett egy idősebb párral, amikor Arabella észrevette a sugárzó, vörös hajú szépséget kissé távolabb a zsúfolt folyosón. Amikor a hölgy odalépett Marcushoz, és hűvösen, de csábítóan rámosolygott, Arabella különös módon úgy érezte, hogy legszívesebben kikaparná a nő szemét.

Éppen megrótta magát ellenséges érzelmei miatt, amikor Winifred észrevette az arckifejezését.

– Ne búsulj, édesem – suttogta a barátnője. – Már hónapokkal ezelőtt véget ért a viszonyuk.

– Miféle viszony?

Winifred egy pillanatig habozott, aztán elfintorodott.

– Akár el is mesélhetem neked, így nem vonsz le téves következtetéseket.

– Miféle következtetéseket? Winifred, kérlek, beszélj érthetően!

A nő felsóhajtott.

– Hát rendben. Az a hölgy Eberly vikomtjának nagyon gazdag özvegye. Hogy finoman fejezzem ki magam, romantikus szálak fűzték Lord Danvershez évekkel ezelőtt, amikor Marcus még csak Pierce báró volt. Majd amikor a hölgy idős férje illedelmesen megtért teremtőjéhez, karácsonykor egy kis időre felmelegítették a kapcsolatukat, de nem tartott sokáig. A nő túlságosan birtokolni akarta Marcust, és Pierce báróné akart lenni, így a férfi szakított vele. Amennyire én tudom, azóta nem látták őket együtt.

Arabellának hirtelen megsajdult a szíve.

– Viszonyuk volt, miközben a nő férje még élt?

– Hát igen. De végül semmi sem lett belőle, és kétlem, hogy Lord Danvers akárcsak egy fikarcnyit is érdeklődne a hölgy iránt.

Arabella szomorúan nézett Marcusra és gyönyörű kedvesére. Nem tagadhatta, hogy féltékeny. De nem csupán azért érezte magát nyomorultul, mert Lady Eberly egykor a férfi szeretője volt, hanem azért is, mert Marcus akkor udvarolt a nőnek, amikor az még egy másik ember felesége volt.

Arabella erőszakkal elfordította róluk a tekintetét, és hirtelen a szája elé kapta a kezét.

– Jól érzed magad, kedvesem? – kérdezte Winifred aggodalmasan.

A nő képtelen volt válaszolni a gyomrát elszorító fájdalomtól. Eszébe jutott, hogy Marcus megpróbálta rávenni, fogadja el a házassági ajánlatát, és közben váltig bizonygatta, hogy ő nem olyan, mint az apja, aki nyugodt lélekkel követett el házasságtörést.

– Semmiség – hazudta Arabella. – Talán túl sok nehéz ételt fogyasztottam a vacsoránál. A színházban pedig nagyon meleg van. Azt hiszem, visszatérek a páholyunkba, Winifred.

– Természetesen, ülj csak le.

Arabella nagy levegőt vett, és miközben végighaladtak a folyosón, azt mondogatta magának, hogy nincs joga így megbántódni. Marcus nem az övé. Csupán arról volt szó, hogy kezdett megbízni a férfiban, és kitárni előtte a szívét. Elhitte, hogy olyan férfi, akit szeretni tudna.

Rájöhetett volna, hogy a férfi túl jól játssza a tökéletes udvarlót ahhoz, hogy valóban az legyen.

Ám az, hogy együtt látta Marcust a korábbi szeretőjével, ráébresztette a rideg valóságra. Az apja számtalan alkalommal kezdett viszonyt, miután megnősült, és szeretőit elhalmozta a figyelmével, míg az anyja magányosan szenvedett a megaláztatástól, a megvetéstől és a szívfájdalomtól, miközben hűtlen férje után vágyakozott, aki sohasem szerette. Honnan tudhatná, hogy Marcus nem ilyen lesz, ha összeházasodnak?

Arabella szemét égették a forró könnyek. És ha arra gondolt, hogy megpróbálta elképzelni magát a feleségeként! Nyilvánvaló, hogy ábrándokat kergetett. Sosem működne a házasságuk. Ostoba volt, hogy egy percig is hitt benne.

És még nagyobb bolond volt, amiért hagyta, hogy ilyen sebezhetővé váljon, miután az első találkozása a szerelemmel olyan balul sült el. Hagyta, hogy a Marcushoz fűződő érzelmei elhatalmasodjanak rajta. Ha nem vigyáz, még egyszer elköveti ugyanazt a hibát.

Arabella kényszerítette magát, hogy elfojtsa a torkát szorongató fájdalmat. Legalább most már nem fenyegette az a veszély, hogy szerelmes lesz Marcusba. Minden nappal egyre kevésbé tudott ellenállni a férfinak, mert a csábereje és a húgaival szemben tanúsított nagylelkűsége meglágyította a szívét. De ezután nem hagyja, hogy a férfi még jobban elgyengítse.

Nem egészen egy hét múlva lejár a fogadásuk. Csupán a jövő hétfőig kell kibírnia valahogy, azután kinyilváníthatja a férfitól való függetlenségét. Addig pedig úgy kell tennie, mintha semmilyen módon nem hatott volna rá ez az új felfedezés.

Annyira kuszák voltak a gondolatai, hogy csaknem fellökte Fanny Irwint, aki éppen visszatért a páholyába, nyomában a patrónusával.

– Bocsáss meg, Fanny – pirult el Arabella – Nem néztem magam elé.

Fanny aggódva fürkészte a barátnőjét.

– Valami baj van, Arabella?

A nő kényszeredetten elmosolyodott.

– Nem, csak elgondolkodtam. Olyan jó, hogy látlak, Fanny drágám.

Most, hogy Arabella megnyugtatta, Fanny pillantása a folyosó túlsó végére siklott, majd lehalkította a hangját,

– Nem szabadna együtt mutatkoznunk, Arabella. A kékvérű barátaid megláthatnak.

Arabella követte Fanny tekintetét, és meglátta Marcus nagynénjét. Lady Beldont, amint a páholyuk ajtajában áll, és nyílt rosszallással figyeli kettejük csevegését.

– Nem számít – felelte Arabella – Nincs szükségem rá, hogy a hölgy jó véleménnyel legyen rólam.

– De mi a helyzet…

– Holnap írok neked, Fanny. Winifred – szólt hátra a válla felett –, emlékszel a barátnőmre, Irwin kisasszonyra?

Winifred elmosolyodott, és udvariasan üdvözölte Fannyt. Még váltottak néhány szót, mielőtt Arabella továbbment volna. Mire visszaért Marcus páholyába, a férfi nagynénje már elfoglalta a helyét, ő pedig sokkal nyugodtabb volt, és sokkal higgadtabban gondolkodott, mégis önkéntelenül eszébe jutott, milyen igaza volt Fannynak, amikor figyelmeztette, hogy ne higgyen a gróf csábításának.

Ahogy helyet foglalt Winifred mellett, ráébredt, hogy Lady Beldon hozzá beszél.

– Tisztában van azzal, Loring kisasszony, hogy nem illendő egy hölgynek egy olyan nővel barátkoznia?

Eleanor éppen akkor lépett be a páholyba, és elfoglalta helyét a nagynénje és Arabella között.

– Milyen nővel, néni?

Lady Beldon szipogott.

– Loring kisasszony tudja, kire gondolok.

A vikomtnő komoly hangját hallva Arabella kihúzta magát. Korábban az este folyamán Lady Beldon készségesen üdvözölte a házasságtörő Lady Eberlyt. Szörnyen igazságtalannak tetszett, hogy egy férjes asszonynak megbocsátható, ha félrelép, de egy Fannyhoz hasonló bukott nőt elítélnek.

De Arabella kényszerítette magát, hogy udvariasan válaszoljon.

– Irwin kisasszony gyerekkori jó barátom, asszonyom. Együtt nőttünk fel, és testvérekként szeretjük egymást.

– Ez nem mentség arra, hogy még mindig tartja vele a kapcsolatot.

Eleanor kíváncsian pillantott Fannyra. Könnyed nevetésével megpróbálta elsimítani a felborzolt kedélyeket.

– Ugyan, néni, szerintem túlságosan finnyás vagy. Loring kisasszony dicséretet érdemel, amiért nem tagadta meg a barátnőjét.

A néni szigorúan összeszorította a száját.

– Azt hiszem, neked megtanítottam, hogyan kell viselkedni egy ilyen helyzetben, lányom.

Eleanor elgondolkodva szemlélte a kurtizánt.

– Igen, legdrágább néni, de az még nem jelenti azt, hogy egyet is értek veled. Azt hiszem, boldogan megismerném Irwin kisasszonyt. Az biztos, hogy nagyon izgalmas életet él, és nem szenved a ránk vonatkozó szabályok igájától.

Marcus abban a pillanatban tért vissza a páholyba, így hallotta húga kijelentését. Összevonta a szemöldökét, miközben átnyújtott egy pohár bort a nagynénjének és Arabellának.

Arabella még mindig bosszús volt a nénire, így nem nézett Marcusra, miközben elvette tőle a poharat.

– Egyetértek, Lady Eleanor – mormolta halkan. – Nagyon is irigylem Irwin kisasszonyt a szabadságáért. Ő olyan nő, akinek senki sem parancsol, aki maga irányítja az életét. Nem kell egy olyan gyám miatt aggódnia, aki minden lépését felügyeli.

Arabella sötét pillantást vetett Marcusra, arra számítva, hogy a férfi válaszol a gúnyolódására, de Lady Beldon nyilvánvalóan nem fejezte még be a tirádáját. Újból megszólalt, éppen akkor, amikor Marcus barátai helyet foglaltak mögöttük.

– Nem helyes, hogy egy jövendőbeli grófnő cafkákkal barátkozzon, Loring kisasszony. Ha az unokaöcsémmel képzeli el a jövőjét, akkor meg kell szakítania minden kapcsolatot a barátnőjével, akármilyen közel álltak is egymáshoz.

Noha Arabella nagyon dühös volt, álszent mosolyt villantott a vikomtnőre.

– Bocsásson meg hölgyem, de nem áll szándékomban megszakítani a kapcsolatot Irwin kisasszonnyal. Inkább az unokaöccsével szakítom meg a kapcsolatot. A jövő hét után már nem lesz a gyámom, én pedig biztosan nem leszek a grófnéje.

A szeme sarkából látta, hogy Marcus összevonja a szemöldökét. A többiek pedig a páholyban mind elhallgattak.

Arabella a válla fölött hátrapillantva ragyogó mosolyt villantott Arden hercegére.

– Ettől megkönnyebbült, igaz, uram? Nem szeretné, ha hozzámennék Lord Danvershez.

A herceg válaszul felvonta a szemöldökét.

– Az igazat megvallva, nem szeretném – felelte hűvösen.

Claybourne márkija azonban nagyon jól mulatott.

– Én még nem döntöttem el, mit gondolok arról, hogy Marcus összekösse az életét önnel, Loring kisasszony. Azt hiszem, addig nem ítélkezem, amíg jobban meg nem ismertem önt.

– Arabella – vágott közbe Marcus nyersen –, ezt majd később megbeszéljük négyszemközt.

A férfi parancsoló hangját hallva Arabella dacosan felszegte az állát, de érezte, hogy a férfi bosszús. Marcus összefonta a karját a mellén, és szúrós tekintettel nézett Arabellára.

– Természetesen, uram – felelte a nő tettetett kedvességgel. De Marcushoz odahajolva halkan, odasziszegte neki:

– Nem tudom, mit mondott kettőnkről a nagynénjének, vagy hogy ő miért gondolja, hogy mindenáron a felesége akarok lenni…

A férfi nyers válasza félbeszakította a nő dorgálását.

– Azt mondtam neki, hogy megkértem a kezét, mert nem akartam, hogy mástól tudja meg. Azt nem mondtam neki, hogy igent mondott.

– Akkor most azonnal fel kéne világosítania – sziszegte Arabella, mielőtt visszafordult volna a színpad felé, nem törődve vele, hogy a férfi húga, Eleanor egyikükről a másikukra néz, nyilvánvalóan megérezve a kettejük között hirtelen támadt feszültséget.

Arabella nagy megkönnyebbülésére egy perccel később a színdarab folytatódott. Úgy ülte végig a következő három felvonást, hogy közben szándékosan próbált megfeledkezni a szívét mardosó fájdalomról, miközben alig várta, hogy véget érjen az este. Csak arra vágyott, hogy hazaérjen és jól kisírhassa magát. Ekkor eszébe jutott egy fiatalkori emléke, amikor az anyja vigasztalhatatlanul zokogott a párnájába, az apja újabb félrelépését követően.

A fájdalmas emlék megerősítette Arabella elhatározását. Nem megy hozzá Marcushoz, ha vége a fogadásuknak. És semmiképpen sem kínálja fel neki a szívét, hogy aztán a férfi rátaposson.

A feje épp oly hevesen lüktetett a fájdalomtól, mint a szíve, mire véget ért a darab. A csalódott Lady Beldon hidegen búcsúzott el tőle, mielőtt kimasírozott volna a páholyból. Eleanor azonban kedvesen Arabellára mosolygott, és kifejezte reményét, hogy hamarosan viszontlátják egymást.

Marcus barátai is eltérő módon búcsúztak; a herceg udvarias tartózkodással, a márki jól nevelt bájjal.

Amikor egy fél órával később Marcus besegítette Arabellát a hintójába, a nő hátradőlt és behunyta a szemét, azt kívánva, bárcsak ne kéne a férfihoz szólnia az este hátralevő részében.

Winifred nyilvánvalóan megérezte a kettejük közti feszültséget. Míg máskor elszunyókált volna útközben, most élénken csevegett egész úton hazafelé, hogy enyhítse a fagyos hangulatot. Amikor a hintó végül megállt a háza előtt, Winifred habozott, mielőtt kiszállt volna.

– Minden rendben lesz, kedvesem?

– Hogyne, rövid időn belül mi is otthon leszünk – válaszolta Arabella, noha vonakodott kettesben maradni Marcusszal, tudva, hogy a férfi felelősségre vonja, amiért összekülönbözött a nagynénjével.

Abban a pillanatban, hogy az egyik szolga becsukta a hintó ajtaját és újból elindultak, Marcus megszólalt.

– Szeretném, ha megmagyarázná, mi ütött magába, hogy ilyen nevetséges jelenetet rendezett.

Arabella makacsul felszegte az állát.

– Aligha nevezhetjük jelenetnek. Nyomós okom volt megharagudni, amiért a nénikéje becsmérelte a barátnőmet, Fannyt.

Marcus végigmérte a nőt.

– Tudja jól, hogy igaza van. Jobb lenne, ha ön és a húgai többé nem barátkoznának Fanny Irwinnel.

Arabella fújt egyet.

– Lehet, de magának is elmondom, amit Lady Beldonnak mondtam: nem szakítom meg vele a kapcsolatot. És ön nem tilthatja meg, hogy találkozzam vele.

– Nem is tenném – válaszolta Marcus kurtán.

A nő azonban még mindig füstölgött.

– Igazán nem fér a fejembe a nénikéje viselkedése. Az álszentség netovábbja, hogy hajadon hölgyeket megvetnek a bűneikért, miközben az olyan férjes asszonyok, mint amilyen az ön korábbi kedvese is, számos szeretőt tarthatnak, akár házasságtörést is elkövethetnek, mégsem tagadja ki őket a társadalmi elit.

A férfi egy hosszú pillanatig mereven nézte a nőt, végül felsóhajtott.

– Gondolom, látta Júliát.

Arabella ridegen elmosolyodott.

– Ha „Júlia” alatt Lady Eberlyt érti, akkor igen. Nehéz volt nem észrevenni.

A férfi arckifejezése sokkal inkább együtt érző volt, semmint védekező.

– Ne aggódjon miatta. Három hónapja szakítottam vele.

– Oh, igazán, olyan régen? – jegyezte meg Arabella gúnyosan.

Marcus összeszorította a száját.

– Nem vagyok szent, Arabella. Soha nem is állítottam, hogy az vagyok. Egészséges szexuális étvággyal megáldott férfi vagyok.

A nő jeges pillantást vetett a férfira.

– Sosem feltételeztem, hogy szent, de azt állította, hogy semmiben sem hasonlít az apámra.

– Nem is hasonlítok rá.

– Nem? Akkor miképp lehet, hogy férjes asszonyok szeretője, aki fittyet hány a házassági esküre, akárcsak az apám?

Marcus egy hosszú pillanatig hallgatott.

– A vele folytatott viszonyom tévedés volt – felelte csendesen.

– Ezt mondja most, amikor megpróbál rávenni, hogy elfogadjam a házassági ajánlatát.

A férfinak megfeszült az állkapcsa.

– Szándékomban áll megtartani a házassági fogadalmamat, Arabella. Ha összeházasodtunk, nem lesznek szeretőim.

– Nem érdekel – hazudta a nő, és elfordulva kibámult a hintó ablakán, miközben próbált megfeledkezni a szemét mardosó könnyekről. Képtelen volt elhinni Marcus ígéreteit.

Oh, a férfi nagyon is kívánta őt testileg, ezt biztosan tudta. De a házasság előtti testi vágy messze volt a házasságkötés utáni hűségtől. A fogadásuk csupán játék volt a férfi számára. Amint megnyeri, a versengésük lezárul, és jogilag a grófnőjévé teszi őt, s a férfi figyelme könnyen elkalandozhat másfelé. És akkor ő éppúgy egy szerelem nélküli házasság csapdájában vergődne, mint a szülei.

– Ne legyen féltékeny Lady Eberlyre – mondta Marcus, amikor a nő nem felelt.

Arabella nem tudott többé parancsolni túlcsorduló érzelmeinek. A nő visszafordult, és a férfira meredt.

– Féltékeny?! Egy cseppet sem vagyok féltékeny. Az sem érdekel, ha száz szeretőt tart. A viszonyai és a hűtlenkedései hidegen hagynak, minthogy eszem ágában sincs elfogadni a házassági ajánlatát.

– Arabella… – kezdte Marcus, próbálva megőrizni a türelmét. – Jól figyeljen rám, mert többet nem mondom el. Ha összeházasodtunk, nem tartok többé szeretőt.

A nő arckifejezése konok maradt.

– Én viszont igen! Ha feleségül megyek magához, Marcus, egészen biztosan tartok szeretőt, talán többet is. Nem fogok otthon ülni, engedelmes feleségként, míg maga meghágja egész Angliát.

A nő látta, amint a férfi megdermed; a nő vakmerő kijelentésétől nyilvánvalóan ugyanolyan dühös lett, mint amilyen maga Arabella is volt.

– Rajtam kívül nem lesz más szeretője – mondta a férfi a fogát csikorgatva.

A nő dühösen felszegte az állát.

– Ha úgy akarom, nem állíthat meg!

– Ne akarja kipróbálni ezt az elméletet, édesem. Meg tudnám állítani, és meg is állítanám.

Arabellát majd szétvetette a düh. Összeszorította a fogát, és elfordította tekintetét a férfiról. Megígérte magának, hogy nem fog veszíteni. Végigjátssza a fogadásukat, ahogy ígérte, mert feltett szándéka volt elnyerni a húgai és a maga szabadságát. De amint vége, soha többet nem beszél a férfival.

Marcus szintén magában fortyogva hallgatott. Nem kis erőfeszítésébe került, hogy uralkodjon az indulatain, de kényszerítette magát, hogy várjon, amíg mindketten lehiggadnak, és akkor vitassák meg a szeretők kényes témáját.

Amint a hintó megállt, Arabella kinyitotta az ajtót, és leugrott, mielőtt a szolga leereszthette volna a hágcsót.

Marcus sötéten figyelte, ahogy a nő felszaladt a lépcsőkön, be a házba. A nyomába eredt, és még éppen hallotta, amint a nő üdvözli Simpkint, aki a késői óra ellenére az előtérben várta úrnője visszatérését. Amikor az inas felajánlotta, hogy felkelti az öltöztetőnőt, Arabella megrázta a fejét.

– Nem, ne ébressze fel Nant – mondta feszülten, haragos pillantást vetve Marcusra. – Egyedül is boldogulok. Korábban is boldogultam.

Azzal felsietett a lépcsőn, és eltűnt a folyosón. Egy perccel később Marcus hallotta, amint becsapódik a nő hálószobájának az ajtaja, olyan erővel, hogy még a szelíd inast is megriasztotta.

Hogyan védheti meg egy nő a szívét?

Arabella levele Fannynak

Marcus maga is paprikás hangulatban, egyenesen a dolgozószobájába ment, és töltött magának egy jókora adag konyakot, hogy lehiggadjon. Megértette, hogy Arabellát elszomorítja a Lady Eberlyvel folytatott korábbi viszonya. Azok után, amit élvhajhász apja és házasságtörő anyja mellett elszenvedett, a házastársi hűség rendkívül fontos volt számára. De ő valóban komolyan gondolta, hogy hűséges marad hozzá a házasságuk után, és nagyon bántotta, hogy a nő kétségbe vonta a szavait. Leginkább azonban az dühítette fel, hogy a nő megfogadta, hogy ha összeházasodnak, számos szeretőt tart majd. Már maga a gondolat is pokolian dühítő volt. A férfi nagyot kortyolt az italából, és megpróbálta féken tartani az indulatait. Arabella nem az a fajta nő volt, aki fittyet hány a házastársi esküre, őt pedig túlságosan is fűtötte a birtoklási vágy, semhogy ezt megengedje. Úgy leköti majd a nőt a saját ágyában, hogy eszébe sem jut más szerető után vágyakozni.

A nő megszerzéséért folytatott hódító hadjárata azonban így is kudarcot vallott. Marcus tudta, hogy még elszántabban kell küzdenie.

Még így is megértette azonban Arabella álláspontját. A nő azért gyűlölte az előnyös házasságot, mert félt. Félt, hogy újból összetörik a szívét, hogy egy hitvány udvarló megint cserbenhagyja, hogy túlságosan sebezhetővé teszi magát, és kiszolgáltatja érzéseit annak a fájdalomnak, amelyet csak házastársak tudnak okozni egymásnak. Be kellett bizonyítania a nőnek, hogy az ő házasságuk teljesen másmilyen lenne, mint szélsőséges tapasztalatai.

Akarta Arabellát, az első pillanattól kezdve meg akarta szerezni, és meg is fogja szerezni. A grófnője, a felesége és a szeretője lesz.

Marcus gondolatban megfogadta, hogy nincs, ami eltántoríthatná, azzal kiürítette a poharát és felment a hálószobájába. Csendes volt a ház, mivel a személyzet már régen nyugovóra tért, de a folyosón égett egy falilámpa, hogy ne a sötétben kelljen botorkálnia, és a szobájában is meggyújtottak egy lámpást.

A férfi levetette estélyi öltözetét, és egy szék támlájára fektette a ruhadarabokat a budoárjában, hogy a komornyik reggel elpakolhassa. Nem bajlódott a hálóruhával, a tavaszi este kellemesen langyos volt. Marcus visszatért a hálószobájába, de már a küszöbön megtorpant.

A takarót hívogatóan visszahajtották, ahogy megszokta, de egy hatalmas halom ruha hevert az ágyra hajítva, köztük a rózsaszín selyemruha, amelyet Arabella aznap este viselt a színházban.

Amikor a férfi megpillantotta a rubintokat és a gyöngyöket a sok selyem között, összeráncolta a homlokát. Arabella minden ruhát és ékszert visszaadott neki, amelyet az utóbbi időben neki vásárolt.

Egy félbehajtott pergamen hevert a kupac tetején. Marcus kinyitotta, és olvasni kezdte a rövid üzenetet.

Kedves Lord Danvers, ezeket nyugodtan ajándékozza a szeretőjének. Én már nem tartok rájuk igényt.

Tisztelettel, legidősebb védence, Loring kisasszony

Marcus összeszorította a fogát, magára kapott egy hálóköpenyt, összeszedte a ruhákat és az ékszereket, majd feltépte az ajtót, és végigsietett a folyosón, át a másik szárnyba, Arabella hálószobájához.

Egészen addig végtelenül türelmes volt. Elhatározta, hogy gyöngédséggel és szenvedéllyel hódítja meg a nőt.

De minthogy ezzel a stratégiával nyilvánvalóan nem jutott semmire, keményebb lépéseket kellett tennie.

Amikor kivágódott a hálószoba ajtaja, Arabella éppen az öltözőasztalánál ült, és dühödt mozdulatokkal próbálta kifésülni a haját.

Nyomorultul érezte magát. Lányként gyűlölte a szülei viszálykodását hallgatni, de még jobban gyűlölt Marcusszal veszekedni.

Arabella remegő ajkába harapott. A benne fortyogó düh is csak azt mutatta, hogy túlságosan is vonzódott Marcushoz. Hazudott, amikor azt állította, hogy nem volt féltékeny a férfi szépséges szeretőjére. Marta a féltékenység, ami azt igazolta, hogy teljesen belehabarodott. Ez nem mehet így tovább…

Marcus ijesztő belépője olyan váratlanul érte, hogy felugrott az asztal mellől és riadtan szembefordult a férfival.

Amikor meglátta a férfit az ajtóban, amint ott állt a dühtől sötétlő tekintettel, karjában a gyönyörű ruháival, Arabella nyelt egyet. Azt tudta, hogy a férfi nem fog örülni, hogy visszaadta az új ruhatárát, mintegy szimbolikusan megszakítva a köztük lévő gyám-védenc kapcsolatot, de arra nem számított, hogy Marcus felbőszült bikaként beront a szobrába, miközben ő lefekvéshez készülődik.

Miközben a nő bizonytalanul fürkészte a férfit, a férfi tetőtől talpig végigmérte; a tekintete olykor megállapodott a nő hosszú ujjú hálóingén, kibontott haján, mezítelen lábán. Noha a fehér gyolcs tejesen elfedte a testét, Arabella mégis védtelennek érezte magát, így sietve menedéket keresett az öltözőasztal mellett álló szék mögött, pajzsként használva a bútort.

– Marcus, mégis mit jelentsen ez, hogy csak úgy betör a hálószobámba.

– Eltévesztette a budoárját, édesem.

– Nem. Mindent vissza akartam adni.

– Én viszont nem veszem vissza. Ezek a ruhák és ékszerek az ön tulajdonát képezik, és meg is fogja tartani őket. – A férfi ragyogó, kék tekintete a nőébe kapcsolódott, miközben Arabella ágyához sétált, és a halmot az ágyra hajította.

A nő csípőre tette a kezét, és kihívóan bámult a férfira – aztán ahogy a férfi megindult felé, a kihívás helyét átvette félelem.

– Marcus, azonnal távozzon a hálószobámból!

– Máris. De maga is velem jön.

A nő megpróbált kitérni a férfi útjából, átszaladt az ágy túloldalára, de a férfi három határozott lépéssel ott termett mellette. Marcus lehajolt, egyik karját a nő térde alá, a másikat a háta mögé csúsztatta és felkapta, ügyet sem vetve a nő felháborodott kiáltására.

A férfi, nem törődve Arabella elsuttogott követelésével, hogy azonnal tegye le, végighaladt a homályos folyosón, elhaladva a földszintre vezető lépcső mellett.

– Hová visz? – kiáltott fel a nő, amikor rájött, hogy a túlsó szárny felé igyekeznek, amely hagyományosan Danvers grófjainak lakrésze volt.

– A szobámba. Hogy meghódítsam, ahogy megegyeztünk.

– Sosem egyeztem bele ebbe.

– Ne pazarolja az erejét, életem. Meg akarom mutatni, Arabella, hogy mi vár önre a hitvesi ágyban.

A nő szíve hevesen kezdett verni a férfi szavai hallatán, és újból összeszedte az erejét, hogy megpróbáljon kiszabadulni a karjaiból, de Marcus nem lazított a szorításán.

Néhány perccel később a férfi belépett a hálószobájába, karjában a nővel, csupasz lábával berúgta maguk mögött az ajtót, és odasétált a hatalmas ágyhoz, ahol nem túl ünnepélyesen egyszerűen ledobta a nőt.

Arabella prüszkölt a felháborodástól, felállt és megpróbált lekeverni egy pofont a férfinak.

Mielőtt azonban megüthette volna, a férfi elkapta a nő karját, és vadul magához rántotta.

A váratlan mozdulat megijesztette a nőt.

Arabella felszisszent és döbbenten bámult Marcusra. Miközben szorosan tartotta, a férfi éj kék szeme megvillant és elsötétedett a vágytól, ahogy a nő melle széles mellkasához préselődött, és a combja izmos combjának feszült.

Amikor a férfi legközelebb megszólalt, a hangja fojtott mormolás volt csupán.

– Be akarom bizonyítani, hogy rajtam kívül nem vágyik más szeretőre, Arabella.

A nő megpróbált elhúzódni, de Marcus nem engedte el.

– Nem akarom, hogy a szeretőm legyen – mondta a nő remegő hangon.

– De igen.

– Hogy az a mérhetetlen arroganciája…

Abban a pillanatban a férfi ajka rabul ejtette a nőét, és a nyelvük vad csatába kezdett.

A férfi elképesztő csókja azonban csupán néhány pillanatig tartott, majd elhúzódott.

– Kíván engem, Arabella. Ne is tagadja.

Valóban kívánta a férfit, ismerte el magában a nő, miközben Marcus még szorosabban ölelte. Kétségbeesetten kívánta. A nőnek elakadt a lélegzete, ahogy testén végigsöpört a legerősebb vágy, amelyet valaha is érzett.

A nő tudta, hogy Marcus ugyanazt a vágyakozást érzi, mert a férfi teljesen mozdulatlanná dermedt. Mintha hirtelen megállt volna az idő, a levegő vibrált a feszültségtől, de ennek a feszültségnek semmi köze nem volt elszánt küzdelmükhöz. A férfi szeme mintha lángolt volna, ahogy letekintett rá.

Arabellát rabul ejtette a férfi pillantása, és ugyanolyan mozdulatlanul állt. Aztán Marcus arckifejezése ellágyult, ahogy a hüvelykujjával végigsimított a nő alsó ajkán.

– Ki akarom elégíteni, Arabella. Meg akarom mutatni önnek, hogy mi a kéj. Olyan gyönyörben akarom részesíteni, amelyről még csak nem is álmodott.

Mindkettőjük testében lüktetett a szenvedély; a nő fülében dobolt a vér.

Arabella megadóan a férfi felé fordította az arcát.

– Hallgasson, és csókodon meg – mondta rekedt hangon.

A férfi csupán erre várt. Marcus lehajolt, és újból ostromolni kezdte a nő ajkát, vadul, szenvedélyesen, és Arabella éppen olyan hevesen viszonozta a csókjait. Forrón csókolták egymást, ahogy szabadjára engedték a napok alatt felgyülemlett feszültséget.

Arabella az agya valamely hátsó zugában észlelte, hogy a férfi hátrafelé vezeti a hatalmas franciaágyhoz. Anélkül, hogy egy percre is megszakította volna a csókot, Marcus sürgetően lenyomta a nőt, majd az utolsó pillanatban hanyatt vetette magát, így a nő ráesett, és a haja vörösarany függönyként borult az arcuk köré.

A férfi élvezettel ostromolta tovább a nő ajkát. Arabella minden erejével azon volt, hogy viszonozza a férfi szenvedélyes csókjait, miközben kapkodva vette a levegőt. Úgy érezte, nem tud betelni a férfi csókjaival. Nem tagadhatta az erein, az izmain és az idegein végigszáguldó vágyat és éhséget. A nőt valami őrjöngő, sürgető, mardosó vágy kerítette a hatalmába, amit a férfi nem elégíthetett ki pusztán a szájával. Sokkal, sokkal többet akart a férfitól.

A nő kétségbeesetten nyüszítve a férfi alatta heverő, erős, izmos testének nyomta a testét, hirtelen ráébredve, hogy a férfi köntöse szétnyílt, és felfedte forró, csupasz bőrét, meztelen ágyékát… duzzadt férfiasságát, amely a nő hasának feszülve ágaskodott. A nő csípője ösztönösen megmozdult, hogy még közelebb kerülhessen a férfihoz.

A férfi fojtott hangon felnyögött, és elszakította a száját a nőétől. Kezével beletúrt a nő hajába, és felnézett rá.

– Ha nem akarod, hogy tovább folytassuk, akkor azt most mondd meg.

A nő tudta, mit kérdez a férfi. Kiszáradt torokkal, zihálva, dübörgő szívvel Arabella lassan bólintott.

– Akarom, hogy folytassuk… akarlak.

A férfi szemében fellobbant a szenvedély tüze. Marcus a nőre gördült, az ágyhoz szögezve Arabellát a súlyával. Aztán kinyújtotta a kezét, megragadta a nő hálóingének finom csipkegallérját, és a vékony batisztanyagot kettéhasította egészen le, a nő derekáig, felfedve telt kebleit. Mielőtt a nő meglepetésében felkiálthatott volna, a férfi a mellére hajolt, majd a vágytól megkeményedett mellbimbóját a szájába vette, és erősen szopogatni kezdte. Arabella teste önkéntelenül ívbe feszült a mesés érzés hatására.

A férfi egymáshoz préselte a feszes halmokat, és hosszasan kényeztette a nő lüktető mellbimbóit, míg a nő rekedt hangon könyörögni nem kezdett.

– Marcus… kérlek…

Akkor a férfi lenyúlt kettejük közé, feljebb húzta a nő szakadt hálóingének a szegélyét, majd a nő combjai közé csúsztatta a kezét, és simogatni kezdte ölének pulzáló kelyhét.

– Még nem. Még nem vagy kész a fogadásomra.

– Kész vagyok… ez a tűz… – A nőt égette a vágy, egész lénye sajgott a perzselő éhségtől.

A férfi felemelkedett, és teljesen leszakította a nőről a hálóinget, majd ő maga is kibújt a hálóköntöséből, és a padlóra dobta, felfedve pompás, erőtől duzzadó testét. Marcus a nő széttárt combjai közé térdelt, megragadta a csípőjét és lehajolt.

Amikor a férfi varázslatos szája megérintette a nő ölének virágát, a nő félig sikoltott, félig zokogott – önkéntelenül könyörögve, majd fájdalmasan felkiáltott, ahogy a férfi hihetetlen ügyességgel ostromolta; az ajkai simogatták, a nyelvével pedig mélyen beléhatolt. A nő megmarkolta a férfi haját, miközben a teste egyre inkább lángoló pokollá változott, mígnem valahol mélyen ez a pokol fortyogó vulkánná alakult, és kitört.

Amikor a nő újból képes volt érzékelni a körülötte lévő világot, észrevette, hogy Marcus felette térdel, és gyöngéd tekintettel őt nézi. A férfi arca feszült volt, és kipirult, ahogy megpróbált uralkodni önmagán.

– Kérlek, ne hagyd abba… – könyörgött Arabella rekedten suttogva.

A férfi mozdulatlanná dermedt. Egy hosszú percig egymásra bámultak, mintha megfagyott volna a pillanat; a nő hallotta a férfi szívverését, és érezte, ahogy a saját szíve visszhangként veri vissza annak féktelen ritmusát. Tudta, miért habozik a férfi. Ő volt az első szeretője, az egyetlen szeretője. Ha megteszik a következő lépést, többé nem lehet visszacsinálni.

– Marcus – súgta a nő ismét, és kinyújtotta a férfi felé a kezét.

A férfi mosolya egyszerre volt ünnepélyes és elbűvölő, a hangja pedig halk, rekedt, ahogy azt mondta:

– Nem hagyom abba.

A férfi leengedte a testét a nőéhez, befedve őt, és a combjait még jobban széttárta a sajátjával. Marcusnak még gyöngédebbé vált a tekintete, ahogy lehajolt, hogy megcsókolja. A szája, amely korábban követelőző és éhes volt, most gyöngéden izgatta.

A nő érezte, ahogy a férfi a hüvelyéhez illeszti kemény kéjrúdját, kipuhatolva, hogy készen áll-e a fogadására. Ahogy a hímvesszője hegyével beléhatolt, Arabella mozdulatlanná dermedt, de a férfi kedvesen megcsókolta a halántékát.

– Próbálj meg ellazulni, Belle. Ígérem, olyan óvatos leszek, amennyire csak lehet.

Azzal hihetetlen óvatossággal a férfi előrenyomult, lassan, lassan csúsztatva a nő hüvelyébe hatalmas, duzzadt vágykeltőjét, finoman tágítva és betöltve a nőt. A fájdalom csupán egy villanás volt. Arabella pusztán a lüktető teltséget érezte, ahogy a férfi végül egészen belésiklott.

Marcus nem mozdult, hogy a nő hozzászokhasson hatalmas hímtagjához, és közben könnyű csókokkal halmozta el a nő homlokát, arcát és ajkát.

Aztán egy perc múlva mozogni kezdett, kissé visszahúzva hímvesszőjét, majd ismét előrecsúszva. Közben a kezével a nő mellét izgatta, gyöngéden markolva a telt halmokat, és a hüvelykujjával cirógatva az érzékeny bimbókat. Arabella megremegett, majd hangtalanul felkiáltott, ahogy újabb tűz ébredt mélyen a belsejében.

Nem számított rá, hogy ilyen heves vágy kél benne nem sokkal azután, hogy Marcus csaknem az eszméletvesztésig ostromolta az érzékeit. De legnagyobb döbbenetére a pokoli tűz újból lobogni kezdett benne. Hirtelen ismét lángolt. Marcus meztelen bőre égette az övét, és a teste lángra lobbantotta az ő testét. A nő zihálva szedte a levegőt, ahogy a csípője önkéntelenül mozogni kezdett, kielégülést keresve egy ősrégi ritmusban.

A férfi éppen olyan kapkodva szedte a levegőt, súlyát az alkarjára helyezte, és felemelte a fejét, hogy a nő bájos arcába nézzen. Látni akarta, ahogy Arabella elélvez, ahogy kipirul a bőre a szenvedélytől, miközben első alkalommal egyesülnek.

Ugyanakkor a férfi érezte, hogy egyre inkább kicsúszik a kezéből az irányítás, hogy a vágya szinte elviselhetetlen méreteket ölt. Megpróbált lassú iramot diktálni, miközben Arabella ficánkolt és nyögdécselt alatta, de amikor a nő teste hirtelen ívbe feszült és felkiáltott a gyönyörtől, a férfi egy rekedt kiáltással megadta magát önnön vágyának, és a testét ugyanaz a lüktető, perzselő gyönyör járta át, amely a nőét.

A megsemmisítő robbanástól elakadt a férfi lélegzete. Ahogy elcsitult benne a szenvedély, Marcus a nőre omlott, megpróbálva nem ránehezedni, hanem megtámaszkodva feküdni, miközben a tűz lassan kialudt.

Hosszú időbe telt, mire bármelyikük is nyugodtan tudott lélegezni. Végül lassan, vigyázva a férfi kihúzta a hímvesszőjét a nőből… meghökkenve, amikor a nő arca fájdalmas grimaszba torzult.

– Fájdalmat okoztam? – kérdezte Marcus aggódva.

A nő megrázta a fejét, és a férfira nézett kábán, álmodozón mosolyogva.

– Fanny elmondta, hogy a szeretkezés kellemetlen lehet az első alkalommal, de ez nem volt az.

A férfi megkönnyebbülten a hátára gördült, és a karjába vonta Arabellát, szorosan átölelve a nőt.

Aki elfészkelt a férfi karjában, és elégedetten felsóhajtott. Egy kis idő múlva aztán megszólalt.

– Mindig ilyen érzés?

– Milyen érzés?

– Mint a tűz. Mint a tűzijáték.

A férfi halványan elmosolyodott.

– Szinte sosem ilyen.

A nő a férfi vállába fúrta az arcát, mintha hirtelen zavarba jött volna.

– Gondolom, te semmi varázslatosat nem éreztél…

– Tévedsz, életem. Én is éreztem, hidd el.

Arabella arrébb húzódott, és felnézett a férfira.

– Csak megpróbálsz elbűvölni.

A férfi halkan felnevetett.

– Ha el akartalak volna bűvölni, édesem, akkor azt azelőtt tettem volna, hogy szeretkeztünk.

A férfi kijelentése megnyugtathatta, mert a nő újból lehunyta a szemét, és újabb kéjes sóhajtással elcsitult a férfi karjában.

– Azt hiszem, igazad van.

Marcus szintén fellélegzett, élvezve, hogy a karjában tarthatja Arabella meleg, meztelen testét. Tűzijáték. Milyen találó megfogalmazás, gondolta a férfi, miközben átjárta a diadal érzése, és még valami ennél is erőtelesebb érzelem: a szívből jövő felszabadultság. Arabella szenvedélye olyan vibráló és izgalmas volt, mint amilyennek várta, és ilyenek voltak azok az érzések is, amelyeket a nő ébresztett benne. Egyetlen más szerető mellett sem érezte magát ennyire élőnek és kielégültnek.

A férfi magához szorította a nőt, és az arcát a nő hajába temette, belélegezve az illatát. Egy pillanatra felrémlettek előtte egykori szeretői – hogyan próbálták elbűvölni és hányféle módon akarták boldoggá tenni –, de egyikőjük sem ébresztett benne olyan kínzó vágyakozást, mint Arabella, aki minden erőfeszítés nélkül tette ezt.

Veszélyes volt ez a vágyakozás. Arabella iránti vágya elvette a józan eszét, ébredt rá Marcus. Aznap éjjel elvette a nő szüzességét anélkül, hogy gondolt volna a következményekre.

Ugyanakkor akármennyire is lelkiismeret-furdalása volt, amiért megfosztotta Arabellát a szüzességétől, meg tudta magyarázni a dolgot magának. Megtörtént volna, amikor elveszi feleségül. Csupán egy kicsit előbb történt, mint ahogy bármelyikük is gondolta. Mégis, gondolnia kellett volna a következményekre. Gyermek foganhatott az egyesülésükből.

Marcus mély lélegzetet vett, ahogy elképzelte a kis Arabellákat vagy a kis Marcusokat. A gyerekvállalás kérdését mindig is intellektuális nézőpontból közelítette meg, ha egyáltalán felmerült benne a kérdés. Megértette, hogy az a kötelessége, hogy tovább örökítse a címét és a vérvonalát.

A gondolat azonban, hogy gyermekekkel ajándékozza meg Arabellát, nem csupán hihetetlenül vonzó volt számára, de egy végtelenül ősi érzést ébresztett benne.

Marcus halványan elmosolyodott. Drew és Heath hangosan hahotáznának, ha azt mondaná nekik, hogy családot akar alapítani. De ahhoz, hogy családot alapíthasson, előbb meg kell győznie Arabellát, hogy menjen hozzá feleségül. A férfi számára azonban nem volt kérdéses, hogy sikerrel jár. Azután pedig sosem ereszti el többé. Még sosem kerítette a hatalmába ilyen erős birtoklási vágy.

Mostantól az enyém vagy, gondolta a férfi, önkéntelenül megcirógatva a nő csupasz vállát.

A férfi érintésére Arabella megmozdult, majd felemelte a fejét, és a férfi hálószobájának ajtajára pillantott, hirtelen ráébredve hol is van valójában.

Amikor a nő kibontakozott a férfi öleléséből, és felült, Marcus elkapta a karját, mielőtt a nő elhagyhatta volna az ágyat.

– Mégis hová mész?

– Vissza a szobámba. Nem kellene itt lennem.

A férfi ismét magához vonta a nőt.

– Velem töltöd az éjszakát. Még alig kezdtük el felfedezni a szeretkezés gyönyöreit.

– De a személyzet megláthat…

– A személyzet egy másik szárnyban és egy másik szinten lakik. Ha hajnalhasadta előtt visszatérsz, senki sem fog meglátni.

Marcus felkelt, és a mosdótálhoz sétált, ahonnan hozott egy nedves mosdókendőt. Amikor visszatért az ágyhoz, hogy letörölgesse Arabella combjáról a magja maradványait, a nő arcát elöntő bájos pír elárulta, mennyire zavarban van.

A férfi megakadályozta, hogy a nő magára húzza a takarót és elrejtse meztelenségét.

– Ne bújj el előlem. Gyönyörű a tested, és nem kell szégyellned előttem.

Arabella az ajkába harapott, de nem tiltakozott tovább.

– Még szerencse, hogy szétszaggattam a hálóingedet – jegyezte meg Marcus, felfedezve a vérfoltot a szakadt gyolcson. – Nem szeretném, ha megmaradna a bizonyíték, hogy elvettem a szüzességedet. Dobd a szemetesbe a ruhát, vagy inkább égesd el. Majd adok egy másik hálóinget, amikor visszaviszlek a szobádba.

– Micsoda romhalmazt csináltunk az ágyból – mondta Arabella szomorúan, amikor a férfi dolga végeztével visszavitte a mosdótálba a kendőt. De amikor Marcus megfordult, a nő felszisszent. A tekintete megállapodott a férfi ágyékán. A férfi fallosza súlyosan ágaskodott a vágytól – semmi kétség, hogy készen állt, hogy újból szeretkezzenek.

– Te még mindig … – A nő még jobban elpirult. – Azt hittem, órákba telik, míg egy férfi… újból összeszedi az erejét,

Marcus elmosolyodott, miközben visszamászott az ágyba, és magához húzta Arabellát.

– Ha a megfelelő szeretővel van az ember, akkor nem. Ha egy férfi annyira kíván egy nőt, mint én téged, akkor nem.

– Akkor újból szeretkezni akarsz velem? – kérdezte a nő a férfi vállán nyugtatva a fejét.

– Majd meglátjuk. Holnap épp eléggé érzékeny leszel, ami azt illeti.

– Megérte.

A férfi halk nevetése megrebbentette a nő haját.

– Akkor jól gondoltam.

– Mit?

– Fizikailag nagyon összeillünk. Remekül illenénk egymáshoz a hitvesi ágyban.

Arabella érezte, amint ismét működésbe lép a védekezési ösztöne.

– Talán, de ez nem jelenti azt, hogy a házasság más területein is illenénk egymáshoz. Alig néhány perce még úgy veszekedtünk, mint a szüleim. Aligha ilyen egy mintaházasság.

– Valóban, de azt hiszem, egy mintaházasság halálra untatna mindkettőnket. A veszekedés fel is tüzelhet. Ismerd el, hogy élvezted, hogy harcolhatsz velem.

– Lehangoló volt – felelte Arabella őszintén.

– De tűzbe hozott, miközben rákészültél – nógatta a férfi, és a hangjában mosoly bujkált.

Arabellának el kellett ismernie, hogy igaza volt a férfinak, és a felismerés nyomán a szomorúság és az elégedettség fura keveréke hullámzott végig a testén. Marcus szenvedélye pont olyan izgató és túláradóan csodálatos volt, mint ahogy tartott tőle. A nő behunyta a szemét és élvezte a férfi gyöngédségét, a bensőségességet és a gyönyört, hogy a karjaiban feküdhet.

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi elhúzódott tőle, és az oldalára fordult, hogy lenézhessen rá.

– Miért nem kötünk tűzszünetet egy kis időre? Ma már nem veszekedünk többet. Csak kényeztetjük egymást.

Arabella habozott. Nem akart veszekedni a férfival. És azt sem bánta, hogy neki adta az ártatlanságát. De nem volt benne biztos, hogy szerette volna, ha felmerül benne a botrányos gondolat, hogy mi lenne, ha a férfival töltené az egész éjszakát?

A bolond szíve volt a hibás. Vajon képes lesz megállni, hogy ne habarodjon bele Marcusba, ha hagyja, hogy a férfi szeretkezzen vele?

Amikor a nő késlekedett, megadni a választ, Marcus lehajolt, és gyöngéd csókot lehelt a nő ajkára.

– Csak egy kis tűzszünetet kérek. Az éjszaka hátralevő részében elfelejtjük a fogadásunkat, és egyszerűen jól érezzük magunkat.

Arabella az ajkába harapott és próbálta meggyőzni magát, hogy nincs miért aggódnia. Az nyilvánvaló volt, hogy nem tud ellenállni a férfi testi vágyainak, de most, hogy felkészült, a szívét még elszántabban tudja védelmezni. Csupán el kell képzelnie Marcust a volt szeretőjével, hogy alátámassza az elhatározását. Nem lesz olyan ostoba, hogy beleszeressen Marcusba, ha folyamatosan emlékezteti magát a veszélyre.

– Rendben, kössünk tűzszünetet – mormolta a nő, és a karját a férfi nyaka köré fonta. – Szóval, mivel töltsük az este hátralévő részét?

A férfi lassan, nagyon férfiasan elmosolyodott.

– Azt javaslom, dolgozzunk a taníttatásodon. A barátnőd, Fanny biztos nem mondott el mindent, amit a szenvedélyről tudni kell. A testemről például alig tudsz valamit.

Azzal a férfi megfogta a nő kezét és az ágyékára tette, hagyva, hogy a nő megérintse… feszes, lapos hasát, hosszú, vastag falloszát és alatta a nehéz, duzzadt heréket. Amikor habozva bár, de Arabella egyedül kezdte felfedezni a férfi testét, rájött, hogy a bőre forró, fényes és olyan nagyon izgató.

A nő ujjai a férfi perzselő hímtagjára kulcsolódtak és gyöngéden megszorították. Égette a tenyerét, kemény volt, mint az acél és lüktetett az érintésére. És amikor Marcus behunyta a szemét a gyönyörtől, a nő beleborzongott; hatalmasnak és ízig-vérig nőnek érezte magát.

Kábultan az érzéstől a nő lehajolt, hogy megcsókolja a férfit. Nem, gondolta Arabella ahogy a gyönyör perzselő érzése végigszáguldott a testén. A barátnője, Fanny a töredékét sem mondta el annak, amit a szenvedélyről és Marcusról tudni akart.

12

Biztos vagy benne, hogy nem akarod fontolóra venni a gróf házassági ajánlatát? Léteznek sokkal rosszabb dolgok, mint egy gazdag, jóképű nemesemberrel kötött érdekházasság.

Fanny levele Arabellának

Nem meglepő módon Arabella későn kelt másnap reggel. Fáradt volt a kialvatlanságtól, de ragyogott a varázslatos szeretkezéstől Marcusszal. Ahogy a férfi megjósolta, a teste egy kissé érzékeny volt, de cseppet sem bánta, hogy az egész éjszakát a férfival töltötte, és megtapasztalta azokat a hihetetlen gyönyöröket, amelyeket a férfi ígért neki.

Amikor Arabella végül megmosdott és felöltözött, majd lement arra számítva, hogy Marcust a reggeliző asztalnál találja, Simpkin közölte vele, hogy éppen csak elszalasztotta a grófot.

Ügyet sem vetve a csalódottság okozta fájdalomra, a nő elolvasta az üzenetet, amelyet Marcus hagyott neki. Az állt benne, hogy a férfinak halaszthatatlan üzleti ügyben Londonba kellett utaznia, de vacsorára visszaér. Az igazat megvallva, ébredt rá Arabella, boldog volt, hogy nem kell most szembenéznie vele. Azután, hogy az elmúlt éjszaka szenvedélyesen szeretkeztek, időre volt szüksége, hogy visszanyerje az önuralmát.

Egész reggel csigalassúnak érezte magát, és ködös tekintettel járkált – amíg Simpkin be nem jelentette, hogy Lady Eleanor Pierce jött hozzá látogatóba. Arabella, a látogatás célját találgatva a reggelizőszobában fogadta Marcus húgát, és jólesett neki a nő szívélyes üdvözlése.

– Micsoda öröm, hogy újra láthatom, Loring kisasszony – mondta Lady Eleanor, olyan hangsúllyal, mint aki komolyan gondola, amit mond.

Arabella a vendégére mosolygott, aki kék utazóruhát és főkötőt viselt, amely előnyösen kiemelte hollószín fürtjeit és rózsás arcbőrét.

– Sajnálom, hogy ilyen nagy távolságot tett meg hiába. Lady Eleanor. A bátyja Londonba utazott.

– Oh, de hiszen én önhöz jöttem. Nagyon szeretném jobban megismerni. Elképesztően csodálom önt – ilyen bátor hölgy, aki maga vezeti az iskoláját.

Helyet foglalva az egyik széken. Lady Eleanor ravasz pillantást vetett Arabellára.

– És mindenképpen meg akarom ismerni azt a nőt, aki képes ellenállni a bátyámnak. Ezenkívül – tette hozzá, mielőtt Arabella végiggondolhatta volna, hogy mit feleljen – szeretnék bocsánatot kérni, amiért a nagynéném tolakodóan beleavatkozott a dolgába.

Arabella nem tudta, hogy mulasson-e a dolgon, vagy inkább tapintatosan feleljen. Leült vendégével szemben egy magas támlájú fotelba, és azt válaszolta:

– Talán nem kellett volna olyan erőszakosan hangoztatnom a véleményemet.

– Provokálták, nem is kicsit. Remélem, meg tud bocsátani Beatrix néninek. Csupán jót akar, és ő nekem olyan, mintha az anyám lenne. Mindent megtett, hogy belém verje a helyes viselkedést. De nem volt joga megróni önt, amiért nem tagadja meg a barátnőjét. Az ön felháborodása jogos volt.

Arabella szomorúan elmosolyodott.

– Talán… De normális körülmények között eszembe sem jutna nyilvánosan jelenetet rendezni. Nem volt szép tőlem, hogy tönkretettem az önök estéjét.

– De hiszen egyáltalán nem tette tönkre. Izgalmas volt!

Eleanor elbűvölően felkacagott.

– Bevallom, szeretnék többet megtudni Fanny Irwinről. Azt mondják, nincs párja a kurtizánok között.

– A bátyja nem örülne, ha egy hírhedt kurtizánról mesélnék önnek – jegyezte meg Arabella.

Eleanor erre szívből felnevetett.

– Az igaz. De Marcus nem parancsol nekem, és nem is tekint pályásnak, mint a nénikénk. Az igazat megvallva, ő a legjobb gyám.

– Valóban? – kérdezte Arabella kíváncsian.

– Igen, de szereti, ha az ő akarata szerint mennek a dolgok, így aztán már értem, miért keletkezik kettejük között alkalmanként feszültség, mint ahogy az elmúlt este történt.

Huncut mosollyal folytatta.

– Nem árt, ha néha visszavág neki valaki. A férfiak megérdemlik, hogy néha küzdeniük kelljen… hogy valaki időről időre felrázza őket. Az nem járja, hogy azt higgyék, mindig ők parancsolnak. Egyetért velem?

A két nő egyetértően felnevetett, és Arabella érezte, hogy megnyugszik. Nagyon megkedvelte Marcus húgát. Eleanor következő megjegyzése azonban meglepte.

– Be kell, hogy valljam, mind nagyon meglepődtünk, amikor megtudtuk, hogy Marcus megkérte a kezét, hiszen világ életében gyűlölte a házasság intézményét. De most, hogy találkoztam önnel, már értem, miért cselekedett olyan elhamarkodottan.

Arabella megborzongott.

– Lady Eleanor… – kezdte, elhatározva, hogy egyszer s mindenkorra tisztáz mindennemű félreértést a Marcusszal kapcsolatos jövőjét illetően. De a fiatal nő közbevágott.

– Kérem, nem szükséges, hogy ennyire illedelmesek legyünk. Szólítson Eleanornak. Még hozzá kell szoknom ehhez a címhez, minthogy csupán nemrégiben fogadták el Marcusnak a Koronához benyújtott petícióját, hogy egy gróf húgának ismerjenek el. És én szólíthatnám Arabellának?

– Természetesen. De meg kell mondanom, nem áll szándékomban nőül menni a bátyjához.

Eleanor élénk arckifejezése elkomolyodott.

– Én azt kívánom, bárcsak mégis megtenné. Nagyon szeretném, ha a nővérem lenne. Természetesen ott van Marcus, és Heath meg Drew is olyanok a számomra, mint a testvérek. De az nem ugyanaz, mint amikor az ember mellett ott egy másik nő, akivel beszélgethet, akiben megbízhat. És azt gondolom, mi kitűnő barátnők lennénk.

Arabella akaratlanul is elmosolyodott.

– Ugye nem várja tőlem, hogy hozzámenjek a bátyjához pusztán azért, hogy önnek legyen egy nővére?

A másik elmosolyodott.

– Ami azt illeti, nem. De szeretném, ha az ő kedvéért is megfontolná. Azt gondolom, hogy ideális feleség lenne Marcus számára. Neki kihívásra van szüksége. Sosem lenne boldog egy teszetosza menyasszonnyal.

– Igazán megtisztelő, hogy így gondola – mondta Arabella higgadtan –, de sok egyéb dolog is van, amelyet meg kell fontolni, mikor az ember úgy dönt, hogy férjhez megy.

– Tudom – helyeselt Eleanor. – Az én kezemet is megkérték már. Kétszer igent is mondtam, de aztán meggondoltam magam. És nagyon is megértem az ön függetlenség iránti vágyát. Én magam is ugyanígy érzek – nem akarom, hogy a férjem irányítsa az életemet. De Marcus sokkal engedékenyebb férj lenne, mint a legtöbb férfi.

Amikor Arabella nem felelt, Eleanor izgatottan előrehajolt.

– Mondja el a többi kifogását is, hogy jobban képviselhessem Marcus érdekeit.

Arabella önkéntelenül is felnevetett, és megrázta a fejét.

– Csodálom a lelkesedését, de őszintén szólva nem tud olyat mondani, ami arra késztetne, hogy hozzámenjek a bátyjához vagy bárki máshoz, ha már itt tartunk.

Eleanornak azonban nem lehetett a kedvét szegni.

– Az nem lehet, hogy Marcus hidegen hagyja. Szellemességben és vonzerőben messze felülmúlja az udvarlóimat.

Mivel Arabella ezúttal sem felelt, hozzátette.

– Be kell, hogy valljam, én halálosan unatkozom a kérőim társaságában, annyira ostobák. Vagy ha nem ostobák, hát ravasz hozományvadászok, ami ugyan sokkal izgalmasabb, de túlságosan veszélyes, semhogy akár játékból is kikezdjek velük.

– Cseppet sem tartom unalmasnak vagy ostobának a bátyját – ismerte el Arabella

Eleanor újabb megértő pillantást vetett rá.

– Annak ellenére, hogy azt beszélik róla, élvhajhász gazember, Marcus egyáltalán nem olyan romlott – legalábbis nem rosszabb, mint egy átlagos nemesember. Lehet, hogy hallotta a pletykákat a volt szeretőiről, de biztosíthatom, hogy egyikük iránt sem érdeklődik már.

– Én pedig biztosíthatom önt arról, hogy a bátyja szeretői hidegen hagynak – színlelte Arabella.

– Akkor ön nagyon bölcs – jegyezte meg Eleanor elismerő hangon. – Az első eljegyzésemet azért bontottam fel, mert rájöttem, hogy a jegyesem szeretőt tart… noha azóta sokszor elgondolkodtam rajta, hogy talán óriási hibát követtem el. Nem szeretném, ha ön is elkövetné ugyanezt a hibát, Arabella, és aztán egész hátralévő életében bánná.

Arabella nem válaszolt, csupán udvariasan felvonta a szemöldökét, de úgy tűnt, Eleanor nem vette észre. Kibámult az ablakon, elveszve saját fájdalmas gondolataiban.

– Marcus akkor is nagyon megértő volt, amikor a második jegyesemet faképnél hagytam. Ő a legjobb testvér. Nem tudom, mit csináltam volna gyerekkoromban, ha ő nincs. A szüleink nem voltak különösképpen… szerető szülők. Mindig azt vártam, mikor jön haza Marcus, hogy megvigasztaljon.

Hirtelen összeszedte magát, és ismét Arabellára nézett, majd ragyogóan elmosolyodott.

– De ennyi elég is rólam. Ön és Marcus miatt aggódom. Azt hiszem, ő fülig szerelemes önbe, hiszen semmi más nem késztetné arra, hogy ily váratlanul a házasságot fontolgassa.

– Velem teázna, Eleanor?

Eleanor felnevetett, megértve a célzást.

– Igen, szívesen. Mindjárt elepedek. És ígérem, hogy nem kínzom tovább az esküvővel és a bátyámmal kapcsolatban.

Megvárta, míg Arabella csenget a teáért és visszatér a helyére, majd könnyedén megjegyezte:

– Akár hozzámegy Marcus- hoz, akár nem, remélem, jó barátnők leszünk.

Arabella őszinte örömmel mosolygott rá.

– Én is remélem… noha kétlem, hogy Lady Beldon örülne neki.

– Ne aggódjon Beatrix néni miatt – válaszolt Eleanor. – Majd én beszélek vele. Kérem, ígérje meg, hogy meglátogat Londonban.

– Boldogan. Ritkán jutok be a városba, hacsak nem a növendékeimet kísérem gardedámként, amikor néha kirándulni viszem őket, hogy gyakorolhassák, hogyan kell társaságban viselkedni.

– Akkor esetleg elhozhatná őket a nagynéném házába teára.

– Odáig lesznek a boldogságtól egy ilyen meghívás hallatán – felelte Arabella őszintén.

– És nagyon remélem, hogy alaposan megfontolja a bátyám házassági ajánlatát…

Amikor Arabella figyelmeztető pillantást vetett rá, Eleanor védekezőn emelte fel a kezét.

– De több szó ne essék erről. Inkább meséljen az iskolájáról. Lenyűgözőnek tartom, hogy ilyen merész lépésre szánta el magát.

A következő órában Arabella elmagyarázta az iskola működését, és megválaszolta Eleanor számtalan kérdését, majd boldogan igent mondott, amikor a nő felajánlotta, hogy mindenben segít az iskolának, amiben csak tud. A látogatás hátralévő részében Eleanor egyszer sem említette a bátyját, és amikor elbúcsúzott, csupán emlékeztette Arabellát, hogy megígérte, meglátogatja.

Arabella megkönnyebbült, hogy nem kell tovább védelmeznie az álláspontját. Az, hogy előző este látta Marcus gyönyörű szeretőjét, kijózanította abból a meggondolatlan képzelgésből, hogy esetleg kész újból kockára tenni a szívét. De ez nem olyan téma volt, amelyről bátran elcsevegett volna egy gyakorlatilag idegen nővel, mint amilyen Marcus húga is, bármennyire elbűvölőnek és kedvesnek találta is Eleanort.

Még a saját húgaival sem vitathatta meg a témát, mert akkor be kellene vallania, hogy önként megadta magát Marcus csábításának. A megadása talán elkerülhetetlen volt, merengett el Arabella, hiszen a férfi olyan kiválóan értett a meggyőzéshez. És el kellett ismernie, hogy boldog volt, amiért a férfi megmutatta neki, mi a szenvedély. De könnyűvérű viselkedése a legrosszabb példa volt szűz húgai számára.

Sőt mi több, igazolnia kellene előttük, miért kockáztatta meggondolatlanul a botrány lehetőségét azzal, hogy együtt hált a gyámjával.

Azt is nehezen tudta volna megmagyarázni nekik, hogy milyen heves vágyakozást ébreszt benne a férfi. Nem pusztán a fizikai vágyra gondolt, ami már önmagában is csábító volt, hanem arra a vágyakozásra, hogy a férfi felfedezze nőisége titkait. Ha örök életében pártában marad, akkor kimaradnak az életéből azok a létfontosságú élmények, amelyeket a legtöbb nő megtapasztal – férjek, szeretők, gyermekek. A Marcusszal töltött elmúlt néhány nap volt az egyetlen lehetősége, hogy felfedezze azt a csodálatos világot, amelyről normális körülmények között csak álmodozhatott volna.

Tess talán megértette volna ellentétes érzelmeit, de Arabella nem akarta ilyen magánjellegű vallomásokkal terhelni a barátnőjét, amikor Tess éppen hogy csak felülkerekedett a jegyese elvesztése felett érzett fájdalmán. Nem, döntötte el Arabella, az lesz a legjobb, ha Marcusszal való viszonyát titokban tartja.

A húgait azonban képtelenség volt elkerülni. Aznap délután az iskolában Roslyn és Lily rajtakapták, hogy Arabella a Marcusszal töltött varázslatos éjszakájáról fantáziál. Amint véget ért az óra, húgai a fogadószobába kísérték, és kifaggatták.

– Mi a baj, Arabella? – kérdezte Roslyn nyilvánvaló aggodalommal. – Egész órán máshol járt az eszed, és karikás a szemed.

– Valóban? – kérdezte Arabella tettetett nemtörődömséggel. – Keveset aludtam az éjjel, mivel elég későn értünk vissza Londonból.

Lily homlokráncolva fürkészte, Arabella pedig vidáman hozzátette.

– Tökéletesen jól érzem magam.

– Hát nem úgy nézel ki – válaszolta Lily nem túl kedvesen. – Ráadásul az utóbbi időben nagyon titokzatos vagy. Azt ugyan említetted, hogy színházba mégy Lord Danversszel, de azt nem, hogy találkoztál a húgával, a nagynénjével, és az előkelő barátaival. Winifredtől tudtuk meg.

Roslyn hangja sokkal kedvesebben csengett.

– Winifred azt is említette, hogy összezördültetek valamin a gróffal a múlt éjjel.

– Tehát mi történt? – kérdezte Lily.

– Semmi különös.

Azt leszámítva, hogy Marcus ágyában kötöttem ki, és minden pillanatát élveztem.

– Akkor miért pirultál el?

Arabella kényszerítette magát, hogy ne kapja a kezét égő arcához. Szórakozottságának valódi oka nem a húgai érzékeny füleinek való volt.

– Lord Danvers és én a jövőnkön kaptunk össze – felelte kitérően. – Még mindig azt hiszi, hogy rábeszélhet, fogadjam el a házassági ajánlatát, én pedig alaposan helyre tettem.

Mindkét húga a homlokát ráncolva fürkészte az arcát.

– Aggódnunk kellene miattad, Arabella? – kérdezte Roslyn.

– Ugyan miért?

Roslyn továbbra is fürkésző tekintettel nézett rá.

– Aggódunk, hogy esetleg beadod a derekad a grófnak. Hogy esetleg túlságosan megkedveled.

– Igen – magyarázta Lily. – Attól félünk, hogy szerelmes leszel belé, ő pedig ugyanúgy összetöri a szívedet, mint az a semmirekellő Underwood.

Arabella érezte, hogy még jobban elpirul.

– Nem kell aggódnotok. Eszem ágában sincs belehabarodni a grófba.

– Biztos vagy benne, Arabella? – kérdezte Lily.

Arabella megnyugtatóan elmosolyodott.

– Semmi ok az aggodalomra, igazán.

– De az az álmodozó tekintet… Ugyanígy néztél, amikor legutóbb szerelmes voltál.

– Csupán az álmatlanság – erősködött Arabella.

Az álmodozó tekintetének semmi köze sem volt ahhoz, hogy szerelmes lenne Marcusba. Csupán arról volt szó, hogy korábban még sohasem volt testi kapcsolata. Minden érintés, minden cirógatás egy új élmény volt. Minden érzés, amelyet a férfi keltett benne, beleégett az emlékezetébe.

De a szíve biztonságban volt, most, hogy ismét megfogadta, vigyáz rá.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy hazaköltözzünk – mondta Roslyn lassan.

Arabella ösztönösen tiltakozni kezdett. Még nem akarta, hogy a húgai hazaköltözzenek a Danvers-házba. Még nem, amikor négy éjszakát kellett eltöltenie Marcusszal.

– Szükséged van ránk, hogy megvédjünk tőle – tette hozzá Lily meggyőződéssel. – Tess boldogul nélkülünk is, mivel már majdnem az összes ruhával elkészültünk, amelyeket a hadiözvegyeknek és árváknak szánt.

Arabella mosolyogva megrázta a fejét.

– Igazán semmi szükség rá, hogy hazaköltözzetek. Meg tudom vívni a saját csatáimat. Csupán négy nap, és győztem.

– És utána mi történik? – kérdezte Roslyn.

– Mi más, felszabadulunk Lord Danvers gyámsága alól, és élhetjük tovább a megszokott életünket – mondta Arabella vidáman és eltökélten, figyelmen kívül hagyva húgai kétkedő tekintetét.

Valóban tökéletesen képes kezelni a Marcushoz fűződő viszonyát, ismételte magának Arabella két órával később, amikor vacsorához készülődött. Feltett szándéka volt a férfit hűvös, ésszerű közönnyel kezelni.

Csupán az volt a baj, hogy amint meglátta, minden elhatározásáról megfeledkezett. Amikor a férfi csatlakozott hozzá a szalonban, a nő testének reagálásában nem volt semmi hűvös sem ésszerű. A szíve nagyot dobbant, a pulzusa az egekbe szökött, miközben a bőre azonnal felforrósodott Marcus bensőséges pillantásától.

A férfi érzéki, férfias tekintete és halk, fojtott hangja, amellyel mentegetőzött a késése miatt, olyan kéjesen cirógatták Arabella idegvégződéseit, hogy egészen elgyengült a lába.

Minden akaraterejére szüksége volt, hogy üdvözölje Marcust, és hagyja, hogy a férfi az asztalhoz kísérje. Amikor a férfi karjára fektette a kezét, érezte, amint megremeg. Most már szeretők voltak, és minden érzékük világgá kürtölte a hírt.

A férfi mindvégig illedelmesen viselkedett, minden bizonnyal a személyzet miatt. Csupán akkor váltott bensőségesebb hangra, amikor felszolgálva a levest a szolgák kimentek.

– Simpkin azt mondja, ma délután meglátogatta a húgom. Mit akart?

– Szerette volna, ha jobban megismerjük egymást – válaszolta Arabella.

– Bevallom, ez aggaszt.

Arabella kíváncsian pillantott Marcusra.

– Miért aggasztaná?

– Ismerem Eleanort, és biztos vagyok benne, hogy valami felháborító dolgot tett. Például arra kérte, hogy mutassa be a kurtizán barátnőjének.

Arabella mosolyogva emelte fel a borospoharát.

– Nem egészen, de el tudom képzelni, hogy elfogadta volna a lehetőséget, ha felajánlom. Éppenséggel ő tett ajánlatot nekem. Meghívott Londonba, hogy látogassam meg.

Marcus átható pillantást vetett a nőre.

– Remélem, nem akarja bemutatni a húgomat Fanny Irwin társaságának.

– Természetesen nem. Tökéletesen tisztában vagyok az illendőség szabályaival, Marcus. Csupán azt utasítom el, hogy akár a nagynénje, akár bárki más megparancsolja, hogy szakítsam meg a barátságomat vele.

Marcus elmosolyodott.

– Feltéve, hogy nem kér több tanácsot Fannytól a szeretkezéssel kapcsolatban. Megtanítok magának mindent, amit csak tudni akar. Folytathatjuk is a képzését, amikor ma éjjel a hálószobámba látogat.

Arabella felvonta a szemöldökét.

– Nem hangzik ez túlságosan elbizakodottnak? Hogy arra számít, a mai éjszakát is az ágyában töltöm?

– Egyáltalán nem. Még mindig meg kell győznöm róla, hogy nem vágyik majd rajtam kívül más szeretőre, ha összeházasodtunk.

A nőnek nem volt szüksége már több bizonyítékra. Biztos volt benne, hogy Marcus után nem akar más férfit. De nem akart ilyen ostobaságokon vitatkozni.

– A kérdés tárgytalan, mert nem fogunk összeházasodni.

A férfi összehúzott szemmel nézett rá.

– Ha azt hiszi, édesem, hagyom, hogy félrelépjen, akkor nagyot téved.

Arabella úgyszintén összehúzta a szemét.

– Azt hittem, múlt éjjel fegyverszünetet kötöttünk.

– Az múlt éjjel volt. De tűzszünet ide vagy oda, nem lesz más szeretője.

A férfi hangjából félreérthetetlenül kicsendült a birtoklási vágy, ami különös módon csillapította Arabella bosszúságát. Az a lehetőség, hogy Marcus esetleg féltékeny, valamiért örömet okozott a nőnek.

Azonban ezt sosem ismerte volna el, így hűvös, kihívó tekintettel nézett vissza a férfira. Mintha ráébredt volna, hogy milyen élessé vált a beszélgetésük hangja, Marcus hirtelen visszafogta magát, és elmosolyodott. A mosolya annyira vonzó és magával ragadó volt, hogy Arabella egész testét elöntötte a forróság.

– Igaza van, szerelmem. – A férfi megfogta a nő kezét, és hosszan megcsókolta az ujjait. – A romantikus hódoló szerepét kellene játszanom. Kérem, engedje, hogy újrakezdjem. Örömömre szolgálna, ha megosztaná velem az ágyamat ma éjjel.

Arabella kanalazni kezdte a levesét, miközben azt színlelte, hogy a férfi kérését fontolgatja

– Talán.

– Még mindig tartozik nekem azoknak a négy óráknak egy részével, amiket velem kell töltenie – emlékeztette rá Marcus, miközben maga is enni kezdett. Aztán a hangja fojtott mormolásra váltott. – Felfedezhetnénk az érzékisége határait.

A puszta gondolat is izgatott várakozással töltötte el Arabellát.

– Hát legyen, minthogy tartozom önnek – egyezett bele, ügyet sem vetve a Marcus sötét tekintetében bujkáló nevetésre. A férfi tökéletesen tisztában volt vele, hogy képtelen lesz ellenállni egy ilyen csábító ajánlatnak.

Később, miután egyedül visszatért a hálószobájába, a nő még további háromnegyed órát várt, míg a személyzet is nyugovóra tér, és csak azután osont végig a folyosón a gróf lakrésze felé. Marcus nagy gonddal készült a látogatására, vette észre meglepetten Arabella, ahogy becsukta maga mögött az ajtót. A lobogó gyertyalángok aranyfénybe vonták a szobát, megvilágítva a hatalmas ágyat, amely tele volt hintve vörös rózsaszirmokkal.

A nő majd elolvadt a romantikus gesztus láttán, de tejesen elakadt a lélegzete és kiszáradt a torka, amikor Marcust megpillantotta. A férfi elképesztően jóképű volt, ahogy ott hevert az ágyon a hálóköntösében. Hollófekete haja kissé összekócolódva, a köpenye félig szétnyílva, felfedve széles, izmos mellkasát, amelyet előző éjjel Arabella alaposan felfedezett, és remélte, hogy hamarosan ismét megteheti.

Ahogy visszaemlékezett a férfi testének izgató érintésére, Arabella pulzusa vad vágtába kezdett. Hirtelen elgyengült a lába, hátával az ajtónak támaszkodott, hogy el ne essen.

Látva, hogy a nő az ajtóban habozik, Marcus felvonta a szemöldökét, és tekintete végigsiklott a selyemruhán, amelyet a nő vacsoránál viselt.

– Még mindig fel van öltözve.

– Azt gondoltam, nem lenne bölcs dolog megkockáztatni, hogy valaki esetleg meglát hálóingben ólálkodni a hálószobája környékén.

– Igaza van, de túl sok ruha van magán. Ezt azonnal orvosolnunk kell.

Marcus közömbösen felkelt és odasétált a nőhöz. Lehajolt és lassan, lustán, birtoklóan megcsókolta a száját, mire a nő vére száguldani kezdett az ereiben. Aztán a férfi az ágyhoz vezette Arabellát, ahol a levegőt betöltötte a rózsák illata.

A férfi nem kapkodott, sőt, őrjítő lassúsággal vetkőztette a nőt. Először a hajából húzta ki a tűket egyenként; a nő haja dús hullámokban hullott alá. A gyertyaláng a vörösarany hajzuhatagot lánggá változtatta és valósággal megbabonázta a férfit.

– Magának van a leggyönyörűbb haja – mormolta Marcus, miközben az ujjait már-már áhítattal a nő selymes loboncába fűzte.

– Köszönöm… – kezdte Arabella, mielőtt egy önkéntelen kiáltás a torkára forrasztotta a szót. Marcus már nem a hajával bíbelődött, hanem a tenyerét a mellére simította. Még a számtalan réteg ruhán – a ruhája felsőrészén, a fűzőjén és az ingvállán – keresztül is érezte a férfi tenyeréből áradó izgató forróságot. A nő mellbimbói azonnal megkeményedtek… és ezt nyilvánvalóan a férfi is észlelte, mert a tekintete hirtelen elsötétült a vágytól.

Marcus egy mindent tudó fél mosollyal lehúzta a nő ruhájának felsőrészét és a fehérneműjét, felfedve a kebleit, majd lehajolt, hogy elmerüljön bennük. Arabella felkiáltott, ahogy a férfi erotikusan szopogatta a mellbimbóit és nyelvével úgy cirógatta, hogy csaknem az őrületbe kergette. A nő a férfi vállába kapaszkodott támaszt keresve, miközben élvezte a mesés érzeteket, amelyeket a férfi keltett benne.

– És önnek van a legzamatosabb teste – mormolta a férfi, miközben nyelvével kényeztette a nőt.

– Valóban? – kérdezte Arabella rekedten, zihálva. Marcus felemelte a fejét és vidám pillantást vetett a nőre.

– Mi ez édesem? Dicséretekre vadászik?

– Nem… egyáltalán nem – mondta a nő és elpirult. – Csupán arról van szó, hogy honnan tudhatnám, mit talál egy férfi… vonzónak egy nő testén. Nincs viszonyítási alapom.

– Hát a barátnője, Fanny nem mondta el?

– Csak a férfitestről mesélt… hogy mire számítsak. – Arabella letekintett Marcusra. A férfi szándékosan hagyta, hogy a hálóköntöse szétnyíljon, felfedve a meztelenségét. Úgy nézett ki, mint egy gyönyörű, végtelenül felajzott férfi, hihetetlenül élő és elképesztően vonzó volt. Arabella mosolyogva végighúzta az ujját a férfi izmos mellén, le a hasáig. – Azt pedig teljesen magamtól fedeztem fel, hogy milyen csodálatos teste van.

– Örülök, ha így gondolja – mondta Marcus udvariasan fogadva a bókot. Amikor azonban Arabella keze lejjebb vándorolt volna az ágyékára, a férfi elkapta a nő csuklóját. – Még nem, szívem. Ha megérint, nem állok jót magamért.

A férfi ezúttal teljesen levetkőztette. Lehúzta a cipőjét és a harisnyáját, majd a ruháját és az alsóneműjét. Amikor ott állt a férfi előtt meztelenül, Marcus ledobta a köntösét, és magához húzta a nőt, engedve, hogy Arabella érezze kemény, forró testét.

A férfi forró lehelete égette a nő fülét, amint belesúgta

– El sem tudja képzelni, mennyire vártam a ma estét.

De nagyon is el tudta képzelni, gondolta a nő, hiszen ő ugyanígy érzett, amióta reggel felébredt.

A nyakát csókolgatva, a férfi az ágyra tette Arabellát, ő maga pedig mellé heveredett, fél könyökre támaszkodva, miközben tovább csókolgatta a nőt.

– Ezer éve erre vágytam, hogy rózsaágyon szeretkezhessek magával. Egészen pontosan azóta, amióta elajándékozta a virágaimat.

A nő halkan felnevetett, miközben a férfi a torkát csókolta. Amikor a nő megpróbált válaszolni, a férfi a szájára tapasztotta az ajkát, és nevetéssel, gyöngédséggel és erotikus érzékiséggel udvarolt neki.

Beletelt egy kis időbe, mire a férfi elhúzódott, hogy végignézzen a nőn.

– Zamatos – ismételte, és elismerően mérte végig a nő meztelen testét.

A nő szemébe nézve a férfi felmarkolt egy halom rózsaszirmot, és Arabellára hintette őket. Majd még néhányat az ujjai közé csippentett, és lassan végigcirógatta velük a nő testét… a mellét, a csípője hajlatát, a hasát és lentebb… a vénuszdombját és az alant húzódó érzékeny nőszirmokat. Arabella felnyüszített, és éhesen a vágytól felkínálta a férfinak a testét.

– Hihetetlen milyen nagy hatással van önre az érintésem – jegyezte meg Marcus.

– Maga tehet róla.

A testét cirógató rózsaszirmok végtelenül érzékien csiklandozták. A bársonyos puhaság kényeztette a bőrét, akárcsak a férfi tekintete. Egészen beleremegett.

– Marcus, nem kínozhat így…

– Oh, dehogyis nem, angyalom. Azt akarom, hogy őrjítően kívánjon.

Már most őrjítően kívánta a férfit, és azt akarta, hogy a férfi is ugyanígy érezzen. Kínozni akarta Marcust, azt akarta, hogy a férfit is ugyanaz a sajgó, lázas éhség gyötörje, amelyet a férfi ébresztett őbenne.

Arabella, hogy átvegye az irányítást, meglökte a férfi vállát, arra kényszerítve, hogy a férfi a hátára gördüljön a rózsaszirmok közé. A nő látta a férfi szemében, hogy meglepte a hirtelen mozdulat.

– A váratlan támadás is sportszerű – mondta a nő halványan mosolyogva.

– Úgy van – felelte Marcus a hátán fekve engedelmesen, de a tekintetében merész kihívás csillogott. – Azt tervezi, hogy könyörtelenül megkínoz?

– Pontosan – válaszolta a nő. Még sosem akart könyörtelen lenni vagy cafkaként viselkedni senkivel. Marcus mellett azonban minden egyes percben buja és cafka akart lenni, valahányszor a férfival volt, és gyakran akkor is, amikor nem.

Most nagyon bujának érezte magát, miközben a gyertyaláng izgatóan megvilágította a férfi testét. Gyönyörű volt, ruganyos és erős, és teljes mértékben ellenállhatatlan.

Gyanítva, hogy a férfi látja a tekintetében a vágyakozást, Arabella belemarkolt a rózsaszirmokba, és lassan elhintette őket a férfi mellkasán hosszanti irányban, és elmosolyodott, amikor a férfi élesen felszisszent. Ahelyett azonban, hogy tovább cirógatta volna a férfit, egy marék rózsaszirmot szórt rá, hagyva, hogy a szirmok az ágyékára hulljanak, ahol a férfiassága keményen ágaskodott.

– Jól állnak önnek a rózsák – mormolta Arabella, és a hangjában fojtott nevetés bujkált.

Látta, hogy a férfi küzd, hogy ne mozduljon meg, mert a keze ökölbe szorult a teste mellett. Mégsem állította meg a nőt. Inkább élénken figyelte, ahogy a nő fölé térdel.

A nő haja csiklandozta a bőrét, ahogy lehajolt, és könnyed csókot nyomott a férfi mellkasára. A nő érezte, ahogy a férfi teste megfeszül, és a szíve az ajkai alatt dübörög. És ez még azelőtt történt, hogy a nő lejjebb kezdte volna csókolni. Amikor az ajkai a bordája alatt érintették meg, a férfi hasa ösztönösen összerándult.

– Fájt? – kérdezte a nő ártatlanul, és a férfi szemébe nézett.

– Nagyon is jól tudja, hogy nem fájt – morogta Marcus.

– Akkor milyen érzés? – Amikor a férfi nem felelt, Arabella a férfi belső combját kezdte cirógatni az ujja hegyével. – Kéjes érzés?

A férfi halkan, fojtottan felsóhajtott, ahogy a nő megmarkolta vaskos, duzzadt hímvesszőjét.

– Uramisten, igen.

A nő gyöngéden markolva a férfi falloszát, lehajolt és a leheletével cirógatta a férfi bőrét. A férfinak megrándult a hímtagja a vágytól, és amikor a nő megcsókolta a csúcsát, a férfi beleremegett.

– Ezt meg hol tanulta? – kérdezte a férfi zihálva.

– Magától, Marcus. Csupán követem az ön által bemutatott példát.

A férfi szaggatott nevetése nyögéssé alakult

– Kitűnő tanuló.

Arabella felbátorodva összezárta ajkait a férfi duzzadt makkja körül, megízlelve a férfi testét a nyelvével, elszánva, hogy olyan gyönyörben részesíti a férfit, mint amilyenben az részesítette őt. Marcus egész testében megmerevedett, ahogy próbálta megőrizni az önuralmát.

A férfi önkéntelen reakciója ráébresztette Arabellát nőiessége erőteljes hatalmára. Még sosem voltak ennyire kiélesedve az érzékei; a rózsák illata, Marcus bőrének férfiasan csábító illata, a köztük vibráló forróság, a férfi izgató íze. A nő elképzelte, ahogy a férfi belehatol, sötéten, erőteljesen és férfiasan, miközben gyöngéden szopogatta és szívogatta a férfi falloszát, újabb nyögést csalva ki belőle.

Élvezve a hangot, Arabella felsóhajtott, ahogy a vágy édes érzése az ágyékába nyilallt. Érezte, ahogy ölének titkos kelyhe nedvessé és duzzadttá válik, ahogy a vér az ereiben száguld az izgalomtól.

Marcus behunyta a szemét, miközben a teste mellett ökölbe szorult a keze. Nyilvánvaló volt, hogy kezdi elveszíteni az önuralmát, ahogy a gyönyör elhatalmasodik rajta.

Arabella tovább kényeztette a férfit, az őrületbe akarta kergetni. Az ujjai gyöngéden cirógatták a férfi duzzadt hímvesszőjét és a bársonyos, vágytól súlyos heréket, miközben a nyelvével és az ajkával kényeztette. Halk, ziháló nyögés tört föl a férfi torkából, majd a csípője megemelkedett, és a kéjrúdja még mélyebbre merült a nő szájában.

A férfi éhsége csupán még jobban felajzotta a nőt, és arra késztette, hogy még erősebben szívogassa a férfi hímtagját, ami Marcust a tűrőképessége határára sodorta. Összeszorította az állkapcsát, megragadta Arabella vállát és eltolta magától.

– Ennyi éppen elég – mondta a férfi fojtott, rekedtes hangon, és a szeme csillogott a vágytól, ahogy összekapcsolódott Arabelláéval.

De ennyi nem elég, szeretett volna tiltakozni a nő. Arabella a férfira bámult a gyertyák izzó fényében, és csaknem elájult a vágytól. Kétségbeesetten kívánta a férfit, mélyen magában akarta érezni.

Marcus minden bizonnyal ugyanarra vágyott, mert magához vonta a nőt úgy, hogy a combjai közrefogták a férfi combjait. Az olvadó éhség szűnni nem akaró fájdalommá vált, ahogy a férfi megragadta a nő csípőjét és ölének nedves kelyhét vastag hímvesszője felett egyensúlyozta.

Arabella a férfi vállára támaszkodva, megborzongva mély levegőt vett vágyva az egyesülés perzselő gyönyöre után… majd, ahogy Marcus teljesítette ki nem mondott kérését, megkönnyebbülten fellélegzett. Lassan leengedve a nőt, széttárta duzzadt, nedves szirmait a falloszával, és gyöngéden, nagyon gyöngéden selymes makkjával behatolt a nő vágytól remegő testébe. A nő elfojtott egy halk nyögést, ahogy a férfi betöltötte férfiasságával.

Aztán a férfi mozogni kezdett apró tüzeket gyújtva a nő belsejében. Amikor Arabella válaszul ívbe görbítette a hátát, a férfi megragadta a melleit, simogatva, izgatva a feszes mellbimbókat. És amikor a nő szintén mozogni kezdett, a férfi felemelte a csípőjét, hogy egyesüljön a nővel, hatalmas, forró hímvesszőjét egészen a nőbe mártva.

A férfi arcát megkeményítette a vágy; a nőnek elszorult a szíve a látványtól, miközben a férfi lassan, újból és újból, egyre sürgetőbben megmártózott benne. A nő nyögése zokogássá változott, és ez a hang még jobban tűzbe hozta a férfit.

Marcus a nő nevét nyögve belemarkolt a hajába és lehúzta magához. Úgy csókolta a nőt, mintha elhatározta volna, hogy minden akaraterejét kiszívja belőle. Arabella küzdött, hogy megőrizze az önuralmát, de a férfi nyelve úgy hatolt a szájába, mint alant a fallosza mélyen a hüvelyébe. A nő belső izmai a férfira tapadtak, ahogy a gyönyör hullámai elöntötték a testét.

Panaszos nyüszítés hagyta el a nő torkát. Érezte a tüzet, a mindent elemésztő vágyat, amint egyre elhatalmasodik rajta.

Egy pillanattal később Arabella felkiáltott, majd vadul rángatózni kezdett, ahogy a gyönyör heves hullámai átjárták a testét.

Akkor a férfi önuralma is megtört. Marcus erős teste önkéntelenül ívbe feszült a nő alatt, és felnyögött, ahogy ő is eljutott a maga éles, erőteljes kielégüléséig mélyen a nőben.

A férfi a karjába vonta a nőt, ahogy az a mellére omlott. Arabella ott feküdt lágyan és forrón, még mindig Marcusba kapcsolódva, a melle a férfi izzadtságtól nedves mellkasához préselődött, az arca a torka hajlatába rejtve, szaggatott légzésük összekeveredett, miközben vadul kalapáló szívük lassulni kezdett.

Hosszú időbe telt, amíg Arabella újból képes volt észlelni a körülötte lévő világot. Marcus a haját simogatta, és a gyöngéd érintésre a nő felsóhajtott.

– Azt hiszem, ezt a játszmát te nyerted – mormolta a férfi rekedten.

Arabella nem mozdult. Nem, egyáltalán nem nyert. Marcus ismét megfosztotta az önuralmától.

De nem csupán ez aggasztotta a nőt. Még csak nem is az, hogy a férfi csábereje, amellyel annyit kérkedett, olyan megsemmisítőnek bizonyult. Az aggasztotta, hogy bár megfogadta, hogy nem habarodik bele a férfiba, ez a férfi minden egyes érzéki cirógatásával egyre lehetetlenebbé vált.

Elképesztően veszélyes lenne, ha kötődne Marcushoz, érvelt egy figyelmeztető hang a fejében. Hallani vélte a húgai aggódó hangját, amint arról faggatják, hogy nem kell-e attól félteniük, hogy szerelmes lesz a férfiba. Szükséged van ránk, hogy megvédjünk tőle, érvelt Lily.

Talán hallgatnia kellett volna rájuk, gondolta Arabella, ahogy megcsókolta Marcus meleg, csupasz nyakát. Talán valóban szüksége volt erősítésre ahhoz, hogy meg tudja védeni magát. Ha lehetőséget látott volna rá, hogy közömbös maradjon Marcus iránt…

A nő önkéntelenül felnevetett, ahogy ráébredt, hogy a férfi zamatos bőrét harapdálja. Még a vak is láthatta, hogy egyedül képtelen megvédeni magát a férfitól. Most, hogy olyan kétségbeesetten a rabjává vált a férfi szeretkezésének.

Abban a pillanatban Marcus megmozdult alatta, emlékeztetve a nőt, hogy a testük még mindig összekapcsolódott a lehető legintimebb ponton. Édes tűz cikázott végig Arabella testén, ahogy a férfi a tenyerébe fogta az arcát és forrón megcsókolta.

Egészen határozottan az lesz a legbölcsebb dolog, ha megkéri a húgait, hogy költözzenek haza, döntötte el Arabella, miközben megadta magát a férfi varázslatos, perzselő csókjainak.

13

Nincs rosszabb dolog egy szerelem nélküli házasságnál. Talán csak egy olyan házasság, ahol a szerelem egyoldalú.

Arabella levele Fannynak

Amikor Roslyn és Lily másnap reggel hazajöttek Arabella hívására, a nő a hála és a sajnálkozás érzése között vergődött. Hálás volt, hiszen így, hogy testvérei is a házban voltak, nagyobb biztonságban lesz. Azt viszont sajnálta, hogy nem tölthet több varázslatos éjszakát Marcus ágyában.

Reggelinél Arabella kerülte a férfi társaságát, és attól a perctől kezdve, hogy a húgai megérkeztek, buzgón belevetette magát a második emeleti hálószobáik kicsinosításába.

Arabella módfelett hálás volt, hogy Roslyn és Lily nem firtatta, miért gondolta meg magát. Egyszerűen csak egész nap a közelében voltak, és nem hagyták kettesben Marcusszal.

Miközben az iskolába tartottak délutáni óráikra, Arabella próbálta meggyőzni magát, hogy bölcsen teszi, ha kitér a férfi útjából. Nem bízott magában eléggé ahhoz, hogy képes legyen Marcus társaságában időzni anélkül, hogy ne habarodna bele. Azt pedig még kevésbé hitte, hogy le tudná küzdeni a férfi iránt érzett egyre erősebb vágyakozását.

Roslyn és Lily majd segítenek megmenteni magát önmagától.

Arabella belátta, hogy jobb ez így, még akkor is, ha nem nagyon tetszett neki.

Marcusnak sem tetszett igazán, hogy kevesebb alkalma lesz kettesben maradni Arabellával, és így a fiatalabb védencei megakadályozzák, hogy nyugodtan udvarolhasson a nővéreknek. Annak sem örült túlságosan, amikor Lilian és Roslyn kérdőre vonták a dolgozószobájában, nem sokkal azután, hogy visszatértek az iskolából.

– Arabella felment átöltözni a vacsorához – mondta Lily komolyan, ahogy beléptek –, de mi szerettünk volna pár szót váltani uraságoddal.

A mögötte belépő Roslyn sokkal udvariasabban, de ugyanolyan komolyan tette hozzá:

– Ha lenne egy perce a számunkra, uram.

Marcus letette a tollát és felállt, majd hellyel kínálta a nőket az ablak mellett.

– Bájos védenceimre mindig van időm.

Lily elfintorodott a férfi szavai hallatán, de azért helyet foglalt egy magas támlájú fotelban, mintha kényszerítené magát, hogy illedelmesen viselkedjen. Azonban amint elhelyezkedett, azonnal a lényegre tért.

– Azt gondosuk, az lenne a legjobb, ha nem udvarolna tovább Arabellának, Lord Danvers.

Marcus kíváncsian pillantott legfiatalabb védencére, majd letelepedett vele szemben a kanapéra.

– Megmagyarázná, hogy miért?

– Mert ön túlságosan ellenállhatatlan. Valószínűleg képes lenne elérni, hogy Arabella elveszítse a józan eszét. Mi pedig nem szeretnénk, ha áldozatul esne egy újabb szeszélyes udvarlónak.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Aligha vagyok szeszélyes. Feltett szándékom feleségül venni a nővérüket.

– De nem lenne jó férje.

Marcus igyekezett megőrizni a türelmét. Hátradőlt a kanapén.

– Ha jól értem, úgy hiszik, meg tudják ítélni, milyen férj lennék?

– Ön nem szereti Arabellát, uram – mondta Lily előrehajolva, feszült arccal, aggódó tekintettel.

– Arabella mindig is olyan melegszívű volt. A jegyese megalázta és összetörte a szívét, de mi nem hagyjuk, hogy ez még egyszer megtörténjen. Már eleget szenvedett.

Lily aggodalma nyilvánvalóan őszinte volt, ébredt rá Marcus.

Roslyn hangjában szintén aggodalom csengett, amikor csatlakozott a húgához,

– Nagyon nehéz volt Arabellának, amikor a jegyese elhagyta, különösen azután, hogy mindkét szülőnket elveszítettük az otthonunkkal együtt, és el kellett viselnünk az ezt követő nyilvános megaláztatást.

– Úgy tudom – felelte Marcus –, hogy Arabella jegyese elhagyta őt az első megpróbáltatás alkalmával. Engem keményebb fából faragtak.

– Szereti őt? – kérdezte halkan Roslyn. – Vagy ha most nem is, idővel tudná szeretni?

A kérdés váratlanul érte a férfit. Roslyn az arcát fürkészte, amitől úgy érezte, mintha a nő képes lenne a gondolataiban olvasni. De nem tudott válaszolni zavarba ejtő kérdésére, hiszen maga sem tudta rá a választ.

Abban biztos volt, hogy nagyon erősen vonzódott Arabellához. Ha a nő nem volt vele, hiányzott neki. Ha pedig arra gondolt, hogy hamarosan újra látja, a szíve hevesen kalapálni kezdett a várakozástól És olyan szenvedélyt ébresztett benne a nő, amilyet nem érzett már évek óta, sőt talán soha.

De pusztán azért, mert kívánta Arabellát – vagy mert vele akart lenni –, még nem jelentette azt, hogy valaha is azzal a romantikus érzéssel fogja szeretni, amelyről véleménye szerint Roslyn beszélt.

– Úgy vélem – mondta végül Marcus hogy a nővére iránti érzéseim pusztán kettőnkre tartoznak.

Roslyn bólintott.

– Talán igaza van. De nem szeretnénk, ha Arabellának ismét bántódása esne.

– Biztosíthatom róla, hogy sosem bántanám a nővérüket.

– De azt nem ígéri, hogy nem is fogja.

Az igazat megvallva, nem tehet ilyen ígéretet, gondolta Marcus józanul, de mindent elkövet, hogy ne bántsa meg Arabellát.

– Azt megígérhetem, ha feleségül veszem a nővérüket, a házasságunk semmiben sem fog hasonlítani arra, ahogyan a szüleik éltek.

Nyilvánvaló volt, hogy Lilyt ez nem elégítette ki.

– Ha magába bolondítja Arabellát, akkor összetöri a szívét. Nem hagyjuk, hogy Underwood vikomtjához hasonlóan maga is fájdalmat okozzon neki.

– Az nem történhet meg – válaszolta a férfi őszinte meggyőződéssel.

– Hogyan lehetnénk ebben biztosak? – kérdezte Lily.

– Sajnálom – mondta Marcus –, hogy nem tudom önöket meggyőzni nemes szándékaimról. Ennek ellenére tovább fogok udvarolni a nővérüknek.

Amikor Lily továbbra is feszülten bámult rá, Marcus végül témát váltott.

– Tulajdonképpen örülök, hogy Arabella távollétében beszélhetek önökkel.

Egy pillanatra elhallgatott, és egyik nőről a másikra pillantott.

– Kérem, meséljenek az édesanyjukról.

Az anyjuk említésére Lily megmerevedett, míg Roslyn tétován nézett rá.

– Mire kíváncsi?

– Ha jól tudom, Franciaországban él, Bretagne-ban. Hallottak róla mostanában?

Lily gúnyosan felkacagott.

– Mostanában nem, sőt az elmúlt négy évben egyáltalán nem hallottunk róla. Egyetlen levelet sem küldött, mióta elszökött Angliából a szeretőjével.

A lány hangjában félreérthetetlen keserűség csengett, és Marcus rájött, hogy Lady Loring említése egy újabb fájdalmas téma volt Lilian számára

– Talán nem volt lehetősége – jegyezte meg Marcus. – A háborús helyzet súlyosbodott nem sokkal azután, hogy az édesanyjuk Franciaországba ment, ami nagymértékben megnehezítette az üzenetváltást.

– Valahogy mégis üzenhetett volna nekünk – mondta Roslyn kedvesebben. – Csupán annyit, hogy jól van.

– A mostohanagybátyjuk sosem próbált kapcsolatba lépni vele?

– Kétlem. A mostohanagybátyánk nem engedte, hogy kiejtsük a szánkon a mama nevét az ő jelenlétében. Nem volt hajlandó megbocsátani neki, hogy így bemocskolta a család nevét.

– Nem tudják, hogy megkísérelt-e az édesanyjuk visszatérni Angliába, amikor véget ért a háború?

– Miért tette volna? – kérdezte Lily. – Itt senki sem látta volna szívesen.

– És mi a helyzet most? Most, hogy a mostohanagybátyjuk halott, szívesen látnák, ha visszatérne?

– Nem – felelte Lily és az indulattól remegő hangon. – Azt sem bánnám, ha soha többé nem látnánk.

Marcus összekulcsolt kezére támasztotta az állát, miközben védenceit fürkészte. Roslyn valamivel megbocsátóbbnak tűnt, de azt gyanította, hogy Arabella érzelmei éppen olyan keserűek, mint Lilyé.

– Miért kérdi? – tudakolta Roslyn, miközben okos tekintetével fürkészte a férfit.

– Csupán kíváncsi vagyok – felelte Marcus, ami azonban csak részben volt igaz.

A férfi úgy döntött, jobb, ha nem említi a közelmúlt eseményeit, amíg nem tud többet, hogy jobban megítélhesse a fennálló helyzetet.

Az előző napi váratlan utazásának pusztán Lady Loring volt az oka. A nő írt neki egy hónappal azelőtt, amikor értesült mostohabátyja haláláról, hogy kifejezze részvétét, és gratuláljon Marcusnak a grófi cím elnyeréséhez.

Az ügyvédeivel folytatott hosszas tárgyalások után Marcus meghagyta, hogy keressék meg Victoria Loringot Franciaországban, és tegyék lehetővé számára a biztonságos hazatérést Angliába, amennyiben szeretne hazatérni. A férfi hallani kívánta a nő történetét is, mert meg volt róla győződve, hogy ő nem olyan rossz, mint amilyennek a néhai gróf lefestette. Simpkin szerint, aki egyszerre volt a régi gróf inasa és titkára, és így a gróf levelezéséért is felelt, Lady Loring számos levelet küldött a lányainak, de a mostohabátyja mindet elégette, felbontatlanul.

És ha a legcsekélyebb esélye is fennáll, hogy begyógyítsa a nő által okozott sebeket, Marcus nem szalaszthatta el az alkalmat. Lady Loring szívtelen tette volt a felelős, hogy Arabella annyira ellenezte a házasságot, és ha meg tudna bocsátani az anyjának, akkor talán hajlandó lenne elfogadni az ő házassági ajánlatát is.

Ám nem állt szándékában megosztani reményeit a védenceivel, részben azért, mert nem akart csalódást okozni nekik, ha esetleg rosszul ítélte meg az anyjukat.

A férfi válasza azonban nyilvánvalóan nem elégítette ki Lily kíváncsiságát, mert továbbra is dühös tekintettel bámulta.

– Ha uraságod azért említette az anyánkat, hogy elterelje a figyelmünket Belle védelméről, akkor hiába próbálkozik.

A férfi halványan elmosolyodott.

– Nem azért említettem.

Lily továbbra is bizalmatlanul nézett rá, aztán hirtelen felállt.

– Ha fájdalmat okoz Arabellának, esküszöm, hogy megbánja.

A férfi nem kételkedett benne, hogy a lány megtartja a szavát, és hogy csupán jót akart, amikor megpróbálta megvédelmezni Arabellát.

Marcus udvariasan felállt.

– Nem felejtem el a figyelmeztetést.

Roslyn szintén felállt, és a húga nyomában elindult kifelé, de aztán megtorpant, és ünnepélyes arccal visszanézett Marcusra.

– A szavát adja, uram?

– A szavamat adom – felelte a férfi komolyan. – Mindent megteszek azért, hogy ne okozzak fájdalmat Arabellának.

Úgy tűnt, a férfi ígérete megnyugtatja Roslynt, mert lassan bólintott, és óvatosan a férfira mosolygott.

– Nem tudom, miért, de hiszek önnek.

Marcust meghatotta a nő vallomása. Lehet, hogy Roslyn nem lett a szövetségese, de legalább hagyta, hogy bebizonyítsa, milyen ember.

Amikor ő is távozott, Marcus összevonta a szemöldökét, és megpróbálta eldönteni, hogy mi legyen a következő lépés. Nem akart fájdalmat okozni Arabellának, de esze ágában sem volt abbahagyni az udvarlást.

Már pusztán néhány éjszakájuk maradt, és minden perc számított.

Aznap este furán zajlott a vacsora. Arabella sehogy sem értette a Marcus és húgai között a felszín alatt megbúvó feszültséget. Lily továbbra is bizalmatlan tartózkodással kezelte a férfit, de Roslyn mintha jelentős mértékben meglágyult volna a férfi iránt.

Még különösebb volt Roslynnak Marcusszal folytatott társalgása; a családjáról kérdezte, zenéről és irodalomról, a férfi politikai nézeteiről beszélgettek, illetve a férfi birtokairól… mintha Roslyn lett volna a védelmező anya, Marcus pedig a lánya egyik lehetséges udvarlója.

Arabella nem értette, hová akar kilyukadni Roslyn, minthogy a húga még mindig többé-kevésbé ellenezte a férfi udvarlását.

Marcus válaszai úgyszintén meglepték a nőt. Méltóságteljes nyugalommal tűrte a faggatózást, ahelyett, hogy bosszankodott volna, amint azt Arabella várta. Aztán vacsora után, amikor mind átvonultak a szalonba, a férfi újabb erőfeszítéseket tett, hogy jobban megismerje a nő húgait.

Arabella többnyire hallgatott, mivel tudta, hogy a húgai minden egyes szót, amit kiejt a száján, alaposan mérlegre tennének. És túlságosan is hatott rá a férfi közelsége ahhoz, hogy el tudja engedni magát.

Az este nagy részében Marcus nem sokat foglalkozott vele. És meg sem próbált kettesben maradni vele, még akkor sem, amikor lefekvéshez készülődtek. Az igazat megvallva, erre nem is volt lehetősége a férfinak, mert Roslyn és Lily kikísérték Arabellát a szalonból, és elkísérték a hálószobájáig, amiből kitűnt, hogy nagyon is komolyan veszik védelmező szerepüket.

Arabellát valamiféle nyugtalanság töltötte el, amint kibámult az ablakon a holdfényes éjszakába. Nagyon sajnálta, hogy aznap éjjel nem hálhat Marcusszal, és azt kívánta, bárcsak csillapítani tudná azt a sürgető vágyat, amelyet a férfi iránt érzett.

Ráébredve, hová vezetnek ostoba gondolatai, Arabella elfordult az ablaktól, hogy levetkőzzön. Éppen levette a cipőjét, és elkezdte kigombolni a ruháját, amikor valaki halkan koppantott az ajtaján.

Csalódottan vette tudomásul, hogy csupán Nan volt az, aki azért jött, hogy segítsen neki levetkőzni, nem pedig az érzéki szerető, aki az utóbbi időben kitöltötte minden gondolatát.

– Nyugodtan menjen aludni, Nan – mondta Arabella, mert jobban szeretett volna egyedül maradni. – Ma este nincs szükségem a szolgálataira.

– Ahogy gondolja, Loring kisasszony, de Mrs. Simpkinnek valami gondja támadt a konyhában, és szeretné, ha lemenne.

– Ezen a késői órán?

– Azt mondta, nem várhat.

– Rendben – felelte Arabella. – Máris megyek, csak felveszem a cipőmet.

Arabella elbocsátotta Nant, felhúzta a cipőjét, amit az imént vetett le, és csendesen kiosont a szobájából, hogy ne ébressze fel húgait a szomszédos hálószobákban. Mindkettőjük ajtaja zárva volt, vette észre Arabella, ahogy végigment a folyosón, hátra a cselédlépcsőhöz, hogy megkeresse a házvezetőnőt.

Amikor azonban a konyhába lépett, hirtelen megtorpant. Mrs. Simpkinnek nyoma sem volt. Marcus viszont ott ült a hosszú étkezőasztal végén, és szemmel láthatóan nagyon jól érezte magát. A kabátját és a nyakkendőjét már levette, s az ingén is jócskán lazított már.

Szánalmas, hogy megdobban a szíve, amint meglátja a férfit, gondolta a nő. Arabella gondolatban megrótta magát, és közömbös arckifejezést erőltetett magára.

– Hol van Mrs. Simpkin? – kérdezte, noha előre sejtette a választ.

– Elküldtem – válaszolta Marcus könnyedén.

– Szóval hazugsággal csalt ide?

– Mégis, mire számított, édesem? Ravasznak kellett lennem, mivel a húgai anyatigrisként védelmezik önt.

Arabella csodálta a férfi találékonyságát, még akkor is, ha arra használta, hogy őt csalja tőrbe.

– A húgaim csak azt teszik, ami nekem a legjobb.

– Tudom, hogy ők azt hiszik – mondta a férfi mosolyogva. – Lily attól tart, hogy úgy elcsavarom a fejét, hogy elveszíti a józan eszét.

Arabellába belenyilallt a csalódottság.

– Ugye nem beszélt nekik kettőnkről…

– Persze hogy nem, édesem. Nem szeretném, ha kiderülne, hogy kipróbáltuk a hitvesi ágyat, mielőtt összeházasodtunk volna.

A nő elengedte a füle mellett a férfi kihívó megjegyzését.

– Mit akar, Marcus?

– Csupán azt, hogy tegyen velem egy éjféli sétát.

– Miért?

– Hogy kettesben lehessek magával. Máskülönben hogyan udvarolhatnék eredményesen, amikor a húgai minden mozdulatomat figyelik. A jelenlétük jelentősen korlátozza a lehetőségeimet. – Marcus felvonta a szemöldökét, – De éppen ezért hívta haza őket, nem igaz? Mert fél, hogy végül elcsábítom.

A férfi vidáman csillogó szeméből a nő kiolvasta, hogy nincs értelme tagadni a vádat. Amikor Arabella nem felelt, a férfi a fejét ingatta.

– Ugye nem gondolta, hogy ilyen könnyedén eltántoríthat?

– Sajnos nem. Kétlem, hogy bármi is eltántoríthatná magát.

Marcus könnyedén lecsusszant az asztalról, és megállt a nő előtt. Arabella érezte, ahogy felgyorsul a pulzusa a férfi bizalmas pillantásától, és a tekintetében villanó tűz lángra lobbantotta az egész testét.

– Jöjjön velem, Belle. Lesétálunk a folyóhoz.

– Nem hiszem, hogy jó ötlet lenne – válaszolta a nő, de ugyanakkor érezte, hogy az ellenállása semmivé foszlik.

– Gyáva – ugratta a férfi kedvesen. A szeme huncutul csillogott, amitől még hangosabban kalapált a nő szíve.

Eltökélve, hogy ellenáll a férfi vonzerejének, a nő felszegte az állát.

– Csupán bölcs vagyok. Maga is tudja, hogy mi történik, ha önnel megyek.

– Azt tudom, hogy mit akarok, hogy történjen. De akármi is történjen, az csupán az ön érdekében történik.

Marcus a hüvelykujjával végigsimított a nő alsó ajkán. Arabella beleremegett a férfi könnyed érintése keltette égető érzésbe, amely keresztülcikázott a testén.

És ez még azelőtt volt, hogy a férfi hangja érzéki mormolássá halkult volna.

– Csupán lehetőséget, hogy meghódítsam, Arabella. Mindig is csak ennyit kértem öntől. Ha elzárkózik szűzies hálószobájába, miközben a húgai házőrzőkként figyelik, miképp győzhetném meg arról, hogy jöjjön hozzám feleségül?

A nő érezte, ahogy elpárolog az akaratereje. Marcus észveszejtően ellenállhatatlan volt, és ezt tudta is magáról.

– A húgaim nem tudhatják meg – mondta végül Arabella.

A férfi elmosolyodott.

– Én biztos nem mondom el nekik.

– Mrs. Simpkin talán sejti, hogy miben sántikálunk.

– Mrs. Simpkin nagyon diszkrét. Mellesleg helyesli az udvarlásomat, emlékszik?

A férfi ismét végigsimított a nő ajkán, amitől annak elakadt a lélegzete, és elvesztette a józan eszét is. Arabella érezte, hogy az utolsó csepp ellenállása is elolvad. Marcus végül valószínűleg úgyis elérte volna, amit akart, így akár méltósággal meg is adhatta magát. Arról nem is beszélve, hogy mi baj származhatott volna abból, ha még egyszer utoljára együtt töltik az éjszakát?

– Hát legyen – mondta a nő jobb belátása ellenére. – Ez egyszer még magával megyek.

A férfi lusta mosolya elragadó volt, ahogy a kezét nyújtotta.

– Jöjjön, a hátsó bejáraton fogunk kisurranni, hogy elkerüljük a húgait.

Arabella önkéntelenül felnevetett.

– Milyen méltóságteljes, hogy egy címeres gróf a saját háza körül ólálkodik – mondta a nő, és megfogta a férfi kezét.

– Valóban – értett egyet Marcus szárazon. – De kénytelen vagyok kétségbeesett lépéseket tenni. Most pedig hallgasson. Nem akarom, hogy bárki is meghalljon minket.

A férfi kivezette a konyha hátsó ajtaján, amely a konyhakertre nyílt, majd onnan tovább lopóztak a főkertbe. Arabella elfojtott egy nevetést, ahogy elsurrantak a rendezett bokrok és a virágágyak mellett a ház hátsó része felé. A nő felszabadítóan komisznak érezte magát, ahogy kiosont a szeretőjével a házból, mégsem érzett megbánást. Minden jóérzése elszállt, de az érzékei életre keltek. Az éjszaka kellemes volt, ezüst fénybe vonta a holdfény, és a tavasz frissítően édes illatától volt terhes a levegő.

Azonban a férfi sajgó közelsége volt az, ami eltöltötte várakozással, izgalommal és vággyal.

Amikor elérték a teraszos pázsitot, Marcus közelebb húzta magához és lehajolt, hogy a fülébe súgja.

– Úgy érzem magam, mint egy csínyre készülő iskolásfiú… azt leszámítva, hogy egyetlen iskolásfiút sem gyötör ilyen fájdalmas erekció.

A férfi a nadrágja alatt feszülő hatalmas dudorra tette a nő kezét, és Arabella beleborzongott az érintésbe. A tudat, hogy a férfi mennyire kívánja őt, lüktető fájdalmat ébresztett a combjai között, és a saját sóvárgásától elállt a lélegzete.

Ki nem mondott egyetértésben meggyorsították a lépteiket, amíg el nem értek a folyót szegélyező fákig, amelyek elrejtették őket az udvarház lakói elől. Lassítaniuk kellett, ahogy átvágtak egy tisztáson, de amint kiértek a holdfénybe, Marcus megállt és magához rántotta Arabellát, és szenvedélyesen csókolni kezdte.

A csókjuk szenvedélyes tűzijátékot robbantott a testükben. A tűz felforralta Arabella vérét és vad éhséggel töltötte el. Olyan hevesen kívánta a férfit, hogy még maga is megdöbbent.

A nő kétségbeesetten próbálta megérinteni a férfit, türelmetlenül babrálni kezdett a nadrágján. Marcus felszisszent a nő merészségétől, de aztán a segítségére sietett, csaknem leszakítva a gombokat, ahogy igyekezett kiszabadítani megmerevedett hímtagját.

Arabellán volt a sor, hogy felszisszenjen, amikor meglátta a férfi sötét, lüktető falloszát, amint büszkén meredezett fényes ágyékából.

– Gyere ide – követelte a férfi.

A nő szó nélkül engedelmeskedett.

Marcus sietősen felrántotta a nő szoknyáját a derekáig és a markába rejtette az ölét takaró selymes fürtöket. Addigra a nő már szégyenletesen nedves volt a vágytól, és a férfi szemében sötét láng lobbant válaszként. A nő jól látta a férfi arcát a holdfényben – kemény, gyönyörű, feszült a vágytól és tudta, hogy ugyanaz a vágy van az ő arcára is írva, miközben a férfi gyöngéden cirógatta nőiessége szirmait.

Arabella elfojtott egy kiáltást, ahogy a férfi érzékeny bimbóját simogatta, és a férfi kezének feszült, amikor az az egyik ujját mélyen a hüvelyébe mártotta. Csupán azért nem kiáltott fel a gyönyörtől, mert semmiképpen nem akarta, hogy felfedezzék őket.

Marcus azonban nyilvánvalóan nem volt elégedett a történtekkel. Izzott a férfi éjkék tekintete, ahogy izmos lábát az övéi közé helyezte, és a kezét a nő csípőjére csúsztatta, majd a fenekénél fogva megemelte.

Arabella, megriadva a hirtelen mozdulattól, a férfi vállába kapaszkodott, hogy ne veszítse el az egyensúlyát.

– Öleld át a derekamat a lábaddal – parancsolta a férfi nyersen.

– Marcus…

A férfi sürgetően megcsókolta a nőt, elnyelve minden tiltakozását, ahogy a nyelvével mélyen a nő szájába hatolt.

Alant a férfi behatolt a nőbe, és lassan, kérlelhetetlenül nyomult előre. A nő teste puha volt és megadó, ahogy befogadta a férfi kemény hímtagját, de még így is elakadt a lélegzete a férfi perzselő követelőzésétől.

Marcus a nő szájára tapasztotta a száját. Szétterpesztette a lábát és magához szegezte a nőt, miközben egészen beléhatolt.

Arabella remegett a férfi karjában, ahogy kitágult, szorosan körülölelve a férfi hatalmas falloszát. Elképesztő érzés volt, ahogy a férfi betöltötte. Elképesztő és észveszejtő.

A férfi szorosan ölelte a nőt, és mozgatni kezdte a csípőjét, előbb visszahúzódva, majd újból előretörve, hosszú, erős lökésekkel. A nő beleremegett, ahogy a férfi újra és újra beléhatolt, követelőzve, ugyanakkor még jobban felszítva a nő vágyát, miközben a szája a száját ostromolta

A férfi nyers vágya megrázta a nőt; éhes követelőzése az őrületbe kergette. A nő kétségbeesetten vonaglott és nyögdécselt, mozdulatait figyelmes felszabadultsággal a férfi mozdulataihoz igazítva.

Nyers volt, gyors és izgalmas… és hihetetlenül robbanékony. Ugyanabban a pillanatban öntötte el őket a lángoló pokol tüze, darabokra szaggatva a körülöttük lévő valóságot. Arabella felzokogott, Marcus pedig megtántorodott az erőteljes orgazmustól, miközben szorosan ölelte a nőt. Kábán a vágytól, a férfi saját rekedt nyögéseivel fogta fel a nő önkéntelen kiáltásait, miközben magjával megtöltötte a nőt.

A férfi még mindig zihált, amikor a nő a karjába omlott. Még egyszer utoljára vadul a nőbe hatolt, majd teljesen mozdulatlanná merevedett, csupán az utórezgések hullámai söpörtek végig a testén.

Még sokáig egymásba kapcsolódva maradtak, remegve a szenvedély utóhatásaitól. Sőt, még azután is, hogy a testük megszűnt remegni; Marcus szorosan ölelte Arabellát, élvezve a nő testének érintését.

Végül azonban a férfi letette a nőt, de továbbra is ölelte, ahogy az nekidőlt, mert túl gyenge volt ahhoz, hogy megálljon a saját lábán.

Marcus halkan szitkozódott.

– A csudába… már megint.

A nő torkából feltörő fojtott, kimerült nevetés még jobban megérintette a férfit, mint vad reakciója, de saját vadságára nem volt mentsége. A férfi megcsókolta a nő haját, így mentegetőzve a hevességéért.

– Ne haragudj, Belle. Azóta nem vesztettem el így a fejemet, hogy taknyos kölyök voltam, de nem tudtam várni.

– Nincs miért haragudnom – zihálta a nő a férfi vállába. – Én sem tudtam várni.

A férfi hallotta a nő hangjában bujkáló nevetést, a boldogságot, a kielégültséget, és újabb vágy nyilallt bele.

Aztán Arabella felemelte a fejét, és felnézett rá, gyönyörű arca ragyogott a holdfényben. A férfi szíve belesajdult a látványba.

– Nem tudtam, hogy lehet így is szeretkezni – suttogta a nő szinte félénken.

Ő sem tudta. Még sosem szeretkezett ilyen őrülten. Még mindig zihált a sürgető vágytól. Még sosem érzett ilyen gyönyört senki mással, csak Arabellával. Belehalt a boldogságba, amit Arabellával szeretkezés közben érzett.

Talán Arabella tapasztalatlansága tette. A szeretkezés minden formája nagyon új volt a nő számára, és az ő csodálkozása és öröme a férfi számára is új színben tüntette fel a dolgot. Aznap éjjel azonban a nő heves szenvedéllyel válaszolt a vágyaira, amitől elakadt a lélegzete, elvesztette a szívét.

Marcus hirtelen mozdulatlanná dermedt, ahogy beléhasított a felismerés.

Szerelmes lett Arabellába. Hogyan máshogy magyarázhatná meg a nő iránt érzett erőteljes érzelmeit?

A felfedezés megrázta; a feje kába volt, a szíve hevesen kalapált.

Ugyanakkor többé nem volt kétséges. Szerette a nőt.

Nem kellett volna, hogy meglepje, merengett el a férfi, ahogy kábán fürkészte a nő arcát. Tudhatta volna, amikor olyan hihetetlenül erős birtoklási vágy kerítette a hatalmába Arabellával kapcsolatban. Vagy, amikor olyan hihetetlen boldogság járta át, valahányszor a nővel volt. Olyan hihetetlen elégedettség, olyan egyszerű öröm.

Soha egyetlen nő sem volt olyan hatással rá, mint Arabella; még csak meg sem közelítették azt az érzést. Ő volt a tűz, amely hiányzott az életéből.

Drew és Heath minden bizonnyal őrültnek titulálná – és lehet, hogy az is volt. Fülig szerelmes volt, máshogy nem lehetett megmagyarázni azt a gyöngédséget és izgalmat, ami akkor járta át, amikor Arabellára gondolt. Még sosem érezte, hogy ennyire vágyik valakinek a társaságára, mint ahogy Arabellára vágyott.

Marcus nagy levegőt vett, hogy lehiggadjon. Nem számított rá, hogy váratlanul beleszeret gyönyörű védencébe. Most mi az ördögöt tegyen?

A férfi összevonta a szemöldökét. Arabella alaposan lerombolta a védőbástyáit, miközben a lányé érintetlenül állt. Érezte, ahogy összeszorul a gyomra, ahogy ráébredt, hogy sokkal nagyobb kihívással áll szemben, mint a fogadásuk megnyerése. Nem fog beleegyezni, hogy előnyös házasságot kössön Arabellával. Most már nem, hogy rájött, mennyire komolyak az érzelmei Arabella iránt.

De sokkal nehezebb lesz elnyernie Arabella szerelmét, mint a kezét.

– Mi a baj? – kérdezte a nő, amikor a férfira nézett.

Marcus közönyös arckifejezést erőltetett magára. A nő nem hinne neki, ha elmondaná az igazat; ha szerelmet vallana, a nő azt gondolná, hogy csupán el akarja csábítani, hogy megnyerje a fogadást.

– Semmi – hazudta a férfi. – Csupán azt néztem, milyen gyönyörű vagy a holdfényben.

A nő kedves mosolya felgyorsította a férfi szívverését, de valósággal zakatolni kezdett, amikor a nő könnyedén megcsókolta.

– Jobb lesz, ha visszatérek a házba – suttogta a nő –, mielőtt a húgaim észreveszik, hogy nem vagyok ott.

Nem, nem engedlek el, gondolta Marcus szenvedélyesen. Hirtelen erős késztetés lett úrrá rajta, hogy felkapja Arabellát és messze vigye innen, egy erős, ősi ösztön kerítette a hatalmába, hogy rabul ejtse, csak magának, míg bele nem egyezik, hogy feleségül megy hozzá, és nekiadja a szívét.

Ugyanakkor a férfi tudta, hogy erőszakkal nem hódíthatja meg a nőt. Nem bízott benne eléggé, hogy szeresse. Nem hitte, hogy a férfi nem fog fájdalmat okozni neki.

Valahogy meg kellett győznie Arabellát az ellenkezőjéről.

Marcus, ráébredve, hogy alaposan meg kell fontolnia a dolgot, hátralépett, begombolta a nadrágját, majd megigazította a ruháját.

Elfojtva a vágyat, hogy ismét szeretkezzen Arabellával, a férfi megfogta a nő kezét, és a tisztáson át, majd a teraszos elrendezésű pázsiton keresztül visszavezette a kertbe.

Ugyanazon az ajtón léptek be a házba, amelyen kisurrantak. Marcus egészen a hátsó cselédlépcsőig kísérte Arabellát, ahol megállt, hogy végignézzen a nőn a falikar homályos fényében. Jó éjt csókot akart adni neki, mielőtt egyedül visszaküldi a hálószobájába, de amikor a karjába vonta, fentről zaj hallatszott, ami megállásra késztette.

Marcus halkan szitkozódva felnézett.

Arabella húgai a lépcső tetején vártak rájuk, és nem tűntek túlságosan boldognak. Roslyn aggodalmasan, Lilian szomorúan nézett rájuk.

– Látod, megmondtam, hogy Belle bajban van – mondta Lily Roslynnak halkan, rekedten, kétségbeesetten.

14

Milyen ostobák tudunk lenni, mi nők; hagyjuk, hogy szép szóval elkábítsanak, vagy hogy egy jóképű férfi elcsavarja a fejünket.

Arabella levele Fannynak

Marcus védelmezően lépett Arabella elé, de a nő nem engedhette meg magának, hogy a férfi mögé rejtőzzön.

– Jó éjt, uram – mormolta, és ellépett mellette.

A férfi megragadta a karját.

– Ha szüksége van rám…

– Köszönöm, de jobb, ha egyedül beszélek a húgaimmal.

Amint Arabella felfelé haladt az emeletre vezető lépcsőkön, nyomában a húgaival, tökéletesen tisztában volt vele, mekkora csalódást okozott a két lánynak. Lily és Roslyn követte a hálószobájába, majd becsukták maguk mögött az ajtót. A nyomasztó csend nem tartott sokáig.

– Hogy tehetted ezt, Arabella? – kérdezte Lily boldogtalanul. – Hogy kiszöksz a gróffal egy éjféli találkára? Megcsókoltad, igaz? A hajad kócos, a szád pedig vörös.

Valóban úgy néz ki, mint egy cafka, döbbent rá Arabella, ahogy megpillantotta magát az egész alakos tükörben. Bosszúsan az alsó ajkába harapott. Szerencsére a combjai közti nedves, érzékenyen sajgó terület nem látszott.

Arabella hallgatása csak még jobban kétségbe ejtette Lilyt.

– Mégis, mióta tart a viszonyod Lord Danversszel, Belle?

A nő érezte, ahogy elönti az arcát a pír. Nem állt szándékában bevallani, hogy nem csupán a szüzességét adta Marcusnak, hanem az elmúlt három éjszakát is vele töltötte, őrülten, szenvedélyesen szeretkezve.

Mielőtt Lily tovább faggatózhatott volna, Roslyn vágott közbe, sokkal kedvesebben, de ugyanolyan aggodalmasan.

– Aggódunk érted, Arabella. Szemmel láthatóan fülig szerelmes vagy, és nem akarjuk, hogy még egyszer csalódás érjen.

Arabella elfintorodott.

– Nincs miért aggódnotok, igazán. Ezúttal nem fogok belehabarodni a grófba.

– De még így is összetörheti a szíved – mutatott rá Roslyn. – Gondolkodj józanul, Arabella. Ha így folytatod, végül nem lesz más választásod, hozzá kell menned Lord Danvershez. Nem engedhetsz meg magadnak egy újabb botrányt – hacsak nem az a szándékod, hogy tönkre tedd az iskola jó hírét. Ha nyilvánosságra kerül a viszonyotok, kénytelen leszel hozzámenni.

Arabella nem szívesen ismerte el ezt az eshetőséget. Nagyot nyelt. Eddig szándékosan figyelmen kívül hagyta a botrány kockázatát a pillanatnyi élvezetért, hogy Marcusszal lehessen.

– Igen, kérlek, gondolkodj, Arabella – könyörgött Lily. – Te sem akarod, hogy csupán azért kelljen hozzámenned, hogy megmentsd a jó híredet.

– Vagy, ami még rosszabb lenne – tette hozzá Roslyn kedvesen –, hogy egy olyan házasságban vergődj, mint amilyen a mama és a papa házassága volt. Ha a gróf nem szeret, ugyanolyan nyomorúságossá teheti az életedet, mint a papa a mamáét.

– Tudom – bólintott Arabella. – Felelőtlenül viselkedtem. De többé nem fordul elő.

– Remélem is – válaszolta Lily, őszinte aggodalommal a hangjában. – Ha nem vigyázol, elcsábít. Biztos vagyok benne, hogy nem akarsz úgy járni, mint a mama, aki egy férfi bűvkörébe került, és elhagyta a családját az iránta érzett vágyakozása miatt.

Arabella úgy érezte, mintha pofon vágták volna. Valóban ezt tette volna? Szomorúan bámult legfiatalabb húgára.

Elkeserítette a gondolat, hogy esetleg az anyja nyomdokaiba lép.

– Itt tartunk, Arabella? – kérdezte Roslyn sokkal csendesebben. – Hagyod, hogy a szíved döntsön az eszed helyett, ahogyan a mama is tette?

Arabella hevesen megrázta a fejét.

– A szívemnek ehhez semmi köze. Alig néhány hete ismerem Marcust. Ez túl rövid idő ahhoz, hogy komolyan belészeressek.

– És mi van, ha önkéntelenül is megtörténik? – vágott közbe Lily. – Biztos vagyok benne, hogy kihasználja a gyengeségedet, hogy magába bolondítson. Megpróbál a testi vágyaidra hatni – és szemmel láthatóan sikerrel jár.

Arabella nem tagadhatta a vádat; ő ugyanezekre a dolgokra figyelmeztette önmagát számos alkalommal. A halántékára szorította a kezét.

– Nem tagadom, hogy fizikailag vonzódom a grófhoz, de csupán szenvedélyt érzek iránta.

– Akkor az lesz a legjobb, ha teljesen elkerülöd – javasolta Roslyn. – A szenvedély nem egy megbízható alap a házassághoz. A szenvedély, hamar kihunyhat, és akkor mi marad?

Roslyn egy percre elhallgatott, és együtt érzően nézett a nővérére.

– Talán más lenne a helyzet, ha volna rá esély, hogy valaha is megszeretitek egymást.

Nem volt meglepő, hogy Roslyn ilyen tanácsot adott. Lilyvel ellentétben ő nem volt házasságellenes; csupán abban hitt, hogy szerelem nélkül nincs jövője egy házasságnak.

– Annak kicsi az esélye – felelte Arabella. – A gróf nem szerelmi házasságra vágyik. Csupán érdekházasságot akar egy engedelmes feleséggel, aki örökösöket szül neki.

– Akkor azonnal véget kell vetned ennek az egésznek.

– Így van – helyeselt Lily. – Ne engedd, hogy belehabarodj, Belle. A szerelem bolonddá és vakká tesz.

Arabella egyetértően bólintott. Roslyn volt hármójuk közül a legbölcsebb, és számíthatott rá, hogy ésszerűen értékeli a helyzetet. Lilyt azonban pusztán az érzelmei irányították. Zabolátlan természete ellenére ő volt a legérzékenyebb a Loring lányok közül, és neki okozta a legnagyobb fájdalmat az anyjuk szökése.

Ebben a pillanatban Arabella mégis Lilyvel értett egyet. A szerelem túlságosan sebezhetővé és zavarodottá tehet egy nőt. Nagyon is jól tudta, a saját tapasztalatából és az anyja esetéből is, mekkora fájdalmat tud okozni a szerelem. Victoria Loring szerelmes lett egy férfiba, és a szerelem kedvéért feláldozta a családját.

– Természetesen igazad van – suttogta Arabella.

Lily azonban nyilvánvalóan nem volt meggyőződve az őszinteségéről.

– Segíthetünk, hogy könnyebben ellenállj a grófnak, de csak te tudod elfojtani az iránta érzett érzelmeidet, mielőtt túl késő lenne.

– Tudom.

Nem engedhette – nem fogja engedni, hogy belehabarodjon Marcusba. Kihúzta magát.

– Nem kell aggódnod értem, Lily. A fogadásunk hétfőn – két és fél nap múlva véget ér.

– Pokolba azzal az átkozott fogadással! – kiáltott fel Lily. – Azonnal le kell fújnod. Nem éri meg a kockázatot.

Nem fújhatta le most a fogadást. Most, amikor annyira közel volt a győzelem. A húgaira is gondolnia kellett. Az ő függetlenségük a tét. Ha elveszti a fogadást, Lily és Roslyn fizet meg érte.

Arabella nagy levegőt vett, és ünnepélyesen a húgaira nézett, új elhatározással telve.

– Nem igazán. Megígérem, hogy mostantól fogva kerülni fogom a grófot. Semmi éjféli randevú… vagy bármilyen más randevú. Soha többet nem maradok vele kettesben.

Arabella megfogadta, hogy megtartja az ígéretét. Az, hogy Lily emlékeztette az anyjuk viselkedésére, alaposan lehűtötte – és esze ágában sem volt úgy elveszíteni a szívét, ahogy azt az anyjuk tette.

Másnap sikerült a nap nagy részében tartania magát az ígéretéhez. Tudván, hogy délután Marcusnak Londonba kell utaznia politikai ügyben, Arabella kihagyta a reggelit, és már korán útnak indult a Danvers-házból a húgaival, az iskolában keresve menedéket, nehogy összefusson a férfival, mielőtt az elutazik. Az iskolában Arabella zenés előadások hallgatásával próbálta lekötni magát.

A délután sokkal lassabban telt, hiszen szombat volt. Aznap csak délelőtt voltak órák, délután az ifjú hölgyek azt tehettek, amit akartak. Legtöbbjük vásárolni ment a faluba, így az iskola szokatlanul csendes volt.

Arabellának csak Marcuson járt az esze, hiába próbálta ő is, meg a húgai is elterelni róla a gondolatait. Így aztán szíves örömest beleegyezett, amikor Roslyn és Lily azt javasolta, hogy teázzanak korábban Jane Caruthersszel, a vénkisasszonnyal, aki az iskola mindennapos ügyeit intézte. Amikor Tess Blanchard is úgy döntött, csatlakozik hozzájuk, a kellemes közjáték az iskola megnyitása előtti napok hangulatát idézte, amikor ők öten gyakran összegyűltek, hogy megvitassák a terveiket.

Azután a hölgyek átvonultak az étkezőbe, ahol a növendékeik teáztak. Alig helyezkedtek el, amikor Mrs. Phipps, a házvezetőnő elszólította Jane-t.

Nem sokkal később Mrs. Phipps Arabellát is kihívta, izgatottan suttogva:

– Bocsásson meg, Loring kisasszony, de Caruthers kisasszony négyszemközt szeretne önnel beszélni.

– Rendben, hol van? – kérdezte Arabella.

– A kollégiumban. Newstead kisasszony szobájában.

Amikor Arabella belépett Sybil Newstead szobájába, Jane a kezét tördelve fogadta.

– Sybil eltűnt – mondta –, és attól tartok, hogy elhagyta az iskola területét.

Arabella a homlokát ráncolta. Sybil nem jött le teázni, de emiatt még nem aggódtak, hiszen valamelyik osztálytársnője azt állította, hogy megbetegedett és a szobájában pihen. De a lány ágya szemmel láthatóan érintetlen volt.

Tess éppen akkor csatlakozott hozzájuk, amikor Arabella megkérdezte Jane-t.

– Miért gondolod, hogy nincs az iskolában?

– Eltűnt a kalaptartó doboza, és a legjobb ruhái. És a szobalány is, akinek vigyáznia kellett volna rá, szintén eltűnt. Caroline Trebbs az egyetlen, aki reggel óta látta Sybilt.

Arabella még gondterheltebben ráncolta a homlokát. A két lánynak közös hálószobája volt, és Caroline jelentette, hogy Sybil beteg.

– Azt hiszem, beszélnünk kell Trebbs kisasszonnyal – mondta Arabella –, mielőtt elhamarkodott következtetésre jutnánk.

Igyekezett nyugodt hangon beszélni, de a gyomrát görcsbe rántotta valami nyomasztó rosszérzés. Sybil Newstead sokféle ostobaságra képes volt, de Arabella nem értette, miért szökött volna meg. Ami pedig a szobalányt illeti, Sybil könnyedén megvesztegethette a cselédet, noha ez annak az állásába kerülhetett volna…

– Gondolod, hogy egy férfival szökött el? – kérdezte Tess, a hangjából tisztán kicsengő aggodalommal.

Arabella rossz előérzete rémületbe csapott át.

– Uramisten, remélem, nem.

Noha az ésszerű magyarázat lenne Sybil eltűnésére.

Jane elment, hogy a szalonból felhívja Caroline Trebbset, Arabella és Tess pedig türelmetlenül várakoztak. Arabella erőlködve próbálta felidézni, nem viselkedett-e szokatlanul Sybil az utóbbi időben – de rá kellett ébrednie, hogy mindez értelmetlen volt. Az elmúlt időszakban nem figyelt a diákjaira, annyira lekötötte Marcus udvarlása. De ha Sybil egy férfival szökött el, kellett, hogy legyen egy udvarlója…

Arabella elborzadt, ahogy rájött a válaszra: Jasper Onslow. Rajtakapta a hétpróbás élvhajhászt, amint csókot lopott Sybiltől Perryék bálján a teraszon. Egy olyan semmirekellő alak, mint Onslow, eléggé kétségbeesett lehet ahhoz, hogy lealacsonyítsa magát, és elvegye egy molnár lányát a tetemes vagyonáért. De vajon Sybil önszántából ment? Eltűnt ruhái azt jelezték, hogy nem volt szükség erőszakra…

Arabella száguldó gondolatait félbeszakította Jane visszatérése Caroline-nal. Trebbs kisasszony duci, egyszerű kinézetű lány volt. Amikor nyilvánvaló vonakodással belépett a hálóba, bűnös arckifejezése azonnal elárult mindent.

Arabella nem pazarolta az időt udvarias faggatózással.

– Caroline, meg kell mondania, hová ment Sybil.

A lány lehatotta a fejét, és érthetetlenül motyogott valamit.

– Önben megbízott, nem igaz? – kérdezősködött tovább Arabella, igyekezve megőrizni a türelmét.

– I-igen, Loring kisasszony… De megígértem neki, hogy nem mondom el senkinek. Sybil azt mondta, kitépi a nyelvemet, ha egy szót is sz-szólok valakinek.

Arabella lassan mély lélegzetet vett.

– Nem engedjük, hogy bántsa magát, Caroline. Kérem, el kell mondania, mi történt. Sybil bajban lehet.

Egy hosszú perc telt el, mielőtt Caroline hadarni kezdett.

– Sybil nincs veszélyben, Loring kisasszony. Gretna Green-be ment.

Jane halkan felnyögött, míg Tess szomorúan Arabellára nézett. Sybil, úgy tűnt, Skóciába szökött a hozományvadász udvarlójával, ahogy attól tartottak.

– Mr. Onslow-val ment? – kérdezte Arabella.

Caroline-nak leesett az álla, ahogy meglepetten bámult

Arabellára.

– Honnan tudta?

– Az ne érdekeljen. Csak mondd el, mire készült. Legalább három napba telik, amíg Skóciába érnek, talán többe is. Mit beszéltek meg? Mikor indultak?

– Nem sokkal az órák után… amikor vásárolni mentünk a faluba. Mr. Onslow ott várt ránk a kocsijával.

– Mit tervezett a szobalányával? – kérdezte Tess. – Kétlem, hogy Martha szó nélkül hagyta volna, hogy Sybil megszökjön.

Caroline lehorgasztotta a fejét, mintha szégyenkezne.

– Sybil tudta, hogy Martha nem képes tartani a száját, ezért magával vitte. Ma este akarták kitenni, hogy holnap visszatérhessen a postakocsival. Ma este pedig nekem kellett volna falaznom Sybilnek azzal, hogy azt mondom, beteg. Azt gondolta, legkorábban holnap, mise után kezdik keresni.

– Mrs. Phipps azonban – szűrte a foga közt a szavakat Jane – kíváncsi lett, hová tűnt Martha, így bejött ebbe a szobába, és felfedezte, hogy Sybil holmija eltűnt.

– Igen – suttogta Caroline. A tekintete visszatért Arabellára.

– Annyira sajnálom, hogy hazudtam, Loring kisasszony, igazán.

Arabella a nyelvébe harapott, nehogy a szegény lányon töltse ki a dühét, de Jane nem fékezte magát.

– Ez tönkretehet minket – mondta szomorúan. – Mr. Newstead magán kívül lesz.

De Arabella nem akarta megvitatni az iskola sorsát az egyik diák jelenlétében.

– Caroline, szeretném, ha most visszatérne az étkezőbe. És kérem, ne szóljon egy szót sem a többi lánynak.

– Nem fogok. Esküszöm.

Jane-nek csak eddig tartott a türelme.

– Ifjú hölgyek nem esküdöznek, Trebbs kisasszony.

– Igen, Caruthers kisasszony… akarom mondani, nem, Caruthers kisasszony…

Caroline alázatosan és remegve nagy ívben kikerülte Jane-t, ahogy kiosont a szobából.

Arabella kétségbeesetten nézett két barátnőjére. Kínzóan tudatában volt az iskolájukat fenyegető botránynak. Ha hagyták, hogy az egyik gazdag, ifjú tanítványuk egy hozományvadász karmaiba kerüljön, akár összeházasodnak, akár nem, a szülők többé nem fogják az iskolájukba küldeni a lányaikat.

De ami még rosszabb volt, hogy Sybil nem pusztán a jó hírét veszíthette el. Azzal, hogy megszökött egy férfival, és csak a szobalány vigyázott rá, az erőszakot kockáztatta. Nem számított, mennyire bosszantó volt a lány, nem ilyen sorsot érdemelt. De ettől függetlenül, az egész jövője forgott kockán. Ha csak annyi esze volt, hogy hagyta, hogy elcsábítsák, mert szeretett volna szerelmes lenni, akkor súlyos hibát követ el, hiszen Onslow az a fajta férfi volt, aki csak önmagát szereti. Nem valószínű, hogy Sybil boldog lenne a feleségeként.

Arabella gyűlölte a gondolatot, hogy egy ártatlan lány egy ilyen semmirekellő kegyeire legyen bízva, még ha az a bajkeverő, kacér Sybil is. Arról nem is beszélve, gondolta komoran, hogy Sybilért ő tartozott felelősséggel. Az ő felelőssége volt, hogy a diákjai biztonságban legyenek, és úgy tűnt, most kudarcot vallott.

– Valahogy meg kell állítanunk őket – mondta Tess, mindnyájuk gondolatát megfogalmazva.

– De hogyan? – kérdezte Jane.

– Azonnal utánuk megyek – válaszolta Arabella, kezét a halántékára szorítva, ahogy cikáztak a gondolatai. – Csaknem négy órás előnyük van, de nagy valószínűséggel megszállnak valamelyik fogadóban éjszakára. Nem hiszem, hogy Sybil eltűrné, hogy egy kocsiban kelljen aludnia. Ha egész éjjel utazom, talán utolérem őket.

– De szükséged lesz segítségre – mutatott rá Tess. – Vajon Lord Danvers hajlandó lenne elkísérni?

Arabella bólintott.

– Biztos vagyok benne, hogy elkísérne, de ma Londonban tartózkodik egész nap, és minden valószínűséggel magával vitte a kocsiját, mivel már reggel lógott az eső lába. Megkérem Lady Freemantle-t, hogy adja kölcsön a kocsiját, és elegendő keménykötésű férfi szolgát. Biztos vagyok benne, hogy ők segítenek nekem meggyőzni Mr. Onslow-t, tegyen le a Sybillel kapcsolatos terveiről.

– Mi van, ha már… – Jane nem fejezte be a mondatot, hanem elvörösödött.

Arabella megértette a kérdést, de Tess szólalt meg elsőként.

– Elvette az ártatlanságát? Sybil nagyon ostoba lenne, ha hagyná, hogy a férfi egy ujjal is hozzányúljon, mielőtt tisztességesen össze nem házasodtak. Az a lány elég agyafúrt ahhoz, hogy addig ne engedje kicsúszni a kezéből ezt az előnyt.

– Lehet, hogy a férfi van olyan gazember, hogy rákényszerítse – jegyezte meg Arabella.

– Talán, de nem hiszem, hogy megkockáztatná – mondta Tess megnyugtatóan. – Mivel Sybil elég makacs ahhoz, hogy megtagadja, hogy hozzámegy, ha a férfi kényszeríteni próbálja. Semmi kétség, ezt a szökést egyszerű kalandnak tekinti, és nem gondolta végig a következményeket. Azt hiszi, ráveheti az apját, hogy fogadja el Onslow-t vőnek. Lehet, hogy Onslow egy semmirekellő élvhajhász, de bizonyos társadalmi körökben úriembernek tekintik, és igencsak jó parti lenne egy kereskedő lányának.

Jane gyászos fintort vágott.

– De még ha Mr. Newstead végül bele is törődik a házasságba, az iskola sohasem heveri ki ezt a csapást.

– Tudom – válaszolt Arabella komoran.

Minden, amiért az elmúlt három évben küzdöttek, semmivé foszlik.

Mivel Arabella hallgatott, Tess az arcát fürkészve megkérdezte.

– Nem akarod megvárni, amíg a gróf visszatér?

Valóban szerette volna, de nem volt ideje.

– Azonnal indulnom kell, Tess. Ha azt akarjuk, hogy ne tudódjon ki a szökés, azelőtt kell visszahoznunk Sybilt, mielőtt bárki észrevenné, hogy eltűnt.

– Veled kéne tartanom – jelentette ki Tess.

– Azt hiszem, jobb, ha egyedül megyek – válaszolta Arabella. Ha én nem vagyok itt, az nem feltűnő, de ha mindketten elmegyünk, az már gyanús. Azt javaslom, hogy Roslyn és Lily szintén maradjanak itt, és vegyenek részt a holnapi misén, mint rendesen, hogy megőrizzük a látszatot.

– Mivel magyarázzuk Sybil távollétét? – kérdezte Jane.

Tess válaszolt a kérdésre.

– Majd azt mondjuk, hogy megbetegedett, és Arabella Londonba vitte, hogy Lady Freemantle orvosa vizsgálja meg.

– Ez így jó lesz – mondta Jane. – Feltéve, hogy megtalálod Sybilt, és megakadályozod a házasságot.

– Oh, meg fogom találni – mondta Arabella határozottan.

Nem fogja hagyni, hogy egy ilyen bosszantó kis csitri a vesztébe rohanjon, vagy a sárba tiporja az iskola hírnevét.

– És megakadályozom, hogy összeházasodjanak, akkor is, ha Winifred szolgáinak erőszakkal kell visszatartaniuk Onslow-t, és ha Sybilt a hajánál fogva kell hazavonszolnom.

Arabella nem vesztegethette az időt. Megkereste a húgait, és sikerült meggyőznie őket, hogy fogadják el a tervét. Noha vonakodva engedték el egyedül, Roslyn és Lily nyilvánvalóan megértették, hogy szükség van a diszkrécióra, és beleegyeztek, hogy maradnak és segítenek fenntartani a látszatot.

Ezután Arabella gyorsan átkocsizott a Freemantle-birtokra. Remélte, hogy miután kölcsönkérte Winifred kocsiját és szolgáit, azonnal indulhat, de arra nem számított, hogy a nő megmakacsolja magát. Miután végighallgatta Arabella kérését, Winifred határozottan megrázta a fejét.

– Ez a legnagyobb ostobaság, amit valaha is hallottam, kedvesem. Még hogy egyedül menj utánuk! Hagynod kell, hogy Danvers vegye kézbe a dolgot.

– De ő nincs itt, Winifred – mondta Arabella, meglepődve a nő elutasításán. – Londonban van.

– Akkor meg kell várnod, amíg visszatér.

Arabella megpróbálta legyűrni a türelmetlenségét.

– Nem várhatok. Sybil az én felelősségem, Winifred. Én felelek Sybilért. Nagy veszélyben is lehet.

– És te magad is veszélybe kerülhetsz, ha utána mégy. Danversre kell bíznod, hogy elsimítsa az ügyet. Végül is a gyámod.

– Már nem sokáig. A jövő héten fel kell szabadítania engem és a húgaimat a gyámsága alól. De ez most nem érdekes.

Winifred szúrós tekintettel nézett rá.

– Nem utazhatsz egyedül keresztül egész Anglián csak úgy, minden védelem nélkül, Arabella.

– Ott lesz a kocsisod és a szolgáid, hogy megvédjenek.

– Lord Danvers jobban megvédhet, mint egy maroknyi szolgáló.

Efelől semmi kétség, értett egyet vele gondolatban Arabella. Kétségbeesetten kívánta, bárcsak ott lenne Marcus, hogy segítsen neki. Ugyanakkor nem szívesen ült volna kettesben a férfival egy zárt kocsiban, ki tudja meddig, minthogy egy ilyen helyzet komolyan próbára tette volna az akaraterejét.

Saját vágyaitól és fenntartásaitól függetlenül Arabella nem szívesen késlekedett volna.

– Nem akarok itt állni és vitatkozni, Winifred. Ha nem segítesz, akkor bérelek egy postakocsit a fogadóban.

Azzal Arabella türelmetlenül sarkon fordult, de Winifred tiltakozása megállította.

– Hát legyen, viheted a kocsimat és a szolgáimat. De ha valami bajod esik, kedvesem, ne mondd, hogy nem figyelmeztettelek.

– Nem lesz semmi bajom – ígérte Arabella.

Negyedórával később a nő hátradőlt a bársonyülésen, ahogy Lady Freemantle kocsisa a lovak közé csapott. Öt jól megtermett lovász és szolgáló kísérte csatlósként, így Arabella végre fellélegezhetett, ahogy a szökött pár nyomába eredt.

Szánalmas dolog volt, amit Sybil tett, gondolta Arabella, de minden haragja és bánata ellenére részben megértette megtévelyedett növendékét.

Hiszen végső soron Sybil nem sokban különbözött tőle; ő sem tudott ellenállni egy csábító udvarlónak.

Arabella megkönnyebbülése azonban csupán pár óráig tartott. Kezdetben a kocsi jól haladt, a legközelebbi város, Hammersmith felé, ahol öt főút találkozott. Onnan Észak-Londonba mentek, majd még sötétedés előtt ráfordultak a Skóciába vezető főútra. Azután azonban jócskán lelassultak, mert minden állomáson érdeklődniük kellett a szökevény Sybil és a gazember udvarlója felől.

Hogy megvédje a csitri jó hírét, csakúgy, mint a magáét, Arabella azzal a mesével állt elő, hogy Sybil az unokatestvére, és sürgősen haza kell vinnie, mert az anyja súlyos beteg lett. Sajnálatos módon azonban egyetlen fogadós sem emlékezett egy hollóhajú ifjú hölgyre, akit egy szobalány vagy egy úriember kísért volna.

Amikor beesteledett, a kocsisnak jócskán lassítania kellett, mert a holdat vastag, fekete felhők takarták. Aztán amikor rövid időre megálltak egy postakocsi állomáson, hogy lovakat váltsanak, más utazók arra figyelmeztették őket, hogy heves vihar közeledik pontosan azon az úton, amerre ők tartottak.

A figyelmeztetés valósnak bizonyult. A gomolygó felhők hamarosan fenyegetővé váltak, majd heves széllökések kezdték rázni a kocsit, és benne Arabellát. Érezte az eső nehéz illatát a levegőben, még azelőtt, hogy meghallotta volna az esőcseppek dobolását a kocsitetőn.

A vihar teljes erejével telibe kapta őket fél órával később, elárasztva őket esővel, vakító villámlások és égzengés közepette. A veszély még súlyosabbá vált, amikor a kocsi kerekei csúszkálni kezdtek. Az utat elöntötte a sár, és Arabellának szorosan kellett markolnia a kapaszkodót, nehogy kiessen a kocsiból, valahányszor kátyúba futottak.

A nő aggódott, és a feszültsége csak nőtt, amikor pár perccel később a kocsi megállt.

Amikor a kocsis elhúzta az utast tőle elválasztó rekeszablakot, hogy beszéljen vele, a férfinak kiabálnia kellett, hogy Arabella meghallja a dübörgő esőben.

– Ennek semmi értelme, Loring kisasszony! Meg kell állnunk valahol, amíg elvonul a vihar.

Arabella komoran bólintott, tudva, hogy nincs más választásuk, mint hogy aznap estére felfüggesztik a keresést. Még ha nem is csap beléjük a villám, egy súlyos balesetet kockáztattak, és meg is sérülhetnek, ha kitörik az egyik kerék vagy az árokba rohannak.

– El tudunk jutni a legközelebbi fogadóba, hogy ott szálljunk meg? – kiáltotta vissza az égzengésben.

– Igen, a Duck & Bill egy-két mérföldre van innét. De már nem sokáig tudom nyugton tartani a lovakat.

Mintha nyomatékot akarna adni a férfi szavainak, a menny újból megnyílt, és ragyogó villám cikázott át az éjszakai égbolton, majd néhány pillanat múlva velőtrázó mennydörgés követte, mire a lovak vadul megugrottak.

– Igyekezzen – kiáltotta Arabella, és megragadta a kapaszkodót, ahogy újból meglódult a kocsi.

Szerencsére a kocsisnak sikerült megállítania a lovakat, de tovább késleltette őket, hogy a két lovász leszállt, és gyalogosan vezették a megrémült lovakat az őket körülvevő viharban. Csigalassúsággal haladtak a zuhogó esőben és a cuppogó sárban.

Arabella sajnálta a szegény szolgákat és az állatokat, akik ki voltak téve a heves viharnak. Magában némán szitkozódott. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Sybil egy pihepuha ágyban, mélyen alszik valamelyik fogadóban, miközben üldözői az életüket és a testi épségüket kockáztatják, hogy utolérjék.

Valamilyen csoda folytán a kocsi biztonságban megérkezett a Duck & Billhez, és begördült a fogadó udvarára Az eső még mindig zuhogott, és amikor az egyik szolgáló kinyitotta a kocsi ajtaját, egy széllökés ismét becsapta, olyan erővel, hogy Arabellának elakadt a lélegzete.

Noha szorosan összefogta magán csuklyás köpenyét, mire beért a fogadóba, bőrig elázott és reszketett. De a fogadós és a felesége sietősen elszállásolta, megígérve, hogy gondoskodnak a kíséretéről és a lovakról is. Arabellának felajánlották az utolsó hálószobát. Nem volt üres magánlakosztály, mivel a fogadó tele volt az úton rekedt utazókkal.

Arabella azzal magyarázta, hogy nincs csomagja, hogy nem tervezett megállót az éjszakára, és előadta ugyanazt a mesét a beteg nagynénjéről, mint korábban. Amikor az „unokatestvére", Sybil felől érdeklődött, Arabella megkönnyebbülten hallotta, hogy egy pár, akikre tökéletesen illett Sybil és Onslow leírása, úgy három órával azelőtt ott cseréltek lovakat, és megvacsoráztak. Így legalább tudta, hogy jó nyomon jár.

A fogadós felesége felvezette Arabellát egy kicsiny, de barátságos hálószobába, és begyújtott a kandallóban, majd távozóban megígérte, hogy hamarosan hoz fel neki vacsorát és forralt bort. A kandallóban hamarosan kellemes tűz lobogott, amely elég meleg volt, hogy felfűtse a szobát, de magát a nőt nem tudta.

Arabella levetette csuromvizes köpenyét és sáros cipőjét meg a harisnyáját, majd elrendezte őket a tűz előtt, hogy megszáradjanak. De képtelen volt nyugodtan ülni. Ehelyett nyugtalanul járkált fel-alá a kandalló előtt, tehetetlennek érezve magát. A vihar keresztülhúzta a számításait. Aznap éjjel már nem érhette utol Sybilt. Most már csak abban reménykedhetett, hogy a szökevényeket ugyanúgy feltartóztatta a vihar, vagy ha nem, holnap talán akkor is utoléri őket.

Egy kis idő múlva azonban a tehetetlenség érzése teljesen más irányba terelte Arabella gondolatait, és azon kapta magát, hogy a saját problémáján töpreng, nevezetesen a Marcusszal kötött fogadásán.

Megdörzsölve átfagyott karjait, a tűzbe bámult és azon tűnődött, hogy vajon a férfi meghosszabbítja-e a fogadás idejét, hogy nyerhessen, minthogy aznap nem lehetett vele, és könnyen elképzelhető, hogy másnapra sem ér haza. Aztán eszébe jutott az előző esti holdfényes randevújuk… hogyan tette a magáévá Marcus állva… visszaemlékezett a perzselő szenvedélyre…

Ráébredve, hogy vándorló gondolatai hová viszik, Arabella bosszúsan felsóhajtott, majd elfordult a tűztől.

Hirtelen erőt vett rajta a kimerültség. Minthogy semmit sem tehetett már aznap este, úgy döntött, akár megpróbálhat elaludni, noha tudta, hogy a tomboló vihar zaja miatt nem lesz könnyű. Az eső dobolt a zsalugátereken, míg a szél az ereszcsatornában süvöltött.

Arabella megpróbált elfeledkezni a tomboló viharról. Levette a ruháját, az alsószoknyáját és a fűzőjét, hogy az ingében aludjon, mivel nem volt hálóruhája. Épp hogy maga köré tekert egy steppelt takarót, hogy melegen tartsa magát, amikor halkan kopogtak. Arra számítva, hogy a fogadós felesége tért vissza a vacsoráéval és a borral, Arabella elindult ajtót nyitni. Ám megállt, amikor a nő bekiabált:

– Kisasszony? A férje van itt.

A férjem? Gondolta Arabella elképedve.

Még szorosabbra húzta maga körül a takarót, és résnyire nyitotta az ajtót, hogy kikémleljen.

Először a meglepetéstől, majd a vágytól kerekedett el a szeme. Marcus állt a folyosón, ébenfekete haja nedvesen csillogott, a kabátja gallérjáról csöpögött a víz, a csizmája pedig csupa sár volt. A vállára fektetett bőr nyeregtáskák szintén átáztak, akárcsak a magas hódprém sapka, amelyet a kezében tartott.

Amikor hűvösen rámosolygott, Arabella szomjasan itta be a látványát. Boldogan nyugtázta, hogy a férfi utána lovagolt. Marcus látványa nem csupán örömmel töltötte el, de hirtelen minden fáradtsága és gondja köddé vált.

– Ah, hát itt vagy, kedvesem – mondta a férfi, kinyitva az ajtót, és belépve a szobába Arabella mellett. – Örülök, hogy végre utolértelek.

Szánalmas, mennyire nem tudom megvédeni magam tőle.

Arabella levele Fannynak

Miután az asztalra hajította a kalapját és a nyeregtáskáját, Marcus Arabella felé fordult. A lelkében harag és megkönnyebbülés érzése keveredett, ahogy a nő gyönyörű arcát fürkészte. Megkönnyebbülés, hogy a nő épségben átvészelte a tomboló vihart, és hogy sikerült utolérnie. Harag, mert egy ilyen veszélyes vállalkozásba fogott egyedül, anélkül, hogy gondolt volna a saját biztonságára.

Legalább nem tiltakozott, amikor a fogadó tulajdonosnője előtt azt állította, hogy a férje. Arabella nyilvánvalóan megértette, szükséges volt ez a hazugság, hogy megóvják a jó hírét, mert szívélyes mosollyal üdvözölte a férfit.

– Nem gondoltam, hogy utánam jön, édesem.

– Nem akartam, hogy egyedül, a védelmem nélkül tegyen meg egy ilyen hosszú utat, szerelmem – válaszolta Marcus.

– Nem állt szándékomban bonyodalmat okozni.

A férfi összehúzott szemmel nézte Arabellát, a nő világító, szürke szeme pedig rezzenéstelenül állta a férfi tekintetét.

A hálószoba ajtaja előtt várakozó fogadósné udvariasan megköszörülte a torkát, emlékeztetve Marcust, hogy nincsenek egyedül.

A nő kissé megemelte a kezében tartott tálcát.

– Hoztam egy csupor forralt bort a hölgynek, uram, és egy kis vacsorát.

– Tegye az asztalra, kérem – rendelkezett Marcus.

– Többet is hozhatok, ha kéri.

– Nem szükséges. Biztos vagyok benne, hogy a feleségem szívesen megosztja velem a vacsoráját.

– Természetesen – mondta Arabella kedvesen.

Belépve a szobába, a fogadósné letette a tálcát a nyeregtáska mellé az asztalra, majd sarkon fordult, és elindult kifelé.

– Ha az uraság kiteszi a csizmáját az ajtó elé, reggelre megpucolják.

Marcus türelmetlen pillantást vetett tönkrement csizmájára.

– Kétlem, hogy meg lehetne menteni. De szeretném, ha hajnalban készítene nekünk reggelit. Holnap korán szeretnénk indulni.

– Igen, uram.

A nő pukedlizett, majd távozott, és becsukta maga mögött az ajtót. Arabella és Marcus végre kettesben maradtak.

– Várom a magyarázatát, édesem – mondta a férfi fenyegető hangon.

– A magyarázatomat? – ismételte a nő meglepetten.

– Lady Freemantle mesélt a növendéke szökéséről, és hogy maga meg akarja keresni őt. Csupán azt nem értem, hogy miért nem várt meg engem.

A nőnek elkerekedett a szeme a férfi haragos hangját hallva.

– Nem volt más választásom, Marcus. Gyorsan kellett cselekednem. Onslow könnyedén elcsábíthatja Sybilt. Még ha később el is veszi feleségül, nem lenne boldog házasság.

– Ez még nem ok arra, hogy ön a saját biztonságát kockáztassa.

Arabella a férfira bámult.

– Nem hiszem el, hogy haragszik rám! Aggódom a növendékemért, akit tönkretehet egy élvhajhász gazember, Marcus. Én vagyok érte felelős.

A férfi a nőhöz lépett.

– Önért pedig én vagyok a felelős.

Megragadta Arabella állát, és kényszerítette, hogy ránézzen.

– Amíg én vagyok a gyámja, kötelességem gondoskodni a biztonságáról. De a gyámságomtól függetlenül, nem engedhetem, hogy bármi baja essék. Ha bajban van, akkor kötelességem segíteni.

A nő makacsul felszegte az állát.

– Biztos vagyok benne, hogy képes vagyok megbirkózni Sybil elrablójával.

– Én nem vagyok erről meggyőződve, és nem engedem, hogy egyedül vívja meg ezt a csatát.

– Nem vagyok egyedül! Egy egész seregnyi szolgát hoztam magammal, hogy szükség esetén megvédjenek.

– Tehát ökölharcba akar bocsátkozni Onslow-val?

– Csak ha szükséges ahhoz, hogy kiszabadíthassam a karmaiból Sybillt.

– Ez ostobaságnak tűnik, amikor más módon is meg lehet győzni.

Arabella összeszorította a száját, és dühösen meredtek egymásra. Aztán hirtelen meglágyult a nő arckifejezése.

– Természetesen igaza van. Nem áll szándékomban erőszakhoz folyamodni. Az igazat megvallva, boldog vagyok, hogy itt van. Örülök, hogy nem kell egyedül szembeszállnom Onslow-val.

– Reméltem is.

A nő a homlokát ráncolta.

– Meg kell állítanom, Marcus. Még ha Sybil sértetlenül megússza is a kalandot, ez a szökés tönkreteheti az iskola jó hírét.

Félreérthetetlen volt a nő hangjában csengő feszültség, és a férfi haragja ettől egy kissé alábbhagyott.

– Akkor is szólnia kellett volna.

– Talán igaza van.

A nő elmosolyodott.

– Igazán hálás vagyok a segítségéért.

Amikor a férfi nem felelt, a nő tekintete a férfi csuromvizes kabátjára siklott.

– Lóháton tette meg az utat ebben a szörnyű viharban?

– Kénytelen voltam, mivel a kocsival túl lassan tudtam volna haladni, és magának már így is két óra előnye volt.

– Sajnálom.

Marcus megenyhülten nézett a nőre.

– Ha így próbál kiengesztelni, nem fog sikerülni.

– Valóban? – nézett rá Arabella, és a szája sarkában mosoly bujkált. – Talán, ha nem lenne így átfagyva, nem lenne olyan dühös. Vesse le a vizes kabátját, és igyon egy kis forralt bort. Bizonyára jót fog tenni önnek.

Noha Marcus szívesen vitatkozott volna még tovább, annak ellenére, hogy már kifogyott az érvekből, engedelmesen kibújt nedves kabátjából, és egy szögre akasztotta száradni, miközben Arabella az asztalhoz lépett, és töltött egy kis forralt bort. Miután a nő a férfi kezébe nyomta a bögrét, Marcus odasétált a tűzhöz, hogy megmelegedjen.

Marcus a bort kortyolgatva a nőt fürkészte. Vállára omló nedves haját, amely csigákba göndörödött az arca körül és bronzos fénnyel ragyogott, ahogy a pattogó tűz megvilágította.

A férfi tekintete a nő meztelen lábára vándorolt, amely kikandikált a takaró alól, amit a nő maga köré csavart. Ahogy eltűnődött, hogy a nő vígon meztelen-e a takaró alatt, a hímvesszője azonnal megmerevedett, annak ellenére, hogy a teste még mindig át volt fagyva.

Marcus, megfékezve bujaságát, odavitte a nőnek az italt.

– Igya meg. Maga is pont úgy fázhat, mint én.

Arabella elvette a bögrét, és kortyolt egyet a forró italból, miközben felnézett a férfira.

– Marcus, boldogan kértem volna segítséget öntől, ha otthon lett volna.

Azok után, hogy annyira mentegetőzött a nő, nem lett volna szép, ha tovább ostorozza. Végső soron csupán egy nyughatatlan növendékét, és az iskolája jó hírét próbálta megvédeni. Hiszen veszélybe került mindaz, amiért Arabella és a húgai oly keményen küzdöttek az elmúlt három évben.

És ha őszinte akart lenni, el kellett ismernie, hogy mennyire csodálja a nőt. Aggódott a biztonságáért, és pokolian dühös volt, amiért veszélynek tette ki saját magát, csakhogy megmentse hóbortos tanítványát. Csodálta Arabella bátorságát, amiért képes volt az életét kockáztatni, hogy megvédje a rábízott fiatal lányt.

Nem mintha ezt be is ismerné a nő előtt, gondolta Marcus. Arabella túlságosan független természet.

A nő még mindig a férfi arcát fürkészte, mintha meg akarná fejteni, mi rejtőzik a dühe mélyén. Végül halkan, kérlelőn megszólalt:

– Nem akarok veszekedni, Marcus. Hát maga?

– Én sem – válaszolta a férfi nyersen. Még mindig dühös volt.

– Lehet, hogy egy újabb tűzszünetet kellene kötnünk.

Marcus hosszasan nézte a nőt.

– Mit forgat a fejében?

Arabella a keskeny ágyra pillantott, és nyelt egyet.

– Ahogy ön is mondta, mindketten alaposan átfagytunk. Felmelegíthetnénk egymást.

Ez nyílt felhívás volt a férfi számára, hogy szeretkezzenek. Marcus dühe ettől azonmód csillapodott. Ez volt az első alkalom, hogy Arabella kezdeményezett.

– Hát legyen. Kössünk tűzszünetet – mondta Marcus tettre készen.

Felhajtotta az utolsó csepp bort, és az asztalra tette a bögrét, majd vetkőzni kezdett. Először a kabátjától, a mellényétől és a csizmájától szabadult meg, majd kibontotta a nyakkendőjét, levette az ingét, a nadrágját és az alsóneműjét, és felakasztotta a ruháit száradni.

Amikor már teljesen meztelen volt, a férfi elfújta az asztalon álló gyertyát, így a szobát csupán a kandallóban parázsló tűz meleg fénye világította meg.

Ahogy Arabellához lépett, a nő hagyta, hogy a takarója a földre csússzon. Marcus megtorpant, és a látványtól elakadt a lélegzete. A tűz fénye megvilágította a nő gyönyörű testét a vékony gyolcsingen keresztül, vállára omló haját pedig fenséges tűztengerré változtatta.

Amikor a férfi hozzálépett, a nő csendesen felnevetett.

– Mi olyan mulatságos? – kérdezte Marcus.

– Ez az egész. Hogy azt játsszuk, férj és feleség vagyunk.

A nő kinyújtotta a kezét, és az ujja hegyével megérintette a férfi ajkát.

– Nem erre vágytál mindvégig, Marcus? Hogy a feleségednek nevezhess?

Pontosan erre vágyott. Ahogy a nőre nézett, minden düh és feszültség elpárolgott belőle, hogy átadja helyét a vágynak és a gyöngédségnek. Még mindig kissé kába volt a felismeréstől, hogy szerelmes Arabellába. De most már azt is tudta, hogy nem csupán múló szeszélyről vagy egy újabb unaloműző szenvedélyről van szó.

Az érzései sokkal mélyebbek és határozottabbak voltak. Arabella volt az a nő, akivel le akarta élni az életét. A férfi égett a nő iránti vágytól. Annyira mardosta ez a szenvedély, hogy mindenképpen ki kellett elégítenie.

Még mindig a nő szemébe nézve, Marcus közelebb lépett. A magáévá akarta tenni, birtokolni akarta. Azt akarta, hogy a nő elfogadja, hogy őhozzá tartozik. Azt akarta, hogy a nő ugyanazt az ősi vágyat érezze, amit ő érzett.

Magához vonta Arabellát, kihámozta az ingvállából, és szorosan a karjába zárta. Hosszú percekig csak ölelte. A testük lassan felmelegedett, miközben tekintetükben a vágy tüze lobogott.

A férfi tudta, hogy megkaphatja a nő testét, de ő a szívét akarta.

Marcus lassan lehajolt, és gyöngéden megcsókolta a nőt. A csókjában nyoma sem volt annak a vad vágynak, amely belülről égette. Mégis, ahogy az ajkuk összeért, egy új érzelem kerítette hatalmába a férfit.

Korábban sosem érzett még ehhez hasonlót; abban a pillanatban egy olyan nővel szeretkezett, akit szerelemmel szeretett. És ez hihetetlenül csodálatos érzés volt a számára. Miközben csókolóztak, Marcus az ágyhoz vezette Arabellát, és a lepedőre hanyatlott, magára vonva a nőt. Arabella boldogan zuhant az ölelésébe, testével betakarva a férfi izmos testét, mintha csak a férfi formájához igazították volna, amikor teremtették. Őt is perzselte a vágy, miközben forrón viszonozta Marcus csókjait, és ujjait a hajába fűzte, vakon űzve azt a mámort, amelyet a férfi nyújthatott neki.

Kétségtelenül hiba volt ismét szeretkeznie a férfival, mégsem volt képes megtagadni magától azt a gyönyört, amely a férfi karjaiban várt rá, most utoljára. Szinte félelmetes volt a férfi iránt érzett vágyának ereje. Amikor már szinte elviselhetetlenné fokozódott benne ez a mardosó éhség, a férfi átvette az irányítást. A nő fölé gördült, karját a feje fölött leszorította, miközben combjával széttárta a nő combjait. A nő készségesen megnyílt, amikor a férfi mélyen beléhatolt.

Arabellának vadul kalapált a szíve, ahogy felnézett a férfi vágytól elsötétült vonzó arcára az aranyló tűz fényében.

– Elhagy minden akaraterőm, amikor veled vagyok – suttogta Arabella rekedten.

– Remek – zihálta elégedetten a férfi –, mert én is ugyanígy vagyok ezzel.

Aztán férfiereje lüktetni kezdett, betöltve a nőt szenvedélyes vágyával. A nő szinte zokogott a gyönyörűségtől… majd elért a csúcsra, amely most is éppen olyan csodálatos és eget rengető volt, mint bármikor, amikor a férfival szeretkezett. Felkiáltott, amint beleremegett a gyönyörbe, miközben Marcus megborzongott és felnyögött, amikor ugyanaz az erőteljes érzés kerítette a hatalmába.

Később Arabella pihegve hevert a férfi alatt, és képtelen volt megmozdulni. Azt akarta, hogy a férfi örökre benne maradjon, hogy a mámor örökké tartson. Marcus betöltötte a benne lévő űrt, és ettől teljesnek érezte magát.

Végül a férfi az oldalára fordult, és magához vonta a nőt. A karja birtoklóan kulcsolódott a nő testére hátulról, és gyöngéden ölelte, miközben lábát a nő lábai közé fűzte. Arabella a hátán érezte a férfi erőteljes szívverését, miközben saját szíve hevesen kalapált a benne kavargó érzelmektől.

Megrémisztette a felismerés, hogy mennyire kimondhatatlanul csodálatos volt Marcusszal lennie. Mintha egymásnak teremtették volna őket, gondolta Arabella, ahogy lehunyta a szemét. Túlságosan is vágyott a férfira, minden idejét vele akarta tölteni. Szánalmas volt, milyen boldogság töltötte el, amikor meglátta. És még szánalmasabb volt, hogy szinte sajnálta, hogy a fogadásuk hamarosan véget ér.

A nő mélyet lélegzett, és megborzongott.

– Fázol? – törte meg a csendet Marcus fojtott suttogása.

– Nem, már nem.

A férfi a nő fedetlen karját simogatta; az érintése most nem érzéki, hanem megnyugtató volt. Birtoklási vággyal fűszerezett gyöngédsége még veszélyesebb volt, mint vad szenvedélye, ébredt rá a nő, mert ez arra késztette, hogy elismerje a saját szívét betöltő gyöngédséget.

Arabella tudta, hogy sürgősen meg kell találnia Sybilt. Képtelen lett volna ellenállni Marcusnak, ha egészen Skóciáig együtt utaznak, mert ha folytatják bensőséges viszonyukat, akkor ő még sebezhetőbbé válik, mint valaha.

Arabella várakozásainak megfelelően napkeltekor azonnal útnak indultak Lady Freemantle kocsijával, hogy megtalálják a szökevényeket. Gyorsan kellett hajtaniuk, mert Marcus szerint Sybil és Onslow előző nap elég messzire jutottak ahhoz, hogy elkerüljék a vihart.

Arabella legnagyobb bosszúságára azonban a kocsi csigalassúsággal haladt. Az előző napi zivatar után az utak sártengerré változtak, és még Winifred kiváló kocsija is csak zötykölődött a keréknyomokban és a kátyúkban. A hűvös, ködös idő csak növelte Arabella aggodalmát.

És meg is rémült, amikor nem sokkal azután, hogy elhagyták a fogadót, Marcus egy pár pisztolyt húzott elő a nyeregtáskájából, és ellenőrizte, hogy nem nedvesedett-e át bennük a lőpor.

– Marcus – szólalt meg a nő reszketve ugye nem akar párbajozni Onslow-val?

A nő apját párbajban ölték meg, és beleborzongott a gondolatba, hogy a férfi esetleg ilyesmire készül.

– Nem – felelte Marcus szárazon. – Egy párbaj túlságosan is a szökésre terelné a figyelmet. Mi pedig megakadályozni akarjuk a botrányt, nem előidézni.

– Pontosan – vágta rá Arabella.

– Nem áll szándékomban használni a pisztolyokat, de minden eshetőségre fel kell készülnünk.

A nő szorosan megragadta a kapaszkodót, ahogy a kocsi egy újabb kátyún döcögött keresztül.

– Helyes. Még csak bele sem akarok gondolni abba, hogy esetleg le kell lőnie. Ugyanakkor, ha nem lehet észérvekkel meggyőzni Onslow-t, nagyon örülnék neki, ha használná az öklét.

Marcus vidáman pillantott Arabellára.

– Vérszomjasak vagyunk?

– Meglehetősen – mormolta a nő.

– Azt gondoltam, hogy inkább arra a bajkeverő Newstead csitrire fog haragudni. Nagy valószínűséggel az ő ötlete volt ez a szökés, nem gondolja?

Arabella felsóhajtott.

– Meglehet. Sybil szörnyen elkényeztetett és meggondolatlan. De nem tartom menthetetlen esetnek. Épen és sértetlenül kell visszavinnem, anélkül, hogy bárki is megtudná, hogy elszökött. Főként az apja nem tudhatja meg.

– Biztos vagyok benne, hogy megtaláljuk őket – nyugtatta meg Marcus.

– Csak azt remélem, hogy még időben odaérünk – tört ki Arabella hevesen, hiába próbálva leplezni aggodalmát.

Csodával határos módon imái meghallgatásra leltek. Egy órával később találtak az út szélén egy zárt kocsit, amely furán az oldalára dőlt, mivel hiányzott az egyik kereke. Arabella azért imádkozott, hogy a kocsi Onslow-é legyen, és még a lélegzetét is visszafojtotta, amíg Marcus körbejárta a járművet. A lovak, a kocsis és az utasok sehol sem voltak, de a csomagtartóban találtak egy bőröndöt, amelyben három csipkekeszkenő lapult Sybil monogramjával.

Arabella nem tudta, hogy örüljön, vagy még jobban aggódjon.

– Lehet, hogy elsétáltak a következő postakocsi-állomásra – vetette fel Marcus –, hogy keressenek egy bognárt, aki megjavíthatja a kereket.

A nő megrázta a fejét.

– Nem hiszem, hogy Sybil hajlandó lett volna egy tapodtat is menni ezen az úton. Inkább a kocsiban várakozott volna, amíg a szolgák mindent elintéznek.

– Ha így van, akkor elkapta volna őket a vihar… – mondta Marcus körülnézve.

– Ott. – mutatta.

A füves pusztán túl állt egy romos pajta, amelynek hiányzott a fél teteje.

– Lehet, hogy abba az elhagyatott pajtába menekültek.

Arabella elismerő pillantást vetett a férfira, miközben az magához vette a pisztolyait. Tudta, hogy neki magának sosem jutott volna eszébe egy útszéli pajtában keresnie a szökevényeket. És az sem jutott eszébe, hogy felfegyverkezzen. Valóban nagyon hálás volt, amiért Marcus itt volt vele.

A férfi átnyújtott egy pisztolyt a kocsisnak, a másikat pedig magánál tartotta. Arabellába karolt, nehogy a nő elessen a csúszós, süppedős talpon. A lovászok szorosan a nyomukban követték őket, ahogy Marcus az omladozó pajta felé vezette a kis társaságot.

Még jó tíz méterre lehettek, amikor Arabella vitatkozó hangokat hallott. Hihetetlenül megkönnyebbült, amikor felismerte Sybil siránkozó hangját. A nő intett a kocsisnak és a lovászoknak, hogy várjanak, majd Marcusra pillantott.

– Hagyd, hogy én beszéljek vele először.

– Rendben – egyezett bele a férfi, de azért szorosan a nő nyomában maradt, készenlétben tartva a pisztolyát.

Arabella meggyorsította a lépteit, aztán megtorpant a pajta hatalmas ajtajánál, amely félig leszakadva csüngött a zsanérjain. Látta, amint odabent a félhomályban Onslow türelmetlenül járkál fel-alá. Sybilt sehol sem látta, de éles hangja lehallatszott a szénapadlásról, tudatva a világgal, hogy mennyire boldogtalan, miközben azon siránkozott, hogy Mr. Onslow mennyire kegyetlen.

Onslow szemmel láthatóan megrémült, amikor megpillantotta Arabellát, de a nő legnagyobb meglepetésére nyilvánvaló megkönnyebbülés is tükröződött a férfi arcán. Amikor meglátta Marcust Arabella mögött pisztollyal a kezében, a fiatal férfi elsápadt, majd kihúzta magát, és határozottan megindult feléjük.

– Loring kisasszony – kezdte a férfi idegesen –, nem is tudja, mennyire örülök, hogy látom.

Onslow szavait hallva Sybil abbahagyta a siránkozást, majd egy pillanattal később lepillantott a szénapadlásról, és tekintetével az alant elterülő homályt fürkészte.

– Oh, Loring kisasszony! Hála istennek, hogy eljött értem. Az a gazember elrabolt!

Onslow metsző pillantást vetett a lányra.

– Még hogy elraboltam! Semmi ilyesmit nem tettem.

– Nem volt hajlandó hazavinni, amikor kértem! Mi ez, ha nem emberrablás?

– Nem voltam hajlandó, mert odakint tombolt a vihar, maga féleszű liba.

Sybil arca eltorzult a dühtől. Feltérdelt, és csípőre tette a kezét.

– Ne merészeljen féleszű libának nevezni maga… maga szörnyeteg! Ha nem lett volna olyan mamlasz, olyan kocsit bérelt volna, amelynek jobbak a kerekei. És jobb a rugózása! Tele vagyok kék foltokkal, miután tegnap egész nap abban az ócska kocsiban hánykolódtam.

– A kocsi, amit béreltem, tökéletesen megfelelő volt. Csupán a balszerencsének köszönhetjük, hogy kitört a kereke. És nem hibáztathat a saját makacsságáért. Édesen aludhatott volna egy fogadóban, de maga nem akarta bemocskolni a cipellőjét, hogy a következő faluig gyalogoljon.

– Még szép! – visította Sybil. – Nem akartam ilyen siralmas állapotban mutatkozni.

Valóban siralmasan néz ki, gondolta Arabella. Hollószín haja kócos volt, és mindenütt szalmaszálak meredeztek belőle. Valószínűleg éhes is volt, és fázott.

Mielőtt azonban Arabella megszólalhatott volna, Sybil tovább ostorozta Onslow-t.

– És nem akartam kettesben tölteni magával az éjszakát, amikor még a szobalányom sem volt velem, hogy gardedámként vigyázzon rám! Mert maga ragaszkodott hozzá, hogy Martha a húsz mérföldre fekvő postakocsi-állomáson maradjon, mivel túlságosan szűkmarkú volt ahhoz, hogy néhány shillinggel többet fizessen, csakhogy őt is elszállásolhassuk.

– A maga ötlete volt, hogy tegyük ki a szobalányát, és küldjük haza! Azt viszont már aligha róhatja fel nekem, hogy én okoztam a vihart.

Onslow mentegetőzve pillantott Arabellára.

– Nem itt akartuk tölteni az éjszakát, Loring kisasszony. A kocsisomnak vissza kellett volna térnie még az éjjel egy új kerékkel, de aztán feltámadt a szél, és arra kényszerültünk, hogy itt húzzuk meg magunkat.

– Akkor is megbocsáthatatlan, hogy ilyen utálatosan bánt velem! – fortyogott a lány. – Egy pajtában kellett aludnom!

Arabella elfojtott egy mosolyt. Sybil felháborodása akár mulatságos is lehetett volna, ha a helyzet nem lett volna ennyire komoly, de legalább a lány megbánta, hogy meggondolatlanul elszökött Onslow-val, mivel kiderült, hogy a férfi nem tudja neki azt a kényelmet biztosítani, amelyet megszokott.

Arabella szigorú arckifejezést öltött, és belépett a pajtába.

– Sybil, az isten szerelmére hagyja abba a siránkozást, és jöjjön le.

– Amint az a gazember távozik.

Onslow az omladozó tetőre pillantott, mintha fohászkodna.

– Hála istennek, hogy itt van, Loring kisasszony. Boldogan visszaadom magának ezt a kis hárpiát.

– Valóban, hála Istennek, Loring kisasszony – szólalt meg Sybil. – Ostoba voltam, amikor azt képzeltem, hogy hozzá akarok menni Mr. Onslow-hoz. Szörnyen megtévesztett. Meg vagyok győződve arról, hogy mindvégig a vagyonomra pályázott.

E kijelentés hallatán Arabella lenyelte csípős válaszát, és újból felszólította Sybilt:

– Sybil, jöjjön le most azonnal.

A lány egy pillanatra eltűnt, majd megindult lefelé a rozoga létrán, ami cseppet sem volt egyszerű, mert a kalapdobozát is a kezében szorongatta, és a világért sem vált volna meg tőle.

Míg a lány lefelé mászott, Arabella megsemmisítő pillantást vetett Onslow-ra.

– Szégyellje magát, Mr. Onslow. Ártatlan fiatal lányokra vadászik.

– Biztosíthatom, hölgyem, hogy Newstead kisasszony nem olyan ártatlan – morogta a férfi. – Bárányborbe bújt farkas.

Arabellának ökölbe szorult a keze, ahogy kényszerítette magát, hogy ne üsse meg a férfit.

Mintha kitalálta volna, hogy mire gondol, a férfi védekezően feltartotta a kezét.

– Egy ujjal sem nyúltam hozzá, Loring kisasszony, esküszöm. Szerencsére még időben észhez tértem. Két napig sem tudnám elviselni ezt az elkényeztetett kis hárpiát, nemhogy egy életen át.

Arabella ismét megkönnyebbült, hogy kiderült, Sybil még mindig ártatlan. Legalább emiatt már nem kellett aggódnia. Hálás pillantást vetett Marcusra, mire a férfi előrelépett.

Onslow idegesen hátrálni kezdett.

– U-uram … – mondta, miközben aggodalmas tekintettel nézett a pisztolyra. – Nem akar lelőni, u-ugye?

– Nem, amennyiben azonnal távozik.

– Ter-természetesen…

A férfi megindult az ajtó felé, de Marcus elállta az útját.

– Oh, és amint megjavítják a kocsiját, Onslow, maga tovább megy Skóciába egy hosszabb vakációra. Ha meglátom Chiswick környékén, vagy ha meghallom, hogy ismét úgy akar vagyonhoz jutni, hogy gazdag örökösnőket szöktet meg, párbajra hívom, és golyót röpítek a fejébe. Semmi sem mentheti meg. Megértette?

A férfi hangja hűvösen és fenyegetően csengett. Onslow nyilvánvalóan el is hitte minden szavát, mert minden szín kiszaladt az arcából.

– Tökéletesen, uram. De ne aggódjon. Megtanultam a leckét egy életre.

Amikor Marcus pisztolyával az ajtó felé intett, Onslow úgy szaladt ki a pajtából, mintha maga a kis hárpia kergette volna.

A beálló csendben Sybil Arabella mellé lépett, és alázatosan lehajtotta a fejét.

– Oh, Loring kisasszony, meg tud nekem valaha bocsátani?

Arabella nem hitt a lány meghunyászkodásában. Összehúzott szemmel fürkészte Sybilt.

– Nem látom be, miért kellene megbocsátanom.

– Szörnyű hibát követtem el, amikor azt hittem, férjhez akarok menni ahhoz az átkozott hozományvadászhoz.

– Egyetértek – felelte a nő fanyarul. – Hát tejesen elment az esze, Sybil?

A lány szerencsétlenül csavargatta a kalapdobozát átfogó szalagot.

– Azt gondoltam, romantikus lesz megszökni.

– A jövőre pedig egyáltalán nem gondolt. Meg sem fordult a fejében, mi lesz magával két nap múlva, nemhogy húsz év múlva.

Arabella megenyhült hangon folytatta.

– A házasság kockázatos dolog még a legideálisabb körülmények között is. Nyughatatlan természete miatt egész hátralévő életében szenvedhetett volna.

Azzal Arabella sarkon fordult, és kisétált a pajtából.

Sybil, kezében a kalapdobozával követte.

– Ugye nem mondja el a papának, hogy majdnem megszöktem?

– Még nem tudom.

– Kérem, Loring kisasszony, ne mondja el neki! A papa talán még az iskolából is kivesz, én pedig nem akarok elmenni. Jövőre leszek elsőbálozó.

Arabella egy szót sem szólt, amíg ki nem értek az útra

– Szálljon be – utasította Sybilt, ahogy egy lovász sietve kitárta Lady Freemantle kocsijának ajtaját.

A lány némán engedelmeskedett. Arabella is beszállt, és elhelyezkedett Sybil mellett, míg Marcus elrendezte a lány kalapdobozát a csomagtartón, a kocsis pedig áthozta Onslow kocsijáról a bőröndjét. Miután utasította a kocsist, hogy hajtson a következő útkereszteződéshez, hogy megfordulhassanak, Marcus csatlakozott a nőkhöz a kocsiban.

Alig indultak el, amikor Sybil ismét könyörögni kezdett.

– Kérem, Loring kisasszony, ne mondja el az apámnak. Ha távoznom kell az iskolából, nem tudok felkészülni a jövőre esedékes bemutatkozásomra. Mostantól kezdve valóságos kisangyal leszek, esküszöm. Igazán.

Arabella felvonta a szemöldökét.

– És miért hinnék magának?

Sybil arcára kétségbeesett kifejezés ült ki.

– Tudom, hogy elképesztően ostoba voltam, Loring kisasszony, de remélem, meg tud nekem bocsátani.

A lány hangja őszintén csengett.

– Kérem, nem maradhatna ez a dolog kettőnk között? Kérem.

Arabella egy hosszú pillanatig hallgatott, majd megvonta a vállát, mintha elhatározásra jutott volna.

– Hát legyen, köztünk marad, ha ez egyáltalán lehetséges ebben a kavarodásban.

A kocsi éppen akkor lassított, hogy megforduljon, és nem sokkal később már úton voltak London felé.

– Visszavisz az iskolába? – kérdezte Sybil, és a hangja még mindig tompán csengett.

– Nem azonnal. Lady Freemantle-nél fog lakni egy-két napig. Az iskolában azt fogjuk mondani, hogy megbetegedett, és én Londonba vittem, hogy őladysége háziorvosa vizsgálja meg. Egy ideig nála fog lábadozni. Ha Lady Freemantle kezeskedik önért, az elegendő ahhoz, hogy megakadályozzuk a rosszindulatú pletykák terjedését, és így a jó híre is megmarad.

– Oh, köszönöm, Loring kisasszony.

Arabella gonoszkodó mosolyt villantott a lányra.

– Ha eltölt néhány napot őladységével, lehet, hogy utána nem lesz ilyen hálás. Lady Freemantle nem lesz ennyire elnéző egy olyan emberrel szemben, aki meggondolatlanul kockáztatta az iskola jó hírét. Kétlem, hogy jól fogja érezni nála magát.

Arabella elkapta Marcus vidám pillantását, és gyorsan elfordította a tekintetét. Egyrészt borzasztóan megkönnyebbült, hogy megtalálta Sybilt. Ezzel a legégetőbb problémája megoldódott, vagy legalábbis meg fog oldódni, ha titokban tudja tartani a szökést. És a bosszantó kis csitri valószínűleg kétszer is meggondolja majd, mielőtt újabb galibát okoz.

Másrészt ott volt a Marcusszal kapcsolatos problémája, amelyet szintén meg kellett valahogy oldania

Arabella az ajkába harapott, ahogy nézte az elsuhanó tájat. Sybil jelenléte legalább megmentette attól, hogy még bizalmasabb viszonyba keveredjen Marcusszal.

Még mindig képes lett volna felpofozni a lányt, de ugyanakkor hálás is volt, amiért ott ült velük, s hamarosan biztonságban hazaérnek mindannyian.

16

Elképesztően ostoba vagyok, amiért engedem, hogy megint beleszeressek egy férfiba.

Arabella levele Fannynak

Késő délután volt, mire Sybilt kitették Lady Freemantle-nél és visszatértek a Danvers-házba a hölgy kocsiján. Most, hogy kettesben maradt Marcusszal a kocsiban, egy percre sem tudott megszabadulni a férfi vonzerejétől. A gyomra még inkább összeszorult, amikor a kocsi megállt az udvarház előtt, mert érezte, amint a férfi végigméri átható, kék tekintetével.

– Köszönöm, hogy segített megmenteni Sybilt – mondta a nő, hogy oldja a feszült hangulatot.

– Szóra sem érdemes.

Örülök, hogy segíthettem. Marcus kinyitotta az ajtót és kiszállt, majd lesegítette Arabellát is. Ahogy a férfi megérintette, Arabella egész teste megremegett a vágytól. Szerencsére a fogadásuk csaknem véget ért. Már csupán egyetlen estén kellett túlesniük.

– Ne haragudjon, amiért oly sietve magára hagyom – mentegetőzött Arabella – Meg kell találnom a húgaimat, hogy megnyugtathassam őket.

– Természetesen – felelte Marcus kedvesen, ahogy a nő elébe került, és elindult a lépcsőn. – De szeretnék négyszemközt beszélni önnel a vacsora előtt. Mi lenne, ha egy óra múlva a dolgozószobámban találkoznánk?

– Rendben – válaszolta Arabella, és besietett a házba.

Ahogy számított is rá, a húgai már tűkön ültek. Az előszobában fogadták.

– Sikerrel jártál? – kérdezte Roslyn izgatottan. Láthatóan alig várta, hogy haltja a híreket, de nem akarta, hogy a személyzet megtudja az utazás célját

– Szerencsére igen – felelte Arabella. – Mindent elmesélek, ha felkísértek.

Lily összevont szemöldökkel fürkésző pillantást vetett Marcusra, mielőtt követte volna Arabellát a hálószobájába, ahol a nő elmesélte az elmúlt nap eseményeit, gondosan elhallgatva, hogy Marcusszal töltötte az éjszakát.

Miután Arabella megnyugtatta a húgait Sybil biztonsága felől, azok őmiatta kezdtek aggódni.

– Jól vagy, Arabella? – kérdezte Lily nyilvánvaló aggodalommal. – Sajnálom, hogy nem lehettünk melletted, hogy megvédjünk a gróftól. Ha tudtuk volna, hogy utánad megy, elkísértük volna.

– Remekül vagyok – nyugtatta meg Arabella.

– Remélem, képes voltál ellenállni a csábítási kísérleteinek.

Arabella igyekezett nem elpirulni.

– Egész jól boldogultam – mondta. – És szerencsére holnapután már nem kell a gróf miatt aggódnom. Azt mondta, szeretne velem beszélni vacsora előtt. Gondolom, a fogadásunk eredményét akarja megvitatni.

– És mit akarsz neki mondani? – kérdezte Roslyn.

Arabella elmosolyodott.

– Mi mást, mint azt, hogy győztem.

Roslyn elgondolkodva figyelte, de Lily megkönnyebbültnek tűnt.

– Helyes – mondta Lily lelkesen. – Meg kell értenie, hogy nem fogsz hozzámenni feleségül.

– Nem, nem fogok.

Most, hogy megnyugodtak, a húgai felcsengették a szobalányt, majd magára hagyták Arabellát, hogy megfürödhessen és átöltözhessen.

Arabella gondosan begyakorolta, mit fog mondani Marcus-nak, de a gyomra izgatottan remegett, amikor végül lement, hogy megkeresse a férfit.

Marcus a dolgozószobájában várt rá, az íróasztala mögött ülve. Éppen elmélyülten írt egy levelet, de amint Arabella belépett, letette a tollát. Elmosolyodott és felállt, majd megkerülte az asztalát, hogy üdvözölje a nőt. Marcus közeledtére Arabella megtorpant. A férfi is megállt, és kíváncsian fürkészte a nőt.

– Miért olyan ideges, édesem? Nem fogom megtámadni.

– Nem vagyok ideges.

– Akkor miért áll úgy az ajtóban, mintha el akarna menekülni?

– Nem akarok kettesben maradni önnel, ha mindenáron tudni akarja.

A férfi ismét elmosolyodott, és lehalkította a hangját.

– Ebben a pillanatban nem akarok szeretkezni magával, Arabella. Most valami komoly dologról kell beszélnünk. Kérem, csukja be az ajtót, hogy ne hallgathassanak ki minket.

Arabella vonakodva engedelmeskedett, és beljebb lépett.

– Gondolom, a holnapi terveiről akar beszélni, Marcus. Visszatér Londonba?

A férfi félrehajtotta a fejét.

– Miért mennék vissza Londonba?

– Mert addigra véget ér a fogadásunk. Ön fogadott velem, hogy rá tud venni, hogy elfogadjam a házassági ajánlatát, ha engedem, hogy két hétig udvaroljon nekem. Nos, a két hét holnap délben letelik, én pedig teljesítettem a kötelességemet.

A nő szavait súlyos csend követte. Aztán Marcus hátralépett, és az íróasztalnak dőlt.

– Jöjjön ide, Arabella.

– Miért?

– Mert arra kértem.

A nő bizonytalanul közelebb lépett, és megállt a férfi előtt.

Marcus a nő szemébe nézett, majd megfogta a kezét, és még közelebb húzta magához.

Arabellának elakadt a lélegzete, ahogy a férfi érintése nyomán forró vágy cikázott keresztül a testén. Összeszedve minden erejét, a férfi mellének nyomta a kezét.

– Mégis mit képzel, Marcus?

– Újból megkérem a kezét.

Arabella nyelt egyet.

– Erre semmi szükség. Nincs értelme.

– Könyörgöm, gondolja meg magát. Oly sok minden változott azóta, hogy először megkértem a kezét.

– Mindez mit sem számít.

– Valóban? – kérdezte Marcus, felvonva a szemöldökét.

Arabellának sikerült kiszabadítania magát anélkül, hogy meg kellett volna küzdenie a férfival.

– Valóban – felelte, és elhátrált. Aztán megállt, és belekezdett gondosan felépített szónoklatába.

– Marcus… szeretnék őszinte köszönetet mondani mindazért, amit értem és a húgaimért tett, és persze Sybilért. Igazán nagylelkű volt öntől, hogy ennyire a szívén viselte a sorsunkat. De a gyámsága hamarosan véget ér. És akkor többé nem tartozik felelősséggel értünk.

– Nem akarok lemondani az önök iránti felelősségről.

– Meg kell tennie, ha tiszteletben tartja a megállapodásunkat.

A férfi kutató kék tekintete megállapodott a nő arcán.

– Oh, ne aggódjon, tiszteletben tartom, csakhogy van egy kis probléma.

A nő óvatosan fürkészte a férfit.

– Miféle probléma?

– Még mindig el akarom venni feleségül, Arabella, csupán az oka változott. Már nem egy érdekházasságot akarok kötni.

– Akkor mit akar?

– Szerelmi házasságot – mondta a férfi kedvesen. – Feleségül akarom venni… mert szeretem.

Arabella rémülten felszisszent. A gyomra hirtelen görcsbe rándult a férfi hihetetlen szavait hallva.

– Maga nem szeret engem, Marcus – mondta végül összeszedve magát.

A férfinak vidáman megcsillant a szeme a nő hitetlenkedését hallva.

– De igen. A szerelem merőben új élmény a számomra, így aztán eltartott egy darabig, amíg megértettem, mi történik a szívemmel. De más ember lettem, amióta a szalonomban nekem szegezte a saját tőrömet.

Amikor a nő nem válaszolt, Marcus folytatta.

– Azt az első pillanattól tudtam, hogy lenyűgöz, hogy folyvást csak maga jár az eszemben. De amíg először meg nem csókoltam, nem tudtam, hogy miért. Azért, mert maga mellett élek, Arabella. És ez nagyon sokat jelent egy ilyen mindentől megcsömörlött embernek, mint amilyen én vagyok.

– Maga… – Olyan rekedt volt a hangja, hogy Arabella nyelt egyet, és megköszörülte a torkát. – Csak azért vagyok érdekes magának, mert nyíltan megmondom a véleményemet. Mert nem keresem a kegyeit, mint azok a nők, akiket azelőtt ismert.

– Valóban, ez is része a vonzerejének, de azok az érzések az igazán fontosak, amelyeket maga ébreszt bennem.

A nő szíve zakatolt a félelemtől, miközben ismét hátrálni kezdett.

– Maga nem szeret engem. Csupán azért mondja, mert meg akarja nyerni a fogadást.

A férfi elmosolyodott, és megrázta a fejét.

– Bocsásson meg édesem, de nem maga mondja meg, hogy mit érzek. Az igazat megvallva nagyon is mély érzéseket táplálok ön iránt. És a fogadásunknak ehhez semmi köze.

Arabella érezte, hogy elsápad. Nem hitte, hogy Marcus valóban szereti. Nem engedhette meg magának, hogy higgyen neki. Már járt ezen a gyötrelmes úton, amikor egy udvarló az iránta érzett szerelméről beszélt neki. Védekezően egymásba kulcsolta a két kezét, és érezte, hogy izzad a tenyere.

– A jegyesem is azt állította, hogy szeret – mormolta végül –, és én voltam annyira bolond, hogy hittem neki. Többé nem követem el ezt a hibát, Marcus.

A nő látta, amint a férfi bosszúsan összeszorítja a száját.

– Hányszor kell még elmondanom? Én nem vagyok a jegyese. – Amikor a nő elfintorodott a férfi felcsattanó hangját hallva, Marcus nagy levegőt vett.

– Megértem, miért nehéz elhinnie, hogy komolyan gondolom, amit mondok, Arabella, de esküszöm, nem azért teszem, hogy megnyerjem a fogadást. Tiszta szívből szeretem magát. El akarom venni feleségül, és gyerekeket akarok nemzeni magának. Magával akarom tölteni a hátralévő életemet, és boldoggá akarom tenni.

Arabella Marcusra bámult.

– Akárhogy érez is irántam, biztos vagyok benne, hogy csupán múló szeszélyről van szó. Hamarosan elfelejti.

– Nem, nem felejtem el. Az érzéseim valóságosak, és semmi kétségem afelől, hogy tartósak is. Ez valóban szerelem, Arabella.

A férfi egy pillanatra elhallgatott, és a nő arcát fürkészte.

– Rémült arckifejezéséből arra következtetek, hogy ön egyelőre nem viszonozza az érzéseimet. De nem számít. Egy szép napon majd maga is viszontszeret.

– Nem – suttogta a nő. De nem a jövőre vonatkozó érzéseit tagadta; hanem hirtelen megértette a mostani érzéseit. Már most is szerette Marcust. Egek, hogy engedhette, hogy ez megtörténjen!

Arabella szíve hevesen kezdett kalapálni, és a lélegzete elakadt.

– Nem – ismételte meg zihálva. Hogyan lehetett ilyen ostoba, hogy ismét szerelmes lett?

A hangjában valódi félelem csengett, ami megállásra késztette Marcust. Aztán oda lépett hozzá. Arabella érezte, hogy remegni kezd a férfi pillantásától.

– Mit tehetnék, hogy meggyőzzem? – kérdezte végül Marcus csendesen.

A nő behunyta a szemét, ahogy az egész bensőjét marokra szorította a félelem. Megfogadta, hogy vigyáz a szívére, de kudarcot vallott. Bolond módjára ugyanazt a hibát követte el, amit négy évvel azelőtt. És az eredmény is nagy valószínűséggel ugyanaz lesz.

Hogyan hagyhatta figyelmen kívül Marcus iránti érzelmeit egészen addig, míg már túl késő lett megvédenie magát?

Napokig abba a meggyőződésbe kapaszkodott, hogy a kapcsolatuk pusztán fizikai vonzalom, és képes lesz megakadályozni, hogy elmélyüljenek az érzései. Pedig minden jel ott volt. Csupán nem akarta észrevenni őket. Minden egyes csók, minden egyes cirógatás egyre inkább Marcus bűvkörébe vonta. Szerette. Uram irgalmazz!

Most már csak abban bízhatott, hogy képes lesz elfojtani mélyebb érzelmeit, mielőtt még nagyobb fájdalmat okozna magának, mint négy évvel azelőtt.

Próbálva megőrizni a nyugalmát, Arabella kihúzta magát, és közömbös arckifejezést kényszerített magára. Nem volt hajlandó hagyni, hogy a történelem megismételje önmagát azzal, hogy ismét megbízik egy férfiban, viszonozza a szerelmét, hogy aztán később ismét elárulják.

– Ismétlem, Marcus, hálásan köszönök mindent, de amikor holnap véget ér a fogadásunk, én győztesen távozok. Nem fogok igent mondani.

A férfi feszült arccal közelebb lépett, de a nő folytatta, mielőtt a férfi megszólalhatott volna

– Kérem, higgyen nekem. Nem akarok feleségül menni magához.

A férfi lassan megrázta a fejét.

– Azt hiszem, becsapja önmagát, Arabella. Ugyanazt érzi, amit én. Kivételes szenvedély fűz össze minket…

A nő félbeszakította.

– És akkor mi van? A szenvedély nem a legbiztosabb alap egy házassághoz. És még ha az is lenne, nem számít. Az egyetlen, ami most számít, az, hogy tiszteletben tartja-e a megállapodásunkat?

A férfinak megfeszült az állkapcsa

– Természetesen. Állom a szavamat.

Marcus az asztalon heverő levélre mutatott, amelyet korábban írt.

– Már írtam az ügyvédeimnek, és utasítottam őket, hogy állítsanak össze egy új szerződést, amelyben biztosítom a gyámságom alóli függetlenségüket. Ön és a húgai visszakapják a szabadságukat, akár hozzám jön feleségül, akár nem. Nem akarom, hogy a döntését az irántam érzett érzésein kívül más befolyásolja.

– Akkor várni fogom az ügyvédei levelét.

Egy hosszú pillanatig egymásra bámultak, de amikor a feszült csend túl hosszúra nyúlt, Arabella nyugodt hangon megszólalt:

– Holnap akár el is utazhat, Marcus. Nincs rá szükség, hogy tovább maradjon.

– Úgy tűnik, valóban nincs. – A férfi szemében dühös láng lobbant. Metsző hangon szólalt meg:

– Ne aggódjon, édesem. Még ma éjjel visszatérek Londonba.

Arabella csendesen figyelte a férfit. Nem akarta elhinni, hogy, ilyen könnyen beadta a derekát. És jól gondolta.

Marcus megragadta a vállát és magához rántotta, majd dühödt-szenvedélyesen megcsókolta. Ez a csók inkább volt büntetés, semmint egy szerető vágytól fűtött csókja, de még így is hevesen felszította Arabella vágyát.

Amikor Marcus végül elhúzódott, a szemében düh és diadal csillogott.

– Ugyanaz a szenvedély fűti magát is, mint engem, de képtelen beismerni, mert fél. Nem fogom összetörni a szívét, ahogy az a nyomorult jegyese tette, Arabella… Nem kényszeríthetem arra, hogy higgyen nekem.

– Nem, valóban nem – felelte Arabella remegő hangon.

Marcus állkapcsa ismét megfeszült, de képes volt megfékezni kitörni készülő dühét, míg kipréselte magából:

– Az ügyvédeim majd jelentkeznek.

Azzal felkapta az íróasztalon heverő levelet, és sarkon fordult, hogy távozzon. Feltépte az ajtót, majd kiviharzott anélkül, hogy a nőre nézett volna. A nyomában súlyos csend ereszkedett a szobára.

Arabella kábán botorkált egy székhez, és lerogyott. Kezével a torkát markolászta, alig kapott levegőt. Nem hagyhatta, hogy higgyen Marcusnak, még akkor sem, ha lénye egy része azt kívánta, bárcsak igaz lenne minden szava. *Szeretem. El akarom venni feleségül, és gyerekeket akarok nemzeni magának. Magával akarom tölteni a hátralévő életemet és boldoggá akarom tenni.*

Elszorult a szíve, ahogy felidézte magában a férfi szavait.

Azonnal fejezd be ezt az ostoba érzelgést, rótta meg magát Arabella gondolatban. Marcus nem szerette. Elment anélkül, hogy megpróbálta volna meggyőzni, s még ahhoz sem ragaszkodott, hogy végigjátsszak a fogadásukat. Mennyire lehetnek szilárdak az érzései, ha még arra sem vette a fáradságot, hogy vitatkozzon vele?

A nő ráébredt, hogy vitatkozni akar a férfival. Vissza akarta hívni, és el akarta neki mondani, mit érez iránta.

Ahogy belenyilallt szívébe a fájdalom, Arabella lehunyta a szemét. Milyen ostoba! Örülnie kéne, hogy el tudta küldeni a férfit, mielőtt azt kockáztatta volna, hogy az még nagyobb fájdalmat okoz neki, mint annak idején a jegyese. Ugyanakkor, akárhogy is próbálta észérvekkel megmagyarázni a sajgó ürességet, képtelen volt rá.

Arabella szorosan átölelte remegő testét. Mi baja van? Nevetséges, hogy könnyek mardossák a szemét. Nevetséges és szánalmas. Gyűlölte a könnyeket. Egyszer sem sírt a szülei okozta botrány idején, csupán az apját siratta meg. Az anyja elvesztését és a jegyese okozta nyilvános megaláztatást könnyek nélkül viselte. Sztoikus belenyugvással tűrte az azt követő megvetést és a szegénységet is. Akkor most miért környékezte mégis a sírás? Megszabadult Marcustól. Repesnie kellene az örömtől, hogy elhárult a veszély.

Mégis fájóan üres, keserű győzelem volt ez.

Abban a pillanatban meghallotta Lily fojtott szitkozódását.

– A gróf ríkatott meg, Belle? Esküszöm, hogy feldarabolom!

Arabella idegesen letörölte a könnyeit, és erőtlenül felnevetett, ahogy felnézett a húgára.

– Egy hölgy nem esküdözik, Lily. És nem túl udvarias dolog egy grófot azzal fenyegetni, hogy felnégyeled.

– Kit érdekel! Megölöm, amiért bántott.

Roslyn arrébb tolta Lilyt, és megfogta Arabella kezét.

– Nem úgy érti. Csupán azt akarja mondani, hogy fáj nekünk ilyen állapotban látni téged.

– Túlélem.

Túlélem, fogadta meg magában Arabella, noha tudta, sokáig fog tartani, ha egyáltalán valaha is valóban úgy érzi majd.

Vajon hihetek Marcusnak, amikor azt mondja, hogy szeret? Hihetek még abban, hogy létezik szerelem?

Arabella levele Fannynak

Sajnálatos módon Arabella fájdalma mit sem enyhült. Csaknem egy hét telt el Marcus feldúlt távozása óta, de a nő még mindig szenvedett a férfi hiányától, annak dacára, hogy mindent elkövetett ellene. Gyönyörű, verőfényes, lusta nap volt azon a szombat délutánon, de a kellemes időjárással szöges ellentétben állt Arabella zord hangulata. Az iskola diákjai élvezték a Freemantle-birtokra tett kirándulás minden percét. Volt, aki Roslyn irányításával krokettezett, mások Lily és Tess felügyeletével a dísztavon csónakáztak, míg megint mások virágot szedtek és koszorút fontak a hajukba Jane Caruthers vezetésével. Később majd pazarul meguzsonnáznak a szilfák árnyékában, Lady Freemantle társaságában.

Arabella azonban cseppet sem élvezte a kirándulást. Egy szilfa tövébe húzódott, ahol kedvére dédelgethette összetört szívét, miközben fél szemmel a tavon folyó önfeledt bolondozást figyelte. Amikor a lányok fogócskázni kezdtek a csónakokkal, vidáman fröcskölve egymást, fel-felvisítva a nevetéstől, Arabella meglepetten vette észre, hogy Tess is csatlakozik hozzájuk.

Arabella egy percre megfeledkezett gyászos hangulatáról, és elmosolyodott. Jó volt látni, hogy Tess végre nevet, és élvezi az életet azután, hogy az elmúlt két évben a jegyesét gyászolta. Mielőtt Tess jegyességének váratlanul véget vetett a vőlegénye halála, aki a szörnyű Waterlooi csatában vesztette életét, nem volt nála vidámabb, boldogabb nő a világon. Az, hogy most néhány percre ismét a régi önmaga volt, azt jelezte, hogy végre készen állt, hogy visszatérjen az élők közé.

Úgy negyed órával később Tess otthagyta a vízi csatát, és a nevetéstől kifulladva elindult Arabella felé.

– Azért jöttem, hogy megkérjelek, csatlakozz hozzánk, Arabella – mondta Tess, kinyújtva a kezét, hogy felsegítse Arabellát. – Szükségünk van rád.

Arabella halványan elmosolyodott.

– Köszönöm, de nem akarok olyan csuromvizes lenni, mint amilyen te vagy. Épp eléggé megáztam, amikor múlt héten Sybilt üldöztem abban a förtelmes viharban.

Tess vidám pillantást vetett Sybilre a válla felett. A lány fel- alá sétált a kertben, mereven kihúzva magát, Lady Freemantle szigorú előírásait követve.

– Szemmel láthatóan megérte az erőfeszítést. Nemcsak Sybil jó hírét, de az iskoláét is megmentetted. Sőt, Sybil annyira fél, hogy esetleg kicsapják, hogy valóságos kisangyal lett belőle. Esküszöm, rá sem ismerek.

Tess ismét Arabellára nézett.

– Ugyan, gyere! A nap elég melegen süt ahhoz, hogy gyorsan megszárítsa a ruhádat. Nem hagyom, hogy az orrodat lógasd egy ilyen fenséges napon.

Amikor Arabella nem válaszolt, Tess a homlokát ráncolva letelepedett mellé a fűbe.

– Mi a baj, édesem? Amióta Lord Danvers visszatért Londonba, pocsékul nézel ki.

Arabella megborzongva fordult el. Bosszantó volt beismernie, mennyire nyomorultul érezte magát, amióta Marcus elment. Abban reménykedett, hogy az élete visszatér a hétköznapi kerékvágásba, de nem ez történt, mivel bárhová is nézett, minden a férfira emlékeztette. Az sem tett jót a lelkiállapotának, hogy egy szót sem hallott tőle vagy az ügyvédeitől azóta.

– Lehet, hogy maláriám van – mondta Arabella.

Tess átható pillantást vetett rá.

– Az is lehet, hogy szerelmi bánatod van.

Arabella képtelen volt tagadni a vádakat, csupán keserűen felnevetett.

– Ennyire nyilvánvaló?

– Az mindenesetre elég nyilvánvaló, hogy boldogtalan vagy – mondta Tess, a barátnője arcát fürkészve. – De egészen biztos, hogy szerelmes vagy belé, Arabella, és nem csupán fizikai vonzalmat érzel iránta? Nem csak arról van szó, hogy bálványozod?

Arabellának semmi kétsége nem volt afelől, hogy mit érez Marcus iránt, de jó lett volna beszélni a dilemmájáról valakivel, aki megérti. Tess tudta, milyen az igaz szerelem, hiszen ő őszintén szerette a jegyesét.

– Azt hiszem, szerelmes vagyok belé, de honnan tudhatnám igazán?

A barátnője elgondolkodva nézett rá.

– Általában fel lehet ismerni a jeleket. Amikor szeretsz egy férfit, ő lesz az életed értelme. Folyton vele szeretnél lenni, és amikor nem vagytok együtt, csak ő jár a fejedben. Megszépíti a napodat. Ha csak megérint, forró vágyat ébreszt benned… gyöngéd tekintete pedig lángra gyújtja a szívedet. Az életet üresnek érzed nélküle.

Tess egy pillanatra elhallgatott.

– Így érzel te is Lord Danvers iránt, Arabella?

Arabella, összekulcsolt kezeire szegezve a tekintetét, bólintott. Pontosan így érzett Marcus iránt, még az üresség is ott volt benne. Mióta a férfi elment, a szíve egyfolytában sajgott az ürességtől.

– Annyira hiányzik, hogy az már szinte fáj, igaz? – kérdezte Tess együttérzően.

– Igen.

Szörnyen hiányzott neki a férfi.

– És mit szándékozol tenni? Arabella önkéntelenül felnevetett.

– Fogalmam sincs.

– Gondolod, hogy ő is viszontszeret? – kérdezte Tess.

– Azt állítja, igen.

Tess Arabellára bámult.

– Lord Danvers azt mondta, hogy szeret?

– Igen… a múlt héten, amikor visszatértünk a Sybil utáni hajszából. De én nem hittem neki. Attól féltem, csak azért mondja, hogy rávegyen, legyek a felesége.

Tess egy pillanatig habozott.

– Arabella, én nem hiszem, hogy Lord Danvers olyan ember volna, aki anélkül vallana szerelmet, hogy komolyan gondolná. Kétlem, hogy bárkinek is szerelmet vallott volna korábban.

– Nem, én sem hiszem.

– Mit feleltél?

Arabella elpirult, ahogy felidézte a jelenetet.

– Attól tartok, hogy nagyon megrémültem. Abban a percben jöttem rá, hogy szeretem, és hirtelen páni félelem fogott el. Megmondtam Marcusnak, hogy én nyertem meg a fogadást, és hogy nem megyek hozzá feleségül. És hogy jobban teszi, ha máris távozik.

– Tehát ezért ment el? Mert elküldted?

– Igen.

– Nos – mondta Tess lassan –, talán még nem késő, hogy helyrehozzátok a dolgokat. Legalábbis, ha szeretitek egymást.

Arabellát újból elfogta a félelem.

– De hát éppen ez a probléma, nem érted? Nem vagyok benne biztos, hogy tényleg szeret. De még ha most szeret is valamennyire, honnan tudhatom biztosan, hogy tartósak lesznek az érzelmei? Nincs annál fájdalmasabb dolog, mint amikor szeretsz valakit, de az illető nem szeret viszont. Tudom, mert már átéltem egyszer.

Tess megrázta a fejét.

– Underwood kétségtelenül nem volt méltó a szerelmedre, de azt gondolom, hogy Lord Danvers igen. És ezt te magad is így gondolod, különben sosem hagytad volna, hogy a dolgok idáig fajuljanak. Vagy nincs igazam?

– De igen.

– Szereted annyira, mint Underwoodot?

– Sokkal jobban szeretem.

Marcus iránti érzelmei sokkal erősebbek voltak, mint hajdani első szerelme, ami egyben azt is jelentette, hogy sokkal jobban megviselné, ha kiderülne, a vonzalma egyoldalú csupán.

– Akkor igent kellene mondanod neki – mondta Tess.

Arabella kétségbeesett pillantást vetett a barátnőjére.

– A házasság csak még inkább elronthatna mindent. Az anyám kezdetben szerette az apámat, és nézd, hová vezetett a házasságuk.

– De mindabból, amit elmondtál, az derül ki, hogy a szüleid egyáltalán nem illettek egymáshoz. Te és Lord Danvers azonban összeilletek.

– Miért mondod ezt?

Tess elmosolyodott.

– Láttalak titeket együtt. Láttam, hogyan néztek egymásra. Felragyog a szemed, valahányszor meglátod. Tudtad ezt?

Arabella a barátnőjére bámult.

Tess folytatta.

– Fontold meg, amit mondani fogok, de ő lehetne az ideális társad. Mindig fent tudnád tartani az érdeklődését, és ő is a tiédet. Sohasem unnátok meg egymást.

Arabella tagadóan megrázta a fejét.

– Ebben nem lehetek biztos.

– Talán igazad van. De az életben sosem lehetünk semmiben sem biztosak, Arabella és megéri szenvedni a szerelemért. Valóban le akarsz mondani a boldog jövőről, pusztán azért, ami a múltban történt?

Arabella a kezét tördelve elfordult. Marcus azzal vádolta, hagyja, hogy a félelem irányítsa, és tudta, hogy a férfinak igaza volt. Félt, hogy újból fájdalmat okoz neki valaki. De már így is éppen eleget szenvedett. Mi lehet még ennél is fájdalmasabb?

Amikor nem felelt, Tess csendesen megkérdezte:

– Ha biztos lehetnél benne, hogy szeret, hozzámennél?

– Igen – mormolta végül Arabella.

Tess felsóhajtott.

– Nos, neked kell döntened, de ha engem kérdezel, szerintem boldogtalan lennél nélküle. És nem hiszem, hogy egész életében várni fog rád, hátha meggondolod magad.

Azzal Tess felkelt és rámosolygott Arabellára, miközben kedvesen így szólt.

– Azt hiszem, kockáztatnod kéne, és igent kellene mondanod neki, Arabella. Az igaz szerelem túl értékes ahhoz, hogy elveszítsük. Én bármit megtennék, hogy ismét megtapasztaljam.

Azzal Tess magára hagyta Arabellát, hogy egyedül küzdjön meg viaskodó érzelmeivel.

Az igaz szerelem túl értékes ahhoz, hogy elveszítsük. Ha ez így van, akkor bolond lenne, ha hagyná, hogy a félelmei megakadályozzák abban, hogy boldog legyen Marcusszal.

Arabella egy kis magányra vágyott, hogy rendezhesse kavargó gondolatait, így korán, még az uzsonna előtt hazaindult, Tess-re és a húgaira bízva a diákokat. Amikor visszaért a Danvers-házba, és meglátta a Danvers címerrel ékesített hintót a kocsifelhajtón, a szíve nagyot dobbant. Marcus visszatért!

Megpróbálta féken tartani az örömét, míg a homokfutóval hátrahatott az istállókhoz, és egy lovász elvette tőle a gyeplőt, de a lépteit megszaporázta.

Simpkin a folyosón várt rá, hogy elvegye tőle a pelerinjét és a főkötőjét, és hogy bejelentse a látogatót.

– Lady Loring van itt, Arabella kisasszony.

Arabella mozdulatlanná dermedt. Nem volt benne biztos, hogy jól hallotta.

– Az anyám van itt?

– Igen, a kisebbik szalonban várakozik.

Arabella érezte, ahogy elsápad. Amikor kábán megtántorodott, Simpkin aggodalmaskodva kérdezte:

– Rosszul van, Arabella kisasszony?

– Nem… én csak… meglepődtem – mondta, noha a megdöbbent, a szomorú és az elképedt szavak sokkal jobban kifejezték volna, mit érez, ha belegondolt, hogy ennyi idő után az anyjuk meglátogatja őket. Mégis, mi az ördögöt akarhat? És vajon honnan jött? Négy évvel azelőtt Victoria Loring a szeretőjével Bretagne-ba szökött, Brest közelébe, amikor Anglia még hadban állt Franciaországgal. Az utazás veszélyes volt, és az üzenetváltás a legjobb esetben is kiszámíthatatlan. Azóta egyszer sem hallották róla, még azután sem, hogy a hosszú háború Napóleon lemondásával a következő évben véget ért.

Arabella bizonytalan léptekkel végigsétált a folyosón a szalonig, és egy pillanatra megtorpant a küszöbön, hogy szemrevételezze az ismerős idegent, aki a kanapén ült.

Kétség nem fért hozzá, hogy igazi úrinő volt, világos hajú és elegáns. Külsőre Victoria leginkább Roslynra hasonlított, bájos törékenységével és előkelő testtartásával. És még mindig igazán gyönyörű volt, még azután is, hogy három gyereket szült, és botrányokkal tarkított özvegységet kellett elszenvednie. Az idő kegyes volt hozzá.

Ahogy megpillantotta az anyját, Arabellában ezernyi érzés és megannyi fájdalmas emlék kezdett kavarogni. Aztán Victoria felpillantott. Az arckifejezése bizonytalan volt, sebezhető… talán félt is.

Arabella keze ösztönösen ökölbe szorult a dühtől és a keserédes boldogságtól. Sosem bocsátotta meg az anyjának, hogy elhagyta őket, és nekik egyedül kellett szembenézniük a botrányos következményekkel. Ugyanakkor lénye egy része boldog volt, hogy újra láthatja Victoriát.

Igyekezve megőrizni a nyugalmát, Arabella belépett a szobába. Amikor az anyja csupán bizonytalanul figyelte, ő törte meg a feszült csendet.

– Mit keresel itt, mama?

– Titeket, természetesen – válaszolta csendesen a nő. – Tudni akartam, hogy vannak a lányaim.

Arabella keserűen kérdezte:

– Azok után, hogy négy évig egy szót sem hallottunk felőled, most hirtelen érdekel, hogy vagyunk?

– Mindig is érdekelt. Jó újra látni téged, Arabella – mondta Victoria, és megpaskolta maga mellett a kanapét. – Gyere, ülj ide mellém.

– Köszönöm, de inkább állok.

A nő, halványan, szomorúan elmosolyodott.

– Tudtam, hogy nem fogsz megbocsátani nekem. Megmondtam neki.

– Neki?

Victoria felsóhajtott.

– Lord Danversnek.

Arabella a homlokát ráncolta.

– Mi köze van neki ehhez?

– Neki köszönhetem, hogy most itt vagyok. A gróf a héten hajót küldött Franciaországba, hogy hazahozasson Angliába. A titkára várt rám tegnap Doverben, ma pedig a hintója hozott ide.

Marcus felkutatta az anyját Franciaországban? Arabella el volt képedve.

– Miért?

– Mert azt remélte, hogy talán kibékülhetek a lányaimmal. Mindenesetre ragaszkodik hozzá, hogy megmagyarázzam… és bocsánatot kérjek azért, amit tettem.

Arabella elkerekedett szemmel bámult az anyjára.

– Mégis mit mondhatnál, ami megbocsáthatóvá tenné, hogy olyan szívtelenül elhagytad a gyerekeidet? Kisétáltál az életünkből, mama, még csak egy isten hozzádot sem mondtál, és aztán a papa halálával is egyedül kellett megbirkóznunk.

– Borzasztóan sajnálom, Arabella.

Arabella hátrébb lépett.

– Egy kicsit elkéstél a bocsánatkéréseddel, nem gondolod? Oly sok idő telt el azóta, hogy talán nem is érdemes beszélnünk róla.

Victoria megborzongott, és védekezően felemelte a kezét.

– Kérlek, nem hallgatnád meg legalább a történetemet?

– Hát legyen – mondta végül Arabella

– Jobb lenne, ha leülnél. Hosszú történet.

Arabella vonakodva leült egy magas támlájú fotelba a kanapéval szemben. Az anyja egy hosszú pillanatig az arcát fürkészte, mielőtt halkan megszólalt.

– Igazán sajnálom, hogy tönkretettem az életeteket, Arabella. Sosem akartalak bántani téged, Roslynt vagy Liliant.

– Mégis megtetted, mama. – Arabella torka elszorult a fájdalomtól. – Jobban, mint hinnéd. Mindannyiunkat szörnyen megviselt, amikor elmentél, különösen Lilyt. Hetekig sírt utánad.

– Én… tudom. Gondolnom kellett volna rá, milyen hatással lesz rátok a távozásom. A lányaimat kellett volna az első helyre tennem, de azután, hogy megtettem az első lépést, minden visszafordíthatatlanná vált.

– Nem értem, miért.

Victoria az ajkába harapott.

– Meg kell értened, mennyire boldogtalan volt a házasságom apád mellett.

– Oh, nagyon is értem – válaszolta Arabella. – Hogy is ne érteném, amikor annyi éven át néztem, ahogy ölitek egymást? De a boldogtalanságod aligha mentség a házasságtörésre.

Victoria ismét fájdalmasan elfintorodott, mintha megütötték volna

– Talán nem, de borzasztóan magányos voltam. Biztos vagyok benne, hogy tudod, apád számos szeretőt tartott.

– Aligha tudtam volna megfeledkezni róla – jegyezte meg Arabella epésen.

– Charles eleinte nem reklámozta a hűtlenségét, de amikor kérkedni kezdett a szeretőivel, nem bírtam tovább.

– Így aztán te is kerestél egy szeretőt, hogy bosszút állj.

– Ez nem volt ilyen egyszerű, Arabella. Igaz, hogy bosszút akartam állni, de igazából… egy bensőséges kapcsolatra vágytam. Henri Vachellel Londonban találkoztam. Kisfiúként került Angliába, miután a szüleit lefejezték a forradalom idején. Az anyja családja angol volt, így hozzájuk költözött Surrey-be.

Henri annyira kedves és gyöngéd volt… Azok után, hogy apád úgy elhanyagolt, nem csoda, hogy megkedveltem.

Arabella nem felelt, Victoria pedig konokul folytatta.

– Amikor apád megtudta, szörnyen dühös volt, amiért felszarvazták. Az nagyon is rendben volt, hogy ő gúnyt űz a házassági fogadalmunkból, de ha a felesége teszi ugyanezt, az már megbocsáthatatlan. Charles követelte, hogy hagyjam el Angliát, és soha többé ne jöjjek vissza. Megfenyegetett, hogy megöli Henrit, ha nem engedelmeskedem. Tudtam, hogy megtenné, Arabella.

Arabella kétkedve ráncolta a homlokát.

– A papa nem ezt mondta nekünk. Azt mondta, halálosan beleszerettél a férfiba, és Franciaországba szöktél vele.

– Persze hogy Charles ezt állította, hiszen engem akart gonoszként feltüntetni. De ez nem volt igaz. Nem szerettem Henrit. Akkor még nem. Azért mentem el, mert az apád kényszerített.

Arabella védekezően keresztbe tette a mellén a karját, és úgy nézte az anyját.

– Papát két héttel később megölték párbajban, mama. Akkor hazatérhettél volna Angliába.

– Nem, nem tehettem – jelentette ki sajnálkozva Victoria. – A háború miatt hónapokkal később értesültem csak róla, hogy megözvegyültem, és addigra a mostohabátyám gyámsága alá kerültetek. Lionel annyira dühös volt rám, hogy nem engedte, hogy hazatérjek. Azzal fenyegetőzött, hogy megvonja tőletek az anyagi támogatást, és kitesz titeket az utcára, ha visszatérek, ahelyett, hogy hagynám, hogy elüljön a botrány. Mindenesetre… azt gondoltam, jobb nektek nélkülem azok után, hogy annyi szerencsétlenséget okoztam.

Arabella némileg megenyhült. Lehetséges volt, hogy a mama mégsem fordított hátat a lányainak teljesen? Az mindenesetre nagyon is hihetően hangzott, hogy a mostohanagybátyjuk azzal fenyegetőzött, hogy kirakja a szűrüket, hiszen sosem akart gondoskodni róluk. De ez még mindig nem mentette fel az anyjukat a bűnei alól.

– Írhattál volna, mama.

– Írtam. Minden áldott héten egy teljes éven keresztül. Henri a csempészkapcsolatait használta arra, hogy eljuttassa a leveleimet Angliába. De mostanáig nem tudtam, mi történt velük. Lionel mindet elégette.

– Honnan tudod?

– Az inasotok, Simpkin mondta Lord Danversnek. Danvers alaposan kikérdezte a dologról. Lionel minden egyes alkalommal szörnyen dühbe gurult, ha levelet kapott tőlem, és mindet elégette. Ha nekem nem hiszel, beszélj Simpkinnel. Ő tanúsíthatja, hogy így történt. Lionel addigra már annyira gyűlölt, hogy minden kapcsolatot megszakított velem.

Arabellának el kellett ismernie, hogy anyja története igaznak hangzott. Az idős inas és házvezetőnő több évtizeden át szolgálta a mostohanagybátyjukat a Danvers-házban, így sok mindent tudtak a néha grófról.

Arabellában kavarogtak a zaklatott érzelmek és gondolatok, miközben az anyjára bámulva azon töprengett, elhiggye-e a történet többi részét. Valóban nem volt beleszólása Victoriának abba, hogy elhagyja a lányait? Mert előbb a férje, aztán a mostohabátyja űzte el Angliából? És ha így volt, lehetséges, hogy az apjuk hazudott nekik az anyjukról és annak a szeretőjéről?

Arabellát szemmel láthatóan aggasztotta ez a lehetőség; megköszörülte a torkát, de a hangja még így is rekedten csengett, amikor megkérdezte:

– Azt mondtad, kezdetben nem szeretted Monsieur Vachelt. Hogy értetted ezt?

Victoria mosolya ezúttal sugárzóbb volt.

– A kapcsolatunk kezdetben pusztán testi kapcsolat volt, de idővel megváltoztak a hozzá fűződő érzéseim. Henri mellettem állt, amikor senkire sem számíthattam. Nem csupán megvédett, de vállalta velem a száműzetést is, és hazavitt az apja házába Bretagne-ba. Nem sok ember lett volna ennyire gondos és önzetlen. Végül beleszerettem. Nem tehettem róla Én… végül hozzámentem feleségül, Arabella. Már nem Lady Loring a nevem. Csupán Madame Vachel. Van egy mostohaapád. – Arabella hallgatott. Fura volt újból férjes asszonyként gondolni az anyjára. De Victoria vallomásának többi része még jobban aggasztotta. Mind ez idáig ő és a húgai azt hitték, hogy az anyjuk azért hagyta el őket, mert őrülten szerelmes lett valakibe. De ebből nyilvánvalóan egy szó sem volt igaz. Victoria nem a szerelem miatt veszítette el a fejét…

Amikor idáig jutott, anyja halk kérdése szakította félbe a gondolatait.

– Gondolod, hogy meg tudnál bocsátani, Arabella?

Arabella félrekapta a tekintetét. Elkeserítette a tudat, hogy eddig oly igazságtalanul ítélte meg az anyját. És még jobban elszomorodott, ha arra gondolt, mi mindent kellett elszenvednie az anyjának az elmúlt néhány évben. Ugyanakkor az elvesztése felett érzett fájdalom még most is nagyon valóságosnak tűnt. A sok-sok bánat, harag és keserűség nem múlt el egy csapásra, pusztán azért, mert kiderült, Victoria rajta kívül álló okok miatt kényszerült arra, hogy a lányai helyett a szeretőjét válassza.

– Még meg kell gondolnom, mama – mondta végül Arabella.

– Természetesen. Időre van szükséged, hogy megemészd, amit mondtam. És megértem, ha végül mégsem tudsz megbocsátani nekem… ha inkább azt szeretnéd, hogy elmenjek.

Az asszony válla előregörnyedt, mintha felkészülne a legrosszabbra.

– Örökre visszatérek Franciaországba, ha ez a kívánságod – mormolta Victoria csendesen.

– Még nem tudom, mit akarok – felelte Arabella, kezét a halántékára szorítva. – Most nem tudok dönteni. Előbb beszélnem kell Roslynnal és Lilyvel.

– Szeretnék velük találkozni – mondta Victoria habozva.

Arabella nem akarta fokozni anyja nyomorúságát, ezért igyekezett tapintatos hangon elmagyarázni neki.

– Lehet, hogy nem akarnak veled találkozni, mama Lilyt nagyon megbántottad, és Roslynt is.

– Én… megértem – mondta a nő a kezét tördelve. – Ha úgy döntenél, hogy kapcsolatba akarsz velem lépni, a Vörös Vadkanban szállok meg Chiswickben. Henri is velem jött, és pár napig még itt maradunk, mielőtt tovább utaznánk Surrey-be. Henri meg akarja látogatni a családját.

Amikor a lánya nem válaszolt, Victoria lassan felállt, és elindult az ajtó felé. Egy pillanatra megtorpant. Ahogy ott állt a fejét lehajtva, maga volt a fájdalom szobra.

– Isten áldjon, Arabella.

Arabella szíve belesajdult az anyja hangjából kicsendülő fájdalomba, és amikor a nő kilépett a szalonból, anélkül, hogy még egy szót szólt volna, Arabella nem bírta tovább.

Felugrott a fotelból, és az anyja után sietett, a nevét kiáltva.

– Mama!

Amikor Victoria megállt és visszafordult, Arabella kedvesen mondta:

– Mindent megteszek, hogy Roslyn és Lily megértsék, mi történt.

A nő mosolya keserédes volt.

– Ennél nem is kérek többet.

Arabella nézte, ahogy az anyja eltűnik a folyosó végén. Még sokáig állt mozdulatlanul, miközben ezernyi gondolat kavargott a fejében, és százféle érzelem a szívében, a szomorúságtól a reményig, miközben az anyja kérésén töprengett.

Nyilvánvaló volt, hogy Victoria hibázott, de ugyanakkor az is igaz, hogy a férje és a mostohabátyja igazságtalanul befeketítették. Ő pedig őszintén bánta, hogy fájdalmat okozott a lányainak.

És lehet, hogy csupán ez számított. Hogy az anyjuk törődött velük.

Ezt meg kell értetnie a húgaival is, döntött Arabella, ahogy elindult a hálószobája felé, hogy ott várja meg őket.

Túlságosan nagy ajándék volt, hogy esetleg visszakapják az anyjukat, semhogy veszni hagyják a lehetőséget.

Lily falfehér lett, amikor Arabella elmesélte nekik, hogy az anyjuk Chiswickben van, míg Roslyn első meglepetéséből felocsúdva komoly és elgondolkodó arckifejezést öltött. Mindketten figyelmesen hallgatták, amint Arabella szóról szóra elismétli a beszélgetésüket, és azt, hogy az anyjuk a bocsánatukért könyörög.

Még sokáig vitatkoztak aznap este. Ahogy azt Arabella várta, Lilyt volt a nehezebb meggyőzni, mégis úgy tűnt, hogy a húga jobban aggódik Roslynért, mint önmagáért.

– Jól végiggondoltad a következményeket, Rose? – kérdezte Lily aggodalmas hangon. – Nagy valószínűséggel megint felélesztik a botrányt, pont, amikor már mindenki kezdett megfeledkezni róla. Nekem mindegy, mert én nem akarok férjhez menni soha, de ha te igen, és visszafogadjuk a mamát, akkor azzal ismét szertefoszlanak a reményeid, hogy megfelelő férjet találj.

Roslyn lassan bólintott.

– Lehet, hogy igazad van, de azt hiszem, vállalnom kell ezt a kockázatot.

Végül úgy döntöttek, megbocsátanak. Végül is Victoria az anyjuk volt, és azt szerették volna, ha ő is része lenne az életüknek, függetlenül attól, mit követett el a múltban, vagy hogy ez milyen hatással lehet a jövőjükre.

Már elmúlt nyolc óra, amikor Arabella szólt a lovászoknak, hogy készítsék elő a régi Danvers-hintót, hogy a közeli Vörös Vadkan fogadóba hajthassanak, ahol anyjuk megszállt. Útközben keveset beszéltek, és amikor megérkeztek, Lily hátul kullogott. Így aztán amikor egy különterembe vezették őket, Lily állt a legközelebb, amikor nem sokkal később lassan kinyílt az ajtó.

Victoria a küszöbön megállt, mintha félne beljebb lépni. Egyenként a lányaira nézett, mígnem Arabella törte meg a csendet.

– Örülünk, hogy visszatértél, mama.

Victoria reszketegen sóhajtott fel a megkönnyebbüléstől, és arcát a tenyerébe rejtette, mielőtt ölelésre tárta volna a karját.

– Oh, édes kislányaim…

Lily halkan felzokogott, és Victoria karjába vetette magát.

Aztán két idősebb lányát ölelte magához a nő, és hamarosan együtt sírtak és nevettek.

Beletelt egy kis időbe, amíg Arabella felfedezte, hogy nincsenek egyedül. Egy úriember csatlakozott hozzájuk, csendesen becsukva a terem ajtaját maga mögött.

Victoria végül összeszedte magát, és bemutatta újdonsült férjét. A sötét hajú, sötét szemű Henri Vachel komoly embernek tűnt. Védelmezően állt Victoria mögött, és Arabella nagyon megkedvelte ezért. A férfi megkönnyebbültnek tűnt, amikor Victoria elmosolyodott, és közölte vele, nyugodtan visszatérhet a szobájukba, hogy ő kettesben maradhasson a lányaival.

Amikor Monsieur Vachel távozott, mind letelepedtek a tűz köré. Ahogy ott ültek, könnyek közt mentegetőzve a múlt bűneiért, szívbemarkoló élményként élték meg a család újraegyesülését.

Victoria mindent tudni akart, ami az elmúlt négy évben történt a lányaival, és figyelmesen hallgatta őket, miközben gondolatban megrótta magát a nehézségekért, amelyeket miatta kellett a lányainak elszenvednie.

A beszélgetés azonban némiképp elakadt, amikor Victoria a jövőjükről faggatta őket.

– Lord Danvers azt mondja, egyikőtök sem akar férjhez menni.

Egyik lányáról a másikra pillantott, de tekintete Arabellán időzött a legtovább.

– Tudom, hogy én vagyok a hibás, amiért annyira visszataszítónak tartod a házasságot.

Arabella gúnyosan elmosolyodott.

– Nem csupán a te hibád, mama. A papa legalább annyira ludas a dologban.

– Azt hiszem, az apád valóban meghatározó szerepet játszott ebben. De én magam is szörnyű példát mutattam nektek, lányok. Ugyanakkor nem tehetitek tönkre a saját jövőtöket a mi bűneink miatt.

Arabellának lehervadt a mosoly az arcáról. Ő már eljutott erre a felismerésre. Nem hozhatott fontos döntéseket a jövőjével kapcsolatosan pusztán a szülei vagy a saját múltja alapján.

Mielőtt válaszolhatott volna, Victoria izgatottan előrehajolt.

– Szörnyen sajnálom, hogy olyan ostoba döntéseket hoztam, Arabella, de te mindig is sokkal bölcsebb és erősebb voltál nálam. Nem kell, hogy az én tapasztalataim befolyásolják a szerelemről vagy a házasságról alkotott véleményedet a saját rovásodra.

Talán valóban erősebb, mint az anyja, gondolta Arabella, de abban már nem volt olyan biztos, hogy bölcsebb is nála. Túl sokáig hagyta, hogy a félelem irányítsa az életét. De ebből elég.

– Nem ítélhetsz meg minden kapcsolatot az alapján, ami apád és köztem történt – erősködött Victoria – Csupán azért, mert a mi házasságunk borzalmas volt, még nem szabad azt gondolnod, hogy nem is létezik jó házasság.

– Tudom, mama – mondta Arabella, mivel már maga is eljutott erre a következtetésre.

– Köthetsz boldog szerelmi házasságot is. Végül az enyém is ilyen lett. Évekbe telt, mire megértettem, mennyire jó ember Henri. Évekbe telt megtalálnom az igaz szerelmet, amikor mindvégig ott volt a szemem előtt. Lehet, hogy a te igaz szerelmed is ott van a szemed előtt.

Arabella felélénkülve nézett az anyjára.

– Mit akarsz mondani, mama?

– Hogy már találtál egy kiváló embert, Arabella. Lord Danvers rengeteget tett érted. Nagyon fontos lehetsz neki, ha ennyi mindenre képes volt miattad. Máskülönben nem munkálkodott volna annyit, hogy kibékítsen minket.

Valóban, gondolta Arabella, Marcus jóval többet tett, mint amennyit a gyámsága megkövetelt, különösen, amikor múlt héten a fogadásuk értelmében hajlandó volt lemondani a tisztéről.

Ha bizonyítékot akart, hogy valóban fontos a férfinak, akkor most megkapta. De ez vajon valóban azt jelentette, hogy szerette is, mint ahogy állította? Kétségbeesetten reménykedett benne.

– Azt hiszem, valóban fontos vagyok neki – suttogta Arabella.

Victoria bólintott.

– És semmiben sem hasonlít az apádra. El tudod képzelni, hogy Charles ennyi mindent tegyen bárkiért is?

Nem, nem tudta elképzelni. Marcus valóban nem hasonlított az apjára. Egy cseppet sem.

Abban a pillanatban Roslyn szólalt meg komoly, ünnepélyes hangon.

– Neked fontos Lord Danvers, Arabella?

Csak egy percig habozott.

– Nagyon is – bocsánatkérően pillantott Lilyre. – Megfogadtam, hogy nem habarodom bele, de végül rájöttem, hogy soha nem is volt más választásom.

Lily tétován pillantott a nővérére; szemmel láthatóan aggodalommal töltötte el Arabella vallomása, de Roslyn elmosolyodott.

– Csak azt akarom, hogy boldog légy, Arabella. Ha szereted, akkor semmi más nem számít.

Lily azonban nem értett ezzel egyet.

– Nemcsak ez számít, Belle. Underwoodot is szeretted, mégis összetörte a szívedet. Nem bírnám elviselni, hogy még egyszer elkövesd ugyanazt a hibát.

– Tudom – mondta Arabella kedvesen. – De Marcus azt mondja, hogy szeret.

– Underwood is azt állította, hogy szeret, aztán mégis kiderült, hogy nem igaz. Honnan tudod, hogy a gróf nem hazudik?

Arabella könnyedén megvonta a vállát.

– Nem tudhatom biztosan, így kénytelen leszek megbízni benne.

Lily még mindig nem volt meggyőzve.

– Ha hozzámégy, ő is olyan szerencsétlenné tehet, mint a papa a mamát.

– Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot.

Az igazat megvallva nem is tehetett volna mást. Mindennél jobban vágyott arra a mélységesen mély szerelemre, amelyről Tess beszélt. Amelyet az anyja is megtalált a második házasságában. Azt hitte – remélte hogy Marcus mellett ő is megtalálhatja. De még ha nem is szerette a férfi, afelől nem volt semmi kétsége, hogy nélküle elviselhetetlenül üres lenne az élete. Ezt a leckét jól megtanulta az elmúlt hét során.

– Lily… – kezdte Arabella, azon töprengve, hogyan magyarázhatná meg az érzéseit. Aztán egyszerűen csak elmosolyodott.

– Férjhez akarok menni Marcushoz, mert nem akarok nélküle élni. Ennyire egyszerű.

Az aggodalom lassan eltűnt Lily szeméből.

– Ha valóban ezt akarod…

– Valóban. Teljes szívemből.

– Hál’ istennek – mondta megkönnyebbülten Victoria.

Arabella az anyjára nézett, aztán nagy levegőt vett, mert érezte, hogy a bátorsága meginog.

Talán mégsem lesz olyan egyszerű dolog hozzámenni Marcushoz, mint amilyennek gondolta. Azután, hogy a gróf olyan feldúltan távozott, meglehet, a pokolba kívánja őt. Alaposan felbosszantotta azzal, hogy nem hitte el, a férfi komolyan gondolja szerelmi vallomását, és még jobban magára haragította, amikor olyan makacsul visszautasította a házassági ajánlatát.

De Arabella megfogadta, hogy ráveszi a férfit, bocsásson meg neki, még akkor is, ha térden állva kell könyörögnie. Azzal fogja kezdeni, hogy elismeri, a férfi nyerte meg a fogadásukat. Megérteti vele, hogy végre észhez tért. És ha Marcus csak feleannyira is szereti, mint ahogy ő szereti a férfit, nem fogja hagyni, hogy a nő makacssága a boldogságuk útjába álljon.

18

Hogyan kell térden állva könyörögni? Azt hiszem tartozom ennyivel Marcusnak, amiért annyi fejfájást okoztam neki.

Arabella levele Fannynak

– Mi a fészkes fene van veled, Marcus? – kérdezte Heath, miután Marcus csaknem felnyársalta egy dühös döféssel a hétfői vívó edzésen, amelyet szokás szerint a gróf londoni házában tartottak. Marcus megállította a dühödt rohamot, leeresztette a tőrét, és hangosan fújtatott. Drew előrelépett a szalon oldalsó fala mellől és így szólt.

– Miért nem pihensz egy kicsit, öregfiú? Módfelett veszedelmes vagy azzal a pengével a kezedben.

Marcus a hajába túrt.

– Bocsáss meg, Heath. Nem rajtad kellene kitöltenem a dühömet.

– Milyen kedves tőled, hogy észbe kaptál – gúnyolódott Heath, majd komolyabb hangon folytatta. – Bárcsak találnál valami gyógyírt a bánatodra. Mióta visszatértél Londonba, úgy viselkedsz, mint egy sebzett oroszlán.

– Tudom.

Marcus hangulata ilyen paprikás volt azóta, hogy Arabellától elvált, bár mindent elkövetett, hogy valahogyan levezesse a feszültségét.

– Miért nem kapod egyszerűen a hátadra Loring kisasszonyt, és viszed el valahová? – javasolta Heath. – Ha egy hónapot kettesben töltenétek, csak meg tudnád győzni, hogy menjen hozzád feleségül.

Van benne valami, gondolta Marcus, aztán gúnyosan megrázta a fejét.

– Még nem vagyok annyira nekikeseredve, hogy ilyen barbár tettre vetemedjek.

– Nos, mindenesetre valamit tenned kell, öregfiú, mielőtt sorra ledöfsz minket. Mert azt biztos bánnád, efelől semmi kétségem.

– Valószínűleg – mondta Marcus, elfojtva egy ádáz mosolyt. Aztán félrehúzódott, és Drew vette át a helyét a küzdőtéren, hogy folytassa az edzést Heath-szel.

Boldogan elrabolná Arabellát, ha arra lenne szükség, gondolta Marcus, és az asztalra hajította a tőrét. Az biztos, hogy nem adja fel ilyen könnyen. Sőt, ami azt illeti, éppen egy stratégián dolgozott. Az ügyvédei elkészítették azt a jogi dokumentumot, amely garantálja Arabella és a húgai függetlenségét, de még nem küldte el Arabellának, mert még nem döntötte el, hogyan hasznosíthatná a nő elnyeréséért folytatott küzdelemben.

Közben igyekezett lehiggadni. Múlt héten a legszívesebben megfojtotta volna Arabellát, amikor nem hitte el, hogy a szerelmi vallomása őszinte. Még soha, egyetlen nőnek sem tett ilyen vallomást, és attól, hogy Arabella mindezt csak úgy visszadobta az arcába, a házassági ajánlatával együtt, éktelenül dühös lett.

Legszívesebben visszatért volna a Danvers-házba, hogy jól megrázza Arabellát, és megértesse vele, óriási hibát követ el, ha hagyja, hogy a múltja tönkretegye a jövőjét. Hiányozni fog a nőnek, afelől nem volt semmi kétsége. Mint ahogy ő is pokolian hiányolta Arabellát…

A bejárati ajtó kopogtatójának távoli hangja szakította félbe Marcus sötét gondolatait, de mivel tudta, hogy az inasa majd ajtót nyit, a férfi ügyet sem vetett a dologra, amíg meg nem hallotta az ismerős női hangot, amitől összeszorult a gyomra. Arabella.

Azt gyanította, a nő azért jött, hogy kikövetelje a függetlenségét, de azért közelebb lépett az ajtóhoz, hogy jobban hallja, mi folyik odakint.

Hobbs ellenséges hangja végigzengett a folyosón.

– Az uraság jelenleg nem ér rá, Loring kisasszony.

– Ah, igen, hallom, ismét vív. De azt hiszem, mégis fogad majd.

Jelentőségteljes csend telepedett kettejükre, míg Hobbs nyilvánvalóan azt fontolgatta, vajon mennyi esélye van rá, hogy el tudja küldeni a nőt. Végül valószínűleg rájött, hogy semennyi. – Ha lenne szíves itt várakozni, Loring kisasszony, megkérdezem az uraságot, fogadja-e önt.

– Semmi szükség rá, hogy ilyen mereven ragaszkodjunk az illendőség szabályaihoz, Hobbs… ugye így hívják? – kérdezte Arabella elbűvölő hangon.

– Igen, asszonyom, Hobbsnak hívnak.

– Nos, Hobbs, ön nyilvánvalóan nem helyesli, hogy idejövök egy agglegény lakására, és normális körülmények között egyet is értenék önnel. Biztosíthatom, hogy általában nagyon is illedelmesen viselkedem. De jelen pillanatban sürgősen beszélnem kell Lord Danversszel. És mivel ő a gyámom, azt hiszem, eltekinthetünk ettől a kis szabályszegéstől, nemde?

– Talán igen – felelte az inas merev tartózkodással.

– Akkor hát megengedi, hogy bemenjek hozzá?

– Rendben, Loring kisasszony, ha mindenáron ragaszkodik hozzá… kérem, kövessen.

– Igazán ne fáradjon. Magam is megtalálom – felelte Arabella, és elindult felfelé, majd megtorpant.

– Hobbs? – szólalt meg. Marcus szinte maga előtt látta, amint a válla fölött visszaszól. – Igazán lenyűgöző az az elkötelezettség, amellyel az ura magánéletét védelmezi, ígérem, megemlítem neki.

– Köszönöm, kisasszony – válaszolta az inas, nyilvánvaló bosszúsággal. Egy pillanattal később Arabella feltűnt az ajtóban. Noha Marcus igyekezett megacélozni magát, érezte, amint a szíve nagyot dobban, amint meglátta a nőt. Míg a nő körbepillantott, Marcus testét elöntötte a forróság és a vágyakozás. Aztán a nő tekintete megállapodott rajta, mire még jobban kezdte gyötörni a vágy.

A nő szürke szeme kutatóan fürkészte az arcát, majd egy pillanattal később rávillantotta ragyogó, édes mosolyát, amibe a férfi egészen beleszédült.

Arabella kapta el először a tekintetét, és a gróf barátaira pillantott. A márki és a herceg félbeszakították a vívóedzést, és a nőt figyelték. Arabella rámosolygott a két nemesemberre, és belépett a szobába.

– Uraim, remélem, megbocsátanak, amiért ismét megzavarom a vívóedzésüket. Bizonyára nagyon bosszantó nőszemélynek tartanak.

Őfelsége, Arden hercege felvonta a szemöldökét.

– Úgy tűnik, szokásává vált megzavarni az edzéseinket, Loring kisasszony.

Claybourne márkija sokkal barátságosabban válaszolt, és csillogó szemmel rámosolygott a nőre.

– De ez még nem jelenti azt, hogy zokon vesszük. Sőt, igazán örülünk, hogy újra láthatjuk.

Arabella röviden Marcusra pillantott.

– Nagyon megharagudnának, ha egy pár pillanatra elrabolnám az urat?

A herceg válaszolt a kérdésére.

– Itt is beszélhet vele, Loring kisasszony. Már úgyis indulni készültünk.

Arabella boldog volt, hogy a herceg távozni készül, mert a férfi láthatóan nem örült, hogy látja. A nő tudta, hogy hosszú időbe telik majd, amíg jobb belátásra bírhatja, akármilyen elszántan próbálkozik is.

A herceg az asztalhoz lépett, visszatette a tőrét a hüvelyébe, majd udvariasan meghajolt, és kisétált a szalonból. A márki megvonta a vállát, aztán követte a barátját, de előbb elbűvölő mosolyt villantott Arabellára.

Most, hogy kettesben maradt Marcusszal, Arabella lassan feléje fordult. A férfi mindeddig egy szót sem szólt, és a nő nem tudta eldönteni, hogy ez jó jel-e vagy baljós ómen. Csak azt tudta, hogy ő mit érez, hogy újra láthatja a férfit: végtelenül boldog volt. És kívánta. Legszívesebben a férfi karjaiba vetette volna magát. El akarta halmozni forró csókokkal a férfi drága, imádott arcát…

Ha még nem jött volna rá, hogy mennyire szereti Marcust, az elmúlt hét gyötrelmei után ez a mostani találkozás minden bizonnyal ráébresztette volna érzései mélységére.

Ugyanakkor nem tudott elsiklani afelett, hogy Marcus nem tűnt túlságosan boldognak, hogy újra láthatja. Arabella szótlanul nézte a férfit, miközben a szíve vadul kalapált, ahogy váratlanul elfogta a remegés. A férfi józan tekintettel fürkészte, ő pedig nem ilyen fogadtatásra számított.

– Nos, kedvesem, ezúttal minek köszönhetem a látogatását?

Arabella elszomorodott a férfi közömbös hangját hallva. Habozva közelebb lépett.

– Először is szerettem volna megköszönni, hogy megkereste az anyámat Franciaországban, és hazahozta. Végtelenül hálás vagyok, és a húgaim is, amiért ilyen nagylelkű volt velünk szemben.

A férfi megvonta széles vállát.

– Nem szükséges hálálkodnia. Csupán a kötelességemet teljesítettem, a gyámjukként – és gondolom ez az, amiért felkeresett. Ha kíváncsi, hogy vajon még mindig a gyámságom alá tartozik-e, akkor megnyugtathatom. Elkészültek a függetlenségüket garantáló jogi dokumentumok, csupán alá kell írnom őket.

A nő elmosolyodott.

– Köszönöm, de nem ezért jöttem.

– Akkor miért?

– Az igazat megvallva… azért vagyok itt, hogy elfogadjam a házassági ajánlatát.

A nő kijelentését súlyos csend követte. Hosszú percek teltek el, míg végül Marcus összehúzott szemmel pillantott rá.

– Állapotos, Arabella?

A nő szeme elkerekedett, és érezte, amint elönti a pír az arcát.

– Nem, nem vagyok állapotos. A… havibajom a múlt héten jött meg. De Fanny szerint is kicsi az esélye, hogy teherbe essem, hiszen csupán néhány éjszakát töltöttünk együtt.

Marcus arckifejezése bosszantóan talányos maradt.

– Néha egyetlen éjszaka elég ahhoz, hogy egy férfi teherbe ejtsen egy nőt. És az megmagyarázná, hogy miért fogadja el most készségesen a házassági ajánlatomat, amikor alig egy héttel ezelőtt makacsul elutasította?

– Nos, nem azért gondoltam meg magam – mondta Arabella, és balsejtelemmel fürkészte a férfit. – Azt hittem, örülni fog, amiért beadom a derekam.

– Attól függ, hogy miért teszi – felelte Marcus karba tett kézzel, szinte ellenségesen. – Megmondtam, Arabella, nem akarok érdekházasságot kötni.

– Én sem. Szerelmi házasságra vágyom, ahogy maga is.

– Igazán?

Arabella hirtelen nagyon sebezhetőnek érezte magát. Összekulcsolta a két kezét.

– Igen. Igaza volt, Marcus. A félelem irányította a tetteimet. Féltem, hogy ismét összetörik a szívem, annyira féltem, hogy nem mertem szeretni. De a végén már nem tehettem semmit.

A férfi kék tekintetén valami érzelem cikázott át, de a nő nem tudta kivenni, hogy mi az.

– Tehát azt állítja, hogy szeret?

– Igen… szeretem.

A férfi kétkedő pillantást vetett a nőre, és a karját továbbra is szorosan összefonta a mellén.

– És miért kéne hinnem magának? Talán csak képzelődik.

Arabella elkeseredettség és félelem között vergődve megrázta a fejét. Számított rá, hogy Marcus nem fog könnyedén megbocsátani, miután olyan makacsul visszautasította, de megrémítette a gondolat, hogy a férfit esetleg már nem érdekli, hogy meggondolta magát.

– Nem, nem képzelődöm. Szeretem magát, Marcus.

– Meg kell győznie róla.

A férfi szavai kihívóan csengtek. Ez már sokkal jobban hasonlított a régi Marcusra.

A nő idegesen rámosolygott.

– Mit tegyek, hogy meggyőzzem? Ha kell, térden állva könyörgök.

Amikor a férfi szeme vidáman megcsillant, Arabella megkönnyebbülten fellélegzett, arra gondolva, talán van remény.

– Azt hiszem, némi térden állva könyörgés nagyon is helyénvaló lenne – jegyezte meg Marcus. – Azok után, amin keresztül mentem maga miatt, megérdemli, hogy szenvedjen egy kicsit.

– Szenvedtem – válaszolt Arabella, megnyomva a szót. – Amióta elment, borzasztó nyomorultul éreztem magam. Elviselhetetlenül hiányzott.

A férfi nem mutatta semmi jelét, hogy meghatná a nő vallomása. Arabella tudta, el kell érnie, hogy a férfi elhiggye, valóban szereti. Kérlelő mormolássá halkította a hangját.

– Marcus, amikor elment, végtelen nagy űrt éreztem… a szívem helyén. Itt – mondta, a mellére tapasztva a kezét.

– Üresnek éreztem maga nélkül magam. Nem tudom így leélni az életemet. Nem akarok maga nélkül élni. Valóban szeretem, Marcus – erősködött a nő, ugyanazokat a szavakat ismételve, amelyeket a férfi mondott neki egy héttel korábban.

Amikor a férfi nem válaszolt, a nő fürkészően nézett az arcába.

– Azt mondta, maga is ugyanígy érez. Azt mondta, szeret.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Az a múlt héten történt. Lehet, hogy már másként gondolom.

A nő nagyot nyelt.

– Lehet. De a felesége akarok lenni, akkor is, ha nem szeret.

Úgy tűnt azonban, hogy a férfi továbbra sem enyhül meg.

– Attól tartok, ez nem elég nekem.

– Mit… akar ezzel mondani?

– A szerelmére vágyom, Arabella, és a bizalmára is.

– Megbízom magában, Marcus.

– Eléggé megbízik bennem ahhoz, hogy amikor azt mondom, hűséges maradok magához a halálunk napjáig, elhiggye?

A férfi tekintete a nő pillantásába kapcsolódott, miközben a válaszára várt.

– Igen – válaszolta Arabella, komoly arccal a férfi szemébe nézve, megértve a kérdése lényegét.

Amikor a férfi arckifejezése ellágyult az elégedettségtől, a nő szíve végre ismét normális ritmusban kezdett verni.

– Örülök, hogy végre megértette, angyalom – jelentette ki a férfi, odalépve a nőhöz. – Akkor azt hiszem, valóban megfontolhatom, elvegyem-e feleségül.

Ha nem vette volna észre a férfi szemében bujkáló nevetést, Arabella nagyon megrémült volna. De Marcus szándékosan provokálta, és ő tudta ezt. Megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Megfontolhatja? Mégis, mi az ördögöt jelentsen ez? Hetek óta próbál rávenni, hogy menjek magához feleségül.

– Most viszont, hogy beadta a derekát, minek sietni?

Arabella tekintetében is nevetés bujkált, ahogy csípőre tette a kezét.

– Azt hiszem, eleget könyörögtem.

– Én ebben nem vagyok olyan biztos. Egészen megkedveltem ezt az alázatos arcát.

– Azt mondta, nem akar alázatos feleséget.

– Így igaz. De előnyös feltételekkel akarok szerződni.

– Szóval most meg a házassági szerződésünk tételeit akarja megvitatni?

– És ha igen?

Arabella tekintete az asztalon heverő tőrre siklott. Odasétált, felvette, és elindult vele Marcus felé.

– Tudhatná már, hogy nem tanácsos szanaszét hagynia a fegyverét, amikor szándékosan provokál.

Arabella óvatosan megbökte a tőr hegyével a férfi mellét.

– Jobban teszi, ha válaszol a kérdésemre, Marcus. Elvesz feleségül, vagy nem? Figyelmeztetem, hogy csúnyán megbánja, ha rosszul válaszol.

A férfi nevetve elkapta a nő csuklóját, és elvette tőle a tőrt, majd szorosan átölelve a derekát, magához húzta.

– Ah, életem – mondta vidáman mindig lenyűgöz.

– Valóban? – kérdezte Arabella, és meghatottan mosolygott a férfira.

– Nagyon jól tudja, hogy így van. Minden porcikájával lenyűgöz. Imádom a tekintetében lobogó tüzet. A tüzet, amelyet bennem szít. Szeretem magát, Arabella.

– De elvesz-e?

A férfi hosszú percekig fürkészte a nőt, míg az visszafojtott lélegzettel várt.

– Igen, elveszem… de előbb át kell adnom valamit.

– Mit?

– Jöjjön velem.

Arabella nagy meglepetésére Marcus csak annyi időre engedte el, hogy megfogja a kezét, és kivezette a szalonból. Végigsietett vele a folyosón, át az előszobán, ahol Hobbs várakozott, készen rá, hogy kinyissa Arabella előtt az ajtót. Az inas úgy tett, mintha nem vette volna észre gazdája különös viselkedését, amikor Marcus egyik kezében még mindig a tőrét szorongatva egy tágas szobába vezette a nőt, amely minden bizonnyal a férfi dolgozószobája volt. Marcus odalépett a tömör fa íróasztalhoz, letette a tőrt, és egy halom papírt halászott elő, amelyeket odaadott Arabellának.

– Ezek a gyámsággal kapcsolatos papírok? – kérdezte a nő.

– Nem.

– Akkor micsodák?

– Olvassa el.

Arabella sietve átfutotta az első oldalt, majd a tekintete megállapodott a lap tetején, hogy alaposabban áttanulmányozza a cikornyás jogi szöveget. Ahogy továbblapozott, hirtelen megértette, miről szól a dokumentum. Marcus megvásárolta a Freemantle Iskola tulajdonjogát Winifredtől, és az ő nevére íratta.

Arabella szemébe könnyek szöktek, ahogy elámulva a férfira nézett.

– Megvette nekem az iskolát?

– Igen – és mielőtt leharapja a fejemet, ez nem alamizsna. Először is, nagyon keményen megdolgozott mindezért. Másodszor, nászajándéknak szántam.

– Köszönöm, Marcus – mondta a nő halkan. – Elmondhatatlanul boldoggá tesz.

Letette a papírokat az asztalra, és közelebb lépett. Boldogan mosolyogva a férfi nyaka köré fonta a karját.

– Mondtam már, mennyire szeretem?

– Mondta. De még egy párszor elmondhatja. Sosem fogom megunni.

– Mindennél jobban szeretem, Marcus.

A férfi önelégülten vigyorgott.

– Tudom. Nem tehet róla.

Arabella nevetni kezdett. Marcus előre tudta, hogy idővel belé fog szeretni. A férfi jobban megértette őt, mint ő önmagát.

– Ön nagyon magabiztos, és végtelenül arrogáns, uram.

A férfi kék tekintetében egyszerre bujkált a vidámság, a gyöngédség és a szerelem.

– Csak most, kedvesem. Tíz perccel ezelőtt még nem voltam ilyen.

– Szeretem magát, Marcus. Őrülten, szenvedélyesen szeretem. És mindig szeretni fogom.

– Az érzés kölcsönös – kuncogott a férfi. – Be kell vallanom, hogy eszem ágában sem volt magába szeretni, Belle. De az első perctől kezdve rabul ejtett. Már akkor szeretkezni akartam magával, amikor először megfenyegetett a tőrömmel. De sosem hittem, hogy valaha is ennyire fogok valakit szeretni.

– Tényleg?

– Tényleg.

A férfi lehajtotta a fejét, és könnyedén megcsókolta a nőt.

– Sosem hittem volna, hogy ilyen szerencsés lehetek, Arabella. Megtaláltam azt a nőt, aki méltó társam lehet az életben, és aki mellett sosem fogok unatkozni.

A nő szíve repesett az örömtől, miközben a férfit hallgatta.

– Köszönöm, Marcus.

– Mit?

– Hogy nem adta fel. Hogy okot adott rá, hogy ismét szeressek. Hogy felébresztette a szívemet.

A férfi a hüvelykujjával megcirógatta a nő arcát.

– Sosem fogom összetörni a szívét, Arabella, ezt ünnepélyesen megfogadom. És sosem hagyom el. Akármi történjék is velünk, mindig szeretni fogom.

A nő egy pillanatra lehunyta a szemét.

– Attól féltem, hogy a makacsságom miatt elveszítettem.

Marcus könnyedén megemelte Arabella állát, arra kényszerítve a nőt, hogy ránézzen.

– Soha. Elment az esze, ha azt hitte, hogy valaha is elengedem. Csupán egy új stratégián gondolkoztam.

Arabella felnevetett. A szívét eltöltötte a szerelem és a vágy.

– Én is. Azt mondtam az anyámnak, azért jövök, hogy szerelmet valljak önnek. Elhatároztam, hogy egy újabb fogadást ajánlok, ha nem akar elvenni, de anyám azt mondta, erre nem lesz szükség.

– Akkor áldását adta?

– Igen. A mama már alig várja, hogy összeházasodjunk. Tökéletesen levette a lábáról, mint minden nőt, akivel valaha is találkozott.

– Nem minden nőt. Azt hittem, magát sosem fogom levenni a lábáról, a húgairól már nem is beszélve. Ők mit szólnak a házasságunkhoz?

Arabella még szélesebben mosolygott.

– Roslyn velem örül, Lily pedig reméli, hogy jól választottam. Meggyőztem őket, hogy nem tudok maga nélkül élni.

Válaszul Marcus olyan szenvedélyesen csókolta meg, hogy Arabellának egészen elgyengült a térde. A nő legnagyobb meglepetésére és csalódottságára azonban a férfi azonnal el is húzódott tőle. Az ajtóhoz lépett, és elfordította a kulcsot a zárban, magukra zárva az ajtót.

– Mire készül? – kérdezte kíváncsian Arabella, ahogy a férfi visszasétált hozzá.

– Ki akarom deríteni, mennyire komolyak az érzéseink.

A férfi érzéki pillantásától a nőt elöntötte a forróság, és a szíve hevesen kezdett kalapálni. A gróf kibontotta a nő fő-kötőjének szalagját, és félretette, majd kigombolta a pelerinjét, és lehúzta róla. A kabát alatt a nő elegáns égszínkék muszlinruhát viselt.

Amikor a férfi egy bőrkanapéhoz vezette, Arabella ráébredt, hogy Marcus szenvedélyes szeretkezésre készül.

– Az inasa meg lesz botránkozva – mondta huncut mosollyal. – Hobbs és én nem vagyunk valami jóban, és ha én leszek a ház úrnője, lehet, hogy nem kellene tovább feszítenem a húrt, már ami az illemszabályok megsértését illeti.

Marcus elmosolyodott, és leült a kanapéra.

– Hobbs kénytelen lesz hozzászokni, hogy sok időt töltünk kettesben. Ha a feleségem lesz, az időm nagy részét zárt ajtók mögött akarom tölteni magával. Ne aggódjon, nem teszem tönkre a ruháját vagy a frizuráját. De nagy valószínűséggel ez az utolsó alkalom, hogy szeretkezhetek magával az esküvő előtt, és nem akarom, hogy kárba vesszen.

Arabella nem vitatkozott. Amúgy sem lett volna esélye ellenállni Marcusnak. Különösen, amikor mindenáron el akarta csábítani. Különösen, amikor ennyire ellenállhatatlan volt. A nő hagyta, hogy a férfi az ölébe vonja és azonnal a nyaka köré fonta a karját. Őrülten kívánta.

A férfi kihasználva, hogy a nő ilyen engedékeny, a fülcimpája alatti puha bőrt kezdte csókolgatni, harapdálni.

– Tudja – mormolta a nő fojtott hangon – jó magaviseletből gyámként szörnyű példával szolgál.

– Lehet, de ez aligha számít most, hogy lemondok a gyámságról. Ettől a perctől fogva csupán az érdekel, hogy milyen szerető és férj vagyok.

Marcus megcsókolta a nő nyakát, a lehelete izgatóan cirógatta, mire borzongás futott végig a nő testén, miközben a férfi keze a szoknyájára siklott.

Amikor megtalálta a ruha szegélyét, a férfi felcsúsztatta a kezét a nő meztelen combján, hogy a markába rejtse vénuszdombjának nedves lankáit.

Arabella érezte, ahogy az öle követelőzve lüktetni kezd a vágytól és a férfi markába simult, de nem akarta, hogy egyedül ő részesüljön a mámorból.

– Marcus… nem kell várnia. Kész vagyok.

– Valóban. – A férfi felemelte a fejét és lustán elmosolyodott. – De egy kicsit meg akarom kínozni bosszúból azért, amiért az elmúlt héten az őrületbe kergetett.

– Tudhattam volna.

A férfi ujjai érzékien cirógatták a fényes nőszirmokat, gyöngéden izgatva nőiessége bimbóját, és buja támadást indított az érzékei ellen. Amikor egyik ujját mélyen a nőbe mártotta, a nő a vágytól nedvesen megremegett.

Arabella felkiáltott a gyönyörtől és megmarkolta a férfi karját.

– Ennyi kínzás éppen elég.

– Ebben nem értünk egyet. Ha elég lenne, könyörögne, hogy hagyjam abba.

– Nem fogok könyörögni…

– Majd meglátjuk, édesem.

A férfi lehajtotta a fejét és forró csókjaival a nő ajkára forrasztotta a további szavait, miközben a keze, amely pont olyan csábító volt, mint a hangja, tovább játszadozott az ölével.

A férfi addig cirógatta, míg a nő sajgott a vágytól, amíg már kába volt és majd elolvadt az izgalomtól. Akkor a férfi elhalmozta fürge, becéző érintésekkel, és érzéki csókokkal. Amikor a nő érezte, hogy a férfi lassan ismét beléhatol az ujjaival, halkan felkiáltott.

– Csitt, ne sikoltozzon – figyelmeztette Marcus. – Azt mondta, nem akarja megbotránkoztatni Hobbsot, emlékszik?

– Nem hiszem, hogy képes lennék megállni.

A nő szinte nyüszítve a férfi nyakába fúrta az arcát, miközben Marcus tovább kínozta. Arabella hamarosan remegni kezdett, és noha mámorító volt az érzés, mégsem hozott kielégülést. Arabella azt akarta, hogy Marcus betöltse, azt akarta, hogy a testük egymásba kapcsolódjon, azt akarta, hogy a férfi csillapítsa azt a sajgó ürességet, amelyet a távolléte ébresztett benne. De még ennél is jobban akarta, hogy a férfi érezze forró szerelmét, ami olyannyira eltöltötte, hogy csaknem szétpukkadt.

– Marcus, kérlek… tégy a magadévá – könyörgött.

– Máris kuncsorog?

– Igen… bármit megteszek.

A férfi fojtott nevetése csiklandozta a fülét, de úgy tűnt, hogy ő maga is megelégelte a kínzást, mert a karjába vonta Arabellát és lecsúszott a kanapéról. A szőnyegre fektette és izzó tekintettel nézte, miközben kioldotta a sliccét. Majd föléhajolt és a testét a nőéhez igazítva, súlyával az ölére nehezedett.

A férfi gyöngéden csókolta a nőt, miközben megmerevedett hímvesszőjével lassan betöltötte. A nő felzokogott a gyönyörűségtől, és szorosan a férfi nyaka köré fonta a karját, még közelebb vonva magához Marcust. A szíve majd megszakadt a boldogságtól. Az érzékei mind lángra gyúltak a szerelemtől. Amikor a férfi egészen beléhatolt, a gyönyör csaknem elviselhetetlen volt. A nőnek hátracsuklott a feje és behunyta a szemét.

– Nyisd ki a gyönyörű szemedet, angyalom. Látni akarom, amint elélvezel.

Arabella engedelmeskedett, kábán nézett Marcusra. Tudta, hogy a férfi szerelmet és szenvedélyt lát a szemében, mert ugyanezeket az érzéseket látta ő is a férfi szemében. Öröm és diadal és nyers érzékiség ragyogott a férfi arcán, ahogy ki-be siklott benne. A férfi mozdulatai lassúak és szenvedélyesek voltak, amint egy ősrégi ritmusra mozogni kezdett.

Arabella teljes szívéből viszonozta a férfi minden mozdulatát, és hamarosan a gyönyörük tűzviharrá fokozódott, majd tűzvillámok záporoztak rájuk, ahogy darabjaira tört a körülöttük lévő valóság. Marcus csókjával felfogta a nő elragadtatott zokogását, miközben ő maga is feloldódott ebben az észveszejtő viharban.

Később Arabella a férfi karjában feküdt kifulladva, jóllakva, és minden porcikáját átjárta az öröm. Amikor a férfi végül melléheveredett, a nő kinyitotta a szemét és látta, hogy Marcus gyöngéden figyeli. A nő elégedetten felsóhajtott és álmosan a férfira mosolygott.

– Egy ideje már tudom, hogy milyen varázslatos szerető vagy, de azt hiszem, férjként is varázslatos leszel.

A férfi mosolya ellenállhatatlan volt.

– Éppen erről próbáltalak már hetek óta meggyőzni. Jó tudni, hogy végre sikerült.

A nő megérintette a férfi érzéki ajkát az ujjával.

– Nagyon örülök, hogy te nyerted meg a fogadásunkat, de tudod, nem mindig te fogsz nyerni – incselkedett Arabella.

– Nem is akarok mindig én győzni. A veled való csatározás az, ami felpezsdíti az életemet. Amíg szeretsz, addig el tudom viselni, ha néha én veszítek.

– Mindennél jobban szeretlek, Marcus, de minthogy a házassági szerződésünk tételeiről van szó…

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Még mindig egyezkedünk?

– Igen. Azt hiszem valamiről muszáj megegyeznünk.

– Inkább még egyszer szeretkeznék veled.

Amikor a férfi lehajolt, hogy megcsókolja, Arabella a szájára tette a mutató ujját.

– Ez komoly, Marcus.

A férfi azonnal elkomolyodott.

– Hallgatlak édesem.

– Továbbra is vezetni akarom az iskolát.

– Nem látom akadályát, hogy miért ne tehetnéd, amíg van időd részt venni az esküvőnkön és utána eljössz velem nászútra.

Arabella megkönnyebbülten mosolygott. Aggódott, hogy vajon mit fog Marcus mondani, de tudhatta volna, hogy bele fog egyezni, hogy továbbra is gyakorolja a hivatását.

– Két hét múlva vége a tanévnek. Azután bőven lesz időm elmenni az esküvőnkre – felelte. – A nyári szünet június közepén kezdődik, és mivel a legtöbb diák hazamegy, nem lesznek elfoglaltságaim. Jane Caruthers elboldogul majd a teendőkkel.

– Akkor nincs miért aggódnunk. Legalább egy hónapunk van mindent megszervezni. Különleges engedéllyel is összeházasodhatnánk, de szeretném, ha kihirdetnének minket a templomban. Nem akarom, hogy azt gondolják, sürgős. – A férfi megcsókolta a nő orra hegyét. – És hetedhét országra szóló lagzit akarok. Összeházasodhatnánk a chiswicki templomban és több száz vendéget hívhatnánk.

A nő kétkedve nézett a férfira.

– Nem hiszem, hogy elég nagy hozzá a templom.

– Akkor az arisztokrácia egy részét meghívjuk reggelizni a ceremónia után a Danvers-házba. El akarok dicsekedni a grófnőmmel, hadd lássa mindenki, és így még könnyebben befogad majd a társadalmi elit.

Arabella bólintott, megértve, hogy milyen okos tervet eszelt ki a férfi. Ha meghívják az előkelő családokat a kézfogóra, akkor még a leggőgösebb arisztokratákat is lekenyerezhetik. De csupán ennyire volt hajlandó adni a véleményükre.

– Szeretném, ha az anyám is ott lehetne mind az esküvőn, mind az azt követő ünnepségen – mondta Arabella tudván, hogy az egykori botrányos életű Lady Loringot máskülönben kitagadnák a legfelsőbb körök. – És Fanny Irwint is meg akarom hívni. Lehet, hogy híres kurtizán, de ugyanakkor jó barát is, és nem fogom megtagadni pusztán azért, mert egy grófhoz megyek feleségül.

– Természetesen mindkettőjüket örömmel látom. A húgom, Eleanor pedig bizonyára élvezné, ha segíthetne megszervezni a reggelit. Ami pedig a nászutunkat illeti, el akarlak vinni néhány hétre a családi birtokra, Devonshire-be. A házban nem lehetnénk eleget kettesben most, hogy a húgaid is hazaköltöztek. Egy darabig csak magamnak akarlak.

Arabella boldogan mosolygott.

– Nagyon élvezném. – Aztán, ahogy eszébe jutott a herceg és a márki, a bezárt ajtóra pillantott. – Gondolod, hogy a két barátod belenyugszik, hogy én leszek a feleséged?

– Természetesen. Idővel nagyon meg fognak kedvelni. De addig is nagyon boldogok lesznek, hogy végre kibékültünk. Csaknem lefejeztem Heath-t ma reggel, annyira dühös voltam.

– Őfelsége azonban már korántsem lesz úgy elragadtatva.

– Drew csupán szkeptikusan viszonyul a szerelemhez, mert még sosem élte át. Heath sokkal kalandvágyóbb, így ő inkább kész elhinni, hogy őrülten beléd szerettem. De nem szeretné, ha teszetosza férj válna belőlem. Azt hiszem, attól tart, hogy esetleg rövid pórázon fogsz tartani.

Arabella hangosan felnevetett.

– Éppen annyira akarlak pórázon tartani, mint ahogy azt akarom, hogy te pórázon tarts engem.

– És ez így is van jól.

Ahogy Marcus ránézett, elkábult a férfi szemében tükröződő szenvedélytől, de a szívét a férfi tekintetében ragyogó szerelem dobogtatta meg igazán. Aztán a férfi újra és újra megcsókolta, és a nő szíve hevesen kezdett verni, ahogy a férfi elkezdte kihúzkodni a hajtűket a hajából.

– Azt hittem, nem akarod tönkretenni a frizurámat – mormolta Arabella.

– Meggondoltam magam. – A férfi lassú, érzéki mosolya elbűvölően huncut volt, és ez volt az, ami meghódította a szívét Marcus nemkívánatos udvarlása idején. – Ha most egy teljes hónapon át nem szeretkezhetek veled, akkor a legtöbbet akarom kihozni ebből a kis időből, akármit is gondol Hobbs.

A nő ismét nevetett. A lélegzete csiklandozta a férfi ajkát, ahogy megadta magát Marcus ellenállhatatlan szenvedélyének.

Epilógus

Annyira boldog vagyok, hogy Marcus harcba szállt a szívemért és győzött. Bárcsak Te is megtalálnád a boldogságot Fanny.

Arabella levele Fannynak

Még sosem találkoztam olyan férfival, aki boldoggá tudott volna tenni. De nagyon örülök a te boldogságodnak drága Arabella. Ha nem félsz tőle, hogy megbotránkoztatom az úri társaságot, hajnalig ropom majd a lagzidon.

Fanny levele Arabellának

Danvers-ház, 1817. júniusa

Amikor Arabella boldogan sóhajtva lehuppant a székre, Roslyn elégedetten elmosolyodott.

– Gyönyörű menyasszony voltál, kedvesem. Jól áll neked a szerelem.

– Valóban gyönyörű vagy, Belle – értett egyet Lily.

A három Loring lány Lily hálószobájában gyűlt össze, hogy elbúcsúzzanak egymástól. Csaknem éjfél volt már, és a lagzi a végéhez közeledett, így a három nővér egy pillanatra megszökött a vendégek közül.

Lily a hálóruháját és egyéb személyes holmiját csomagolta egy kalapdobozba, mivel Roslyn és ő Tessnél töltötték az éjszakát, hogy az ifjú házasok kettesben maradhassanak a nászéjszakájukon.

– Köszönöm – felelte Arabella, és végignézett a káprázatos menyasszonyi ruhán, amelyet aznap reggel a húgai segítettek felvenni. – Valóban gyönyörűnek érzem magam ebben a ruhában.

Empire vonalú elefántcsontszín ruháját aranyhímzés ékesítette, és a gazdag anyag remekül illett a krémszínű rózsákhoz meg az arany szalagokhoz, amelyek a hajába voltak fonva.

A húgai is elragadóak halványrózsaszín selyemruhájukban, gondolta Arabella büszkén.

Örült, hogy egy kicsit egyedül maradhatott Roslynnal és Liliannel az elmúlt hetek mozgalmas eseményei után. Nem csupán a ház felújítási munkálatait kellett befejezni, de az esküvő megszervezése is nagy feladatot jelentett. Roslyn kiváló háziasszonyként vállalta, hogy megszervezi a reggeli fogadást és a lagzit, és felügyelte a szolgák garmadáját, akik lázasan sürgölődtek az elmúlt napokban.

– És hálásan köszönök mindent, Roslyn – mondta Arabella. – Minden tökéletes volt.

Roslyn elmosolyodott.

– Igazán semmiség volt az egész.

– Ne viccelj.

Lily is közbevágott.

– Valóban nagyon kitettél magadért. Én sosem tudnék egy ekkora eseményt ilyen hibátlanul megszervezni, Rose. És az igazat megvallva, türelmem se lenne hozzá, hogy akárcsak megpróbáljam.

– Szerintem a szertartás is gyönyörű volt – mondta Roslyn, és vidáman pillantott a húgára, – Még Lily is élvezte.

Lily felhúzta az orrát, de azért nevetett.

– Meglepő, de valóban élveztem.

A szertartást a chiswicki templomban tartották, családi és baráti körben. Ami pedig a vőlegényt illeti, Marcus egyenesen Londonból érkezett aznap reggel a húgával, Eleanorral és a nagynénjével, Lady Beldonnal, valamint két jó barátjával, Arden hercegével és Claybourne márkijával. A menyasszony társasága nem sokkal utánuk érkezett a templomba, és a szertartás után azonnal kezdetét vette a dínom-dánom a Danvers-házban.

– Jó, hogy a mama is itt volt – tette hozzá Roslyn halkan.

– Igen – felelte Lily. – Óriási hálával tartozunk a grófnak, amiért elintézte, hogy a mama hazajöhessen.

Ezzel Arabella is egyetértett, és végtelenül hálás volt Marcusnak, amiért egyesítette a családját.

Lady Freemantle is sokat segített. Pártfogásába vette Victoriát és francia férjét az elmúlt hetekben. Arabella szíve felderült a gondolatra, hogy az anyját fokozatosan visszafogadták körükbe a szomszédok, akik Danvers grófjának kedvében akartak járni, még akkor is, ha az egykori Lady Loringra bukott nőként gondoltak.

De nem ez volt az egyetlen dolog, amelyet le kellett nyelniük a szomszédoknak, emlékezett Arabella huncut csillogással a szemében. A hírhedt Fanny Irwin ugyanis nemcsak a lagziba volt hivatalos, de a templomi szertartásra is meghívták. Roslyn és Lily pedig mindvégig Fanny mellett maradtak, hogy ne érezze kirekesztve magát. Mindenesetre a megjelent fiatalembereket annyira elbűvölte az ünnepelt kurtizán, hogy egész éjjel táncoltatták.

Fanny pár perccel azelőtt indult vissza Londonba, és Tess is készülődött. Lily vele tartott, de Roslyn marad, míg az utolsó vendég is távozik, hogy megbeszélje a másnapi teendőket a Simpkin házaspárral.

Arabella kimerülten, de elégedetten sóhajtott fel. Az egész nap egy vidám forgatagnak tűnt számára, amely szerencsére a végéhez közeledett. Reggel Marcus és ő elindulnak egy hónapos nászútjukra. Azt tervezték, hogy bejárják Skóciát és a tóvidéket Észak-Angliában, majd a Pierce család bárói birtokán, Devonshire-ben időznek egy darabig, hogy Arabella megismerkedhessen a birtokkal és lakóival, mielőtt visszatérnek a Danvers-házba.

Arabella izgatottan várta mind az utazást, mind a nászéjszakát, mivel az elmúlt hónap során nem sok időt tölthettek kettesben. Arabella titokzatosan elmosolyodott, amint arra gondolt, hogy végre megoszthatja a hitvesi ágyat Marcusszal.

Lily nyilvánvalóan észrevette a mosolyát, mert vidáman megjegyezte:

– Azt hiszem, nem volt igazam, amikor elleneztem a Marcusszal kötendő házasságodat, Arabella. Nyilvánvaló, hogy szeret, és hogy te is szereted őt. Esküszöm, valósággal ragyogsz a boldogságtól.

Arabella derűsen elmosolyodott.

– Nem lep meg, amit mondasz, Lily. Én magam sem hittem, hogy egyszer ennyire boldog lehetek. Már csak azt kívánom, bárcsak fele ilyen boldogok lennétek ti is.

Lily nevetett.

– Hát az biztos, hogy én nem a házasságban fogom megtalálni ezt a boldogságot. Ha lányaid lesznek, boldogan játszom majd a vénkisasszony nagynéni szerepét, aki illemre és jó modorra tanítja őket.

Arabella Roslynra pillantott, és gúnyosan megcsóválta a fejét. Lilian bármely sportban kitűnt – legyen az lovaglás, kocsihajtás, íjászat vagy tánc, amiben különösen jó volt –, de az illem és a jó modor nem tartoztak az erősségei közé.

Mostantól fogva mind Roslyn, mind Lily nagyobb részt vállal majd az iskola irányításában, Arabella nagy megkönnyebbülést érzett, ha arra gondolt, hogy a vállalkozása tovább fog gyarapodni. Az iskola nem csupán az alsóbb néprétegekből származó fiatal lányok tucatjainak biztosít majd fényesebb jövőt, de kielégítő állást és függetlenséget jelent Roslynnak és Lilynek is, lehetővé téve, hogy maguk keressék meg a kenyerüket – noha soha többet nem kell attól tartaniuk, hogy koldusbotra jutnak, mert Marcus nagylelkű járadékot biztosított a számukra.

És mivel a férfi a társadalmi helyzetüket is jelentősen emelte, Roslyn ismét reménykedhetett, hogy méltó férjet talál magának. Lily ellenben továbbra sem kívánt férjhez menni. Még Arabella újsütetű boldogsága sem volt elegendő ahhoz, hogy megingassa Lily elhatározását, és esetleg feladja imádott függetlenségét egy férjért cserébe.

– Elképzelhető, hogy a házasság nem neked való, Lily – értett egyet vele Arabella, és szeretettel nézett a húgára.

Lily hölgyhöz nem illő módon felhorkant.

– Bárcsak emlékeztetnéd erre Winifredet is. Az őrületbe kerget a házasságszerző mániájával.

– Házasságszerzés?

– Azt tervezi, hogy becserkészi, és megszelídíti Marcus két barátját. Azt állítja, hogy feleségre van szükségük, és ma este szinte erőszakkal kényszerítette őket, hogy táncoljanak Roslynnal és velem.

Arabella önkéntelenül elmosolyodott. Winifrednek nem lesz könnyű dolga, ha kelepcébe akarja csalni a két ifjú nemest, hogy megszerezze őket akár a húgai, vagy akár bárki más számára Arden hercegét és Claybourne márkiját akarta vőnek minden előkelő származású házasságszerző anya, de még nehezebb volt becserkészni őket, mint Marcust.

– Winifred engem szemelt ki Lord Claybourne-nak – panaszkodott Lily undorodva. – Borzasztóan megalázó volt, hogy úgy ajánlgatott neki, mint a díjnyertes üszőt a falusi vásárban.

Roslyn nem tudta megállni, hogy ne hergelje egy kicsit Lilyt.

– Ugyanakkor rendkívül jóképű, arról nem is beszélve, hogy szörnyen gazdag, és rangok hosszú sorát tudhatja a magáénak.

– Oh, valóban elég jóképű – ismerte el Lily. – De túlságosan magabiztos, és azt várja, hogy a lábai előtt heverjek.

Arabella felvonta a szemöldökét.

– Azért távoztál olyan korán az esküvőnkről? Hogy ne kelljen tovább elviselned a társaságát?

Lily elpirult.

– Igen. Esküszöm, még sohasem találkoztam ilyen levakarhatatlan emberrel. Képtelen vagyok megbirkózni vele.

Amikor Roslynból kitört a nevetés, Lily szemrehányó pillantást vetett rá.

– Lehet, hogy mulatságosnak találod a problémámat, nővérkém, de jobban teszed, ha a saját dolgoddal törődsz. Winifred legközelebb téged és Ardent fogja összeboronálni, legalábbis ezt mondta.

– Én nem aggódom emiatt – mondta Roslyn nyugodtan. – Eszem ágában sincs hozzámenni Ardenhez.

A húga hangjából kicsendülő szokatlan meggyőződés meglepte Arabellát.

– De hiszen ma reggel láttad életedben először. Hogy tudnád ilyen rövid idő alatt megítélni?

Roslyn egy pillanatig habozott.

– Az igazat megvallva, találkoztam már a herceggel.

Arabella végigmérte a húgát, Lily pedig megkérdezte:

– Mikor?

– Két héttel ezelőtt – ismerte el Roslyn –, amikor álarcos bálban voltam Fannyval. Őfelsége nem tudhatta, ki vagyok, mert álarcot viseltem, és nem mondtam meg neki a nevem.

– Rose, egyszer sem említetted, hogy találkoztatok! – kiáltott fel Lily. – Mi történt?

A nővére bájosan elpirult.

– Elég legyen annyi, hogy nem akartam közelebbről megismerni, bár ő azt szerette volna.

Lilyhez hasonlóan Arabella is nagyon kíváncsi volt rá, hogy vajon mi történhetett Roslyn és Arden hercege között, de tudta, nincs értelme erőltetni a dolgot. Roslynnak más tetszett: gyengéd érzelmekkel viseltetett szomszédjuk, Haviland grófja iránt. Szerencsére Lord Haviland is eljött az esküvőre, így Roslynnak lehetősége nyílt jelentős időt eltölteni a férfi társaságában. Minthogy elhatározta, hogy csupán szerelemből hajlandó férjhez menni, ehhez az kellett, hogy mindkét félnek legyen módja beleszeretni a másikba, ezért aztán igyekezett minden lehetőséget megragadni.

Roslyn hirtelen témát váltott.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha megyünk, Arabella. Marcus már vár rád.

Arabella felállt, és forrón megölelte a húgait. Könnyek mardosták a szemüket, miközben elbúcsúztak egymástól. Jelképesen véget ért az együtt töltött lányságuk, és Arabella hiányolni fogja a szeretetüket és a társaságukat. Oly sokáig szólt arról az életük, hogy ők hárman szemben álltak az egész világgal.

Most viszont itt volt neki Marcus. Ahogy belegondolt, hogy új életet kezd a férfi oldalán, Arabella szíve megtelt izgatott várakozással.

Amikor lement, hogy megkeresse a férfit, Marcus a dolgozószobájából bukkant elő. Ahogy Arabella meglátta a férfi gyöngéd tekintetét, a szíve nagyot dobbant.

– Hát itt vagy, szerelmem – mondta a férfi. – Már csodálkoztam, hová tűntél.

– Elbúcsúztam a húgaimtól.

– Mi is hasonló összejövetelt tartottunk a barátaimmal – mondta Marcus, és visszapillantott a dolgozószobája ajtajára. – Drew és Heath még mindig odabent vannak, és siratják elvesztett függetlenségemet, miközben a legjobb konyakomat pusztítják.

Arabella kíváncsian pillantott rá.

– Te is gyászolsz?

– Cseppet sem – kuncogott a férfi.

– Mi olyan mulatságos?

– Belegondoltam, hogy mennyit változtam az elmúlt két hónapban. Egykor úgy véltem, hogy a házasság szó egy baljós kifejezés, de már nem így gondolom. Gyere, keressük meg az utolsó vendégeket, és küldjük haza őket. Ma éjszaka csak magamnak akarlak.

Még vagy két órába telt, mire Marcus kívánsága teljesült. Ahogy az utolsó kocsi is elhajtott, Simpkin becsukta a kaput, és diszkréten távozott az aulából, magára hagyva a grófot és újdonsült grófnőjét.

– Hölgyem – mondta Marcus, és a karját nyújtotta Arabellának, hogy felkísérje az emeletre.

– Menjünk – felelte Arabella derűsen mosolyogva, ahogy belekarolt a férfiba.

Szerelmesen mosolyogtak egymásra, ahogy felmentek a lépcsőn és végighaladtak a folyosón a gróf lakrésze felé. Halvány lámpafény fogadta őket, amikor beléptek a férfi hálószobájába. A hatalmas franciaágyon hívogatóan vissza volt hajtva a takaró sarka.

Marcus becsukta maguk mögött az ajtót.

– Végre kettesben maradtunk – szólt fojtott hangon, és magához vonta Arabellát. – Már azt hittem, sosem jön el ez a nap.

– Tudom – mondta hevesen Arabella, és szürke szemében nevetés és szerelem bujkált. – Igazán büszke lehet magára, uram. Megnyerte a fogadásunkat, pontosan, ahogy megjósolta.

– Oh, nagyon is büszke vagyok. És már alig várom, hogy megkezdődjön a nászéjszakánk.

Arabella a férfi mellkasára csúsztatta a kezét, és elkezdte kibontani a nyakkendőjét, miközben huncutul és csábítóan mosolygott.

– Már hetekkel ezelőtt megünnepeltük a nászéjszakánkat, ha emlékszel rá.

A férfi vére felforrt a nő csábító mosolyát látva.

– De nem hivatalosan. Akkor még nem voltunk házasok.

Tekintete összekapcsolódott a nő pillantásával.

– De most már azok vagyunk, és te az enyém vagy – mondta Marcus kedvesen.

– Igen – válaszolt Arabella. – Te pedig az enyém.

A férfi annyi gyöngédséget látott a nő szemében, hogy a boldogságtól csaknem megszakadt a szíve.

– Soha többet nem engedlek el, feleségem.

– Feleség… ez tetszik, férj.

– Nekem is.

Lassan levetkőztették egymást, sűrűn csókot váltva, és gyengéden cirógatva a másikat. Amikor mindketten meztelenek voltak, a férfi komolyan pillantott a nőre.

– Nem bánod? – kérdezte Marcus.

– Egyáltalán nem. Tudom, hogy a házasságunk elképesztően boldog lesz.

– Feltett szándékom, hogy így legyen.

– Efelől semmi kétségem.

Arabella a férfi várakozóan kitárt karjába simult, és a szeme ragyogott a szerelemtől, ahogy a férjére nézett.

A látványtól elakadt Marcus lélegzete, és a szíve hevesen kalapálni kezdett. Sosem gondolta volna, hogy egyszer ennyire szeretni fog majd egy nőt. De afelől sem volt semmi kétsége, hogy Arabella iránti érzései sohasem múlnak el. Szinte megszakadt a szíve a szerelemtől és a sürgető vágytól.

– Nos? – kérdezte Arabella évődve, miközben a férfi nyaka köré fonta a karját –, akkor megmutatod, hogy milyen csodálatos férj és szerető vagy? Ha jól emlékszem, nem egyszer dicsekedtél azzal, hogy mennyire jártas vagy a szerelemben.

A szavai kihívóan csengtek, és Marcus képtelen volt ellenállni ennek a kihívásnak.

Halkan felnevetett, és megragadta Arabella kezét, majd gyöngéden megcsókolta az ujjait, ünnepélyesen megpecsételve a szerelemről és a hűségről tett esküjét. Aztán a hitvesi ágyhoz vezette a nőt, és magához vonta, alig várva, hogy elkezdjék közös jövőjüket.

Vége